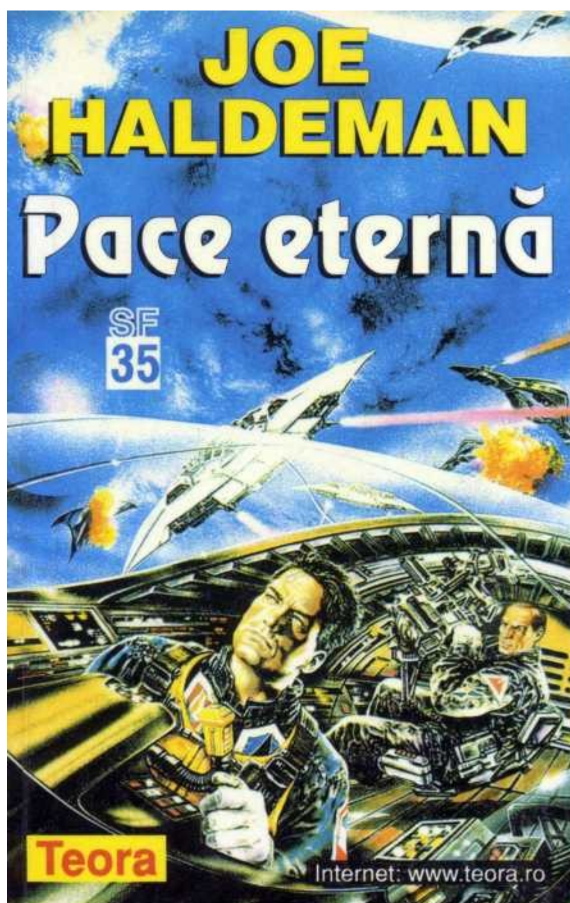

Au apărut:
Zeii înşişi *1* Isaac Asimov
Soarele gol *2* Isaac Asimov
Pulbere de stele *3* Isaac Asimov
Curenţii spaţiului *4* Isaac Asimov
Star Trek *5* Alan Dean Foster
Eu, Robotul *6* Isaac Asimov
O piatră pe cer 7 Isaac Asimov
Sfârşitul eternităţii *8* Isaac Asimov
Drumul iadului *9* Roger Zelazny
Căderea nopţii *10* I. Asimov şi R. Silverberg
Băieţelul cel urât *11* I. Asimov şi R. Silverberg
Conexiunea PSI *12* Joe Haldeman
Povestiri cu roboţi *13* Isaac Asimov

Omul pozitronic *14* I. Asimov şi R. Silverberg
Roboţii de pe Aurora *15* Isaac Asimov
Lumea de dincolo de timp *16* Larry Niven
Vântul schimbării *17* Isaac Asimov
Carantina *18* Greg Egan
Roboţii şi Imperiul *19* Isaac Asimov
Distres *20* Greg Egan
Călătorie fantastică *21* Isaac Asimov
Lumea Inelară *22* Larry Niven
Sfârşitul copilăriei *23* Arthur C. Clarke
Nemesis *24* Isaac Asimov
Inginerii Lumii Inelare *25* Larry Niven
Peregrinările lui Tuf *26* George R.R. Martin
Perioada Campbell *27* Isaac Asimov
Întemeietorii *28* Isaac Asimov
Visele sunt sacre *29* Isaac Asimov
Tronul Lumii Inelare *30* Larry Niven
Destinaţia: creierul! *31* Isaac Asimov
Protector *32* Larry Niven
Calea marţiană *33* Isaac Asimov
Axiomatic *34* Greg Egan
Pace eternă *35* Joe Haldeman

JOE HALDEMAN

PACEA ETERNĂ

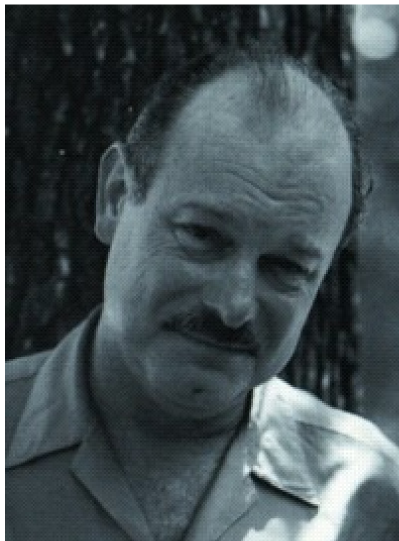
Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

Teora
Titlul original: FOREVER PEACE

Coperta: Valentin Tănase

NOT 2981 SF PACE ETERNĂ
ISBN 973 – 20 – 0171 – 2

Joe Haldeman
Pace Eternă
Forever Peace

Acest roman se dedică lui John W. Campbell, care a respins o povestire deoarece a considerat absurd să scrii despre femei americane care luptă şi mor în război, şi lui Ben Bova, care a avut altă părere.

„Omul s-a născut în barbarie, într-o vreme când uciderea semenului său era o condiţie normală a existenţei. El şi-a dezvoltat conştiinţa, iar acum a atins ziua când violenţa faţă de altă făptură umană trebuie să devină la fel de respingătoare precum canibalismul."

MARTIN LUTHER KING, JR.

În atenţia cititorului: Această carte nu este o continuare a romanului meu din 1975, *Războiul etern*. Din punctul de vedere al autorului, ea reprezintă, totuşi, un fel de urmare, întrucât examinează unele dintre problemele acelui roman dintr-un unghi inexistent acum douăzeci de

ani.

Nu era beznă deplină; razele subţiri şi albăstrui ale lunii se strecurau prin acoperişul de frunze. Şi, în plus, niciodată nu era linişte deplină.

O creangă groasă trosni şi zgomotul fu înăbuşit sub o masă grea. O maimuţă urlătoare mascul se trezi din picoteală şi privi în jos. Acolo se deplasa ceva, negru pe fundal negru. Urlătorul îşi umplu plămânii cu aer, pregătindu-se să lanseze o provocare.

Se auzi un sunet precum cel al unui ziar rupt. Trunchiul maimuţei dispăru într-o fântână arteziană întunecată de sânge şi organe zdrenţuite. Cele două jumătăţi ale trupului său căzură greoi printre ramuri.

Vrei să laşi dracu' blestematele de maimuţe? „Gura!” *Aici este o rezervaţie ecologică*. „E schimbul meu! Exersez tirul pe timp de noapte.”

Silueta neagră pe fundal negru se opri, apoi lunecă prin junglă ca o reptilă masivă şi silenţioasă. Un om s-ar fi putut afla la doi metri de ea şi n-ar fi zărit-o. În infraroşu nici nu exista. Undele radar i-ar fi alunecat peste piele.

Adulmecă iz de oameni şi încremeni. Prada se găsea la vreo treizeci de metri în direcţia dinspre care sufla vântul: un mascul duhnind a sudoare stătută, cu respiraţia mirosind a usturoi. Vaselină pentru arme şi reziduuri de praf de puşcă fără fum. Silueta testă direcţia vântului şi se retrase pe propriile-i urme, apoi efectuă un ocol. Bărbatul supraveghea poteca, aşadar ea avea să vină din desiş.

Îi înhăţă din spate gâtul şi-i smulse capul ca pe un fruct prea copt. Trupul bărbatului se cutremură, gâlgâi şi se deşertă. Lăsă cadavrul pe sol şi-i aşeză capul între picioare.

Artistic. „Mulţumesc.”

Ridică arma mortului şi îndoi ţeava în unghi drept. O puse jos fără zgomot şi rămase nemişcată câteva minute.

Alte trei umbre apărură din junglă şi toate porniră spre o colibă micuţă de lemn. Pereţii erau din scânduri peste care fuseseră ţintuite cutii de conserve aplatizate;

acoperişul era din plastic ieftin.

Prima siluetă smulse uşa din ţâţâni şi o alarmă irelevantă porni să ţiuie când aprinse un proiector de cască mai orbitor decât soarele. Şase oameni tresăriră pe paturile de campanie.

— Nu vă-mpotriviţi, bubui în spaniolă silueta. Sunteţi prizonieri de război şi veţi fi trataţi conform Convenţiei de la Geneva.

— *Mierda*.

Un bărbat înhăţă de lângă pat o grenadă cu declanşare instantanee şi o azvârli spre proiector. Zgomotul de ziar rupt se auzi mai slab decât explozia corpului său. O fracţiune de secundă mai târziu, silueta din prag strivi grenada ca pe un ţânţar, iar detonarea distruse peretele frontal al colibei şi-i azvârli la podea pe cei din interior.

Silueta întunecată îşi examină mâna stângă. Doar degetul mare şi arătătorul mai funcţionau, iar încheietura scrâşnea când era rotită.

Excelente reflexe. „Mai taci, dracului!”

Celelalte trei siluete aprinseră propriile lor proiectoare orbitoare, smulseră acoperişul colibei şi dărâmară ceilalţi pereţi.

Oamenii dinăuntru păreau morţi, însângeraţi şi nemişcaţi. Maşinăriile începură totuşi să-i verifice. Pe neaşteptate, o tânără se rostogoli în lateral şi ridică puşca laser pe care o ascunsese sub ea. Ţinti spre cel cu mâna avariată şi reuşi să vadă un norişor de fum ridicându-se din pieptul lui înainte de a fi transformată în bucăţi.

Cel care verifica trupurile nici măcar nu ridicase privirea.

— Prost! spuse el. Toţi sunt morţi. Nu există tunele. Nicio armă specială.

— Măcar avem câte ceva pentru Unitatea Opt.

Stinseră proiectoarele şi porniră simultan în patru direcţii diferite.

Cel cu mâna deteriorată merse cinci sute de metri, apoi se opri ca să-şi cerceteze stricăciunile, folosind o

lanternă cu infraroşii de putere mică. Îşi lovi mâna de şold de câteva ori. Zadarnic, doar cele două degete mai funcţionau.

Bravo! Acum trebuie să-l aducem acasă.

„Tu ce-ai fi făcut?"

Cine se plânge? O să-mi petrec o parte din cele zece zile în bază.

Cei patru folosiră rute diferite pentru a ajunge până în vârful unei coline despădurite. Rămaseră înşiruiţi câteva secunde, cu braţele ridicate, iar un elicopter de marfă apăru la rasul copacilor şi-i preluă din zbor.

Cine a căpătat a doua victimă? întrebă cel cu mâna ruptă.

Un glas răsună în toate patru capetele:

— Berryman a iniţiat replica, dar Hogarth a început să tragă înainte ca victima să fie clar moartă. Conform regulilor, ea le aparţine amândurora.

Elicopterul cu cei patru soldier-boy atârnând dedesubt coborî, urmând panta colinei, şi se năpusti prin noapte, la nivelul coroanelor arborilor, în beznă absolută, către est, către aliatul Panama.

* * *

Nu-mi plăcea ca Scoville să aibă soldier-boy-ul înaintea mea. Trebuie să monitorizezi mecanicul anterior timp de douăzeci şi patru de ore înainte de preluare, să te-ncălzeşti şi să simţi eventualele modificări ale maşinii, apărute de la ultimul tău schimb. De pildă, avarierea a trei degete.

Când te afli pe locul de încălzire, eşti limitat la rolul de spectator; nu eşti cuplat cu restul plutonului, ceea ce ar putea cauza o confuzie teribilă. Respectăm o rotaţie strictă, astfel că şi înlocuitorii celorlalţi nouă soldier-boy din pluton răsuflă în ceafa mecanicilor lor.

Aţi auzit despre situaţiile critice, când înlocuitorul trebuie să preia instantaneu soldier-boy-ul de la mecanic. Nu-i greu de crezut că asemenea lucruri se întâmplă.

Ultima zi este cea mai păcătoasă, chiar şi fără stresul suplimentar de a fi mereu monitorizat. Dacă eşti pe punctul să cedezi, să suferi un infarct sau o paralizie cerebrală, asta se întâmplă de obicei în a zecea zi.

Mecanicii nu se găsesc în niciun fel de pericol fizic, în buncărul subteran al Operaţiunilor, aflat în Portobello. Totuşi, rata deceselor şi afecţiunilor noastre o depăşeşte pe cea a infanteriştilor obişnuiţi. Nu gloanţele ne doboară, ci propriile noastre vene şi creiere.

Cu toate astea, ar fi greu pentru mine sau pentru oricare dintre mecanicii mei să-i înlocuim pe cei din plutonul lui Scoville. Ei sunt un grup de „vânătoare/ucidere”, iar noi suntem „Hăituială şi Interdicţie” H&I; uneori, lucrăm pentru PsihOp. Nu ucidem frecvent. Nu suntem selectaţi pe baza acestei aptitudini.

În două minute, toţi cei zece soldier-boy ai noştri ajunseseră în hangar. Mecanicii se deconectară şi cochiliile exoscheletelor se deschiseseră. Oamenii lui Scoville coborâră ca nişte moşneguţi, deşi corpurile lor fuseseră permanent stimulate şi curăţate de toxinele oboselii. Totuşi, era imposibil să nu încerci senzaţia că stătuseşi nouă zile în acelaşi loc.

M-am deconectat şi eu. Legătura mea cu Scoville fusese superficială, aducând prea puţin cu semitelepatia care-i leagă pe cei zece mecanici din pluton. În ciuda acestui fapt, era derutant să redevin stăpân pe propriul meu creier.

Ne aflam într-o sală mare, cu zece cochilii de mecanici şi zece locuri de încălzire, semănând cumva cu nişte scaune bizare de dentist. Îndărătul lor, peretele era acoperit de o gigantică hartă luminoasă înfăţişând Costa Rica, pe care puncte de culori diferite semnalau locaţiile soldier-boy-ilor şi ale unităţilor de fly-boy. Ceilalţi pereţi erau ticsiţi de monitoare şi afişaje digitale, purtând etichete scrise în jargon. Oameni în salopete albe verificau cifrele de pe ele.

Scoville se întinse, căscă şi se apropie de mine.

— Îmi pare rău dacă ai considerat inutil ultimul act de violenţă. Am apreciat că situaţia necesita o acţiune directă.

Doamne, ce aere academice îşi mai putea da! Îşi luase doctoratul în Arte Loisir.

— Aşa faci mereu. Dacă i-ai fi somat din exterior, ar fi avut timp să evalueze situaţia şi să se predea.

— Cum să nu! Aşa cum au făcut în Ascension.

— A fost o excepţie.

Pierduserăm zece soldier-boy şi un fly-boy în urma exploziei unei bombe nucleare capcană.

— Ei bine, a doua oară nu se va întâmpla în schimbul meu. Şase pedro mai puţin pe lume. — Ridică din umeri şi adăugă: Mă duc s-aprind o lumânare.

— Zece minute până la calibrare, anunţă un difuzor.

Prea puţin timp ca să mai fie vorba despre răcirea cochiliei. L-am urmat pe Scoville în vestiar. El se îndreptă spre un capăt, ca să-şi îmbrace hainele civile, iar eu am pornit în direcţia opusă, ca să mă alătur plutonului meu.

Sara se dezbrăcase deja aproape complet.

— Julian, vrei să mă faci?

Da, ca majoritatea bărbaţilor noştri şi a unei femei, eu *făceam*, aşa cum Sara ştia prea bine, dar nu la asta se referise. Îşi scoase peruca şi-mi întinse aparatul de ras. În trei săptămâni, îi crescuse un perişor blond şi fin. Am bărbierit cu atenţie zona din jurul inputului de la baza craniului ei.

— Ultima a fost destul de brutală, comentă ea. Cred că Scoville avea nevoie de victime.

— Probabil. Mai are unsprezece ca s-ajungă E-8. Slavă cerului că n-au nimerit peste vreun orfelinat!

— Se dă peste cap s-ajungă căpitan.

Am terminat, apoi ea mă controlă, plimbându-şi degetul mare în jurul mufei.

— E neted.

Obişnuiesc să-mi rad ţeasta, deşi acest lucru nu mai este la modă printre negrii din campus. N-am nimic împotriva unui păr lung şi lânos, totuşi nu-mi place

îndeajuns ca să port toată ziua o perucă în care să mor de căldură.

— Salut, Julian, spuse Louis, apropiindu-se de noi. Mă bâzâi şi pe mine, Sara?

Ea ridică braţul – Louis avea un metru nouăzeci şi trei, în vreme ce Sara era micuţă –, iar bărbatul se crispă când auzi bâzâitul aparatului.

— Ia să văd, am intervenit.

Avea pielea uşor inflamată într-o parte a implantului.

— Lou, o să ai necazuri! Trebuia să te fi ras înainte de încălzire.

— Poate că da.

Aveam de ales. O dată ce intrai în cuşcă, nu mai ieşeai nouă zile; mecanicii cu piele sensibilă şi cu viteză mare de creştere a părului, ca Sara şi Lou, obişnuiau să se radă între încălzire şi schimb.

— Nu-i prima dată, zise el. O să le cer medicilor un unguent.

Plutonul B se descurcase destul de bine. Fusese doar parţial o chestiune de noroc, întrucât eram selectaţi dintre recruţii potriviţi ca dimensiuni şi formă a corpului, pentru a corespunde cuştilor plutonului şi profilului de aptitudini pentru H&I. Cinci dintre noi eram supravieţuitori ai primei selecţii: Candi, Mel, Lou, Sara şi cu mine. Făceam asta de patru ani, lucrând zece zile şi odihnindu-ne douăzeci. Ni se părea că trecuse mult mai mult.

În viaţa reală, Candi este consilier în probleme de traume psihologice; ceilalţi activăm în învăţământ – Lou şi cu mine la catedre ştiinţifice, Sara la catedra de politică, iar Mel este bucătar. Specialist în aşa-zisa „ştiinţă a preparării mâncării"; este însă un bucătar excelent. De câteva ori pe an, ne adunăm la el acasă, în St. Louis, pentru adevărate festinuri.

Am revenit împreună în zona cuştilor.

— Atenţiune, se auzi difuzorul. Avem avarii la Unităţile Unu şi Şapte, aşa că nu vom mai calibra mâna stângă şi piciorul drept.

— În cazul ăsta, avem nevoie de drenaje? întrebă

Lou.

— Nu, drenurile nu vor fi instalate. Dacă te poţi ţine patruzeci şi cinci de minute.

— O să mă străduiesc, şefu'.

— Vom face calibrarea parţială, apoi sunteţi liberi nouăzeci de minute, poate chiar două ore, până instalăm noile module de mână şi picior pentru Julian şi Candi. După aceea, terminăm calibrarea, cuplăm ortopedicele şi-i daţi drumul.

— Vai, ce-mi bate inimioara! mormăi Sara.

Ne-am întins în cuşti, introducând braţele şi picioarele în manşoane rigide şi tehnicienii ne-au conectat. Pentru calibrare, conexiunea era cam zece la sută din cea de luptă, aşa că n-am auzit cuvintele nimănui, doar un „salut!” din partea lui Lou, părând mai degrabă un strigăt slab venind de la un kilometru depărtare. Mi-am focalizat mintea şi i-am strigat un răspuns.

Calibrarea era aproape automată pentru cei dintre noi care o făceam de ani de zile, însă a trebuit să ne oprim şi s-o reluăm de două ori pentru Ralph, un neo care ni se alăturase cu două cicluri în urmă, după paralizia lui Richard. Totul se rezuma la contractarea simultană a aceleiaşi grupe de muşchi de către toţi zece, până ce linia verticală roşie corespundea cu cea albastră din vizor. Totuşi, până te obişnuieşti, ai tendinţa să contractezi muşchiul prea tare şi să urci prea sus.

După o oră, au deschis cuştile şi ne-au deconectat. Puteam petrece nouăzeci de minute în cantină. Nu prea merita să pierdem timpul îmbrăcându-ne, totuşi am făcut-o. Era un fel de gest demonstrativ. Vreme de nouă zile, urma să locuim în trupurile celorlalţi şi ne era de ajuns.

Familiaritatea este contagioasă, după cum se spune. Unii mecanici devin amanţi şi uneori relaţia respectivă durează. Încercasem şi eu cu Carolyn, care a murit acum trei ani, totuşi nu putuserăm astupa niciodată hăul dintre conectarea în luptă şi condiţia de civili. Apelaserăm chiar şi la serviciile unui psihiatru, dar el nu fusese niciodată conectat, aşa că am fi putut la fel de bine să-i vorbim în

sanscrită.

Nu ştiu dacă între mine şi Sara există „iubire”, dar este o ipoteză. De fapt, ea nu-i atrasă de mine şi, desigur, nu-şi poate ascunde sentimentele, ori lipsa lor. Din punct de vedere fizic, suntem mai apropiaţi decât ar putea fi orice cuplu de civili, fiindcă în conectarea de luptă completă suntem o singură creatură cu douăzeci de picioare şi de braţe, cu zece creiere, cinci vagine şi cinci penisuri.

Unii afirmă că senzaţia este de divinitate şi cred că au existat zei care au fost construiţi pe baze oarecum similare. Cel cu care am crescut eu a fost un gentleman caucazian bătrân, cu barbă albă, care n-avea nici măcar un vagin.

Desigur, studiaserăm deja planurile generale de luptă şi misiunea noastră specifică pentru cele nouă zile. Urma să continuăm în sectorul lui Scoville, dar efectuând H&I, făcându-le viaţa grea celor din pădurea tropicală din Costa Rica. Nu era o misiune periculoasă, totuşi mi se părea neplăcută; aducea mult cu intimidarea prin forţă, deoarece rebelii nu deţineau nimic care să aducă, măcar pe departe, cu soldier-boy.

Ralph îşi exprimă nemulţumirea. Ne aşezaserăm la masă, cu ceaiuri şi cafele.

— Excesul ăsta de ucideri mă dă peste cap, spuse el. De pildă, cele două din copac, data trecută.

— Mda, neplăcut…, încuviinţă Sara.

— Dă-le-ncolo de nenorocite – a fost vina lor! replică Mel. — Sorbi din cafea şi se strâmbă. — Probabil că nici nu le-am fi observat, dacă n-ar fi deschis focul.

— Te-a tulburat faptul că erau copii? l-am întrebat pe Ralph.

— Păi… da. Pe tine, nu? — Îşi frecă tuleiele bărbii. — Nişte fetiţe.

— Fetiţe cu pistoale automate…, rosti Karen şi Claude aprobă apăsat din cap.

Amândoi veniseră în pluton cu vreun an în urmă şi

erau amanţi.

— M-am gândit şi eu la asta, am spus. Ce-am fi făcut dacă am fi ştiut că erau fetiţe?

Avuseseră în jur zece ani şi stătuseră pitite într-o colibă aeriană.

— Înainte sau după ce au început să tragă? întrebă Mel.

— Chiar şi după, zise Candi. Cât rău puteau face cu un pistol automat?

— Pe *mine* m-au avariat binişor! preciză Mel. (Pierduse un ochi şi receptorii olfactivi.) Au ştiut exact unde să ţintească.

— N-a fost cine ştie ce chestie! pufni Candi. Ai căpătat piesele de schimb pe loc.

— Ei bine, eu am simţit altfel!

— Ştiu. Am fost acolo.

Atunci când pierzi un senzor nu simţi tocmai o durere. Uneori, poate avea intensitatea durerii, totuşi nu există un termen care să descrie senzaţia respectivă.

— Dacă ar fi fost în loc deschis, nu cred că ar fi trebuit să le ucidem, zise Claude. Dacă am fi putut vedea că erau nişte puştoaice şi că aveau armament uşor. Dar ce dracu', puteau fi soldaţi care să pregătească o lovitură nucleară tactică!

— În Costa Rica? pufni Candi.

— Se-ntâmplă, răspunse Karen.

Se întâmplase o singură dată în trei ani. Nimeni nu ştia de unde avuseseră rebelii bomba. Afacerea asta îi costase două oraşe – cel în care fuseseră soldier-boy-ii, când îi vaporizaseră, şi cel pe care-l demolaserăm drept represalii.

— Mda, mormăi Candi, şi din cuvântul acela răzbătea tot ce nu spusese ea: „un atac nuclear asupra poziţiei noastre n-ar fi distrus decât zece maşini”.

Când Mel pârjolise cu aruncătorul de flăcări coliba aeriană, el arsese două fetiţe, probabil prea mici ca să înţeleagă ce anume făceau.

În mintea lui Candi exista întotdeauna ceva ascuns,

atunci când ne conectam. Era un mecanic bun, totuşi te întrebai de ce nu căpătase altă sarcină. Avea prea multă empatie; în mod sigur, urma să cedeze înainte de încheierea termenului.

Sau poate că se afla în pluton ca să acţioneze în calitate de conştiinţă colectivă. La nivelul nostru, nimeni nu ştia de ce unul sau altul fusese ales ca mecanic – aveam doar o vagă idee asupra motivelor pentru care fuseserăm înrolaţi în acest pluton. Păream să acoperim un domeniu vast de agresivitate, de la Candi la Mel. Nu aveam totuşi pe nimeni ca Scoville. Nimeni care să deţină plăcerea aceea sinistră de a ucide. În plus, plutonul lui Scoville avea întotdeauna parte de mai multă acţiune decât al meu, şi nu întâmplător. Vânătorii/ucigaşi sunt evident mai atraşi de violenţa deliberată. Aşa încât, atunci când Marele Calculator din Ceruri decidea misiunile, plutonul lui Scoville se alegea cu uciderile, iar noi eram trimişi în misiuni de recunoaştere.

Mel şi Claude bombăneau întruna în privinţa asta. O victimă confirmată însemna automat un punct spre avansare, în direcţia soldei, dacă nu a gradului, în vreme ce EPP-urile – Evaluările Periodice ale Peformanţelor – nu ne aduceau nici măcar mărunţiş. Oamenii lui Scoville ucideau, şi în felul acesta se alegeau, în medie, cu câştiguri cu douăzeci şi cinci la sută mai mari decât subalternii mei. Stau însă şi mă-ntreb – pe ce le-am fi putut cheltui? Să economisim banii, ca să ne răscumpărăm lăsarea la vatră?

— Camioane, va să zică, spuse Mel. Ne ocupăm de camioane şi de vehicule.

— Exact, am încuviinţat. Poate chiar şi de vreun tanc, dacă-ţi ţii gura când trebuie.

Sateliţii detectaseră urme IR ce puteau însemna că rebelii erau aprovizionaţi de mici camioane dotate cu tehnologie stealth, probabil robotizate sau telecomandate. Unul dintre acele progrese tehnologice care opreau transformarea războiului într-un masacru unilateral.

Bănuiesc că dacă războiul va continua îndeajuns, este

posibil ca şi inamicul să facă rost de soldier-boy. Atunci vom putea spune că am ajuns la un capăt de drum: maşinile de zece milioane de dolari se vor distruge reciproc, în vreme ce operatorii lor vor sta la sute de kilometri depărtare, adunaţi în grote cu aer condiţionat.

S-a scris despre aşa ceva: conflictul armat bazat pe reducerea avuţiei, nu pe pierderea vieţilor. Întotdeauna, însă, a fost mai simplu să creezi vieţi noi decât averi noi. Iar conflictele economice au trasee de mult timp stabilite, unele politice şi altele nu, chiar şi între cei aflaţi de aceeaşi parte a baricadei.

Ei bine, ce ştie un fizician despre toate astea? Ştiinţa mea are reguli şi legi ce par să corespundă realităţii. Ştiinţele economice descriu realitatea pornind de la fapte, dar nu excelează în previziuni. Nimeni n-a prezis nanoforjele.

Difuzorul ne anunţă să ne pregătim. Nouă zile de urmărire a camioanelor.

* * *

Toţi cei zece oameni din plutonul lui Julian Class deţineau aceeaşi armă fundamentală – soldier-boy-ul, sau Unitatea Telecomandată de Infanterie: o gigantică armură animată de un spectru. În ciuda greutăţii armurii, mai mult de jumătate din masa lui UTI o reprezenta muniţia. Soldier-boy putea trage fie focuri izolate de lunetist în ţinte aflate la orizont, fie două proiectile de câte treizeci de grame de uraniu sărăcit, sau, în lupta de aproape, putea revărsa o cascadă de săgeţi supersonice. Deţinea rachete explozive şi incendiare, un aruncător de grenade automat şi un laser de mare putere. Unităţile speciale puteau fi dotate cu arme chimice, biologice sau nucleare, dar acestea se utilizau numai pentru represalii.

(În doisprezece ani de război, se folosiseră numai vreo zece proiectile nucleare, de dimensiuni mici. Unul mai mare distrusese Atlanta şi, cu toate că ngumii negaseră atacul, Alianţa replicase prin anunţarea unui răgaz de

douăzeci şi patru de ore, după care făcuse una cu pământul oraşele Mandelaville şi Sao Paulo. Ngumii afirmau că Alianţa sacrificase cu cinism un oraş lipsit de importanţă strategică pentru a avea un pretext de a distruge două aşezări vitale. Julian bănuia că în această ipoteză putea exista un sâmbure de adevăr.)

Existau, de asemenea, unităţi ale forţelor aeriene şi ale marinei, inevitabil botezate fly-boy şi water-boy, deşi majoritatea fly-boy-ilor erau pilotate de femei.

Toţi membrii plutonului lui Julian erau înzestraţi cu aceeaşi armură şi acelaşi armament, însă unii aveau funcţii specializate. Fiind şef de pluton, Julian comunica direct şi (teoretic) permanent cu coordonatoarea de companie, iar prin intermediul acesteia cu comanda brigăzii. Pe teren, primea un flux de date constant sub formă de semnale codificate de la sateliţii de transmisiuni şi cercetare, precum şi de la staţia de comandă aflată pe orbită geosincronă[1]. Toate ordinele proveneau simultan din două surse, cu codificări diferite şi decalaje de timp diferite, astfel încât inamicului i-ar fi fost aproape imposibil să strecoare o comandă falsă.

Ralph deţinea un contact „orizontal" similar celui „vertical" al lui Julian. În calitate de transmisionist al plutonului, el ţinea legătura cu omologii săi din celelalte nouă plutoane ce alcătuiau compania B. Cu toţii erau „semiconectaţi"; comunicarea nu era la fel de intimă precum cu restul membrilor plutonului, totuşi depăşea cu mult o legătură radio. El îi putea oferi lui Julian date referitoare la acţiunile celorlalte plutoane, ba chiar şi la sentimentele şi moralul acestora, într-un mod direct şi rapid. Foarte rar, toate plutoanele se angajau într-o singură acţiune, iar când o făceau situaţia era confuză, ba chiar haotică. Transmisioniştii plutoanelor aveau astfel o importanţă la fel de mare ca şi legăturile verticale de comandă.

---

1 (despre un satelit al Pământului) a cărui perioadă de revoluție este egală cu cea de rotație a Pământului. (< fr. géosynchrone)

Un pluton de soldier-boy putea provoca tot atâtea distrugeri cât şi o brigadă de infanterie obişnuită. Soldier-boy-ii o făceau însă mai rapid şi mai spectaculos, aidoma unor uriaşi roboţi invincibili, mişcându-se simultan şi silenţios.

Roboţii înarmaţi nu se întrebuinţau din mai multe motive. În primul rând, ei puteau fi capturaţi şi utilizaţi împotriva foştilor stăpâni; în schimb, dacă inamicul ar fi reuşit să pună mâna pe un soldier-boy, nu s-ar fi ales decât cu o piesă inutilizabilă şi foarte scumpă. Niciunul nu fusese însă capturat intact; ei se autodistrugeau în mod foarte spectaculos.

O altă problemă a roboţilor o reprezenta autonomia – maşinăria trebuia să fie capabilă să funcţioneze pe cont propriu, dacă se întrerupeau transmisiunile. Imaginea unei maşini deţinătoare de armament greu şi capabilă să ia decizii instantanee în situaţii de luptă nu era una cu care vreo armată ar fi dorit să se confrunte. (Soldier-boy-ii aveau autonomie limitată, în caz că mecanicii lor mureau sau îşi pierdeau cunoştinţa. Ei încetau focul şi căutau un adăpost, până era încălzit şi conectat alt mecanic.)

Indiscutabil, soldier-boy-ii constituiau arme psihologice mult mai eficiente decât roboţii. Ei erau aidoma unor cavaleri atotputernici, unor eroi. În plus, reprezentau o tehnologie inaccesibilă inamicului.

Inamicul folosea roboţi înarmaţi – de pildă, cele două tancuri ce escortau convoiul de camioane pe care fusese trimis să-l distrugă plutonul lui Julian. Niciunul dintre tancuri nu le-a dat bătăi de cap. Ambele au fost distruse de îndată ce şi-au dezvăluit poziţia, în urma deschiderii focului. De asemenea, au fost distruse douăzeci şi patru de camioane-robot, după examinarea încărcăturii: muniţie şi medicamente.

După ce ultimul camion a fost transformat în zgură strălucitoare, plutonul mai avea încă patru zile de schimb, de aceea a fost readus la baza Portobello, pentru pază locală. Putea fi o misiune destul de periculoasă, deoarece baza era atacată cu rachete cam de două ori pe an; totuşi,

în majoritatea cazurilor, nu existau probleme. Nu era însă nici plictisitor; acum, mecanicii aveau ocazia să-şi protejeze propriile vieţi.

* * *

Uneori, am nevoie de vreo două zile ca să mă relaxez şi să fiu gata să redevin civil. În Portobello, existau destule localuri dispuse să ajute la uşurarea tranziţiei. Cu toate acestea, obişnuiam să mă relaxez acasă, în Houston. Pentru rebeli, era simplu să se strecoare peste graniţă şi să treacă drept panamezi, iar dacă te etichetau ca mecanic constituiai o ţintă principală. Desigur, în Portobello existau destui alţi americani şi europeni, totuşi cred că mecanicii săreau în ochi: erau palizi şi agitaţi, cu gulere ridicate pentru a ascunde mufele din ţeastă, sau purtând peruci.

Luna trecută, aşa pierduserăm un mecanic. Arly plecase în oraş ca să cineze şi să vizioneze un film. Nişte derbedei îi smulseseră peruca şi o târâseră într-o fundătură, unde o bătuseră şi o violaseră. Nu murise, dar nici nu-şi revenise. O loviseră cu capul de un zid până-i fracturaseră craniul şi mufa căzuse afară. Îi vârâseră mufa în vagin şi plecaseră, crezând-o moartă.

Ca atare, plutonul avea un om în minus luna asta. (Neo-ul trimis nu încăpea în cuşca lui Arly, ceea ce nu ne surprindea deloc.) Era posibil ca luna viitoare să avem doi oameni în minus; Samantha, care era prietena cea mai bună a lui Arly, şi chiar mai mult decât atât, nu fusese deloc în apele ei săptămâna asta – distrasă, neatentă, lentă. Dacă am fi fost pe teren, probabil că şi-ar fi revenit mai repede; ambele erau soldaţi destul de buni – mai buni decât mine, în privinţa satisfacţiei profesionale –, însă îndatoririle de pază a bazei îi ofereau prea mult timp în care să mediteze, iar episodul cu camioanele fusese un exerciţiu idiot pe care şi un fly-boy l-ar fi putut efectua la întoarcerea dintr-o misiune adevărată.

Cât fuseserăm conectaţi, cu toţii încercaserăm să-i oferim sprijin Samanthei, dar acest lucru se dovedise

dificil. Desigur, ea şi Arly nu-şi putuseră ascunde reciproca atracţie fizică, totuşi ambele erau îndeajuns de tradiţionaliste ca să fie stânjenite (în viaţa reală aveau prieteni bărbaţi) şi încurajaseră glumele ca o modalitate de a ţine sub control relaţiile complexe. Evident, acum nimeni nu mai făcea nicio glumă.

Samantha îşi petrecuse ultimele trei săptămâni vizitând-o zilnic pe Arly la centrul de convalescenţă, unde i se refăcea osatura feţei, dar asta reprezenta o frustrare permanentă, fiindcă natura leziunilor ei implica faptul că nu se mai puteau conecta, nu mai puteau fi apropiate. Niciodată! Firea Samanthei cerea răzbunare, însă aşa ceva era imposibil. Cei cinci rebeli implicaţi fuseseră prinşi imediat, judecaţi şi, după o săptămână, spânzuraţi în piaţa publică.

Vizionasem execuţia la HV. Nu fuseseră spânzuraţi, ci mai degrabă sugrumaţi lent. Asta într-o ţară unde pedeapsa capitală nu se mai folosise de generaţii, de dinainte de război.

Poate că după război vom redeveni civilizaţi. Aşa se întâmplase întotdeauna în trecut.

* * *

De obicei, Julian pleca direct acasă, în Houston, dar nu şi când cele zece zile ale schimbului se terminau vineri. Aceea era ziua când participa la activităţi sociale – or el avea nevoie de cel puţin douăzeci şi patru de ore de readaptare. Cu cât petreceai mai mult timp conectat, cu atât te simţeai mai apropiat de ceilalţi nouă mecanici. La deconectare, apărea o senzaţie teribilă de separare, iar tovărăşia altora nu ajuta cu nimic. Aveai nevoie cel puţin de o zi de izolare, în păduri sau pierdut în mulţime.

Julian nu era genul de individ căruia să-i placă natura; el obişnuia să se îngroape în biblioteca universităţii pentru o zi. Nu şi dacă era vineri.

Putea zbura oriunde gratuit – de aceea, urmând un impuls de moment, se duse la Cambridge, statul

Massachusetts, unde lucrase înainte de bacalaureat. Fusese o alegere neinspirată: peste tot erau zoaie, şi mai cădea şi o lapoviţă permanentă şi înţepătoare; totuşi, nu renunţă la ideea de a vizita toate barurile pe care şi le amintea. Acestea erau ticsite de clienţi inexplicabil de tineri şi de neexperimentaţi.

Harvard rămăsese Harvard; prin cupolă, picura ca întotdeauna. Oamenii se străduiau să nu se holbeze la un negru în uniformă.

Merse un kilometru şi jumătate prin lapoviţă până la pub-ul lui favorit, vechiul „Plugul şi stelele”, dar acesta era zăvorât; pe dinăuntrul geamului fusese lipită o foaie care anunţa BAHAMAS! Simţindu-şi picioarele îngheţate, se înapoie în Square, lipăind prin noroi, promiţându-şi să se îmbete şi simultan să nu-şi piardă cumpătul.

Exista un bar ce primise numele lui John Harvard, unde se produceau nouă sortimente de bere de casă. Bău câte o jumătate de litru din fiecare, bifându-le metodic pe şerveţel, şi în cele din urmă se aruncă într-un taxi care-l depuse la aeroport. După şase ore de moţăială intermitentă, îşi duse mahmureala la Houston duminică dimineaţa, urmând soarele de-a curmezişul ţării.

Revenit în apartamentul său, îşi făcu un ibric de cafea şi atacă maldărul de corespondenţă şi rapoarte acumulate. Majoritatea erau gunoaie pe care le putea trimite direct la coş. Printre ele, şi o scrisoare interesantă de la tatăl lui, care-şi petrecea vacanţa în Montana, cu noua sa soţie, nu tocmai favorita lui Julian. Maică-sa îl sunase de două ori în legătură cu o problemă financiară, apoi îl mai apelase încă o dată pentru a-i spune că totul se rezolvase. Ambii fraţi îl sunaseră ca să-i ceară detalii despre execuţie; ei urmăriseră „cariera” lui Julian destul de îndeaproape ca să-şi dea seama că femeia agresată făcuse parte din plutonul său.

Cariera lui ştiinţifică generase obişnuita avalanşă roz şi moale de rapoarte interdepartamentale irelevante, pe care trebuia cel puţin să le scaneze. Studie procesele verbale ale şedinţelor lunare ale facultăţii, pentru a

verifica dacă se discutase ceva cu adevărat important. Niciodată nu ajungea să participe la ele, întrucât schimbul său se desfăşura între datele de 10 şi 19 ale fiecărei luni. Singura problemă care i-ar fi putut afecta negativ cariera ar fi fost invidia altor membri ai catedrei.

În plus, exista un plic netimbrat, livrat direct – un pătrăţel ascuns sub rapoarte pe care figura doar litera „J”. Îi zări un colţ, îl trase afară, împrăştiind hârtiile roz în toate părţile, şi-i desfăcu clapa, pe care fusese ştampilată o flacără roşie: era de la Blaze, căreia Julian avea voie să-i spună pe numele adevărat – Amelia. Era colegul lui de muncă, fostul îndrumător, confidentul şi companionul sexual. Julian nu-i spunea „amantă”, deoarece era stânjenitor, Amelia fiind cu cincisprezece ani mai mare decât el, cu puţin mai tânără decât noua soţie a tatălui său.

Scrisoarea cuprindea câteva zvonuri despre Proiectul Jupiter, experimentul cu particule la care lucrau, incluzând şi câteva bârfe scandaloase despre şeful lor, ceea ce nu explica în sine plicul lipit. „Oricând te-ai întoarce”, scria Amelia, „vino direct. Trezeşte-mă sau scoate-mă din laborator. Am nevoie rău de tot de băieţelul meu. Vrei să vii şi să afli ce-nseamnă rău de tot?”

De fapt, Julian dorise să doarmă câteva ore. Putea totuşi s-o facă şi după aceea. Împărţi corespondenţa în trei teancuri şi azvârli un teanc în reciclator. Ridică receptorul ca s-o apeleze pe femeie, apoi îl puse la loc, fără să fi tastat numărul. Se îmbrăcă mai gros, întrucât dimineaţa era răcoroasă şi coborî la demisol, ca să-şi ia bicicleta.

Campusul era pustiu şi superb; sub cerul azuriu şi rece al Texasului, azaleele şi măceşii înfloriseră. Julian pedală încet, relaxându-se şi revenind la viaţa reală, ori la o iluzie confortabilă. Cu cât petrecea mai mult timp conectat, cu atât îi venea mai greu să accepte această imagine paşnică, monoculară a vieţii ca fiind una reală. Oricum, mai bine era aşa decât pe post de creatură cu douăzeci de braţe; de zeu cu zece inimi.

Cel puţin, nu mai avea menstruaţie.

Intră în locuinţa ei, folosindu-şi amprenta palmară. În

dimineaţa aceasta de duminică, Amelia se deşteptase la ora nouă şi acum se găsea sub duş. Bărbatul decise să n-o sperie, apărând pe neaşteptate. Băile erau locuri periculoase – odată, el alunecase sub duş, în vreme ce experimenta diverse tehnici cu o colegă adolescentă şi neîndemânatică, şi sfârşise cu o tăietură în bărbie, cu vânătăi şi cu o atitudine lipsită de orice erotism faţă de încăperea respectivă (şi faţă de colegă).

De aceea, se aşeză pe patul Ameliei, citind liniştit ziarul şi aşteptând să audă apa oprindu-se. Femeia fredona fragmente de melodii, fericită, şi comută debitul duşului de la ace fine la jeturi pulsatoare, apoi îndărăt.

Julian şi-o putu imagina acolo şi aproape că se răzgândi. Rămase totuşi pe pat, complet îmbrăcat, prefăcându-se cufundat în lectură.

Ea ieşi din baie, ştergându-se cu prosopul, şi tresări uşor când îl zări; apoi redeveni stăpână pe situaţie.

— Ajutor! Un necunoscut în patul meu!

— Crezusem că-ţi plac necunoscuţii.

— Numai unul.

Râse şi se strecură lângă el, fierbinte şi umedă.

* * *

Toţi mecanicii discută despre sex. Conectarea realizează automat două lucruri pe care oamenii obişnuiţi le caută prin sex şi, uneori, prin dragoste: comuniunea emoţională cu partenerul şi penetrarea – dacă mă pot exprima aşa – misterelor fizice ale sexului opus. Prin conectare, ele se obţin automat şi instantaneu în chiar clipa când se răsuceşte comutatorul de alimentare. După deconectare, rămâne o taină pe care o deţineţi cu toţii şi vorbiţi despre ea la fel de mult ca despre orice altceva.

Amelia este singurul civil cu care am discutat mai mult despre asta. O interesează extrem de mult subiectul şi şi-ar fi încercat norocul în domeniul respectiv, dacă ar fi fost posibil. Dacă ar face-o, însă, şi-ar pierde postul – şi poate chiar mai mult.

Opt-nouă la sută dintre cei supuşi instalării mufelor mor pe masa de operaţie sau, mai rău, supravieţuiesc, dar creierul nu le mai funcţionează. Chiar şi cei cărora li s-a instalat cu succes mufa de conectare se confruntă cu o creştere a frecvenţei accidentelor cerebrovasculare, inclusiv a celor cu deznodământ fatal. Pentru mecanicii din soldier-boy, frecvenţa este de zece ori mai mare.

Aşadar, Amelia îşi putea instala o mufă de conectare – avea banii necesari şi se putea strecura în Ciudad de Mexico sau Guadalajara, ca să se opereze la una dintre clinicile de acolo –, dar în mod automat şi-ar fi pierdut poziţia profesională: postul, pensia, totul. Majoritatea contractelor de muncă au o clauză „mufă"; în domeniul universitar, este vorba de toate contractele. Persoanele ca mine au fost exceptate, deoarece în cazul nostru n-a fost o opţiune voluntară; discriminarea celor care-şi satisfac stagiul militar reprezintă o încălcare a legii. Amelia este prea în vârstă ca să mai fie înrolată.

Uneori, când suntem în pat, o simt cum îmi mângâie discul metalic rece de la baza craniului meu, de parcă ar încerca să pătrundă acolo. Nu cred că o face în mod conştient.

Amelia şi cu mine eram apropiaţi de mulţi ani; duseserăm o viaţă socială comună chiar şi pe vremea când îmi fusese îndrumător la proiectul de diplomă. Relaţia noastră a devenit fizică abia după moartea lui Carolyn.

Carolyn şi cu mine fuseserăm conectaţi simultan; ne alăturaserăm plutonului în aceeaşi zi. Fusese o legătură emoţională instantanee, deşi nu aveam aproape nimic în comun. Amândoi eram negri din sud (Amelia este din Boston şi are tenul palid al strămoşilor irlandezi) şi studenţi; ea intenţiona să se specializeze în Vizualizare Creativă. Eu nu mă uitasem în viaţa mea la HV, iar ea n-ar fi recunoscut o ecuaţie diferenţială nici dacă ar fi muşcat-o de fund. Prin urmare, nu aveam nimic comun la nivelul respectiv, însă nu acela era important.

Fizic, fuseserăm atraşi reciproc în timpul perioadei de antrenament – instrucţia efectuată înainte de a pilota

un soldier-boy- şi reuşiserăm să ciugulim câteva minute de intimitate, în trei ocazii, pentru acte sexuale grăbite şi disperat de pasionale. Chiar şi pentru nişte oameni obişnuiţi, ar fi însemnat un început intens, însă atunci când ne conectam, aveam parte de o stare ce depăşea cu mult orice ar fi cunoscut anterior vreunul dintre noi. Parcă viaţa ar fi fost un gigantic puzzle, iar noi am fi căpătat un indiciu pe care nu-l mai cunoştea nimeni.

Când ne deconectam, nu mai izbuteam să regăsim starea aceea. Făceam dragoste, discutam mult, mergeam la psihiatri şi la consilieri de relaţii interumane; totuşi, într-un fel ne simţeam în cuşcă şi cu totul în alt fel, ori în două feluri, după ce ieşeam din ea.

Pe atunci, analizasem problema şi cu Amelia, nu numai pentru că eram prieteni, ci fiindcă lucram la acelaşi proiect şi ea simţise că atenţia mea lăsa de dorit. În modul cel mai literal cu putinţă, nu mi-o puteam scoate pe Carolyn din minte.

N-am avut parte de o soluţie. Carolyn a murit în urma unei hemoragii cerebrale neaşteptate, într-un moment când nu făceam absolut nimic stresant, ci pur şi simplu aşteptam să fim preluaţi după o misiune lipsită de evenimente.

A trebuit să fiu spitalizat o săptămână; cumva, a fost chiar mai rău decât atunci când pierzi pe cineva drag. Pentru mine, a însemnat în plus pierderea unui membru, pierderea unei părţi din creier.

Amelia m-a ţinut de mână pe toată durata acelei săptămâni, iar în scurt timp ne-am ţinut şi altfel.

De obicei, nu adorm imediat după ce facem dragoste, dar acum am adormit, după week-end-ul de pileală şi orele nedormite petrecute în avion; aţi crede că un individ care-şi petrece o treime din viaţă ca parte a unei maşinării n-ar avea probleme să călătorească în interiorul alteia, totuşi nu-i aşa. Trebuia să rămân treaz, ca să menţin blestemăţia în văzduh.

M-a deşteptat mirosul de ceapă. Nu ştiam ce putea fi – micul dejun sau prânzul? Amelia are o slăbiciune pentru

cartofi, pe care o cred că se datorează sângelui ei irlandez. Călea ceapă şi usturoi într-o tigaie. Nu era tocmai meniul meu favorit după trezire, însă pentru ea reprezenta prânzul. Îmi spuse că se sculase pe la ora trei ca să lucreze pe calculator o secvenţă de dezintegrare, care, finalmente, nu avusese succes. În felul acela, răsplata pentru faptul că muncise duminica o constituia un duş, un amant pe jumătate adormit şi nişte cartofi prăjiţi.

Mi-am descoperit cămaşa, dar nu şi pantalonii; ca atare, m-am mulţumit cu una dintre cămăşile ei de noapte, nu foarte frumoasă. Aveam aceeaşi talie.

Mi-am găsit periuţa albastră în baie şi am folosit excentrica pastă de dinţi a Ameliei, cu aromă de trifoi. Am decis să renunţ la duş, fiindcă stomacul îmi protesta. Nu mă aşteptau bunătăţile de pe lume, dar nu era nici otravă.

— 'Neaţa, ochi strălucitori!

Nu era de mirare că nu-mi putusem găsi pantalonii. Îi purta ea.

— Ai luat-o razna? am întrebat-o.

— E un simplu experiment. — Se apropie de mine şi mă examină, ţinându-mă de umeri. — Arăţi nemaipomenit. Pur şi simplu, superbi

— Ce experiment? Ai vrut să vezi ce voi îmbrăca?

— Să văd *dacă* te vei îmbrăca. Îşi scoase blugii mei şi mi-i întinse, apoi reveni la cartofi, purtând doar un tricou. —Vorbesc serios. Generaţia ta este foarte puritană.

— Chiar aşa? — Mi-am scos cămaşa de noapte şi am venit îndărătul ei. — Hai încoace! Să-ţi arăt eu puritanism.

— Asta nu se pune la socoteală. Întoarse capul şi mă sărută. Experimentul a fost legat de haine, nu de sex. Aşază-te, până nu ne ardem cu tigaia asta.

M-am aşezat la masa din bucătărie şi am privit-o. Zgâlţâia când şi când tigaia, să nu se ardă mâncarea.

— De fapt, nu-s tocmai sigură de ce am procedat aşa. Nu puteam dormi, dar nici nu voiam să te trezesc, scotocind prin dulap. Când m-am dat jos din pat, călcasem pe blugii tăi, aşa că m-am îmbrăcat cu ei.

— Nu-mi mai explica. Vreau să rămână un uriaş

mister pervers.

— Dacă vrei cafea, ştii unde-i.

Pusese la fiert o oală mare cu ceai. Am fost pe punctul să-i cer o cană. Totuşi, pentru a împiedica ziua să fie prea misterioasă, m-am decis pentru cafea.

— Aşadar, Macro divorţează?

Dr. „Mac” Roman era decanul şi şeful nostru de proiect, deşi nu se implica în munca de zi cu zi.

— Un secret cât se poate de bine păzit. N-a spus nimănui. Eu am aflat de la amica Nel.

Nel Nye era o fostă colega de şcoala, care lucra în administraţia publică.

— Păcat, erau o pereche atât de reuşită! (Amelia emise un „ha” şi întoarse cartofii cu spatula.) Despre cine-i vorba? Altă femeie, un bărbat, un robot?

— N-au completat toate căsuţele formularului. Se despart însă săptămâna asta şi eu trebuie să discut cu el mâine, înainte de a mă duce la Buget. O să fie şi mai neatent ca de obicei. — Împărţi cartofii pe două farfurii şi le aduse la masă. — la zi, deci ai aruncat camioane în aer?

— De fapt, am zăcut într-o cuşcă şi am zvâcnit. (Ea flutură din mână, îndemnându-mă să continuu.) N-a fost mare lucru. Nici şoferi, nici pasageri. Doi sapi.

— Sapienţi?

— Da, „unităţi defensive sapiente”, deşi asta conferă o definiţie jalnică inteligenţei. Nu-s decât nişte arme dotate cu rutine IA, care le conferă un anumit grad de autonomie. Totuşi, sunt eficiente împotriva trupelor de uscat, artileriei convenţionale şi sprijinului aerian. Habar n-am ce căutau în ZO a noastră.

— Ce-i asta, o grădină zoologică? întrebă ea pe deasupra cănii cu ceai.

— Scuze… „Zona de Operaţii”. Vreau să zic că un fly-boy le-ar fi putut rade dintr-o singură trecere.

— Atunci, de ce nu i-au folosit pe ei? Carcasele voastre blindate sunt mai scumpe, nu? De ce au riscat?

— Chipurile, fiindcă voiau să analizăm ce se transporta – rahat! În afară de alimente şi muniţii, doar

nişte celule solare şi plăci de bază, de schimb pentru mainframe-urile de teren. Ştim acum că folosesc Mitsubishi, dar dacă ar cumpăra ceva de la o firmă Rimcorp, am căpăta automat copii ale facturilor. Aşa că-s sigur că n-a fost nicio surpriză.

— Atunci, de ce v-au trimis?

— Nu s-a spus nimic oficial: Totuşi, pe legătura mea verticală am căpătat un fir că ar fi testat-o pe Sam – pe Samantha.

— Cea a cărei prietenă…?

— A fost bătută şi violată, da. Nu s-a descurcat prea grozav.

— Cine s-ar fi descurcat?

— Nu ştiu. Sam e destul de tare, totuşi acum a fost mereu cu gândurile în altă parte.

— Asta o poate afecta rău? Poate fi lăsată la vatră pe motive psihologice?

— Armatei nu-i place să renunţe la nimeni, decât dacă-i vorba de leziuni cerebrale. Ori va „descoperi” aşa ceva, ori o va încadra pe Sam la articolul 12. — M-am sculat să-mi iau ketchup. — Nu ştiu dacă-i un zvon chiar aşa rău. În compania noastră n-a mai existat un precedent.

— Parcă au fost nişte investigaţii în Congres despre asta, nu? Când a murit cineva cu părinţi importanţi…

— Aşa-i, au existat unele discuţii. Nu cred, totuşi, că s-a depăşit stadiul ăsta. Articolul 12 trebuie să fie un obstacol de nedepăşit. Altfel, jumătate dintre mecanici ar încerca să fie lăsaţi la vatră pe motive psihologice.

— N-au niciun interes să le dea posibilitatea să scape atât de uşor…

— Aşa crezusem şi eu. Acum însă mă gândesc că au interesul să menţină o forţă echilibrată. Dacă articolul 12 ar fi lesne de depăşit, i-ar pierde pe toţi cei ce sunt afectaţi de omoruri. Soldier-boy-ii s-ar transforma într-o armată de criminali.

— Drăguţă imagine!

— Să vezi cum e pe dinăuntru. Ţi-am povestit despre Scoville?

— De câteva ori.

— Imaginează-ţi douăzeci de mii de Scoville.

Indivizii precum Scoville sunt indiferenţi la omoruri, mai ales la cele comise prin intermediul soldier-boy-ilor. Ei pot fi găsiţi însă şi în forţele armate obişnuite; pentru ei, soldaţii inamici nu sunt oameni, ci simple jetoane într-un joc. Sunt ideali pentru anumite misiuni, dar cu totul dezastruoşi pentru altele.

Trebuia să recunosc că mâncarea preparată de Amelia era destul de bună. Ultimele zile, trăisem numai cu snacks-urile din baruri: brânză, carne prăjită şi garnitură din fulgi de porumb.

— Ah… de data asta nu v-au dat la HV. (Amelia îşi programase aparatul să monitorizeze canalele de război şi să înregistreze secvenţele în care apărea unitatea mea.) De aceea am fost aproape convinsă că eşti în siguranţă şi că te plictiseşti copios.

— N-ar trebui atunci să găsim ceva mai excitant de făcut?

— N-ai decât să cauţi ceva de felul ăsta. — Strânse farfuriile şi le duse la chiuvetă. — Eu trebuie să mă-ntorc la laborator pentru o jumătate de zi.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Oricum, n-aş termina mai repede. Sunt nişte date ce trebuiesc formatate pentru o actualizare a Proiectului Jupiter. — Aranjă vesela în compartimentele maşinii de spălat vase. — Mai bine, pune-te la punct cu somnul şi diseară încercăm să facem ceva interesant.

Mi s-a părut o sugestie bună. Am decuplat telefonul, pentru cazul în care cineva intenţiona să mă deranjeze duminică dimineaţa, şi m-am întors în patul ei răvăşit.

* * *

Proiectul Jupiter era cel mai mare accelerator de particule construit vreodată, mai mare cu câteva ordine de mărime faţă de toate cele de dinainte.

Acceleratoarele de particule costă bani – cu cât

particula este mai rapidă, cu atât costă mai mult –, iar istoria fizicii particulelor este, cel puţin parţial, una a importanţei pe care au avut-o particulele cu adevărat rapide pentru diferitele guverne ce au finanţat cercetările.

Evident, problema banilor s-a modificat o dată cu apariţia nanoforjelor. În felul acesta, s-a transformat şi abordarea „Marii Ştiinţe”.

Proiectul Jupiter reprezenta rezultatul câtorva ani de discuţii şi insistenţe, ce fuseseră încheiaţi prin finanţarea de către Alianţă a unei expediţii spre Jupiter. Sonda automată descărcase în atmosfera densă a planetei o nanoforjă programată şi depozitase altă nanoforjă pe suprafaţa lui Io. Cele două maşini lucrau împreună; cea jupiteriană absorbea deuteriu pentru fuziunea la cald şi dirija fasciculele de energie spre cea de pe Io. Aceasta fabrica elementele unui accelerator de particule, care urma să formeze un inel în jurul planetei, la dimensiunile orbitei lui Io, şi să focalizeze energie din giganticul câmp magnetic jupiterian.

Anterior Proiectului Jupiter, cel mai mare „superaccelerator” fusese Inelul Johnson, care descria un cerc de câteva sute de kilometri sub deşertul din Texas. Noul accelerator avea să fie de zece mii de ori mai lung şi de o sută de mii de ori mai puternic.

În realitate, nanoforja construia alte nanoforje, ce puteau fi utilizate exclusiv în scopul realizării pieselor componente ale acceleratorului de particule de pe orbită. Construcţia creştea astfel cu o rată exponenţială – maşinile ronţăiau şi mestecau suprafaţa satelitului, scuipând-o apoi în spaţiu şi alcătuind un inel de elemente uniforme.

Ceea ce anterior costase bani, acum costa doar timp. Cercetătorii de pe Pământ aşteptaseră, în vreme ce zece, o sută, o mie de elemente fuseseră expediate pe orbită. După şase ani, se acumulaseră cinci mii, îndeajuns pentru a se începe testarea giganticului accelerator.

Timpul, ca măsură teoretică, era şi el implicat. Avea legătură cu începutul Universului, cu însuşi începutul timpului. La o fracţiune de secundă după Diasporă (cândva

denumită Big Bang), Universul fusese un norişor de particule cu energie extrem de mare ce se îndreptau spre exterior cu o viteză apropiată de cea a luminii. După încă o fracţiune de secundă, ele formau un norişor cu totul diferit, şi aşa se petrecuse până la o secundă întreagă, la zece secunde şi mai departe. Cu cât pompai mai multă energie într-un accelerator de particule, cu atât te puteai apropia mai mult de duplicarea condiţiilor ce declanşaseră, la scurt timp după Diasporă, începutul timpului.

Vreme de peste un secol, fizicienii de particule şi cosmologii întreţinuseră o relaţie de cooperare. Cosmologii îşi prezentau ecuaţiile, încercând să priceapă ce particule existaseră la un moment dat în dezvoltarea Universului, iar rezultatele la care ajungeau sugerau un anumit experiment. Fizicienii activau acceleratoarele şi ori aprobau ecuaţiile cosmologilor, ori le respingeau.

În acelaşi timp, se desfăşoară şi procesul invers. Cei mai mulţi dintre noi recunosc că Universul există (cei care neagă acest lucru activează de obicei în alt domeniu decât cel ştiinţific); ca atare, dacă interacţiunea teoretică a unor particule ar duce finalmente la nonexistenţa Universului, atunci s-ar putea economisi energia, pur şi simplu, nemaiîncercând nicio demonstraţie.

Cam aşa se derulau replicile, înainte de Proiectul Jupiter. Inelul Johnson fusese capabil să ne poarte până la condiţiile obţinute când vârsta Universului era de o zecime de secundă. La momentul respectiv, Universul avea cam de patru ori dimensiunea actuală a Pământului, dilatându-se cu o viteză uriaşă de la punctul nondimensional iniţial.

Dacă reuşea, Proiectul Jupiter avea să ne poarte înapoi până în momentul când Universul fusese mai mic decât un bob de mazăre şi conţinuse particule exotice inexistente acum. În acelaşi timp, acceleratorul avea să fie cea mai mare maşină construită vreodată, fiind realizată de roboţi lipsiţi de supraveghere directă. Când grupul Jupiter trimitea o comandă spre Io, aceasta ajungea la destinaţie după cincisprezece până la douăzeci şi patru de minute şi, bineînţeles, răspunsul întârzia cu aceeaşi

durată. Multe se pot întâmpla în patruzeci şi opt de minute; în două rânduri, Proiectul trebuise stopat şi reprogramat – deşi, în realitate, nu-l puteai „opri” – în niciun caz complet şi simultan –, întrucât sub-maşinile ce construiau elementele ce erau expediate pe orbita planetei ar fi continuat să mai funcţioneze patruzeci şi opt de minute, plus timpul necesar reprogramării lor.

Deasupra biroului directorului Proiectului Jupiter se găsea o imagine dintr-un film vechi de mai bine de un secol: Mickey Mouse în rolul Ucenicului Vrăjitor, privind buimăcit la şirul nesfârşit de mături lipsite de creier ce mărşăluiau, ieşind pe uşă.

* * *

Am dormit două ore şi m-am deşteptat brusc, scăldat în sudoare şi cu o acută senzaţie de panică. Nu mi-am putut aminti ce anume visasem, dar îmi lăsase o senzaţie de vertij, de cădere în gol. Mai păţisem aşa de câteva ori, în primele două zile după schimb.

Unii ajung să nu mai aibă deloc parte de somn profund, dacă nu sunt conectaţi. Un astfel de somn oferă opacitate totală, absenţa absolută a senzaţiilor sau gândurilor. Un fel de exersare a morţii. Totuşi, era foarte relaxant.

Am rămas întins pe pat aproape o jumătate de oră, privind lumina spălăcită, după care am decis să nu mă mai chinui. M-am dus în bucătărie şi mi-am încălzit nişte cafea. Ar fi trebuit să m-apuc de treabă, dar până marţi nu aveam nimic de făcut, iar Cercetarea putea să aştepte şedinţa de mâine.

Era cazul să mă pun la zi cu situaţia mondială. În Cambridge, evitasem cu străşnicie aşa ceva. Am activat consola Ameliei şi am decriptat o conexiune cu modulul meu de ştiri.

Treaba asta mă înveseleşte, mai ales că începe cu frivolităţile. Am frunzărit douăzeci de pagini de benzi desenate şi cele trei editoriale despre care ştiam că nu

conţin elemente de politică. Oricum, unul dintre ele fusese realizat sub forma unei satire la adresa situaţiei din America Centrală.

Deloc surprinzător, America de Sud şi Centrală ocupau majoritatea secţiunii ştirilor internaţionale. Frontul african era liniştit; la un an după ce aruncaserăm bomba nucleară peste Mandelaville, încă nu-şi revenise. Poate că se regrupa şi analiza care dintre oraşele noastre avea să fie ţinta următorului atac.

Micul nostru raid nu era nici măcar menţionat. Două plutoane de soldier-boy capturaseră aşezările Piedra Sola şi Igatimi, din Uruguay şi Paraguay, presupuse baze ale rebelilor. Evident, acţiunile fuseseră întreprinse cu ştiinţa şi acordul guvernelor respective – şi tot evident, nu se înregistraseră morţi în rândul populaţiei civile. O dată ce există morţi, există şi rebeli. *„La muerte es el gran convertidor*”, zic ei – Moartea este marele transformator. Literalmente este un adevăr, ca şi un sarcasm la adresa cifrelor anunţate de noi. Am ucis un sfert de milion de oameni în cele două Americi şi Dumnezeu-ştie-câţi în Africa. Dacă aş fi trăit în oricare dintre zonele acelea, aş fi fost un „rebel”.

Ca de obicei, exista un reportaj mai degrabă indiferent despre negocierile de la Geneva. Inamicul este atât de divizat încât niciodată nu va putea cădea de acord asupra unor termeni general valabili; în plus, sunt sigur că unii dintre liderii rebelilor sunt agenţi infiltraţi, marionete care au misiunea de a păstra confuzia.

Se ajunsese totuşi la un acord în privinţa armelor nucleare: începând din clipa aceasta, niciuna dintre părţi n-avea să le utilizeze decât pentru represalii, deşi ngumii continuau să nu revendice acţiunea criminală asupra Atlantei. În realitate, ne trebuia un acord în privinţa acordurilor: „Dacă promitem ceva, nu vom încălca promisiunea pentru cel puţin treizeci de zile”. Niciuna dintre părţi n-ar accepta aşa ceva.

Am dezactivat consola şi am inspectat frigiderul Ameliei. Nu avea bere. La urma urmelor, asta era

responsabilitatea mea. Oricum, aerul proaspăt mi-ar fi făcut bine, de aceea am părăsit apartamentul şi am pornit cu bicicleta spre poarta campusului.

Sergentul răspunzător de securitate îmi privi cardul ID şi mă lăsă să aştept până telefonă pentru verificare. Cei doi şoşonari care-l însoţeau se rezemară în arme şi rânjiră. Unii şoşonari îi urăsc pe mecanici, pentru că noi nu luptăm „cu adevărat”. Ei uită că stagiul nostru este mai lung şi că avem o rată superioară a deceselor. Uită că, graţie nouă, ei scapă de misiunile cu adevărat periculoase.

Desigur, chiar ăsta-i unul dintre motivele urii lor – îi împiedicăm să devină eroi. Mama spunea: „Lumea este alcătuită din toate soiurile de oameni.” O armată e alcătuită din mai puţine soiuri.

În cele din urmă, sergentul îmi admise identitatea.

— Arme? mă întrebă în timp ce-mi completa permisul.

— Nu, am răspuns. Nu în timpul zilei.

— Te duci la-nmormântare.

Împături permisul cu exactitate în două şi mi-l întinse. De fapt, *eram* înarmat, cu un şpaclu şi un microlaser Beretta, inserat în paftaua centurii. Într-o bună zi, s-ar fi putut să fie propria lui înmormântare, dacă nu-şi putea da seama când cineva era înarmat. I-am salutat pe soldaţi cu un deget ridicat între ochi, salutul tradiţional al recruţilor, şi am pătruns în junglă.

Pe lângă poartă se învârteau o duzină de târfe, una dintre ele o mufistă, cu ţeasta rasă. Era îndeajuns de vârstnică să fie e-xmecanic. Nu poţi şti niciodată.

Evident, mă observă imediat.

— Hei, amice! — Îmi sări în cale şi m-am oprit. — Am ceva ce poţi călări.

— Poate mai târziu, i-am spus. Arăţi bine.

De fapt, nu arăta deloc bine. Chipul şi ţinuta îi trădau stresul; rozul ochilor o identifica drept consumatoare de pocnitori.

— Juma' de preţ pentru tine, scumpule!

Am clătinat din cap. Îmi prinse ghidonul.

— Un sfert de preţ. A trecut mult de când n-am mai făcut-o conectată.

— Nu mă pot conecta. (Ceva anume m-a făcut să fiu cinstit, sau parţial cinstit.) Nu cu o străină.

— Şi câtă vreme aş rămâne o străină? nu-şi putea ascunde tonul de implorare.

— Îmi pare rău.

Am împins-o pe iarbă. Dacă nu mă-ndepărtam rapid, s-ar fi oferit să mă plătească ea.

Celelalte târfe ne priviseră cu atitudini diverse: curiozitate, milă, dispreţ. Ca şi cum n-ar fi fost ele însele dependente într-un fel sau altul. Nimeni nu trebuia să se prostitueze ca să-şi câştige existenţa în Statul Universal al bunăstării. Nimeni nu trebuia să facă nimic altceva decât să ocolească belelele. Sistemul funcţionează perfect.

În Florida, prostituţia fusese legalizată vreme de câţiva ani, pe când eram încă puşti. Târfele se îndreptaseră însă spre marile cazinouri înainte ca eu să fiu îndeajuns de mare pentru a-mi trezi interesul.

Prostituţia este un delict în Texas, totuşi cred că trebuie să faci prostii mari de tot ca să te aresteze. Cei doi poliţişti care priviseră cum mă acostase mufista nu-i puseseră cătuşele. Poate c-aveau s-o facă mai târziu, cu condiţia să aibă bani destui. De obicei, mufistele îşi găsesc de lucru din belşug. Ele ştiu ce simte un bărbat.

Am pedalat pe lângă magazinele pentru cei din colegiu, cu preţurile lor academice, şi am pătruns în oraş. Sudul Houstonului nu-i tocmai agreabil, însă eram înarmat. În plus, mă gândisem că tipii răi se culcau spre dimineaţă şi încă nu coborâseră pat. Unul dintre ei se deşteptase.

Rezemasem bicicleta de stelajul de lângă magazinul de spirtoase şi mă chinuiam cu încuietoarea defectă, care ar fi trebuit să-mi accepte cardul.

— Băiatu', se auzi o voce profundă de bas înapoia mea. N-ai zece parai pentru mine? Poate chiar douăzeci?

M-am răsucit lent. Era cu un cap mai înalt decât mine, avea în jur de patruzeci de ani, un tip zvelt, numai muşchi. Purta cizme strălucitoare, înalte până la genunchi,

şi coada strâns împletită a unui expirator: Dumnezeu s-ar fi folosit de ea ca să-l ridice în ceruri. Cât mai curând, spera el.

— Crezusem că voi nu aveţi nevoie de bani.

— Eu am nevoie. Am nevoie imediat.

— Care-i viciul tău? — mi-am pus mâna dreaptă pe şold. Poziţia nu era firească, nici confortabilă, dar foarte aproape de şpaclu.

— Poate că te ajut cu ceva.

— N-ai tu ce-mi trebuie mie.

Trase din cizmă un cuţit lung, cu o lamă îngustă şi sinuoasă.

— Lasă-l, am zece parai!

Pumnalul acela ridicol nu se putea măsura cu şpaclul, însă nu intenţionam să efectuez o disecţie aici, pe trotuar.

— Aha, ai zece! Poate c-ai cincizeci.

Păşi spre mine. Am scos şpaclul şi l-am activat. Acesta zumzăi şi străluci.

— Tocmai ai pierdut zece. Cât mai vrei să pierzi?

El privi lama vibratoare. Ceaţa tremurătoare de pe treimea finală avea temperatura soarelui.

— Eşti în armată. Eşti mecanic.

— Ori sunt mecanic, ori l-am omorât pe-unul şi i-am luat cuţitul. Indiferent care-ar fi treaba, ai chef să te pui cu mine?

— Mecanicii nu-s aşa duri. Am făcut şi eu armata.

— Atunci, ştii toate şmecheriile.

Schiţă un pas spre dreapta, probabil o fentă. Nu m-am clintit.

— Nu vrei să-ţi aştepţi Extazul? Vrei să mori chiar acum?

Mă privi timp de o secundă – o secundă ce părea să nu se mai sfârşească. În ochi nu i se citea nimic.

— Mai du-te dracu'!

Îşi vârî cuţitul înapoi în cizmă, se întoarse şi se îndepărtă fără să privească îndărăt.

Am dezactivat şpaclul şi am suflat asupra lui. Când s-a răcit îndeajuns, l-am băgat la loc şi am intrat în magazin.

Vânzătorul avea un aerospray Remington cromat.
— Nenorocitu' de expi! L-aş fi ras!
— Mersi, i-am spus. (Cu un aerospray m-ar fi ras şi *pe mine*.) Ai şase sticle de Dixie?
— Sigur că da.
Deschise vitrina frigorifică dinapoia lui.
— Pe card de raţii?
— De armată, am răspuns.
Nu m-am mai deranjat să-i arăt ID-ul.
— Mă gândisem eu. — Scotoci prin vitrină. — Ştii c-au votat o lege care m-obligă să-i las pe blestemaţii de expi în magazin? Nu cumpără niciodată nimic.
— De ce-ar face-o? Lumea se va sfârşi în fum mâine, eventual poimâine.
— Exact! Pân-atunci, te jefuiesc la drumul mare. N-am decât cutii.
— Merge.
Începusem să tremur puţin. Probabil că datorită întâlnirii cu expiratorul şi vânzătorul dornic să radă pe cineva mă apropiasem de moarte mai mult decât aş fi fost vreodată în Portobello.
Puse cele şase cutii pe tejghea.
— Nu vrei să vinzi cuţitul ăla?
— Nu, am nevoie permanent de el. Deschid scrisorile de la fani. — Nu fusese cea mai inspirată replică.
— Să fiu sincer, nu te recunosc. Eu îi urmăresc în principal pe cei din Patru şi Şaisprezece.
— Eu sunt în Nouă. Nu-i la fel de palpitant.
— Interdicţie, încuviinţă el cunoscător.
Patru şi Şaisprezece sunt plutoane de vânătoare/ucidere, de aceea sunt aşa populare. Fanilor lor le spunem war-boy's. Era niţeluş aţâţat, deşi făceam parte doar din Interdicţie. Şi din PsihOp.
— Nu i-ai văzut pe cei din Patru, miercurea trecută, nu?
— Eu nu-i urmăresc nici măcar pe ai mei. Oricum, atunci eram în cuşcă.
Amuţi pentru o clipă cu cardul meu în mână,

buimăcit de ideea că o persoană putea trăi nouă zile într-un soldier-boy, fără ca apoi să sară în faţa HV-ului şi să urmărească războiul.

Există unii care aşa procedează. Odată, m-am întâlnit cu Scoville chiar aici, în Houston; nu era în cuşcă şi venise pentru o „reuniune” a war-boy-ilor. Săptămânal se ţine câte una, undeva prin Texas – tipii aduc suficientă pileală, ştoarfe şi puştoaice ca să se facă praf într-un week-end prelungit şi plătesc vreo doi mecanici să vină şi să le povestească exact, *exact,* cum stă treaba. Cum este să fii închis într-o cuşcă şi să te vezi ucigând oameni prin telecomandă. Vizionează înregistrările unor bătălii celebre şi se ceartă în privinţa detaliilor subtile de strategie.

Singura reuniune la care am participat avusese o „zi a războinicului”, în care toţi participanţii – exceptându-ne pe noi – şi invitaţii dinafară se costumaseră ca războinici din trecut. Fusese de-a dreptul înspăimântător. Bănuisem că pistoalele-mitralieră şi flintele nu funcţionau; chiar şi nişte criminali ar fi ezitat să rişte într-atât. Totuşi, săbiile, suliţele şi arcurile păruseră îndeajuns de reale şi se aflaseră în mâinile unor indivizi care demonstraseră cu prisosinţă, (mie, cel puţin) că n-ar fi trebuit să li se încredinţeze nici măcar un băţ ascuţit.

— L-ai fi omorât pe tip? mă întrebă vânzătorul, vădit interesat.

— N-ar fi fost nevoie. Întotdeauna, indivizii ăştia dau bir cu fugiţii. — Vorbeam de parcă aş fi avut o vastă experienţă.

— Şi dacă n-ar fi făcut-o?

— N-ar fi fost o problemă, m-am auzit vorbind. I-aş fi retezat încheietura mâinii, apoi aş fi anunţat serviciul de ambulanţe. Poate că i-ar fi lipit-o pe dos.

În realitate, probabil că doctorii nu s-ar fi obosit să vină prea repede. I-ar fi oferit o şansă s-o ia înaintea Extazului, sângerând până la moarte.

Vânzătorul încuviinţă din cap.

— Luna trecută, chiar aici, lângă magazin, doi tipi s-au bătut cu eşarfa pentru o fată.

Asta însemna că duelиştii ţinuseră în dinţi câte un colţ al eşarfei şi se luptaseră cu şişurile. Cel care dădea drumul eşarfei pierdea.

— Unul a murit înainte s-ajungă salvarea. Celălalt şi-a pierdut o ureche – nu s-au mai deranjat să i-o caute.

Arătă peste umăr.

— Am tinut-o în congelator o vreme.

— Tu ai chemat poliţia?

— Da, încuviinţă el. Imediat cum s-a terminat.

Un adevărat cetăţean. Am prins berile pe portbagajul bicicletei şi am pedalat înapoi spre campus.

Lucrurile merg tot mai prost. Îmi dau seama că vorbesc ca taică-meu şi nu-mi place, dar realmente lucrurile mergeau mai bine pe când eram puşti. Nu întâlneai expiratori la fiecare colţ de stradă. Oamenii nu se duelau. Oamenii nu stăteau nepăsători, privindu-i pe alţii cum se duelează, pentru ca după aceea să colecţioneze urechi retezate.

* * *

Nu toţi expiratorii aveau codiţe şi se manifestau în public. În cadrul catedrei de fizică din care făcea parte Julian existau doi: o secretară şi Mac Roman însuşi.

Oamenii nu înţelegeau cum de reuşise savantul mediocru, care apăruse din senin, să-şi croiască drum într-o poziţie universitară de vârf. Ei nu apreciau efortul intelectual necesar pentru a îmbrăţişa credinţa în imaginea agnostică, ordonată, a Universului pe care o solicita fizica. Totul făcea însă parte din planul Domnului. Ca şi documentele falsificate cu grijă, ce-i aduseseră calificările minime necesare pentru postul de decan. Din consiliul de administraţie făceau parte alţi doi expiratori, care-i susţinuseră candidatura.

Macro (ca şi unul dintre expiratorii respectivi) era membru al unei facţiuni militante şi supersecrete din interiorul sectei lor: Mânia Domnului.

Aidoma tuturor expiratorilor, ei credeau că

Dumnezeu se găsea pe punctul de a distruge omenirea.

Spre deosebire de ceilalţi, cei din Mânia Domnului simţeau că menirea lor era să-L ajute în această privinţă.

* * *

Întorcându-mă spre campus, am greşit drumul şi, bâjbâind, am trecut pe lângă un local ieftin de conectare pe care nu-l văzusem niciodată. Cei de acolo ofereau senzaţii de sex în grup, coborâri pe schiuri şi un accident de automobil. Le ştiam pe toate. Ca să nu le mai pomenesc pe cele de lupte.

De fapt, n-aş fi făcut niciodată accidentul. Eram curios dacă actorul murise. Uneori, le făceau expiratorii, deşi se spune despre conectare că-i un păcat. Câteodată, oamenii le fac din dorinţa de a fi faimoşi pentru câteva minute. Nu m-am conectat niciodată la unul dintre ele, însă Ralph are câteva favorite, aşa că atunci când sunt conectat cu el le capăt la mâna a doua. Cred că n-o să-nţeleg niciodată ce-nseamnă gloria.

La poartă era alt sergent, aşa că am avut din nou parte de verificările ce-mi mâncau timpul.

Timp de o oră, am hoinărit fără ţintă prin campus. Era aproape pustiu – după-amiaza de duminică a unui week-end lung. Am intrat în clădirea catedrei de fizică, pentru a vedea dacă vreun student nu-mi strecurase ceva sub uşă. Într-adevăr, unul procedase aşa; minunea minunilor, era un set de probleme predat *înainte de termen*, însoţit de un bilet prin care studentul mă anunţa că va lipsi de la curs, deoarece soră-sa îşi dădea petrecerea de majorat în Monaco. Bietul de el...

Biroul Ameliei se găsea la etajul de deasupra, dar n-am deranjat-o. Trebuia realmente să găsesc răspunsurile la setul de probleme, s-o iau înaintea puştiului. Ba nu, ar fi trebuit să mă-ntorc în apartamentul Ameliei şi să trândăvesc până la sosirea ei.

M-am întors în apartamentul Ameliei, însă cu spiritul unui cercetător ştiinţific. În bucătărie, am descoperit un

aparat nou, denumit „antimicrounde”; pui în el ce vrei, reglezi temperatura dorită şi se răceşte. Evident, n-are nicio legătură cu microundele.

A funcţionat excelent cu cutia de bere. Când i-am deschis uşiţa, au ieşit fuioare de vapori. Berea avea patru grade, dar temperatura din incintă trebuie să fi fost mult mai mică. Pentru a vedea ce o să se întâmple, am băgat înăuntru o felie de brânză şi am reglat la temperatura cea mai mică de pe scală, minus patruzeci de grade. Când am scos-o, i-am dat drumul pe podea şi s-a făcut ţăndări. Cred că am găsit toate bucăţelele.

Lângă şemineu, Amelia avea o nişă micuţă pe care o numea „biblioteca”. Acolo exista spaţiu doar cât să adăpostească o saltea veche şi o măsuţă. Cei trei pereţi ce defineau spaţiul erau rafturi acoperite cu geamuri, pline cu sute de cărţi vechi. Fusesem acolo împreună cu ea, dar nu ca să citim.

Am pus berea pe podea şi m-am uitat la titluri. Majoritatea erau romane şi volume de poezii. Spre deosebire de alţii, eu continuu să citesc de plăcere, însă numai lucruri despre care se consideră că sunt reale.

În primii doi ani de colegiu, obţinusem o diplomă în istorie, cu fizica materie secundară, dar apoi le inversasem. Obişnuiam să mă gândesc că diploma de fizică îmi adusese recrutarea. Pe de altă parte, cei mai mulţi mecanici au obişnuitele diplome educaţionale obligatorii: educaţie fizică, evenimente curente, aptitudini de comunicare. Nu trebuie să fii chiar atât de inteligent ca să zaci în cuşcă şi să zvâcneşti din extremităţi.

Oricum, îmi plăcea istoria, dar biblioteca Ameliei era cam sărăcuţă în acest domeniu. Existau doar câteva texte populare, bogat ilustrate. Majoritatea despre secolul al XXI-lea, despre care intenţionam să aflu totul după ce se sfârşea.

Mi-am amintit că ea dorise să citesc un roman despre războiul civil din America: *Semnul roşu al curajului*; de aceea, l-am scos din raft şi m-am apucat de treabă. Două ore şi două beri.

Diferenţele între războaiele lor şi ale noastre erau la fel de profunde ca şi diferenţa dintre un accident teribil şi un coşmar.

Armatele lor erau înzestrate cu aceleaşi tipuri de arme; deţineau structuri de comandă difuze şi confuze, care, în esenţă, azvârleau o gloată împotriva alteia. Cele două gloate se luptau cu puşti primitive, cuţite şi ciomege, până ce una dintre ele dădea bir cu fugiţii.

Derutatul protagonist, Henry, era prea profund implicat ca să înţeleagă acest adevăr simplu, totuşi îl descria cu exactitate.

Mă întreb ce ar fi crezut sărmanul despre genul nostru de război. Mă întreb dacă epoca lui cunoştea măcar cea mai precisă metaforă: exterminator. Şi m-am întrebat ce adevăr simplu mă împiedica să-mi văd propria implicare.

* * *

Julian nu ştia că autorul *Semnului roşu al curajului* avusese avantajul de a nu fi participat la războiul despre care scrisese. Este mai dificil să întrevezi un tipar, atunci când cunoşti numai o părticică din el.

Din punct de vedere economic şi ideologic, războiul acela fusese relativ cinstit; nu acelaşi lucru se putea spune despre cel al lui Julian. Ngumii duşmani alcătuiseră o alianţă aproximativă între zeci de forţe „rebele” – cincizeci şi patru în anul acesta. În toate statele inamice existau guverne legitime care cooperau cu Alianţa, însă nu era niciun secret că puţine dintre ele se bucurau de susţinerea majorităţii membrilor lor.

Pe de o parte, se putea vorbi despre un conflict economic între „bogaţi”, cu economiile lor ce avansau în mod automat, şi „săraci”, care nu se născuseră în prosperitate. Pe de altă parte, se putea vorbi despre un conflict rasial – negrii, cafeniii şi o categorie de galbeni împotriva albilor şi altor galbeni. Julian încerca un oarecare disconfort în această privinţă, totuşi nu se simţea

în niciun fel legat de Africa. Trecuse prea multă vreme, se găsea prea departe, iar cei de acolo erau prea nebuni.

Desigur, exista şi un conflict ideologic pentru unii – apărătorii democraţiei împotriva carismaticilor lideri rebeli înclinaţi spre dictatură. Sau spoliatorii capitalişti împotriva protectorilor celor slabi – puteţi alege ce doriţi.

Nu era, totuşi, un război care urma să se încheie printr-un episod final, ca Appomattox sau Hiroshima. Fie lenta eroziune a Alianţei avea s-o arunce în haos, fie ngumii aveau să fie destul de puternic loviţi, astfel încât conflictul să se transforme într-o serie de probleme cu caracter infracţional local, nu într-o singură problemă unificată militar.

Rădăcinile lor proveneau din secolul al -xxlea, ba erau chiar şi mai vechi; mulţi ngumi îşi descoperiseră descendenţa politică în secolele când primii albi apăruseră în ţările lor, cu corăbii şi cu praful de puşcă. Alianţa considera afirmaţiile respective drept o simplă retorică ultranaţionalistă, totuşi ele nu erau lipsite de logică.

Situaţia se complica prin faptul că, în unele ţări, rebelii se aflau în strânsă legătură cu crima organizată, aşa cum se petrecuse în Războaiele Drogurilor, ce zguduiseră începutul de secol. Existau state în care nu rămăsese *decât* crima, organizată sau nu, însă generalizată, de la o graniţă la alta. În câteva dintre aceste locuri, forţele Alianţei constituiau unicele vestigii ale legii – adesea neapreciate, când nu exista un comerţ legal, iar populaţia trebuia să aleagă între o piaţă neagră bine aprovizionată şi ajutoarele Alianţei, limitate la produsele de strictă necesitate.

Costa Rica, în care acţiona Julian, reprezenta o anomalie. Iniţial, ţara izbutise să nu intre în război, menţinându-şi neutralitatea care o ferise de cataclismele secolului al -xxlea. Totuşi, poziţia ei geografică între Panama – singurul cap de pod al Alianţei în America Centrală – şi Nicaragua, cea mai puternică naţiune ngumi din emisfera respectivă, o târâse finalmente în război. La început, majoritatea rebelilor vorbiseră cu un accent

nicaraguan suspect. Apoi, apăruse un conducător carismatic şi se petrecuse un asasinat – ambele evenimente puse la cale de ngumi, susţinea Alianţa –, şi în scurt timp pădurile şi câmpurile se umpluseră cu tineri şi cu câteva femei, gata să-şi rişte vieţile pentru a-şi apăra ţara împotriva capitaliştilor cinici şi a marionetelor lor. Împotriva giganţilor invulnerabili care se furişau prin junglă, neauziţi ca nişte feline, şi care în câteva minute puteau rade o aşezare de pe faţa pământului.

Julian se considera realist din punct de vedere politic. Nu înghiţea propaganda ieftină a taberei sale, totuşi ceilalţi erau pur şi simplu sortiţi pieirii; conducătorii lor ar fi trebuit să negocieze cu Alianţa, nu s-o întărâte. Când detonaseră bomba nucleară în Atlanta, îşi bătuseră ultimul cui în propriul coşciug.

Dacă, într-adevăr, ngumii detonaseră bomba. Acţiunea criminală nu fusese revendicată de niciun grup rebel, iar Nairobi declarase că se găsea pe punctul de a reuşi să dovedească faptul că bomba provenise din vechile arsenale nucleare ale Alianţei; aceasta sacrificase cinci milioane de americani pentru a deschide calea spre războiul total, spre anihilarea totală.

Julian se întrebase care putea fi natura dovezii, de ce erau „aproape” de ea şi totuşi nu puteau preciza nimic. El nu elimina posibilitatea ca în tabăra lui să existe indivizi suficient de nebuni pentru a arunca în aer unul din propriile lor oraşe. Nu ştia însă cum putea fi păstrat atâta timp un asemenea secret. Trebuiau să fie implicate multe persoane.

Evident, nu era un aspect insolvabil. Cei care uciseseră cinci milioane de necunoscuţi puteau sacrifica şi câteva zeci de prieteni, câteva sute de copărtaşi.

Întrebările şi răspunsurile se învârteau în cerc, aşa cum făcuseră în mintea tuturor în lunile scurse după Atlanta, Sao Paulo şi Mandelaville. Va apărea o dovadă reală? Mâine va fi vaporizat alt oraş; apoi altul, ca represalii?

Momentul era favorabil pentru cei care deţineau

proprietăţi imobiliare în zonele rurale. Oamenii care se puteau muta din oraşe găseau viaţa la ţară extrem de ispititoare.

* * *

Primele zile, după întoarcerea acasă, sunt de obicei plăcute şi intense. Buna dispoziţie, specifică revenirii, conferă energie vieţii noastre sexuale, iar atunci când nu sunt cu Amelia mă pot afunda în Proiectul Jupiter, actualizându-mi cunoştinţele. Foarte multe depind însă de ziua în care mă întorc, deoarece vinerea reprezintă întotdeauna o singularitate. Atunci mă duc la Saturday Night Special.

Acesta este numele unui club din cartierul Hidalgo, mult mai scump decât cele pe care le-aş frecventa de obicei şi mult mai ostentativ; tema localului este o viziune romantică asupra Epocii Găştilor Californiene gel, graffiti şi jeg, toate ţinute la o distanţă sigură de feţele de masă. După părerea mea, tipii ăia nu difereau cu nimic de trosnitorii şi crestătorii de azi – ba chiar erau mai răi, fiindcă nu trebuiau să-şi facă griji în privinţa pedeapsei federale cu moartea, instituită pentru utilizarea armelor. Chelnerii au haine de piele şi tricouri meticulos pătate cu gel, blugi negri şi bocanci înalţi. Ei susţin că vinoteca de acolo este cea mai bună din Houston.

Sunt cu cel puţin zece ani mai tânăr decât oricare alt client din Saturday Night Special; singurul a cărui ocupaţie nu este exclusiv de natură intelectuală. Sunt „băiatul lui Blaze”; vin aici ca prieten şi coleg de serviciu al ei şi toţi par să accepte această postură.

Principala mea valoare pentru grup a fost calitatea de mecanic. Eram cu atât mai interesant cu cât unul dintre cei mai bătrâni membri ai grupului, Marty Larrin, făcuse parte din colectivul care realizase cyberlink-ul, ce permisese apariţia conectării – şi astfel, a soldier-boy-ilor.

Marty se ocupase de conceperea securităţii sistemului. O dată instalată, mufa devenea inaccesibilă la

nivel molecular, fiind realmente imposibil de modificat, chiar şi de fabricanţi, chiar şi de proiectanţi. Nanocircuitul din interior s-ar bloca aproape instantaneu, dacă s-ar interveni asupra oricărei părţi din dispozitivul complex. După aceea, ar fi necesară altă operaţie, cu zece la sută şanse de deces ori de incapacitare, pentru extragerea mufei defecte şi instalarea alteia noi.

Marty avea în jur de şaizeci de ani; jumătatea din faţă a ţestei o avea rasă într-un stil vechi de o generaţie, iar restul părului său alb îl purta lung, exceptând cercul epilat din jurul mufei. Rămăsese arătos într-un mod clasic, cu trăsături regulate şi ferme; din modul cum o trata pe Amelia era evident că avuseseră o relaţie în trecut. Odată, o întrebasem cât durase relaţia aceea; fusese singura întrebare de acest gen pe care i-o pusesem. Ea căzuse pe gânduri, apoi îmi spusese: „Cred că tu terminaseşi şcoala elementară.”

Clienţii din Saturday Night Special diferă de la o săptămână la alta. Marty este aproape întotdeauna acolo, alături de tradiţionalul lui adversar, Franklin Asher, un matematician care face parte din catedra de filosofie. Tachinările lor ironice durează de pe vremea când erau colegi de facultate; Amelia îl cunoaşte cam tot de pe atunci.

În majoritatea cazurilor, este prezentă şi Belda Magyar, o tipă ciudată, dar aparţinând evident cercului de iniţiaţi. Stă şi ascultă cu o uitătură încruntată şi dezaprobatoare, sorbind la răstimpuri din acelaşi singur pahar de vin. O dată sau de două ori pe seară, face câte o remarcă absolut ilară, fără să-şi modifice expresia feţei. Este cea mai bătrână, are peste nouăzeci de ani, şi e profesor emerit[2] la catedra de arte. Pretinde că-şi aminteşte că în copilărie l-a întâlnit pe Richard Nixon. Acesta era înalt şi intimidant, şi-i dăruise o cutie de chibrituri, fără îndoială un suvenir gen Casa Albă, pe care maică-sa i-o luase imediat.

---

2 Calificativ cuprins în titlul de onoare acordat unui artist, unui profesor, unui medic etc. care s-a distins în mod deosebit în activitatea sa.

Mie îmi plăcea Reza Pak, un chimist timid, abia trecut de patruzeci de ani, singurul, exceptând-o pe Amelia, cu care mă întâlneam în afara lui Saturday Night Special. Uneori, jucam biliard sau tenis. Nu-mi punea niciodată întrebări despre Amelia şi nici eu nu mă interesam de prietenul lui care venea, exact la ora stabilită, să-l ia cu maşina.

De obicei, Reza, care locuia tot în campus, ne lua pe mine şi pe Amelia cu maşina lui, dar în vinerea aceasta se afla deja în oraş, motiv pentru care am comandat un taxi. (Ca majoritatea oamenilor, Amelia nu are automobil, iar eu n-am şofat niciodată, decât în Instrucţia Elementară, şi atunci conectat cu cineva care se pricepea.) Am fi putut merge cu bicicletele până în Hidalgo, cât încă mai era lumină, dar întoarcerea pe timp de noapte însemna sinucidere curată.

Oricum, pe la apusul soarelui a început să plouă şi până am ajuns la restaurant se dezlănţuise o furtună cu fulgere şi tunete în toată puterea cuvântului. Saturday Night Special avea o tendă, însă ploaia bătea aproape orizontal; între taxi şi uşă, ne-am udat leoarcă.

Reza şi Belda sosiseră deja şi ocupaseră masa noastră obişnuită, din sectorul gel. I-am convins să ne mutăm în salon, unde se afla un şemineu fals care, cât de cât, degaja căldură.

Un alt client cvasi-permanent, Ray Booker, apăru pe când ne mutam; şi el fusese udat până la piele. Ray era inginer şi lucrase cu Marty la tehnologia soldier-boy – în plus, era un muzician serios de bluegrass, ce-şi petrecea verile cântând la banjo prin tot statul.

— Julian, să-i fi văzut pe cei din Zece azi! (Ray avea o uşoară predilecţie pentru war-boy.) S-a retransmis, în sfârşit, atacul amfibiilor asupra lui Punta Patuca. Am venit, am văzut, am dat la gioale! — Îşi întinse trenciul şi pălăria ude robotului care-l urmase. — Nu s-a înregistrat aproape niciun rănit.

— Ce-nseamnă „aproape”? întrebă Amelia.

— Păi, de fapt, au nimerit peste un câmp disruptor,

continuă el, aşezându-se greoi în scaun. Trei unităţi şi-au pierdut ambele picioare, însă l-am evacuat înainte s-ajungă hienele la ei. Un psiho, o fată în a doua sau a treia ei misiune.

— Stai aşa! l-am oprit. Au folosit un câmp disruptor în interiorul unui oraş?

— I-a durut în pix! Au distrus un cvartal întreg de maghernițe, incluse în planul edilitar. Bineînţeles, au zis că noi am făcut-o.

— Câţi morţi?

— Probabil, câteva sute. — Ray clătină din cap. – Poate c-asta a dat-o pe fată peste cap. Era în mijlocul lor, imobilizată, cu ambele picioare scoase din funcţiune. S-a opus echipei de salvare, voia să-i evacueze pe civili. Au trebuit s-o deconecteze ca s-o scoată de-acolo.

Ceru mesei un scotch cu sifon şi am comandat şi noi. În secţiunea asta, nu existau chelneri cu părul dat cu gel.

— Poate că n-o să păţească nimic. Este una din chestiile alea cu care trebuie să te-nveţi să trăieşti.

— N-am făcut-o noi, zise Reza.

— De ce-am fi făcut-o? N-am fi căpătat niciun avantaj strategic şi ne-am fi ales doar cu comentarii nefavorabile. Într-un oraş, câmpurile disruptoare sunt nişte arme groaznice.

— Mă mir c-a mai supravieţuit cineva, am comentat eu.

— N-a scăpat niciunul dintre cei de la sol – i-a făcut chiseliţă într-o clipă. Erau însă blocuri de trei şi patru etaje. Cei de sus trebuie să fi supravieţuit colapsului. După ce ne-am scos toţi soldier-boy-ii, plutonul Zece a stabilit un perimetru de interdicţie cu markere ONU şi l-a declarat zonă noncombatantă cu răniţi colaterali. Au paraşutat o medişeniletă de Crucea Roşie şi au trecut mai departe. Câmpul disruptor a fost singura şmecherie tehnică. În rest, tactici vechi de izolare şi concentrare, care nu merg la un grup atât de bine integrat ca Zece. A fost o coordonare de pluton excelentă. Julian, tu ai fi apreciat-o cu siguranţă. Din văzduh, părea un balet.

— Poate c-o să ţi-l cer şi eu.

Nici vorbă; n-o făceam niciodată, dacă nu cunoşteam pe cineva implicat direct.

— Oricând, încuviinţă Ray. Am două cristale, dintre care unul conectat prin Emily Vail, şeful companiei. Celălalt este versiunea comercială.

Bineînţeles, luptele nu se transmiteau în direct, fiindcă inamicul s-ar fi putut conecta. Versiunea comercială era remontată pentru a se obţine un dramatism maxim şi pentru a se face dezvăluiri minime. Oamenii obişnuiţi nu puteau obţine versiuni necenzurate ale mecanicilor; o mulţime de war-boy ar fi fost gata să ucidă pentru aşa ceva. Ray deţinea o autorizaţie de maximă securitate şi un jac fără filtru. Dacă un civil sau un spion ar fi pus mâna pe cristalul lui Emily Vail, ar fi văzut şi simţit multe detalii inexistente în versiunea comercială, totuşi anumite percepţii şi gânduri ar fi fost filtrate dacă respectivul nu ar fi avut un jac ca al lui Ray.

Un chelner într-un smoching curat ne-a adus băuturile. Eu şi Reza împărţeam o carafă de vin roşu, specialitatea casei.

Ray ridică paharul.

— Pentru pace, toastă el fără ironie. Bine ai venit, Julian!

Amelia mă atinse cu genunchiul pe sub masă. Vinul era destul de bun, acrişor doar cât să te facă să te gândeşti data viitoare la unul puţin mai scump.

— Săptămâna asta a fost una uşoară, i-am spus lui Ray. El încuviinţă din cap. Îmi urmărea întotdeauna acţiunile. Apărură alţi doi amici şi am început obişnuitele conversaţii pe grupuleţe, ce uneori se întrepătrundeau. Amelia plecă de lângă mine, ca să discute despre cărţi cu Belda şi cu un bărbat de la catedra de arte. Aveam obiceiul să ne separăm când părea firesc.

Eu am rămas cu Reza şi cu Ray; când apăru Marty, o sărută pe Amelia pe obraz şi veni la grupul nostru. Între el şi Belda focul pasiunii nu se stinsese de tot.

Marty era ud până la piele, iar părul lung şi alb îi

atârna în şuviţe subţiri.

— A trebuit să parchez la mama naibii de-aici, zise el trântindu-şi pardesiul ud în braţele robotului.

— Crezusem că lucrezi până mai târziu, spuse Ray.

— Nu-i deja târziu? — Comandă cafea şi un sandviş. — Mă-ntorc dup-aia şi te poftesc să vii şi tu. Poţi să mai bei vreo două scotch-uri.

— Ce s-a-ntâmplat?

În mod simbolic, îşi împinse paharul cu doi centimetri mai departe.

— Hai să nu discutăm probleme de muncăl O s-avem toată noaptea la dispoziţie. E vorba despre fata aia pe care ziceai c-ai văzut-o pe cristalul Vail.

— Cea care a cedat? am întrebat.

— M-m-mda. *Tu* de ce nu cedezi, Julian? Cere-te la vatră. Ne place compania ta.

— Şi plutonul tău, glumi Ray. Sunt nişte tipi de treabă.

— Ce legătură are ea cu studiile voastre despre conexiunile încrucişate? am insistat. Probabil că de-abia începuse să se conecteze ca lumea.

— Este un contract nou, pe care l-am demarat cât ai lipsit tu, explică Ray. Trebuie să studiem eşecurile de empatie. Indivizi care cedează, fiindcă-i simpatizează pe inamici.

— Îl puteţi *angaja* pe Julian, chicoti Reza. El îi iubeşte pe pedro.

— Nu se corelează cu aspectul politic, preciză Marty. În plus, de obicei este vorba despre persoane aflate în primul sau în al doilea an. Majoritatea sunt femei. Julian nu-i un candidat bun. — Sosi cafeaua; luă ceaşca şi suflă în ea. — Cum vă place vremea asta? Ziceau c-o să fie senin şi rece.

— Mă topesc după Knicks, am spus. Reza încuviinţă din cap.

— Rădăcina pătrată din minus unu.

În seara aceea, n-avea să se mai discute despre

eşecurile de empatie.

* * *

Julian nu ştia cât de selectivă fusese recrutarea, găsind oameni pentru anumite posturi de mecanici. Plutoanele de vânători/ucigaşi erau puţine, dar de obicei dificil de controlat la două niveluri. Ca plutoane, nu îndeplineau adecvat ordinele şi nu se integrau prea bine „orizontal” cu celelalte plutoane din companie. Mecanicii dintr-un pluton vânătoare/ucidere tindeau să nu se conecteze prea strâns între ei.

Desigur, asta nu reprezenta o surpriză. Plutoanele respective erau alcătuite din acelaşi gen de indivizi pe care armatele anterioare îi alegeau pentru „operaţiuni murdare”. Era de aşteptat să fie independenţi şi, cumva, sonaţi.

După cum observase Julian, în majoritatea plutoanelor exista cel puţin o persoană care părea o alegere cu adevărat nefericită. În echipa lui, aceasta era Candi, care se arăta oripilată de război şi nu dorea să facă rău duşmanilor. Asemenea persoane erau numite stabilizatori.

Julian bănuia că stabilizatorul acţiona ca un fel de conştiinţă a plutonului; totuşi, mai corect ar fi fost să-l denumească regulator, prin analogie cu regulatoarele motoarelor. Plutoanele fără stabilizatori dovedeau predilecţia de a scăpa de sub control, de a „o lua razna”. Aşa se întâmpla uneori cu vânătorii/ucigaşi, ai căror stabilizatori nu puteau fi *prea* pacifişti şi, din punct de vedere tactic, acest lucru constituia un dezastru. Conform lui von Clausewitz, războiul este utilizarea controlată a forţei în vederea atingerii obiectivelor politice. Forţa necontrolată poate să facă rău ori să ajute, în aceeaşi măsură.

(Existase un mit, o observaţie de bun simţ, potrivit căreia episoadele de nebunie aveau efect pozitiv pe termen lung, deoarece, datorită lor, ngumii se temeau şi mai mult

de soldier-boy. În realitate, contrariul era de asemenea valabil, conform celor care studiaseră psihologia inamicului. Soldier-boy-ii stârneau cea mai mare teamă atunci când se comportau ca nişte maşini controlate de la depărtare. Când se înfuriau sau o luau razna – comportându-se aidoma unor oameni în costume de roboţi –, păreau posibil de înfrânt.)

Peste jumătate dintre stabilizatori cedau într-adevăr înainte de a li se termina stagiul militar. În majoritatea cazurilor, nu era un proces brusc, ci îl preceda o perioadă de neatenţie şi indecizie. Marty şi Ray urmau să examineze comportamentul stabilizatorilor înainte de criză, pentru a vedea dacă nu exista un indicator invariabil care i-ar fi putut avertiza pe comandanţi că sosise momentul unei înlocuiri sau al unei modificări.

Se presupunea că inaccesibilitatea mufei i-ar fi oprit pe oameni să-şi facă rău în mod voit, ori să-i vatăme pe alţii, deşi toţi ştiau că mufa avea doar rolul de a menţine monopolul guvernului. Precum multe alte lucruri general cunoscute, nu era adevărat. Nu era tocmai adevărat nici faptul că nu puteai modifica o mufă instalată; totuşi, modificările se limitau la memorie – de obicei, când armata dorea ca un soldat să uite ceva ce văzuse. Doar două persoane din grupul de la Saturday Night Special cunoşteau detaliul acesta.

Uneori, un eveniment era şters din memoria unui soldat din considerente de securitate; ceva mai rar, din motive umanitare.

În prezent, toate cercetările lui Marty se desfăşurau pentru armată, ceea ce-l stingherea. Când începuse să lucreze în domeniu, cu treizeci de ani în urmă, mufele erau rudimentare, scumpe şi rare, fiind folosite numai în cercetările medicale şi ştiinţifice.

Pe atunci, majoritatea oamenilor continuau să muncească pentru a-şi câştiga existenţa. Peste un deceniu, cel puţin în „Lumea Întâi”, majoritatea slujbelor asociate producerii şi distribuţiei bunurilor deveniseră anacronice[3].

3 Nepotrivit în raport cu o anumită perioadă de timp, cu ideile, cu

Nanotehnologia oferise nanoforja – cere-i o casă, apoi amplasează-o lângă nisip şi apă. Vino mâine cu mobilierul. Cere-i un automobil, o carte, o forfecuţă pentru unghii. Desigur, după nu prea mult timp, nu mai trebuia să-i ceri; ea ştia deja ce doreau oamenii şi câţi oameni existau.

Bineînţeles, putea construi şi alte nanoforje. Dar nu pentru oricine. Numai pentru guvern. Nu puteai nici măcar să-ţi sufleci mânecile şi să-ţi construieşti singur una, deoarece tot guvernul deţinea secretul fuziunii la cald, iar nanoforja n-ar fi putut exista fără abundenta de energie gratuită obţinută din procesul respectiv.

Realizarea ei costase mii de vieţi şi săpase un crater gigantic în North Dakota, dar până ce Julian intrase la şcoală, guvernul ajunsese în poziţia de a putea da oricui orice obiect material. Evident, nu-ţi putea oferi orice *doreai*; alcoolul şi alte droguri erau supuse unui control strict, ca şi lucrurile potenţial periculoase, de felul armelor şi automobilelor. Însă dacă erai un bun cetăţean, puteai duce o viaţă de confort şi securitate fără să mişti un deget şi fără să munceşti, în afară de cazul când doreai s-o faci. Cu excepţia celor trei ani de stagiu militar.

Majoritatea indivizilor petreceau cei trei ani în uniformă lucrând câteva ore pe zi la Resurse Umane şi Management, care avea rolul de a se asigura că nanoforjele aveau acces la toate elementele necesare. Cam cinci la sută dintre recruţi îmbrăcau uniformele albastre ale infirmierilor – cei despre care testele afirmau că vor avea rezultate bune în lucrul cu bolnavii şi bătrânii. Alţi cinci la sută îmbrăcau uniforme verzi şi deveneau şoşonari. O mică fracţiune din rândul acestora se dovedeau inteligenţi şi rapizi, şi ajungeau mecanici.

Mecanicii aveau dreptul să se reînroleze, şi mulţi o făceau. Unii nu doreau să se confrunte cu o viaţă de libertate totală şi, poate, de inutilitate. Pe alţii îi atrăgeau avantajele ce însoţeau uniforma: banii pentru hobby-uri sau diverse deprinderi, un anume prestigiu, comoditatea de a-i avea pe alţii care să-ţi spună ce să faci, cardul de

---

obiceiurile actuale; care conține un anacronism.

raţii ce-ţi oferea alcool nelimitat în timpul liber.

Unora le plăcea chiar faptul că li se permitea să deţină o armă.

Soldaţii care nu erau implicaţi în soldier-boy, water-boy sau fly-boy – cei cărora mecanicii le spuneau „şoşonari” – se bucurau de aceleaşi avantaje, dar se confruntau permanent cu posibilitatea de a li se ordona să se deplaseze şi să ocupe un sector disputat. De obicei, ei nu trebuiau să lupte, fiindcă soldier-boy-ii erau mai pricepuţi în această privinţă şi nu puteau fi ucişi, însă nu încăpea îndoială că şoşonarii îndeplineau un valoros rol militar: cel de ostatici. Puteau deveni chiar momeli pentru armele ngumi cu bătaie lungă. Asta nu-i făcea să-i iubească pe mecanici, în aceeaşi măsură în care le datorau vieţile. Dacă un soldier-boy era făcut bucăţele, mecanicul căpăta altul nou. Cel puţin, aşa credeau ei. Habar n-aveau ce simţea mecanicul.

* * *

Îmi plăcea să dorm în soldier-boy. Unii considerau că era grotesc – o desprindere atât de totală de simţuri, încât aducea cu moartea. Jumătate de pluton stă de pază, în vreme ce jumătatea cealaltă este decuplată pentru două ore. Adormi la fel de instantaneu cum se răsuceşte un comutator şi te trezeşti la fel de brusc, dezorientat, însă odihnit, ca după opt ore de somn normal. Asta dacă ai noroc să beneficiezi în totalitate cele două ore.

Ne adăpostiserăm într-o şcoală arsă dintr-un sătuc abandonat. Eu urma să dorm în schimbul doi, aşa că mai întâi petrecusem două ore stând lângă o fereastră spartă, simţind izul de junglă şi de tăciuni stinşi, în bezna neschimbătoare. Bineînţeles, din punctul meu de vedere, nu era nici beznă, nici neschimbătoare. Lumina stelelor scălda scena aidoma unor raze de soare monocrome şi la fiecare zece secunde comutam pentru o clipă pe infraroşii. Infraroşiile mă ajutaseră să urmăresc o felină mare şi neagră care ne cerceta, furişându-se printre rămăşiţele

contorsionate ale instalaţiilor de pe terenul de joacă. Era un ocelot, sau alt animal similar, care simţise mişcarea din şcoală şi căuta o pradă. Când ajunsese la numai zece metri, încremenise timp îndelungat, fără să adulmece nimic, sau poate doar lubrifiantul, apoi dispăruse ca un fulger.

Nu se întâmplase nimic altceva. După două ore, se trezise schimbul întâi. Îi lăsasem în pace câteva minute, ca să se orienteze, apoi le transmisesem „RapSit”-ul – raportul de situaţie: negativ.

Adormisem şi instantaneu mă trezisem într-o explozie de durere. Senzorii nu-mi comunicaseră nimic, decât lumină orbitoare, un vuiet de zgomot alb, căldură pârjolitoare – şi izolare completă! Tot plutonul meu fusese deconectat sau distrus.

Ştiam că nu era adevărat; ştiam că mă găseam în siguranţă într-o cuşcă din Portobello. Cu toate acestea, mă durea ca o arsură de gradul trei pe fiecare centimetru pătrat de piele dezgolită, ca şi cum globii oculari mi-ar fi fost fierţi în orbite, ca şi cum aş fi murit inhalând vapori de plumb, ca şi cum mi s-ar fi făcut o clismă cu plumb topit: o totală supraîncărcare de feedback.

Această senzaţie păruse că durează mult timp… îndeajuns ca să cred că de data asta chiar se întâmplase: inamicul distrusese Portobello, poate cu o bombă atomică, şi eu eram cel care murea, nu maşina mea. De fapt, fuseserăm decuplaţi după 3,03 secunde. Putea să fi fost şi mai rapid, însă mecanicul din plutonul D, care era legătura noastră orizontală şi legătura noastră cu coordonatorul de companie, dacă eu mouream –, fusese dezorientat de intensitatea neaşteptată a evenimentului, chiar dacă o resimţea indirect.

Analizele ulterioare ale imaginilor din satelit arătaseră două aparate de zbor catapultate dintr-un punct situat la cinci kilometri. Erau de tip stealth şi, neavând combustibil, nu lăsau semnătură termică. Unul dintre piloţi se catapultase înainte ca aparatul lui să fi lovit şcoala. Celălalt avion fie era dirijat automat, fie pilotul lui murise

în explozie kamikaze, sau ca urmare a defectării sistemului de catapultare.

Ambele avioane fuseseră ticsite cu bombe incendiare. La aproximativ o sutime de secundă după ce Candi simţise ceva în neregulă, toţi soldier-boy-ii noştri încercau să răzbată printr-un potop de metal topit.

Inamicul ştia că noi trebuia să dormim şi cunoştea felul în care procedam. De aceea concepuse asemenea instalaţii: catapulte camuflate, reglate asupra unor clădiri pe care, mai devreme sau mai târziu, aveam să le utilizăm, cu echipajul de doi piloţi aşteptând luni sau poate chiar ani de zile.

Nu se putuseră limita la instalarea de capcane autodeclanşatoare în şcoală, deoarece am fi simţit existenţa unor asemenea cantităţi de materiale incendiare sau explozibile.

În Portobello, trei mecanici suferiseră stopuri cardiace; Ralph murise. Fuseseră întrebuinţate tărgi cu pernă de aer, pentru a ne deplasa în aripa-spital; cu toate acestea, orice mişcare ne provoca dureri îngrozitoare; de-abia puteam să respirăm.

Tratamentul fizic nu putea ajunge la locul acelei dureri fantomă care era amintirea morţii violente a sistemului nervos. Împotriva durerii imaginare trebuia luptat cu imaginaţia.

M-au conectat în fantezia unei insule caraibiene, înotând în apa caldă alături de negrese superbe. M-am delectat cu o mulţime de cocteiluri virtuale pe bază de rom şi fructe, apoi cu sex virtual, somn virtual.

Când m-am deşteptat, tot în dureri, au încercat scenariul opus – o staţiune de sporturi de iarnă, bântuită de geruri, cu aer rarefiat. Existau acolo pârtii rapide, femei iuţi, precum şi aceeaşi secvenţă de voluptăţi virtuale. Apoi, m-am plimbat cu canoea pe un lac liniştit de munte. Apoi, m-am trezit pe un pat de spital în Portobello.

Medicul era un tip scund, mai negru decât mine.

— Te-ai trezit, sergent?

Mi-am pipăit ceafa.

— Evident.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am prins de saltea, până mi-a trecut ameţeala.

— Ce fac Candi şi Karen?

— Nu vor păţi nimic. Îţi aminteşti…

— Ralph a murit, ştiu. — îmi aminteam vag că încetaseră să-i mai acorde atenţie şi-i aduseseră pe ceilalţi doi de la cardiologie. — În ce zi suntem?

— Miercuri. (Schimbul începuse luni.) Cum te simţi? Eşti liber să pleci de îndată ce vei fi în stare să te ţii pe picioare.

— Permisie medicală? (Încuviinţă din cap.) Durerea din piele a încetat. Totuşi, încă mă simt ciudat. E drept, însă, că până acum n-am mai petrecut două zile conectat la fantezii.

Mi-am coborât tălpile pe podeaua rece din gresie şi m-am ridicat. Am traversat ameţit încăperea, până la un dulap, l-am deschis şi am găsit înăuntru o uniformă şi o geantă cu hainele mele civile.

— Cred c-o să mai rămân pe-aici o vreme, să văd ce-mi face plutonul. După-aceea, o să merg acasă, sau în altă parte…

— Bine. Dacă ai probleme, întreabă de dr. Tull de la Recuperarea UTI.

Îmi strânse mâna şi plecă. Medicii trebuie salutaţi?

Am decis să port uniforma şi m-am îmbrăcat încet, după care am rămas locului o vreme, sorbind apă cu gheaţă. Mai pierdusem un soldier-boy în două rânduri, dar în ambele ocazii fusese o simplă senzaţie de dezorientare, urmată de decuplare. Auzisem despre aceste feedback-uri totale şi cunoşteam un caz în care toţi membrii unui pluton muriseră înainte de a putea fi decuplaţi. Probabilistic, aşa ceva nu se mai putea petrece.

În ce fel avea să ne afecteze randamentul? Plutonul lui Scoville cunoscuse o situaţie similară anul trecut. Toţi fuseserăm nevoiţi să petrecem un ciclu instruindu-ne cu soldier-boy-ii înlocuitori, totuşi ei nu păruseră afectaţi, exceptând nerăbdarea cauzată de faptul că nu se luptau.

Avuseseră însă parte numai de o fracţiune de secundă, nu de trei secunde de ardere pe viu.

M-am dus să le văd pe Candi şi Karen. Ieşiseră de jumătate de zi din terapia de conectare, erau palide şi slăbite, dar altfel nu aveau probleme. Îmi arătară cele două semne identice, roşii, dintre sâni, unde li se aplicaseră electrozii pentru a fi readuse la viaţă.

Toţi, cu excepţia lor şi a lui Mel, se externaseră şi plecaseră acasă. Aşteptându-l pe Mel, am coborât la Op şi am vizionat atacul.

Nu cele trei secunde, bineînţeles; doar minutul dinaintea lor. Toţi cei aflaţi de planton auziseră un pocnet înăbuşit, care fusese catapultarea pilotului inamic. Candi zărise după aceea cu coada ochiului, pentru o sutime de secundă, un avion trecând peste copacii ce mărgineau parcajul şi năpustindu-se spre ei. Începuse să se răsucească, pentru a-l ochi cu laserul, apoi înregistrarea lua sfârşit.

După ce a apărut Mel, ne-am dus la aeroport, unde am băut două beri şi am mâncat o farfurie de plăcinte cu carne. El plecă spre California, iar eu am revenit la spital pentru vreo două ore. Am mituit un teh să mă conecteze cu Candi şi Karen pentru cinci minute – nu tocmai contrar regulamentelor; dintr-un punct de vedere, continuam să fim în timpul serviciului. Acest interval ne-a fost de ajuns ca să ne asigurăm reciproc că totul va fi bine şi să-l plângem împreună pe Ralph. Pentru Candi, mai ales, era foarte greu. Am mai preluat o parte din durerea şi teama ce le învăluise inimile. Nimănui nu-i place să se gândească la posibilitatea unei înlocuiri, după ce a avut o maşină în centrul vieţii. Brusc, ele deveniseră candidate la aşa ceva.

Când ne-am deconectat, Candi mă strânse cu putere de mână, de fapt numai de degetul arătător, şi mă fixă cu privirea.

— Îţi ascunzi secretele mai bine decât oricare altul, îmi şopti.

— Nu vreau să discut despre asta.

— Ştiu că nu vrei.

— Despre ce? întrebă Karen.

Candi clătină din cap.

— Mulţumesc, am spus şi ea îmi eliberă degetul.

Am ieşit cu spatele din rezerva lor micuţă.

— Fii…, spuse Candi şi nu încheie propoziţia.

Poate că aceea *fusese* propoziţia. Ea văzuse cât de profund nu dorisem să mă trezesc.

Am sunat-o pe Amelia de la aeroport şi am anunţat-o că voi ajunge acasă peste câteva ore şi că-i voi explica totul mai târziu. Avea să fie trecut de miezul nopţii, însă îmi spuse să vin direct la apartamentul ei. Asta a însemnat o uşurare. Relaţia noastră nu cunoştea niciun fel de restricţii, totuşi sperasem întotdeauna că ea dormea singură, aşteptând, pe durata celor zece zile de absenţă ale mele.

Bineînţeles, pricepuse că se întâmplase ceva foarte rău. Când am ieşit din aeroport, mă aştepta acolo cu un taxi.

Programul maşinii înţepenise într-o configuraţie de oră de vârf, aşa că am avut nevoie de douăzeci de minute ca să ajungem acasă, pe străzi de suprafaţă pe care nu le văzusem decât de pe bicicletă. Am izbutit să-i relatez Ameliei esenţa celor petrecute, în vreme ce străbăteam labirintul care evita un trafic inexistent. Când am ajuns la campus, minunea minunilor – paznicul îmi privi uniforma şi ne făcu semn să trecem.

Am lăsat-o să mă convingă să-mi încălzească ceva de mâncare. De fapt, nu-mi era foame, dar ştiam că-i plăcea să mă hrănească.

— Îmi vine greu să vizualizez, îmi zise căutând castronaşe şi beţişoare. Normal, de altfel. Eu mă limitez la cuvinte. — Veni înapoia mea şi-mi masă ceafa. — Spune-mi că n-o să păţeşti nimic.

— Ţi se pare că aş fi păţit ceva?

— Rahat! — Mă frământă puternic cu degetele. — Eşti încordat ca o scândură. Nu te-ai desprins aproape deloc de… ceea ce a fost.

Încălzise şi nişte sake. După ce am băut prima ceaşcă

pe nerăsuflate, mi-am turnat-o pe a doua.

— Poate. Am… m-au lăsat să mă-ntorc şi să mă conectez cu Candi şi Karen în secţia de reanimare. Candi are probleme destul de mari.

— Se teme că o să i se înmoaie inima?

— Asta-i mai degrabă problema lui Karen. Candi se-nvârte în cerc în jurul lui Ralph. Nu poate accepta pierderea lui.

Amelia se întinse peste mine şi-şi turnă şi ea o ceaşcă.

— Nu-i consilier de traume psihologice? Vreau să spun, când nu-i în uniformă…

— Da… în fine, de ce-or avea oamenii asemenea meserii? Şi-a pierdut tatăl la vârsta de doisprezece ani, într-un accident de maşină. Candi se găsea în aceeaşi maşină. Chestia n-a fost niciodată îngropată definitiv. Tatăl continuă să fie acolo, pe fundal, în spatele fiecărui bărbat pe care ea îl… de care se simte apropiată.

— Pe care-l iubeşte? Ca pe tine?

— Nu-i vorba despre dragoste. Este ceva reflex. Am mai discutat asta.

Intră în bucătărie ca să amestece în tigaie, rămânând cu spatele la mine.

— Poate c-ar mai trebui să discutăm o dată. Sau poate s-o facem la fiecare şase luni…

Am fost cât pe-aici să urlu la ea, totuşi m-am abţinut. Eram amândoi obosiţi şi şocaţi.

— Situaţia asta nu aduce deloc cu Carolyn. Crede-mă pe cuvânt. Candi îmi este mai degrabă ca o soră…

— Ah, cum să nu!

— Nu ca soră-mea, da? (Nu mai auzisem de ea de peste un an.) Sunt apropiat de ea, intim, şi bănuiesc că ai putea numi asta ca fiind un fel de iubire. Totuşi, nu seamănă cu relaţia dintre noi doi.

Încuviinţă din cap şi împărţi conţinutul tigăii în două castronaşe.

— Iartă-mă! Ai trecut prin clipe groaznice, iar eu îţi amărăsc şi mai mult viaţa acum.

— Plus că-mi dai mâncare reîncălzită. — Am luat castronaşul. — S-ar putea să se comporte aşa din cauză că este la ciclu?

Amelia aşeză puţin cam brusc castronaşul pe masă.

— Asta-i altă chestie care mă-nnebuneşte. Să împarţi cu ele ciclul! Mi se pare mai mult decât „intim”. E pur şi simplu bizar!

— Norocul tău. Ai vreo doi ani de linişte.

Femeile din pluton îşi sincronizează destul de repede ciclurile menstruale, iar bărbaţii sunt, evident, afectaţi. O problemă este rotaţia de treizeci de zile a ciclului; în prima jumătate a anului trecut, veneam acasă lunar cu iritări postmenstruale, dovada faptului că întotdeauna creierul este mai puternic decât glanda.

— Ralph cum era? Niciodată n-ai spus multe despre el.

— Era de-abia în al treilea ciclu. Un neo. Nu văzuse o luptă adevărată.

— Suficient însă ca să-l ucidă.

— Mda. Era un tip agitat, poate hipersensibil. Acum două luni, când am fost conectaţi în paralel, plutonul lui Scoville s-a comportat mai dur ca de-obicei şi el a fost deprimat zile în şir. A trebuit ca toţi să ne ţinem de capul lui, să-l ajutăm să meargă mai departe. Evident, Candi era cea mai pricepută în direcţia asta.

Amelia îşi învârtea mâncarea prin castronaş fără s-o atingă.

— Deci, nu-i cunoşteai toate intimităţile.

— Îi cunoşteam unele intimităţi, însă nu la fel de profund ca în cazul celorlalţi. A făcut pipi în pat până la pubertate şi avea un teribil sindrom de vinovăţie, datând din copilărie, cauzat de uciderea unei broaşte ţestoase. Îşi cheltuia toţi banii pe sex conectat cu mufistele din Portobeilo. Până când se însurase, nu avusese parte de sex adevărat – şi n-a rămas mult timp căsătorit. Înainte de a i se monta mufa, se masturba violent privind fibre cu sex oral. Ţi se par intimităţi?

— Care era mâncarea lui preferată?

— Plăcinte cu crabi. Aşa cum le prepara maică-sa.

— Cartea preferată?

— Nu citea prea mult, şi deloc pentru plăcerea proprie. În şcoală, îi plăcuse *Comoara din insulă*. În clasa a unsprezecea, a scris un comentariu despre Jim, pe care l-a folosit şi în colegiu.

— Era sociabil?

— Un tip destul de drăguţ. N-am avut o relaţie socială cu el – niciunul dintre noi n-a avut. Când ieşea din cuşcă, o ştergea direct în baruri, pregătit să se apuce de treabă cu mufistele.

— Candi n-a… niciuna dintre femei n-a vrut să-l… ajute în privinţa asta?

— Dumnezeule, nu! De ce s-o fi făcut?

— Asta nu-nţeleg eu. De ce n-ar fi făcut-o? Toate femeile ştiau că merge cu mufistele, nu?

— Păi, asta îşi dorea el. Nu cred că era nefericit în privinţa asta. — Am împins castronaşul într-o parte şi mi-am mai turnat sake. — În plus, este o încălcare a intimităţii la o scară cosmică. Când eram cu Carolyn, de fiecare dată când ne întorceam la pluton existau opt persoane care aflau tot ce făcuserăm, din ambele puncte de vedere, imediat ce ne conectam. Ştiau ce simţise Carolyn faţă de ceea ce făcusem eu şi invers, precum şi toate stările de feedback generate de ştiinţa respectivă. Asemenea relaţii nu pornesc cu una, cu două.

— Tot nu înţeleg de ce nu, insistă ea. Sunteţi obişnuiţi ca toţi să ştie totul. Vă cunoaşteţi *pe dinăuntru*, pentru numele lui Dumnezeu! O partidă de sex din prietenie n-ar zgudui pământul.

Ştiam că furia mea nu era raţională, că, de fapt, nu fusese declanşată de întrebările ei.

— Auzi, ţie ţi-ar plăcea să ai toată gaşca de vineri seara în dormitor cu noi? Să simtă tot ce simţi tu?

— Nu m-ar deranja, îmi zâmbi. Să fie asta o diferenţă între bărbaţi şi femei, sau între tine şi mine?

— Cred că-i o diferenţă între tine şi oamenii întregi la minte. (Zâmbetul meu poate că nu fusese pe de-a întregul

convingător.) De fapt, nu-i vorba despre senzaţiile fizice. Detaliile variază, dar în general bărbaţii se simt ca bărbaţi şi femeile ca femei. După surpriza iniţială, participarea comună nu-i mare chestie. Intim este modul în care simte restul persoanei tale. Intim şi stânjenitor.

Luă castronaşele şi le duse la chiuvetă.

— Dacă te iei după reclame, n-ai zice asta. — Şopti cu o voce uşor răguşită – „Simţiţi ce simt *ele*."

— Ştii şi tu… Adesea, cei care plătesc ca să li se instaleze o mufă o fac din curiozitate sexuală. Sau sunt motivaţi de ceva mai profund – se simt întemniţaţi într-un corp care nu le aparţine, totuşi nu doresc să-şi facă o operaţie de schimbare a sexului.

M-am înfiorat.

— Îi înţeleg.

— Oamenii procedează permanent aşa, mă tachină ea, cunoscându-mi sentimentele. Este mai puţin periculos decât mufa şi, în plus, reversibil.

— Reversibil, cum să nu! Te alegi cu scula altuia.

— Bărbaţii şi sculele lor… În principal, sunt propriile voastre ţesuturi.

— De obicei, astea erau inseparabile.

Karen fusese bărbat, până împlinise optsprezece ani şi avusese voie să completeze un formular de schimbare a sexului. Fusese supusă câtorva teste şi Sănătatea Publică fusese de acord că ar fi fost mai bine pentru ea.

Prima operaţie este gratuită. Dacă voia să redevină bărbat, trebuia să plătească. Două dintre mufistele care-i plăcuseră lui Ralph erau foşti bărbaţi, ce încercau să câştige îndeajuns ca să-şi răscumpere sculele. Ce lume minunată!

* * *

Oamenii care nu erau angajaţi în armată aveau la dispoziţie modalităţi legale de a câştiga bani, deşi puţini dintre ei ajungeau să facă rost de sumele obţinute de prostituate. Profesorii beneficiau de mici retribuţii – mai

însemnate în cazul celor care predau discipline practice, şi doar simbolice pentru cercetători. Marty era şeful catedrei sale şi o autoritate mondială în interfeţele creier/maşină şi creier/creier, totuşi câştiga mai puţin decât un asistent din învăţământ, ca Julian. Câştiga mai puţin şi decât puştii cu părul gelat care serveau în Saturday Night Special. Şi, aidoma majorităţii celor aflaţi în poziţia lui, Marty afişa o mândrie perversă faţă de faptul că era permanent falit – era prea *ocupat* ca să aibă timp să câştige bani. Oricum, avea rareori nevoie de lucrurile ce puteau fi cumpărate cu bani.

Cu bani puteau fi cumpărate obiecte artizanale şi opere de artă originale, sau servicii: maseuri, chelneri, prostituate. Cu toate acestea, cei mai mulţi oameni îşi cheltuiau banii pe articole raţionalizate – cele pe care guvernul îţi îngăduia să le deţii, dar nu-ţi punea *suficiente* la dispoziţie.

De exemplu, toţi beneficiau zilnic de trei credite pentru divertisment. Cu un credit puteai să vizionezi un film, să faci un traseu de *montagne-russe*, să obţii o oră de pilotaj manual pe o pistă auto sau să intri într-un local ca Saturday Night Special.

O dată intrat, puteai rămâne toată noaptea pe gratis, dacă nu doreai să mănânci sau să bei ceva. Meniurile restaurantelor afişau preţuri între unu şi treizeci de credite, majoritatea depinzând de volumul de muncă investit; alături de preţul în credite, se afişa şi cel în dolari, în cazul în care îţi epuizaseşi creditele de divertisment şi aveai bani.

Pe de altă parte, cu bani nu puteai cumpăra băuturi alcoolice, în afară de cazul când purtai uniformă. Aveai raţia de treizeci de grame pe zi, iar guvernul nu era interesat dacă ţi-o consumai în fiecare seară sub forma a două păhărele de vin, sau dacă te făceai praf o dată pe lună cu două sticle de votcă.

În felul acesta, abstinenţii şi indivizii în uniforme deveniseră companii foarte căutate în anumite cercuri mai nesigure pe picioare şi, poate previzibil, numărul

alcoolicilor nu se redusese deloc. Cei care nu se puteau lipsi de băutură trebuiau să facă rost de ea, ori s-o prepare singuri.

Serviciile ilegale erau disponibile contra bani, ba chiar reprezentau partea cea mai activă a economiei bazate pe dolari. Activităţi mărunte, precum producerea băuturilor alcoolice în casă sau prostituţia pe cont propriu, erau fie ignorate, fie rezolvate cu mici sume regulate oferite drept mită. Existau însă indivizi care operau pe scară mare, manipulând sume importante în schimbul unor droguri dure şi al serviciilor de felul asasinatelor.

Teoretic, Sănătatea Publică asigura unele servicii medicale ca instalări de mufe, chirurgie estetică şi operaţii de schimbare a sexului, însă puţini căpătau aprobare pentru ele. Înainte de război, Nicaragua şi Costa Rica fuseseră ţările unde te puteai duce ca să cumperi „medicină neagră”. Acum, locul lor fusese luat de Mexic, deşi o sumedenie de medici aveau accente nicaraguane sau costaricane.

* * *

Medicina neagră deveni subiectul de discuţie la întrunirea din vinerea următoare. Ray se afla într-un scurt concediu în Mexic. Nu era niciun secret că plecase acolo ca să-şi înlăture vreo zece kilograme de grăsime.

— Bănuiesc că avantajele medicale compensează riscul, spuse Marty.

— A trebuit să-i aprobi concediul? întrebă Julian.

— Teoretic. Păcat că n-a putut solicita concediu medical. Nu cred c-a folosit nici măcar o zi din el.

— Ei bine, asta-i vanitate, rosti Belda cu glas tremurător. Narcisism masculin. Mie-mi plăcea foarte mult aşa gras.

— Nu-l interesa să intre în patul *tău*, scumpo! zise Marty.

— El pierde, susură bătrâna, aranjându-şi părul.

Chelnerul era un tânăr încruntat şi arătos, arătând

de parcă ar fi coborât din posterul unui film.

— Ultima comandă.

— Este de-abia unsprezece, observă Marty.

— Atunci mai comandaţi ceva?

— Încă un rând pentru toţi? întrebă Julian. Încuviinţară, mai puţin Belda, care-şi privi ceasul şi plecă.

Era spre sfârşitul lunii, de aceea toţi treceau băuturile în contul lui Julian, pentru a-şi păstra creditele de pe raţie, şi-i dădeau bani în schimbul lor. El se oferise să procedeze aşa permanent, însă din punct de vedere tehnic constituia o ilegalitate, aşa că majoritatea ezitau. Cu excepţia lui Reza, care nu cheltuise niciodată nimic în local, exceptând plăţile făcute lui Julian.

— Mă-ntreb cât de gras trebuie să fii ca să te adresezi Sănătăţii Publice, vorbi Reza.

— Să nu te poţi mişca decât cu un cărucior cu palete, spuse Julian. Masa ta trebuie să modifice orbitele planetelor apropiate.

— S-a adresat, explică Marty. Nici tensiunea şi nici colesterolul nu-i erau destul de ridicate.

— Eşti îngrijorat în privinţa lui…, remarcă Amelia.

— Cum să nu fiu? Lăsând deoparte sentimentele personale, dacă păţeşte ceva rămân în aer în trei proiecte diferite. Mai ales cel nou – cel cu empatia. S-a afundat destul de mult în el.

— Cum merge? se interesă Julian. (Marty ridică palmele şi clătină din cap.) Scuze! N-am vrut să…

— În sfârşit, o chestie ţi-aş putea spune – am studiat unul dintre oamenii tăi. O să afli totul data viitoare, când te vei conecta cu el.

Reza se sculă şi plecă la toaletă, aşa că nu rămăseseră decât ei trei: Julian, Amelia şi Marty.

— Sunt foarte fericit pentru voi doi, vorbi Marty pe un ton distant, de parcă s-ar fi referit la vremea de afară.

Amelia holbă ochii.

— Ai… ai acces la conexiunea mea, bolborosi Julian.

— Nu direct şi nu în scopul violării intimităţii. Am studiat unul dintre oamenii tăi. Evident, cunosc o mulţime

de lucruri despre tine, în mod indirect, şi acelaşi lucru este valabil şi pentru Ray. Bineînţeles, vom păstra secretul atâta vreme cât veţi dori să rămână secret.

— Drăguţ din partea ta să ne-o spui! comentă Amelia.

— Nu vreau să vă pun într-o situaţie jenantă, dar Julian va afla cu siguranţă la prima conectare cu persoana. Mă bucur c-am reuşit, în sfârşit, să rămânem singuri.

— Despre cine-i vorba?

— Soldat Defollette.

— Candi... Ei bine, are sens.

— Cea care a fost atât de afectată de moartea de luna trecută? întrebă Amelia.

Julian încuviinţă din cap.

— Te aştepţi să cedeze?

— Nu ne aşteptăm la nimic. Pur şi simplu, intervievăm câte o persoană din fiecare pluton.

— Aleasă la întâmplare, nu-i aşa? rânji Julian.

Marty râse şi înălţă o sprânceană.

— Vorbeam despre liposucţiune?

* * *

Nu mă aşteptam să avem parte de cine ştie ce acţiuni în noua săptămână de muncă, pentru că trebuia să introducem un set nou de soldier-boy şi să ne adaptăm cu un alt mecanic. De fapt, erau doi mecanici, întrucât Rose, înlocuitoarea lui Arly, nu avea deloc experienţă, exceptând dezastrul de luna trecută.

Noul mecanic nu era un neo. Dintr-un motiv sau altul, plutonul I fusese dezmembrat şi membrii lui fuseseră redistribuiţi. De aceea, într-un fel, îl cunoşteam pe noul mecanic, graţie legăturii difuze la nivel de plutoane asigurate de Ralph şi, înaintea lui, de Richard.

Eu nu mă dădeam în vânt după Park. Plutonul fusese unul de vânătoare/ucidere. Park ucisese mai mulţi oameni decât noi toţi laolaltă şi nu încercase nici cel mai mic regret. Colecţiona cristalele cu misiunile sale şi le rederula când nu era de serviciu.

Antrenasem noi soldier-boy în reprize de câte trei ore, urmate de o oră pauză, distrugând falsul oraş „Pedropolis”, construit în acest scop în baza Portobello.

Când avusesem timp, mă conectasem la Carolyn, coordonatoarea de companie, şi o întrebasem ce se întâmpla – de ce căpătasem un individ ca Park? Niciodată n-avea să se înţeleagă cu ceilalţi.

Răspunsul ei fusese amar şi pârjolitor, confuz şi furios. Ordinul de „dezintegrare” al plutonului I venise de la un nivel superior brigăzii şi cauzase peste tot probleme de organizare. Mecanicii din I erau nişte individualişti incurabili. Nu se înţeleseseră nici măcar între ei.

Carolyn presupunea că ar fi vorba despre un experiment deliberat. Din câte ştia, niciodată nu se mai făcuse ceva similar; unica dată când auzise despre dezintegrarea unui pluton, acest lucru se datorase morţii simultane a patru dintre membrii acestuia – ceilalţi şase nu mai putuseră colabora, împărtăşind durerea comună. Pe de altă parte, din punctul de vedere al uciderilor, I fusese unul dintre cele mai bune plutoane existente vreodată. Realmente, era lipsit de sens să-l dezintegrezi.

Adăugase că avusesem noroc că-l căpătasem pe Park. El asigurase legătura orizontală şi în ultimii trei ani fusese conectat direct cu mecanicii dinafară plutonului său. Camarazii lui, exceptându-l pe şeful de pluton, nu avuseseră conexiuni cu alţii şi erau o ceată de zurbagii. Prin comparaţie cu ei, Scoville părea un iubitor de pedro.

Lui Park îi plăcea să ucidă şi alte fiinţe, nu numai oameni. Pe durata antrenamentelor, mai trăsnea ocazional cu laserul câte o pasăre din zbor – o performanţă notabilă. Samantha şi Rose protestaseră amândouă când omorâse şi un câine vagabond. În mod caustic, el îşi argumentase acţiunea, atrăgând atenţia că javra nu aparţinea de ZO şi era posibil să fi fost echipată cu dispozitive de spionaj sau explozivi. Eram însă conectaţi cu toţii şi simţiserăm satisfacţia lui de-a dreptul obscenă atunci când ţintise câinele. Mărise imaginea la maximum ca să-l vadă explodând.

În ultimele trei zile, combinasem munca de supraveghere a perimetrului cu instrucţia şi mi-l închipuisem pe Park folosind copiii ca ţinte de antrenament. Adesea, copiii îi urmăresc pe soldier-boy de la o distanţă sigură şi, fără îndoială, unii dintre ei povestesc ce au văzut tăticilor, care raportează mai departe. Totuşi, majoritatea sunt pur şi simplu puşti fascinaţi de maşinării şi de război. Probabil că eu însumi am cunoscut o fază similară. Amintirile mele de dinaintea vârstei de unsprezece-doisprezece ani sunt vagi, aproape inexistente, un subprodus al instalării mufei care afectează cam o treime dintre noi. Cine mai are nevoie de copilărie, când prezentul este atât de distractiv?

Cu o seară în urmă, avusesem parte de suficientă excitare pentru toate gusturile. Trei rachete veniseră simultan spre noi, două dinspre ocean şi una, o momeală zburând la nivelul coroanelor copacilor, lansată din balconul unui bloc de la marginea oraşului.

Cele dinspre ocean erau în sectorul nostru. Existau defensive automate împotriva unor astfel de atacuri, însă noi le dublam ca rezerve.

De îndată ce auziserăm explozia – plutonul A doborând racheta în cealaltă parte a bazei –, ne înfrânaserăm impulsul firesc de a privi şi ne întorseserăm cu spatele la bază, ca să supraveghem direcţia opusă. Cele două rachete apăruseră imediat; deşi dotate cu tehnologie stealth, străluceau în IR. Un zid de antiaeriană se înălţase în faţa noastră şi când ajunseseră la el le loviserăm cu proiectilele noastre de calibru mare, transformându-le în doi meteori stacojii. Mai străluceau încă impresionant pe cerul nopţii, când o pereche de fly-boy ţiuise spre ocean, în căutarea platformelor de lansare.

Timpul nostru de reacţie fusese destul de rapid, fără să fi doborât vreun record. Desigur, Park trăsese primul, cu 0,02 secunde înaintea lui Claude, ceea ce-l făcuse să se înfoaie în pene. Cu toţii aveam înlocuitori în locurile de încălzire, fiind ultima zi din ciclul nostru şi prima din ciclul lor; prin intermediul secundului meu, recepţionasem o

întrebare derutată de la secundul lui Park: *Tipul ăsta are ceva la cap*?

E doar un soldat foarte destoinic, replicasem şi ştiusem că subînţelesul fusese clar. Secundul meu, Wu, nu avea instincte mai ucigaşe decât mine.

Lăsasem cinci soldier-boy să păzească perimetrul şi-i luasem pe ceilalţi cinci pe plajă, ca să adunăm rămăşiţele rachetelor. Nicio surpriză. Erau RPB-4 de producţie taiwaneză. Urma să fie trimisă o notă de protest, iar răspunsul avea să deplângă, evident, furtul lor dintr-un arsenal oarecare.

Rachetele nu fuseseră însă decât o diversiune.

Atacul real fusese programat destul de bine. Începuse cu mai puţin de o oră înainte de încheierea schimbului.

Din câte am putut deduce, planul era o combinaţie de răbdare şi de aplicare bruscă şi disperată a forţei. Cei doi rebeli care-l întreprinseseră lucrau de mulţi ani la cantina din Portobello. Intraseră cu măsuţele rulante în salonul ce se învecina cu vestiarul, ca să pregătească bufetul la care cei mai mulţi dintre noi se repezeau după schimb. Sub măsuţe aveau însă arme prinse cu benzi adezive – două automate de stradă. O a treia persoană, rămasă nedepistată, tăiase cablul ce transmitea la Comandă imaginile salonului şi vestiarului.

În felul acesta, cei doi beneficiaseră de aproape treizeci de secunde de izolare totală, sub pretextul „cineva s-a împiedicat de cablu”, timp în care scoseseră armele şi trecuseră de uşile neîncuiate ce leagă salonul de vestiar şi vestiarul de Operaţiuni. Intraseră în Op şi deschiseseră focul.

Benzile arată că supravieţuiseră 2,02 secunde după deschiderea uşii, timp în care trăseseră şaptezeci şi opt de gloanţe calibru de vânătoare. Nu ne răniseră pe noi, cei din cuşti, fiindcă pentru aşa ceva ar fi avut nevoie cel puţin de proiectile perforante, însă îi uciseseră pe toţi cei zece mecanici de la încălzire şi pe doi tehnicieni, aflaţi înapoia unui perete de sticlă presupus incasabilă. Santinela

şoşonar, care moţăia într-un costum blindat, se deşteptase la auzul zgomotului şi-i răsese. În cele din urmă, se dovedise că treaba fusese destul de groasă, deoarece el primise deja patru lovituri directe. Acestea nu-i pricinuiseră nicio defecţiune, dar dacă i-ar fi atins laserul ar fi fost nevoit să coboare şi să se lupte cu ei corp la corp. Asta le-ar fi putut oferi timp pentru a sparge cochiliile. Fiecare purta pe sub cămaşă, lipite de piele, cinci încărcături de plastic exploziv.

Tot armamentul era de fabricaţie Alianţă; pistoalele automate trăgeau cu muniţie de uraniu sărăcit.

Maşinăria de propagandă avea să insiste asupra caracterului sinucigaş al acţiunii – pedro lunatici care nu puneau nicio valoare pe viaţa oamenilor. Ca şi cum ei a fi înnebunit brusc şi ar fi ucis doisprezece tineri. Realitatea era îngrijorătoare, nu numai din cauza faptului că ei reuşiseră să se infiltreze şi să ne atace din interior, ci şi datorită îndrăznelii şi disperării pe care o sugera.

Cei doi indivizi nu fuseseră angajaţi chiar de pe stradă. Toţi lucrătorii din bază trebuiau să treacă printr-o verificare exhaustivă a mediului de provenienţă, urmată de teste psihologice menite să certifice dacă erau de încredere. Câte alte bombe cu ceas umblau prin Portobello?

Candi şi cu mine avuseserăm noroc, într-un mod mai sumbru, deoarece ambii noştri secunzi muriseră pe loc. Wu nu avusese nici măcar timp să întoarcă ochii. Auzise clinchetul uşii deschizându-se, după care un glonte îi zburase creştetul capului. Secunda lui Candi, Maria, murise în acelaşi fel. Unii dintre ei fuseseră ghinionişti. Secunda Rosei avusese timp să se scoale şi să se întoarcă pe jumătate, apoi fusese împuşcată în piept şi în abdomen. Trăise îndeajuns ca să se înece în sânge. Secundul lui Claude fusese împuşcat în testicule, ca recompensă pentru că stătea cu faţa la inamici; trăise două secunde interminabile, chircit de durere, înainte ca a doua salvă să-i sfârtece şira spinării şi rinichii.

Fusese o conectare superficială, totuşi profund

tulburătoare, mai ales pentru cei dintre noi ai căror secunzi muriseră în chinuri. În mod automat, am fost sedaţi înainte să fim scoşi din cuşti şi transportaţi la Traume. Am prins o imagine a măcelului din jur, maşinăriile mari şi albe ce încercau să pompeze viaţă în cei ale căror creiere rămăseseră intacte. A doua zi, am aflat că niciunul nu scăpase. Trupurile le fuseseră prea sfârtecate.

Aşa încât nu mai exista un alt schimb. Soldier-boy-ii noştri rămăseseră încremeniţi în poziţiile de pază, în vreme ce infanterişti şoşonari, brusc avansaţi la rang de santinele, roiau în jurul lor. Evident, se presupusese că atacul asupra secunzilor noştri avea să fie urmat de un asalt asupra bazei, înainte ca să poată fi adus alt pluton de soldier-boy. Poate că aşa s-ar fi întâmplat, dacă una sau ambele rachete şi-ar fi atins ţinta. A fost însă linişte şi în mai puţin de o oră a sosit plutonul F din Zonă.

Ne-au lăsat să plecăm din Traume după vreo două ore. Ne-au spus că nu trebuia să scăpăm niciun cuvânt despre cele petrecute. Fireşte, însă, că ngumii n-aveau să păstreze tăcerea.

* * *

Camerele automate înregistraseră măcelul şi o copie a episodului ajunsese în mâinile trupelor ngumi. Era un material şocant de propagandă într-o lume care nu mai putea fi surprinsă de moarte sau de violenţă. Pentru obiectivul camerei, cei zece camarazi ai lui Julian nu erau tineri şi tinere, dezbrăcaţi sub o ploaie de plumbi ucigaşi, ci simboluri ale slăbiciunii, dovezi triumfătoare ale vulnerabilităţii Alianţei în faţa hotărârii forţelor ngumi.

Alianţa îl denumise un atac kamikaze dement săvârşit de doi fanatici ucigaşi. O situaţie care nu se mai putea repeta. Nu se făcuse public faptul că tot personalul băştinaş din Portobello fusese concediat în următoarea săptămână, fiind înlocuit de recruţi americani. Lovitura era grea pentru Portobello, fiindcă baza constituia unica sursă

importantă de venituri a aşezării. Deşi poseda statutul de „naţiune foarte favorizată”, Panama nu era membru plin al Alianţei, ceea ce, în termeni practici, însemna că se putea folosi în mod limitat de nanoforjele americane, însă nu avea niciuna pe propriul ei teritoriu.

În această situaţie instabilă se găseau vreo douăzeci de alte ţărişoare. Două nanoforje din Houston erau rezervate pentru Panama.

Consiliul Import-Export panamez decidea la ce să fie întrebuinţate. Houston îi expedia un „catalog”, o listă cu timpii necesari pentru a fabrica diverse lucruri şi cu materiile prime ce trebuiau asigurate de Zona Canal. Houston putea furniza aer, apă şi pământ. Dacă vreunul dintre articolele comandate necesita un gram de platină sau un grăunte de dysprosium, Panama trebuia să se zbată şi să-l procure.

Maşina avea anumite limite. Îi puteai da o găleată de cărbuni şi să-ţi facă o copie perfectă a diamantului Hope, pe care s-o foloseşti ca un prespapier elegant. Evident, dacă doreai o tiară măiastră de aur, trebuia să asiguri aurul. Dacă voiai o bombă atomică, trebuia să-i dai câteva kilograme de plutoniu. Bombele de fisiune nu figurau însă în catalog; de altfel, nici soldier-boy-ii sau alte produse ale tehnologiei militare avansate. Avioanele şi tancurile nu erau interzise şi figurau printre cele mai căutate produse.

A doua zi după ce baza Portobello fusese golită de lucrători băştinaşi, Consiliul Import-Export panamez prezentase Alianţei o analiză detaliată a impactului acţiunii respective asupra reducerii veniturilor. (Era evident că o asemenea posibilitate fusese întrevăzută de cineva.) După două zile de negocieri, Alianţa acceptase să le crească accesul la nanoforje de la 48 la 54 de ore, oferindu-le totodată şi un credit de jumătate de miliard de dolari în materii rare. Acum, dacă prim-ministrul îşi dorea un Rolls-Royce cu caroseria din aur solid, l-ar fi putut comanda. Nu avea însă să fie blindat.

În mod oficial, Alianţei nu-i păsa ce făceau naţiunile cliente cu produsele comandate. În Panama, exista cel

puţin o pretenţie de democraţie, Consiliul Import-Export fiind sfătuit de reprezentanţi aleşi, *compradores*, câte unul din fiecare provincie şi teritoriu. Ca atare, existau importuri ocazionale cărora li se făcea o serioasă publicitate şi de care beneficiau doar săracii.

Din punct de vedere tehnic, ţara avea o economie semisocialistă, cu bani electronici, aidoma Statelor Unite. Guvernul trebuia să se ocupe de cerinţele fundamentale, iar cetăţenii lucrau ca să-şi cumpere produsele de lux dorite, care erau achitate fie cu bani peşin, fie prin transfer de credit electronic.

Dar în Statele Unite, obiectele de lux erau divertismentele şi rafinamentele, în Zona Canal, ele erau medicamentele şi carnea, mai ades cumpărate cu bani peşin decât cu carduri.

Au urmat multe nemulţumiri, atât legate de propriul lor guvern, cât şi de Tio Rico din nord, ce au determinat, ca ironie a sorţii, apariţia unui şablon comun majorităţii statelor clienţi: incidente precum masacrul din Portobello garanta faptul că Panama nu avea să capete multă vreme propriile ei nanoforje, însă în mod evident tulburările ce conduseseră la masacru erau direct legate de absenţa cutiei magice.

* * *

N-am avut deloc linişte în prima săptămână de după masacru. Gigantica maşinărie de publicitate care alimenta mania war-boy-ilor, şi de obicei se preocupa de plutoane mai interesante, îşi focaliza energiile asupra noastră; nici mass-media generală nu ne lăsase în pace. Într-o societate care trăieşte pe baza ştirilor, reprezenta evenimentul anului; baze ca Portobello erau atacate tot timpul, însă acum fusese prima dată când se violase sanctuarul intim al mecanicilor. Faptul că mecanicii care fuseseră ucişi nu dirijau maşinile reprezentase un detaliu accentuat în mod repetat de guvern şi trecut sub tăcere de presă.

Fuseseră intervievaţi chiar şi unii dintre studenţii mei

de la UT, ca să vadă cum mă „comportam” şi, bineînţeles, ei îmi săriseră rapid în apărare, afirmând că în sala de seminarii lucrurile se desfăşurau ca şi înainte. Ceea ce, desigur, demonstra cât de insensibil eram, sau cât de puternic şi flexibil, sau cât de traumatizat – în funcţie de reporter.

De fapt, se poate să fi demonstrat toate cele menţionate mai sus, sau poate doar faptul că un curs practic de fizica particulelor nu-i locul cel mai potrivit pentru a-ţi discuta sentimentele personale.

Când încercaseră să intre cu o cameră video în sala mea de seminarii, chemasem un şoşonar şi-i evacuasem. Era prima dată în cariera mea când calitatea de sergent însemna mai mult decât cea de cadru didactic.

În mod similar, fusesem capabil să solicit doi şoşonari care să-i ţină pe reporteri la distanţă ori de cât ori ieşeam. Însă aproape o săptămână, fusesem urmărit cu cel puţin o cameră, ceea ce mă ţinuse departe de Amelia. Evident, ea putea intra în blocul meu de apartamente, ca şi cum ar fi vizitat pe altcineva, dar posibilitatea ca vreo minte scotocitoare să facă o legătură – sau, din întâmplare, s-o vadă chiar intrând la mine era prea mare ca să riscăm. În Texas, mai existau oameni care ar fi fost nemulţumiţi să afle că o albă avea un amant negru, care, culmea, mai era şi cu cincisprezece ani mai tânăr. N-ar fi fost exclus ca asemenea indivizi să existe chiar în universitate.

Până vineri, reporterii părură să-şi piardă interesul, dar n-am mers împreună cu Amelia la club, iar eu mi-am adus şoşonarii, ca să păzească afară.

Ne-am suprapus drumurile la toaletă şi am izbutit să ne îmbrăţişăm rapid, fără să fim observaţi. Altfel, majoritatea atenţiei mele aparente s-a îndreptat spre Marty şi Franklin.

Marty îmi confirmă bănuielile.

— Autopsia a demonstrat că mufa secundului tău a fost deconectată de aceeaşi salvă care l-a ucis. Ca atare, nu există niciun motiv să fi simţit altă senzaţie decât cea din momentul decuplării.

— La început, nici măcar nu mi-am dat seama că dispăruse. Inputul din restul plutonului era atât de puternic şi de haotic… Erau cei ai căror secunzi nu muriseră, dar erau grav răniţi.

— Totuşi, pentru ei n-a fost atât de rău ca în cazul în care ar fi fost conectaţi complet cu cineva care murea, interveni Franklin. Cei mai mulţi dintre voi aţi trecut prin asta.

— Nu ştiu. Când cineva moare în cuşcă, asta se-ntâmplă din cauza unui accident cerebral sau a unui infarct, iar nu pentru că a fost secerat de o salvă de carabină. O conectare superficială poate transmite numai, să zicem, zece la sută din senzaţia respectivă, dar durerea este extremă. Când a murit Carolyn… — Am fost nevoit să-mi dreg glasul. — Cu Carolyn, n-a fost decât o durere bruscă de cap, apoi ea a dispărut. Ca şi cum m-aş fi deconectat…

— Îmi pare rău! spuse Franklin şi umplu paharul lui şi al meu. Vinul era o copie după Lafite Rothschild '28 – deocamdată, vinul secolului.

— Mulţumesc. Au trecut nişte ani de atunci. — Am sorbit din vin; era bun, dar probabil că depăşea capacităţile papilelor mele gustative. — Partea proastă, *una* dintre părţile proaste, a fost că nu m-am gândit că murise. Nimeni din pluton nu s-a gândit la asta. Stăteam pur şi simplu pe un deal, aşteptând să fim preluaţi. Crezusem că era o defecţiune în sistemul de comunicaţii.

— La nivelul companiei se ştia, zise Marty.

— Bineînţeles că se ştia. Şi bineînţeles că nu ne-au spus, că nu voiau să rişte o manevră greşita la preluare. Dar când am ieşit, cuşca ei era goală. Am găsit un medic, care mi-a spus că-i scanaseră creierul şi că nu mai rămăsese suficient pentru a fi salvat – o duseseră deja la autopsie. Scuză-mă, Marty, cred că ţi-am povestit episodul ăsta de nu ştiu câte ori!

El încuviinţă din cap, în semn de compătimire.

— N-a existat nicio despărţire… Niciun rămas bun…

— Ar fi trebuit să vă scoată pe toţi, o dată ce eraţi pe

poziţie, zise Franklin. Pot lua soldier-boy-ii reci la fel de uşor ca şi pe cei calzi. Atunci, măcar ai fi ştiut, înainte s-o ducă.

— Poate.

Amintirile mele despre cele întâmplate atunci sunt înceţoşate. Evident, ştiau că suntem amanţi şi mă sedaseră înainte de a ieşi. Mare parte din consilierea psihiatrică post-şoc fusese pur şi simplu terapie medicamentoasă, însoţită de conversaţii; după o vreme, n-am mai luat medicamente şi o aveam deja pe Amelia în locul lui Carolyn. Din anumite puncte de vedere.

Am simţit brusc un fior de frustrare şi de dor, pe de o parte pentru Amelia, după săptămâna aceasta stupidă de izolare, şi pe de altă parte pentru trecutul intangibil. Niciodată nu avea să mai existe altă Carolyn, şi nu doar pentru că murise. Murise şi partea respectivă din mine.

Conversaţia se mută spre domenii mai lipsite de pericole; astfel, se discută despre un film pe care toţi, mai puţin Franklin, îl detestaseră. M-am prefăcut că-i ascultam cu atenţie. Între timp, mintea mea se învârtea mereu în jurul sinuciderii.

Acest gând nu pare niciodată să iasă la suprafaţă cât timp sunt conectat. Poate că armata ştie totul despre el şi are o modalitate de a-l suprima; ştiu că eu însumi îl suprim. Nici chiar Candi n-a prins decât o aluzie.

Nu pot rezista însă la toate astea pentru alţi cinci ani – la toate morţile, la toate omorurile. Iar războiul nu va lua sfârşit.

Când mă gândesc la sinucidere, nu sunt trist. Nu este o pierdere, ci o evadare – nu-i dacă, ci când şi cum.

Cred că „dacă” va fi după ce o voi pierde pe Amelia. Singurul „cum” care mă atrage este s-o fac în timp ce sunt conectat. Poate chiar să omor şi vreo doi generali o dată cu mine. Deocamdată, nu-i nevoie să-mi fac planuri amănunţite. Ştiu însă unde locuiesc generalii în Portobello – în Blocul 31 – şi, ţinând cont de experienţa acumulată în anii mei de conectare, este un fleac să strecor un mesaj soldier-boy-ilor care păzesc blocul. Există modalităţi în

care le pot distrage atenţia pentru o fracţiune de secundă. Voi încerca să nu omor niciun şoşonar în timpul pătrunderii.

— Alo, Julian! Este cineva acasă? — Era Reza, de la masa vecină.

— Scuză-mă! Mă gândeam.

— Vino-ncoace şi gândeşte! Avem o întrebare din fizică, la care Blaze nu poate răspunde.

Mi-am luat paharul şi am trecut la masa lor.

— Deci, nu-i vorba despre particule.

— Nu, e mult mai simplu. De ce apa care se scurge dintr-o cadă de baie se roteşte într-un sens în emisfera nordică şi în sens opus în cea sudică?

M-am uitat la Amelia şi ea încuviinţă serios din cap. Ştia răspunsul, ca şi Reza, probabil. Mă salvau din conversaţia despre război.

— E simplu. Moleculele de apă sunt magnetizate. Ele indică întotdeauna nordul sau sudul.

— Prostii! zise Belda. Până şi eu ştiu că apa nu-i magnetizată.

— Adevărul este că-i o superstiţie de pe când era bunica fată. Scuză-mi expresia!

— Am fost şi eu fată şi acum sunt bunică.

— Aşadar, apa se roteşte într-un sens sau altul în funcţie de mărimea şi de forma căzii, ca şi de particularităţile suprafeţei din preajma orificiului de scurgere. Oamenii trec prin viaţă crezând chestia cu emisferele, fără să observe că în unele căzi sau chiuvete din propria lor casă apa se roteşte în direcţia opusă.

— Trebuie să merg acasă şi să verific, spuse Belda. — Îşi goli paharul şi se ridică lent, parcă depliindu-se, din scaun. — Să fiţi cuminţi, copii!

Apoi se duse să-şi ia rămas bun de la ceilalţi. Reza zâmbi în urma ei.

— I s-a părut că eşti însingurat acolo.

— Trist, adăugă Amelia. Şi mie mi s-a părut la fel. Ai trecut printr-o experienţă oribilă, iar noi te facem acum s-o retrăieşti.

— Nu-i ceva care să se înveţe la instrucţie. Deşi, într-un fel, este. Te conectează la înregistrările unor oameni care mor, mai întâi superficial, dar apoi complet.

— Unii obsedaţi o fac de plăcere, comentă Reza.

— Ei bine, atunci n-au decât să-mi ia locul!

— Am văzut şi eu anunţul ăla, rosti Amelia înfiorându-se. Înregistrări de decese produse în accidente de curse de maşini… Execuţii…

— Cele cărora nu li se face reclamă sunt cele mai teribile. (Ralph încercase vreo două, aşa că le cunoşteam indirect.) Este posibil ca înregistrările secunzilor noştri, cei care au murit, să fie de-acum pe piaţă.

— Guvernul n-ar putea…

— Ah, interveni Reza, dar guvernul se dă-n vânt după chestia asta. Probabil că au chiar o divizie specială care se ocupă ca magazinele să fie pline de porcării.

— Nu ştiu, am ridicat din umeri. Armata nu-i încântată de cei care au deja mufe.

— Ralph a fost aşa, spuse Amelia.

— El avea alte virtuţi. Se preferă să asociezi mufa cu calitatea de militar.

— Mi se pare totuşi bizar, insistă Reza. Cineva moare şi tu să-i simţi durerile? Aş prefera…

— N-ai înţeles, Rez. Când cineva moare, te extinzi cumva, te măreşti… Este o experienţă comună şi… — amintirea lui Carolyn mă izbi brusc şi puternic – … ei bine, face ca propria ta moarte să fie mai puţin zguduitoare. Poate cândva o să-nţelegi. Este o chestie importantă.

— Continui să trăieşti? Vreau să zic – ei continuă să trăiască în tine?

— Unii da, alţii nu. Cunoşti indivizi pe care nu ţi-ai dori niciodată să-i porţi în minte. Ăia dispar în ziua în care au murit.

— Dar pe Carolyn o vei avea veşnic, zise Amelia.

Am făcut o pauză prea lungă.

— Bineînţeles. Iar după ce voi muri eu, cei care au fost conectaţi cu mine şi-o vor aminti şi ei, şi o vor transmite mai departe.

— Aş prefera să nu mai vorbeşti aşa! spuse Amelia, iar Rez care ştia de ani buni că trăiam împreună încuviinţă din cap. Este ca o rană pe care-o zgândări mereu, ca şi cum te-ai pregăti să mori în orice clipă.

Aproape că n-am auzit-o până la capăt. Literalmente, am numărat până la zece. Rez deschise gura, dar i-am luat-o înainte.

— Ai prefera să mă uit cum mor oamenii, să-i *simt* cum mor şi dup-aia să vin acasă întrebând: „Ce-i de mâncare”? — Mi-am coborât vocea la nivelul unei şoapte. — Ce ai simţi tu, dacă asta nu m-ar durea?

— Iartă-mă!

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. Şi mie-mi pare rău că ai pierdut un copil. Dar nu asta te defineşte pe tine. Cu toţii trecem prin asemenea experienţe, le absorbim mai mult sau mai puţin şi devenim ceea ce devenim.

— Julian, mă întrerupse Reza, n-ar fi bine să te opreşti aici?

— E o idee bună, se ridică Amelia. Oricum, trebuie să plec spre casă. Îi făcu semn robotului, care se duse să-i aducă haina şi poşeta.

— Luăm un taxi împreună? am întrebat-o.

— Nu-i nevoie, răspunse pe un ton neutru.

Era sfârşit de lună. Putea folosi punctele de divertisment rămase pentru un drum cu taxiul. Altora nu le mai rămăsese niciun punct, aşa că am cumpărat o mulţime de vin, bere şi whisky, şi am băut mai mult decât obişnuiam. Reza a făcut la fel; maşina lui n-avea să-l lase să şofeze. A venit împreună cu mine şi cu cei doi şoşonari.

Le-am spus să mă lase la poarta campusului şi am mers pe jos cei doi kilometri până la Amelia, printr-o perdea fină şi răcoroasă de ploaie. Nu se zărea nici urmă de reporter.

Toate luminile erau stinse; era aproape două noaptea. Am intrat prin spate şi cu întârziere m-am gândit că ar fi trebuit să sun. Dacă nu era singură?

Am aprins lumina în bucătărie şi am scos din frigider nişte brânză şi suc de grepfrut. Amelia mă auzi şi apăru,

frecându-şi ochii.

— Nu-i niciun reporter prin preajmă? am întrebat-o.

— S-au ascuns toţi sub pat.

Se opri înapoia mea şi-şi puse mâinile pe umerii mei.

— Le oferim ceva despre care să scrie?

M-am răsucit în scaun şi mi-am îngropat faţa între sânii ei. Pielea femeii avea mireasma caldă a somnului.

— Îmi pare rău de discuţia aceea!

— Ai avut parte de prea multe. Haide!

Am lăsat-o să mă ducă în dormitor şi să mă dezbrace ca pe un copil. Eram încă niţel beat, dar ea cunoştea mai multe căi prin care putea fi depăşit un asemenea moment – în principal, multă răbdare, dar şi alte chestii.

Am dormit ca împuşcat şi m-am trezit într-un apartament pustiu. Amelia îmi lăsase un bilet pe cuptorul cu microunde; avea o secvenţă programată la 8:45 şi urma să ne vedem la întâlnirea de lucru de la prânz. Acum trecuse de zece.

O întâlnire de lucru sâmbăta! Ştiinţa nu cunoaşte odihnă… Am găsit nişte haine curate în sertarul „meu” şi am făcut un duş rapid.

* * *

Cu o zi înainte de a reveni în Portobello, programasem o întâlnire cu Consiliul de Alocare Luxuri din Dallas, cei care se ocupă de solicitările speciale pentru nanoforjă. Am luat monoraiul[4] Triunghi şi în felul ăsta am putut întrezări Fort Worth gonind pe lângă mine. Niciodată nu ajunsesem acolo.

Până la Dallas am făcut o jumătate de oră, dar apoi am avut nevoie de o oră întreagă să mă târăsc prin trafic până la CAL, care acoperea o suprafaţă imensă dincolo de marginea oraşului. Existau acolo şaisprezece nanoforje, plus sute de rezervoare, cuve şi containere în care se găseau materiile prime şi diversele nano ce le asamblau în

---

4 Cale de rulare, suspendată sau terestră, având o singură șină; monoșină.

milioane de feluri. Nu aveam timp de plimbare, dar cu un an în urmă, împreună cu Reza şi cu amicul lui, făcuserăm turul oficial al locului, însoţiţi de un ghid. Atunci îmi venise ideea să comand ceva special pentru Amelia. Nu celebram aniversările sau sărbătorile religioase, însă săptămâna următoare se împlineau doi ani de la momentul când ne cunoscuserăm în mod intim. (Nu ţin un jurnal, dar am putut depista data din rapoartele de laborator; amândoi lipsiserăm la secvenţa de a doua zi.)

Evaluatorul atribuit cererii mele era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu chip posomorât. Individul citi formularul cu o expresie posacă, invariabilă.

— Nu doreşti bijuteria asta pentru dumneata. Este pentru o femeie, pentru o iubită?

— Da, bineînţeles.

— În cazul acesta, am nevoie de numele ei.

Am şovăit.

— Nu-i tocmai so…

— Nu mă interesează relaţia dintre voi. Trebuie însă să ştiu cine va deţine finalmente acest obiect. Dacă doreşti să-l aprob.

Nu mă entuziasma să consemnez în documente relaţia noastră. Evident, oricine m-ar fi „interceptat” cu o conectare profundă ar fi cunoscut-o, aşa că era un secret numai în măsura în care ceva din viaţa mea putea fi secret.

— Este pentru Amelia Blaze Harding, am spus. Colegă de serviciu.

Îşi notă numele.

— Locuieşte tot în campus?

— Da.

— La aceeaşi adresă?

— Nu… nu-i ştiu adresa exactă.

— O s-o aflăm. — Rânji ca un om care a muşcat dintr-o lămâie şi încearcă să zâmbească. — Nu văd niciun motiv pentru care să-ţi resping cererea.

Imprimanta din biroul lui fâşâi şi o foaie de hârtie apăru în faţa mea.

— Valoarea este de cincizeci şi trei de credite

utilitare, urmă el. Dacă semnezi aici, obiectul va fi gata peste o jumătate de oră la Unitatea Şase.

Am semnat. Puteam considera că o cantitate de credite pentru mai mult de o lună se duceau pentru un pumn de nisip transformat. Sau că 53 de jetoane guvernamentale inutile se modificau într-un obiect de artă, care, cu o generaţie în urmă, ar fi fost literalmente nepreţuit.

Am ieşit pe coridor şi am urmat o linie purpurie care ducea spre Unităţile 1-8. La un moment dat, ea se ramifica, şi am mers după linia roşie spre Unităţile 5-8. Uşi după uşi, ascunzând oameni aşezaţi înapoia unor birouri, care făceau încet treburi pe care maşinile le-ar fi putut face mai bine şi mai repede. Însă maşinile nu foloseau credite extrautilitare şi de divertisment.

Am trecut printr-o uşă rotativă şi am pătruns într-o rotondă construită în jurul unei grădini japoneze. Un pârâiaş argintiu se strecura printre plante tropicale superbe ce creşteau dintr-un prundiş de rubine, diamante, smaralde şi zeci de pietre scânteietoare fără denumiri comune.

M-am prezentat la recepţia Unităţii 6; acolo mi se spuse că aveam de aşteptat o jumătate de oră. Exista însă un bar, cu măsuţe dispuse pe un semicerc al grădinii. Mi-am arătat cardul ID militar şi am luat o bere rece. Pe masa la care m-am aşezat cineva lăsase un exemplar împăturit din revista mexicană *Sexo*, aşa că mi-am petrecut jumătatea de oră perfecţionându-mi limba.

O tăbliţă de pe masă preciza că nestematele erau specimene respinse pentru imperfecţiuni estetice sau structurale. Cu toate acestea, nu se putea ajunge la ele.

Recepţia îmi anunţă numele. M-am dus şi am luat un pacheţel mic şi alb. L-am desfăcut cu grijă.

Era exact ceea ce comandasem, însă părea mult mai spectaculos decât în fotografie. Un colier de aur, terminat printr-o piatra-nopţii verde-închis, aflată în interiorul unui halou de rubine micuţe. Piatra-nopţii exista doar de câteva luni, iar aceasta semăna cu un ouşor de onix în interiorul

căruia se afla o luminiţă verzuie. Când o răsuceai, verdele îşi schimba forma: din pătrat în romb şi apoi în cruce.

Ar fi arătat bine pe pielea ei delicată – roşul şi verdele s-ar fi asortat părului şi ochilor. Speram că n-avea să-l considere prea excentric, ca să nu-l poarte.

Pe drumul spre casă, l-am arătat femeii care stătea lângă mine. Îmi spuse că era frumos, dar că, în opinia ei, era prea întunecat pentru pielea unei negrese. I-am zis că va trebui să mai reflectez la aspectul acesta.

L-am lăsat pe măsuţa de toaletă a Ameliei, însoţit de un bilet prin care îi reaminteam că se împlineau doi ani, apoi am plecat spre Portobello.

* * *

Julian se născuse într-un oraş universitar şi crescuse într-o societate de albi care nu erau rasişti pe faţă. În localităţi de felul lui Detroit şi Miami existau revolte rasiale, însă oamenii le tratau ca pe nişte probleme urbane, foarte îndepărtate de realitatea lor confortabilă. Era un lucru destul de adevărat.

Totuşi, războiul cu ngumii modifica sentimentele rasiale ale albilor americani sau, după cum afirmau cinicii, le permitea acestora să-şi exprime adevăratele sentimente. Numai jumătate dintre inamici erau negri, dar majoritatea liderilor ce apăreau în emisiunile de ştiri proveneau din rândul lor. În plus, erau prezentaţi cerând cu vehemenţă vărsare de sânge alb.

Julian conştientiza ironia sorţii, care făcea ca el să fie parte activă a unui proces ce-i asmuţea pe albii americani împotriva negrilor. Totuşi, genul acela de albi era străin lumii sale, vieţii sale zilnice; femeia din tren provenea, literalmente, din altă ţară. Majoritatea colegilor de la universitate erau albi, dar indiferenţi la culoarea pielii, iar cei cu care se conecta poate că fuseseră iniţial altfel, însă nu rămăseseră rasişti; nu puteai considera că negrii erau inferiori dacă timp de zece zile, în fiecare lună, trăiai în interiorul pielii lor.

* * *

Prima noastră misiune avea un potenţial considerabil de a se transforma într-una cu probleme. Trebuia să „preluăm pentru anchetare” – adică, să răpim – o femeie suspectată a fi o lideră rebelă. De asemenea, ea era primar în San Ignacio, un orăşel aflat sus în junglă.

Aşezarea respectivă era atât de mică încât doi dintre noi ar fi putut s-o distrugă în câteva minute. I-am dat ocol într-un fly-boy silenţios, studiind semnătura infraroşie şi comparând-o cu hărţile şi cu fotografiile făcute de pe orbite de joasă altitudine. Aparent, orăşelul deţinea o linie defensivă lipsită de pretenţii: santinele ascunse care păzeau şoseaua la intrare şi la ieşire. Desigur, puteau exista apărări automate care să nu se trădeze prin căldura trupurilor. Nu era, totuşi, un oraş atât de bogat.

— Să-ncercăm s-o facem fără gălăgie, am spus. Coborâm în plantaţia de cafea, cam pe *aici*. — Am indicat mental un punct situat la doi kilometri mai jos de aşezare. — Candi şi cu mine vom merge prin plantaţie spre partea din spate a casei señorei Madero. Să vedem dacă reuşim preluarea fără să iscăm scandal.

— Cred c-ar trebui să iei cu tine cel puţin încă doi, comentă Claude. Mai mult ca sigur, locul este împânzit de capcane.

L-am contrat nonverbal: *Ştii că m-am gândit la asta*. După care, am continuat cu glas tare:

— Voi să fiţi gata să interveniţi dacă se-ntâmplă ceva. Dacă se aude gălăgie, vreau să urcaţi imediat dealul în formaţiune compactă şi să faceţi un cerc în jurul meu şi al lui Candi. Noi o vom proteja pe Madero. Băgaţi fumigene şi pornim imediat spre vale, *aici*, după care suim colina asta pentru preluare.

L-am simţit pe fly-boy transmiţând lateral informaţia; peste o secundă, confirmă că puteam beneficia de o preluare de corp-cald.

— Acum! am spus, şi toţi doisprezece am căzut rapid

prin văzduhul rece al nopţii.

Ne-am răsfirat la intervale de cincizeci de metri, şi după un minut paraşutele negre au fâşâit, iar noi am plutit invizibili spre pogoanele de arbuşti de cafea – mai exact, nişte tufişuri; o persoană de statură medie ar fi avut probleme să se ascundă acolo. Era un risc calculat. Dacă am fi aterizat mai aproape de oraş, chiar în junglă, am fi făcut mai mult zgomot.

Era uşor de ţintit printre şirurile regulate. M-am afundat până la genunchi în solul moale şi umed. Paraşutele se detaşară, se pliară şi se rulară automat în cilindri subţiri, care se transformară silenţios în cărămizi solide. Probabil că aveau să sfârşească prin a fi înglobate într-un perete sau într-un gard.

Toţi porniră în linişte spre lizieră şi se adăpostiră, în vreme ce eu şi Candi am suit dealul, strecurându-ne printre copaci şi evitând crengile.

— Câine, rosti ea şi am încremenit.

De unde mă aflam (puţin în urma ei), nu-l puteam zări, însă prin senzorii ei i-am mirosit blana şi răsuflarea, apoi am văzut pata IR. Câinele se trezi şi am auzit începutul unui mârâit care se încheie prin bufnetul unei săgeţi tranchilizante. Era o doză pentru oameni; speram că n-avea să-l ucidă.

Imediat după câine începea peluza tunsă scurt din spatele casei lui Madero. În bucătărie, se zărea o lumină – ghinion. Când săriserăm, casa fusese cufundată în beznă.

Candi şi cu mine de-abia puteam distinge două glasuri prin fereastra închisă. Conversaţia era prea rapidă şi cu un accent prea pronunţat ca s-o putem urmări, însă tonul era clar – señora Madero şi un bărbat şuşoteau neliniştiţi.

Aşteaptă pe cineva, gândi Candi.

Acum, am spus în gând. Din patru paşi, Candi ajunse la fereastră, iar eu la uşa din spate. Ea sparse geamul cu o mână şi cu cealaltă trase două săgeţi. Am scos uşa din ţâţâni şi am păşit într-o furtună de gloanţe.

Doi bărbaţi cu pistoale-mitralieră. I-am anesteziat şi

m-am îndreptat spre bucătărie. O alarmă vui de trei ori până să-i pot descoperi releul şi să-l smulg din perete.

Două... trei persoane coborâră în fugă scara. *Fumigene şi AV*, am gândit pentru mine şi pentru Candi, după care am aruncat două grenade în hol. Folosirea agentului vomitiv era uşor riscantă, deoarece victima pe care o răpeam era inconştientă; n-o puteam lăsa să-l inhaleze şi eventual să se înece cu propria-i vomă. Trebuia totuşi să acţionăm rapid.

Peste masa din bucătărie căzuseră două persoane. Pe perete exista un tablou de siguranţe electrice; l-am zdrobit şi totul se cufundă în beznă, deşi eu şi Candi vedeam siluete de un roşu-strălucitor într-o bucătărie colorată în roşu-închis.

Am ridicat-o pe Madero şi pe tovarăşul ei şi m-am întors spre hol. Printre icnete şi zgomote de vomitare, am auzit clicul de metal lubrifiat al piedicii de siguranţă a unei arme şi clănţănitul zăvorului încărcătorului. Am expediat o imagine spre Candi şi ea scoase un braţ pe fereastră şi doborî jumătate de perete. Acoperişul se curbă scârţâind, apoi se prăbuşi cu un bubuit, însă eu mă aflam deja în curtea din spate, purtându-i pe cei doi. I-am dat drumul bărbatului şi am luat-o pe Madero ca pe un prunc în braţe.

— Îi aşteptăm pe ceilalţi, am subvocalizat în mod inutil.

Îi puteam auzi pe locuitorii orăşelului alergând pe drumeagul pietruit spre casă, însă oamenii mei erau mai rapizi.

Zece giganţi negri explodară din jungla dinapoia noastră. Fum acolo, acolo şi acolo, am gândit. *Proiectoarele*. Un fum alb se vălătuci într-un semicerc în jurul nostru şi deveni un perete opac şi orbitor datorită proiectoarelor. I-am întos spatele, protejând-o pe Madero de ţăcăniturile aleatorii ale automatelor şi de razele străpungătoare ale laserelor ce baleiau. *Toţi – AV şi răspândirea*! Unsprezece canistre de agent vomitiv se deschiseră aproape simultan. Eu fugeam deja prin junglă. Gloanţele îmi bâzâiau şi trosneau inofensive pe deasupra

capului. Alergând, am verificat pulsul şi respiraţia femeii – erau normale, în circumstanţele respective –, apoi m-am uitat la înţepătura săgeţii de pe gât. Săgeata căzuse, iar Madero nici nu mai sângera.

Ai lăsat înştiinţarea?

Candi gândi, *Da, pe masă – undeva pe sub acoperiş acum*. Avusesem un mandat aparent legal pentru reţinerea señorei Madero. Cu el şi cu o sută de pesos ţi-ai fi putut cumpăra o ceaşcă de cafea, dacă mai rămăsese aşa ceva după exporturi.

Ieşind din junglă, am putut alerga mai repede. Era aţâţător să calc peste şirurile de tufişuri scunde de cafea, deşi într-un colţişor al minţii ştiam mereu că zăceam inert la peste o sută cincizeci de kilometri depărtare, în interiorul unei cochilii de plastic armat. Îi puteam auzi pe ceilalţi gonind înapoia mea şi, apropiindu-mă de vârful colinei unde urma să fim preluaţi, am distins şuierul slab şi ţăcănitul elicopterului şi al fly-boy-ilor.

Când nu-i vorba decât despre soldier-boy, suntem preluaţi din mers; ridicăm braţele şi ne prindem de cablul care trece pe lângă noi. În cazul unei preluări de corp-cald, elicopterul trebuie să aterizeze; de aceea, era escortat de doi fly-boy.

Am ajuns în vârful colinei şi am emis un semnal, iar elicopterul mi-a răspuns în acelaşi fel. Ceilalţi membri ai plutonului veneau câte doi şi trei. Mi-am dat seama că ar fi trebuit să chem două elicoptere, unul dintre ele preluându-i în mod normal pe ceilalţi unsprezece. Era periculos să stăm toţi acolo, în loc deschis, indiferent cât de puţin timp, cu zgomotul elicopterului atrăgând atenţia.

Parcă răspunzând la grijile mele, un proiectil de mortier detonă la cincizeci de metri în stânga, cu o fulgerare portocalie şi un bubuit înfundat. M-am conectat la fly-boy-ul din elicopter şi am simţit o scurtă discuţie în contradictoriu pe care o avusese cu Comanda. Cineva dorea să abandonăm corpul-cald şi să facem o preluare clasică. Când fly-boy-ul apăru deasupra orizontului, un alt proiectil de mortier explodă la numai zece metri în spatele

meu şi am primit modificarea de ordin: ne înşiruiam pentru o preluare clasică şi o luam cu noi pe Madero, urmând să zburăm pe cât de încet era posibil.

Ne-am înşirat cu braţul stâng ridicat şi am avut la dispoziţie o secundă în care să mă întreb dacă s-o ţin strâns sau mai lejer pe femeie. Am optat pentru strâns şi majoritatea celorlalţi fură de acord, ceea ce putea fi o greşeală.

Cablul ne-a smuls cu un şoc al cărui impuls ajungea la 15-20 g. Nimic dificil pentru un soldier-boy; dar, după cum am aflat ulterior, şocul respectiv îi fractură patru coaste lui Madero. Femeia se deşteptă cu un urlet, în aceeaşi clipă în care două proiectile de mortier detonară îndeajuns de aproape ca să lovească elicopterul şi să-i avarieze pe Claude şi Karen. Madero nu fu atinsă de şrapnele, dar se trezi la zeci de metri deasupra solului, ridicându-se rapid, şi se luptă cu disperare, lovindu-mă cu pumnii şi zbierând, zbătându-se. Tot ce puteam face era s-o ţin şi mai strâns, însă braţul meu o cuprinsese imediat sub sâni şi-mi era teamă să apăs prea tare.

Brusc, ea se înmuie, leşinând sau murind. Aveam mâinile ocupate şi nu-i puteam verifica pulsul sau respiraţia; oricum, nu puteam face mare lucru, câtă vreme nu doream să-i dau drumul.

După câteva minute, am aterizat pe un deluşor sterp şi am confirmat faptul că femeia respira. Am dus-o înăuntrul elicopterului şi am legat-o pe o targă prinsă de perete. Comanda întrebă dacă existau cătuşe, întrebare care mi s-a părut de-a dreptul amuzantă; apoi am primit explicaţii – Madero era o drept-credincioasă. Dacă se trezea şi descoperea că se afla în interiorul unui elicopter duşman, ar fi sărit în gol ori s-ar fi sinucis în alt fel.

Rebelii povesteau istorii teribile despre ceea ce le făceam prizonierilor pentru a-i determina să vorbească. Prostii de la un capăt la altul! De ce să te mai chinuieşti să torturezi pe cineva, când ajungea să-l anesteziezi, să-i sfredeleşti o gaură în craniu şi să-i instalezi o mufă? În felul acela nu mai putea minţi.

Bineînţeles, legislaţia internaţională nu-i foarte clară în privinţa acestei practici. Ngumii o denumesc violarea drepturilor fundamentale ale omului; noi o numim anchetare. Faptul că unul din zece sfârşeşte mort sau cu creierii distruşi face ca moralitatea acţiunii să fie destul de limpede pentru mine. Totuşi, procedăm aşa numai cu prizonierii care refuză să coopereze.

Am găsit o rolă de bandă adezivă şi i-am legat încheieturile, apoi am fixat-o de targă, petrecându-i fâşii de bandă în jurul pieptului şi al genunchilor.

Madero se trezi pe când îi prindeam genunchii.

— Sunteţi nişte monştri! îmi spuse într-o engleză perfectă.

— Ne-am născut în mod natural, señora Madero. Din bărbat şi femeie.

— Un monstru filosof!

Elicopterul vui şi ne-am desprins de pe deal. Fusesem avertizat cu o fracţiune de secundă mai devreme şi astfel avusesem timp să mă încordez. Era ceva neaşteptat, dar perfect logic; ce conta dacă eram înăuntrul vehiculului sau dacă atârnam pe dinafară?

După un minut, ne-am stabilit la o înaintare mai liniştită, regulată.

— Doreşti puţină apă?

— Te rog. Şi un analgezic.

În partea din spate exista o toaletă, cu robinet de apă potabilă şi păhărele de plastic. I-am adus două şi i le-am ţinut în dreptul buzelor.

— Mă tem că nu-ţi pot da niciun analgezic până nu aterizăm.

Aş fi putut s-o adorm cu alt tranchilizant, dar asta i-ar fi complicat situaţia medicală.

— Unde te doare?

— Pieptul… Pieptul şi gâtul. Poţi scoate blestemata asta de bandă? Nu plec nicăieri.

Am cerut aprobarea Comandei şi în mâna mea se materializă o baionetă de treizeci de centimetri, cu tăişul ca briciul. Madero se chirci pe cât de mult i-o permiteau

legăturile.

— Nu-i decât un cuţit.

I-am tăiat banda din jurul pieptului şi a genunchilor şi am ajutat-o să se ridice în capul oaselor. Am interogat fly-boy-ul, care îmi confirmă că femeia nu părea înarmată, aşa că i-am dezlegat şi mâinile şi picioarele.

— Pot folosi toaleta?

— Sigur că da.

Când se sculă, se îndoi de durere, ţinându-se strâns de o parte.

— Pe aici.

Nici eu nu puteam sta în poziţie verticală în compartimentul înalt de doi metri douăzeci, aşa că ne-am târât – un uriaş cocoşat sprijinind o piticuţă cocoşată. Am ajutat-o să-şi deschidă cureaua şi să-şi dea jos pantalonii.

— Te rog, îmi spuse, fii un gentleman!

M-am întors cu spatele la ea, dar bineînţeles continuam s-o văd.

— Nu pot fi un gentleman, i-am răspuns. Eu reprezint cinci femei şi cinci bărbaţi ce lucrează laolaltă.

— Deci, este adevărat? Le siliţi pe femei să lupte?

— Tu nu lupţi, señora?

— Eu îmi apăr ţara şi poporul.

Dacă n-aş fi privit-o, i-aş fi putut interpreta în mod greşit fiorul puternic de emoţie din voce. I-am văzut mâna ridicându-se spre buzunarul de la piept şi am prins-o de încheietură înainte să ajungă la gură.

I-am desfăcut degetele cu forţa şi am găsit o pilulă mică, albă. Avea un iz de migdale amare – tehnologie joasă.

— Nu te-ar fi ajutat cu nimic, i-am zis. Te-am fi resuscitat şi ţi-ar fi fost rău după aceea.

— Omorâţi oamenii şi, când aveţi chef, îi înviaţi din morţi. Totuşi nu vă consideraţi monştri.

Am strecurat pilula în buzunarul de pe picior, apoi am studiat-o pe Madera cu atenţie.

— Dacă am fi fost monştri, i-am fi resuscitat pe oameni, am fi extras informaţiile dorite şi apoi i-am fi ucis

din nou.

— Şi nu faceţi aşa?

— În închisorile noastre, opt mii dintre concetăţenii tăi aşteaptă să se repatrieze după ce războiul se va fi terminat. N-ar fi fost mai simplu să-i ucidem?

— Lagăre de concentrare!

Se sculă, îşi trase pantalonii la loc şi se aşeză din nou pe capacul toaletei.

— O sintagmă abundând în conotaţii nefavorabile, am contrazis-o eu. Există lagăre, în care sunt concentraţi prizonierii de război costaricani. Cu observatori ai ONU şi ai Crucii Roşii, care se asigură că nu sunt trataţi necorespunzător. De fapt, vei vedea cu ochii tăi.

Nu obişnuiesc să iau apărarea politicii Alianţei, dar mă interesau reacţiile unei fanatice.

— Ar trebui să trăiesc până voi ajunge acolo.

— Dacă vrei, o să trăieşti. Nu ştiu câte pilule mai ai.

Prin fly-boy, am intrat în legătură cu Comanda şi am adus on-line un analizor verbal.

— Asta a fost singura, îmi răspunse, după cum mă aşteptasem, şi analizorul mă anunţă că spunea adevărul. (M-am relaxat puţin.) Deci, voi fi unul dintre prizonierii voştri de război.

— Probabil. Dacă nu cumva am greşit persoana.

— N-am tras niciodată cu arma. N-am ucis niciodată pe nimeni.

— Nici şefa mea n-a ucis. Este licenţiată în teoria militară şi în comunicaţii cibernetice, dar n-a fost niciodată soldat.

— Dar, de fapt, a ucis oameni. A ucis pe mulţi dintre noi.

— Iar tu ai ajutat la plănuirea atacului asupra bazei Portobello. Conform aceleiaşi logici, tu mi-ai ucis prietenii.

— Nu, n-am făcut asta! protestă ea. Repede, cu intensitate, minţind.

— I-ai ucis în timp ce eu eram intim conectat cu minţile lor. Unii dintre ei au murit în chinuri groaznice.

— Nu! Nu!

— Nu te mai deranja să mă minţi. Pot reînvia oamenii, ai uitat? V-aş fi putut distruge sătucul cu un singur gând. Şi pot spune când minţi.

Ea tăcu o clipă, căzând pe gânduri. Probabil că auzise despre analizoarele verbale.

— Sunt primar în San Ignacio. Vor urma proteste.

— În niciun caz oficiale. Avem un mandat pentru arestarea ta, semnat de guvernatorul provinciei.

— Pepe Ano, scuipă ea.

Guvernatorul se numea Pellipianocio, însă spaniola ei îl preschimbase în „Joe Găoază”.

— Înţeleg că nu-i prea popular printre rebeli, totuşi a fost unul dintre voi.

— A moştenit o plantaţie de cafea de la unchiu-său şi a fost un fermier atât de prost încât n-a putut cultiva nimic pe ea. Dacă i-ai cumpărat pământul, l-ai cumpărat şi pe el.

Credea că acela era adevărul şi probabil că avea dreptate.

— Noi nu l-am silit, am spus pe ghicite. (Nu ştiam multe despre orăşel, ori despre istoria provinciei.) N-a venit el la noi? Nu s-a declarat...

— Ce să-ţi spun!? Ca un câine flămând, care vine la oricine îi întinde de mâncare. Nu cred că îţi imaginezi că el ne reprezintă.

— De fapt, señora, noi n-am fost consultaţi. Soldaţii voştri sunt consultaţi înainte de a primi ordine?

— Noi... nu ştiu nimic despre chestiunile astea.

Sunase soneria de alarmă. După cum ştia prea bine, soldaţii lor *erau* implicaţi în procesul luării deciziilor. Asta le reducea eficienţa, dar conferea o oarecare logică denumirii pe care şi-o atribuiseră: Armata Democratică Populară.

Elicopterul viră brusc la dreapta şi la stânga, accelerând. Am întins mâna, împiedicând-o să cadă.

— Un proiectil, am spus preluând informaţia din legătura cu fly-boy-ul.

— Păcat c-a dat greş!

— Sefiora, eşti singura fiinţă vie de la bordul acestui

vehicul. Noi toţi ne aflăm în siguranţă în Portobello.

Zâmbi pentru prima dată.

— Cred că nu-i o siguranţă chiar aşa mare. Altfel, de ce aţi fi organizat răpirea asta?

* * *

Femeia a făcut parte dintre cei nouăzeci la sută de norocoşi care supravieţuiau instalării mufei şi a oferit Alianţei numele celorlalţi trei *tenientes*[5] implicaţi în masacrul de la Portobello. Pentru rolul jucat de ea, a fost condamnată la moarte, însă sentinţa i-a fost comutată la închisoare pe viaţă. A fost trimisă în lagărul cel mare cu prizonieri de război din Zona Canal; mufa din craniul ei garanta că acolo n-avea să mai facă parte din vreo conspiraţie.

Fapt deloc surprinzător, în decursul celor patru ore cât a durat zborul până la Portobello şi instalarea mufei, ceilalţi trei *tenientes* şi familiile lor au dispărut în clandestinitate – urmând probabil să apară mai târziu. Amprentele lor palmare şi retinale îi etichetau ca rebeli, dar nu exista nicio garanţie reală că datele din fişiere erau autentice. Avuseseră la dispoziţie ani de zile în care să efectueze substituiri. Oricare dintre ei putea apărea la intrarea bazei Portobello, solicitând o slujbă.

Evident, Alianţa îi concediase pe toţi angajaţii hispanici din bază şi putea face acelaşi lucru oriunde în Portobello, ba chiar în ţară. Pe termen lung, însă, aceasta s-ar fi putut dovedi o măsură contraproductivă. În Panama, Alianţa asigura treizeci la sută din slujbe. Trecerea în şomaj a tuturor acelor oameni ar fi adăugat, probabil, încă o ţară în tabăra ngumi.

Marx şi ceilalţi au crezut – şi au răspândit ideea respectivă – că războiul avea o natură în esenţă economică. Cu toate acestea, în secolul al XI-xlea, nimeni n-ar fi putut anticipa lumea secolului XXI, în care jumătate din populaţia planetei trebuia să muncească pentru pâinea

5 Locotenenti.

sau orezul zilnic, în vreme ce jumătatea cealaltă se prezenta, pur şi simplu, în faţa unor maşini generoase.

* * *

Plutonul revenise în oraş înainte de apariţia zorilor, cu mandate pentru cei trei lideri rebeli. Soldier-boy-ii pătrunseseră în case simultan, în grupe de câte trei, spărgând uşile şi lansând nori de fum şi de gaze urât mirositoare, reducând valoarea imobilelor – fără să găsească însă pe nimeni. Nu li se opusese niciun fel de rezistenţă şi plecară rapid, în zece direcţii diferite.

Se regrupaseră într-un loc situat la douăzeci de kilometri mai jos, unde se aflau un magazin alimentar şi un local. Localul fusese închis de multe ore, dar un client rămăsese, căzut sub o masă de afară, sforăind. Nu l-au trezit.

Restul misiunii era un exerciţiu de răutate, imaginat de un geniu pe jumătate treaz, care se enervase că nu luase prizonieri în noaptea aceea. Trebuiau să urce dealul şi să distrugă, sistematic, recoltele ce aparţineau celor trei rebeli fugiţi.

Doi dintre aceştia erau plantatori de cafea, de aceea Julian le ordonase oamenilor săi să smulgă arbuştii şi să-i lase pe loc; probabil că ar fi putut fi replantaţi a doua zi.

„Recolta” celui de-al treilea era singura prăvălie din aşezare. Dacă Julian ar fi pus întrebări, probabil că i s-ar fi ordonat s-o incendieze. Ştiind asta, nu pusese nicio întrebare; el şi alţi trei camarazi spărseseră doar uşile şi aruncaseră toată marfa pe stradă. Localnicii urmau să decidă dacă era cazul să respecte bunurile concetăţeanului lor.

De acum, oamenii obosiseră să aibă de-a face cu soldier-boy-ii şi recepţionaseră mesajul că maşinile nu aveau să ucidă pe nimeni, dacă nu erau provocate. Totuşi, doi franctirori ambiţioşi veniseră cu lasere şi trebuiseră să fie împuşcaţi, dar numai cu săgeţi tranchilizante.

Park, noua achiziţie ucigaşă a plutonului, îi dăduse

bătăi de cap lui Julian în această privinţă. El se împotrivise utilizării săgeţilor – ceea ce, tehnic vorbind, reprezenta nesubordonare în timpul unei misiuni de luptă, care l-ar fi dus direct la Curtea Marţială –, apoi, când trăsese cu săgeata, ţintise ochiul franctirorului, ceea ce i-ar fi fost fatal acestuia. Julian îl monitorizase la timp ca să trimită un apel mental „Opriţi focul!”, apoi făcuse o nouă repartizare, lăsând franctirorul în grija lui Claude, care-l lovise în umăr.

Aşadar, ca demonstraţie de forţă, misiunea fusese rezonabil de încununată de succes, cu toate că Julian se întrebase ce sens avusese. Probabil că locuitorii oraşului aveau s-o considere un vandalism în scopuri de intimidare. Poate că *ar fi trebuit* să fi incendiat prăvălia şi să fi sterilizat pământurile celor doi fermieri. Sperase însă că varianta lui avea să aibă un efect mai bun; cu laserul, scrisese pe unul dintre pereţii văruiţi în alb ai prăvăliei un mesaj pe care PsihOp i-l tradusese în spaniolă: „Doisprezece dintre voi ar fi trebuit să piară pentru cei doisprezece dintre noi pe care i-aţi ucis. Să nu se mai repete.”

* * *

Marti seara, când am ajuns acasă, am găsit un bilet sub uşă:

Iubitule,

Cadoul este minunat. Am fost aseară la un concert, numai ca să-l pot purta şi să mă mândresc cu el. Două persoane m-au întrebat de la cine l-am primit şi am fost misterioasă: de la un prieten.

Ei bine, prietene, am luat o hotărâre importantă – parţial, presupun, un cadou pentru tine. Am plecat la Guadalajara să-mi instalez o mufă.

N-am vrut să aştept şi să discut cu tine despre asta, fiindcă nu doresc să împart responsabilitatea cu tine, dacă se întâmplă ceva rău. De fapt, m-am decis în urma unei

ştiri pe care ţi-am inserat-o în calculator sub denumirea „lege.mufă”.

Pe scurt, un individ din Austin şi-a instalat o mufă şi a fost concediat din postul pe care-l ocupa în administraţie, după care a dat în judecată clauza antimufă, pe baza legislaţiei texane privind discriminarea la locul de muncă. Tribunalul i-a dat câştig de cauză, aşa că, cel puţin deocamdată, nu voi avea probleme din punct de vedere profesional.

Cunosc toate pericolele implicate şi mai ştiu cât de necorespunzător este pentru o femeie cu vârsta şi poziţia mea să-şi asume riscul respectiv din motive ce se rezumă la un singur cuvânt – gelozie. Nu pot concura cu amintirile tale despre Carolyn şi nici nu pot accesa viaţa ta aşa cum o fac Candi şi celelalte – femeile pe care juri că nu le iubeşti.

În felul acesta, nu mai există discuţii contradictorii. Mă voi întoarce luni sau marţi. Stabilim o întâlnire?

Te iubesc,

Amelia

Am citit biletul de două ori, apoi m-am repezit la telefon. La ea acasă nu răspundea nimeni. Am derulat celelalte mesaje telefonice adresate mie şi am dat peste cel de care mă temeam cei mai mult.

„Señor Class, numele şi telefonul dumneavoastră ne-au fost date de Amelia Harding, ca fiind o persoană ce poate fi contactată în caz de necesitate. De asemenea, trebuie să contactăm şi un anume profesor Hayes.

Profesora Harding a venit aici, la *Clínica de cirugía restorativa y aumentativa de Guadalajara*, pentru a-şi instala o *puente mental*, ceea ce dumneavoastră numiţi mufă. Operaţia n-a decurs bine şi ea este complet paralizată. Nu poate respira fără ajutor, răspunde la stimuli vizuali şi auditivi, dar nu poate vorbi.

Dorim să discutăm cu dumneavoastră diversele opţiuni. Señora Harding ne-a oferit numele dumneavoastră în locul unei rude. Mă numesc Rodrigo Spencer şi sunt şef al *divisíon quirúrgica para instalación y extracción de*

implantas craniales – Colectivul Chirurgical pentru Instalarea şi îndepărtarea Implanturilor Craniale.” Adăuga numărul de telefon şi adresa.

Mesajul fusese recepţionat duminică seara. Următorul mesaj provenea de la Hayes, şi data de luni; el spunea că-mi verificase programul şi n-avea să întreprindă nimic până nu reveneam acasă. Am întârziat doar cât să mă bărbieresc rapid şi l-am sunat.

Deşi era abia ora zece, îmi răspunse fără imagine video. Când auzi cine este, activă şi camera, frecându-se la ochi. În mod evident, îl trezisem.

— Julian… Scuză-mă, am avut un program cu totul aparte, fiindcă suntem în testări. Inginerii m-au ţinut până la trei noaptea. Bun – uite care-i treaba cu Blaze. Nu mai constituie niciun secret faptul că voi doi sunteţi împreună. Înţeleg de ce ea doreşte să păstreze discreţia, şi-i respect motivele, totuşi ele nu sunt valabile între noi doi. — Zâmbi realmente chinuit. — De acord?

— Sigur că da. Crezusem…

— Deci, ce-i cu Guadalajara?

— Sunt… sunt încă oarecum şocat. O să plec într-acolo cu primul tren, peste două ore, peste patru, depinde de legături… ba nu, o să sun mai întâi la bază, să văd dacă nu pot apela la o cursă militară.

— Şi după ce o să ajungi acolo?

— Va trebui să stau de vorbă cu personalul medical. Eu am o mufă, dar nu ştiu multe despre instalare… am fost recrutat, nimeni nu mi-a oferit vreo opţiune. Să văd dacă pot vorbi cu ea.

— Fiule, au spus că ea nu poate vorbi. Este paralizată.

— Ştiu, ştiu. Asta însă nu-i decât funcţia motorie. Dacă ne putem conecta, putem vorbi. Pot afla ce doreşte ea.

— Bine. — Clătină din cap. – Bine. Spune-i însă şi ce vreau eu. Vreau să se-ntoarcă la treabă *azi*. Ieri… Macro o s-o mănânce de vie. — Încerca să pară cât mai furios. — A făcut o prostie fără margini, tipică pentru ea. Sună-mă din

Mexic!

— Bine.

El încuviinţă din cap şi închise.

Am sunat la bază, dar nu aveau nicio cursă directă programată într-acolo. M-aş fi putut întoarce la Portobello şi dimineaţă să fac autostopul spre Ciudad de Mexico. *Gracias, pero no gracias*. Am apelat mersul trenurilor şi am chemat un taxi.

Până la Guadalajara am făcut numai trei ore, însă au fost groaznice. Am ajuns la spital pe la unu şi jumătate, dar, evident, n-am putut trece de recepţie. Mi s-a spus că nu puteam intra până la ora şapte; oricum, pe Amelia n-o puteam vedea până la sosirea doctorului Spencer, adică pe la opt, poate chiar la nouă.

Am închiriat o mediocuarto – o jumătate de cameră – la un motel de peste drum, având în dotare doar o saltea şi o veioză. N-am putut adormi, aşa că am găsit un magazin non-stop şi am cumpărat o sticlă de tequila *almendrada* şi o revistă de ştiri. Am sorbit aproape jumătate de sticlă, croindu-mi drum încetişor prin revistă, articol cu articol. Vorbesc destul de bine spaniola colocvială, totuşi îmi vine greu să urmăresc o argumentaţie scrisă complicată, pentru că n-am studiat limba la şcoală. Exista un articol lung despre avantajele şi dezavantajele unei loterii de eutanasie adresate vârstnicilor, care era îndeajuns de înspăimântător chiar dacă pricepeai numai jumătate din cuvinte.

În secţiunea ştirilor de război, un paragraf menţiona răpirea realizată de plutonul nostru, descrisă drept o acţiune de menţinere a păcii, permanent tulburată de rebeli. Nu cred că revista se vindea prea bine în Costa Rica. Sau poate că, pur şi simplu, acolo trimiteau altă versiune a ei.

Mi s-a părut o revistă amuzantă, cu anunţuri publicitare care ar fi fost considerate pornografie ilegală în unele state din SUA – caleidoscopuri din şase imagini, care se mişcau într-o sacadare stroboscopică dacă scuturai pagina. Ca majoritatea cititorilor de sex masculin, presupun, am descoperit o modalitate interesantă de a

scutura pagina, care m-a ajutat finalmente să adorm.

La şapte, am revenit în sala de aşteptare şi am parcurs reviste mai puţin interesante vreme de o oră şi jumătate, când apăru în sfârşit dr. Spencer. Era înalt şi blond şi vorbea engleza cu un accent mexican gros ca guacamole.

— Mai întâi, să mergem în cabinet la mine.

Mă luă de braţ şi mă conduse pe coridor. Cabinetul lui era o odăiţă simplă, fără ferestre, cu un birou şi două scaune; unul dintre ele era ocupat.

— Marty! am strigat, surprins. El încuviinţă din cap.

— Hayes m-a sunat după convorbirea voastră. Blaze îi pomenise ceva despre mine.

— Onorat de prezenţă, dr. Larrin.

Spencer se aşeză înapoia biroului, iar eu pe celălalt scaun tare.

— Aşadar, care sunt opţiunile noastre?

— Nanochirurgie directă, spuse Spencer. E singura opţiune.

— Tehnic vorbind, zise Marty, mai există una.

— Ilegală.

— Putem ocoli aspectul acesta.

— Îmi spune şi mie cineva despre ce vorbiţi?

— Legea mexicană este mai puţin tolerantă decât cea americană, explică Marty, în chestiunile de autodeterminare.

— În ţara voastră, interveni Spencer, ea poate opta să rămână legumă.

— Bine zis, dr. Spencer. O altă formulare ar fi că ea ar beneficia de opţiunea de a nu-şi risca viaţa şi integritatea mentală.

— Este ceva ce-mi scapă, am spus.

— N-ar trebui. Ea are mufa *instalată*, Julian. Poate duce o viaţă cât se poate de plină, fără să clintească un muşchi.

— Mi se pare de-a dreptul abominabil.

— Este o opţiune. Nanochirurgia e riscantă.

— Nu foarte. Nu foarte riscantă. *Más o menos*, la fel

ca mufa. Recuperarea este de 92 de procente.

— Vreţi să spuneţi că supravieţuirea are 92 la sută şanse, preciză Marty. Care-i procentajul recuperării totale?

Spencer înălţă din umeri o dată, apoi încă o dată.

— Procentajul... Numerele nu înseamnă nimic. Este sănătoasă, relativ tânără. Operaţia nu poate ucide.

— Este o fiziciană sclipitoare. Dacă sfârşeşte cu leziuni cerebrale, este acelaşi lucru cu nerecuperarea.

— I s-a explicat asta înainte de instalarea mufei. — Ridică un document, conţinând cinci-şase pagini. — Înainte de semnarea acordului.

— De ce nu vă conectaţi la ea, ca s-o întrebaţi direct? m-am interesat.

— Nu este simplu, răspunse Spencer. Prima conectare formează căi neuronale noi. Reţeaua creşte... — Făcu un gest din mână. — Creşte mai mult decât repede.

— Creşte cu o rată exponenţială, spuse Marty. Cu cât Amelia este conectată mai mult timp, cu atât are mai multe experienţe şi reţeaua devine mai greu de anulat.

— De asta n-o întrebăm direct pe ea?

— În America, am fi obligaţi s-o facem, zise Marty. Este dreptul la cunoaşterea tuturor aspectelor.

— America este o ţară foarte ciudată... Nu vă supăraţi!

— Dacă m-aş conecta cu ea, am spus, aş putea intra şi ieşi *muy pronto*. Dr. Larrin are mai multă experienţă cu mufele, totuşi pentru el nu-i o experienţă zilnică, aşa cum este în cazul unui mecanic. (Spencer se încruntă.) În cazul unui soldat.

— Da... bănuiesc că-i adevărat. — Se lăsă pe spate în scaun şi tăcu preţ de câteva clipe. — Totuşi, este ilegal.

Marty îl fixă cu privirea.

— Legea asta nu-i niciodată încălcată?

— Cred că aţi putea spune „ocolită”. Legea este ocolită, pentru străini. (Marty făcu un gest cât se poate de clar cu degetul mare şi alte două degete.) Evident... nu o mită. O taxă şi puţină birocraţie. Aveţi cumva o... — Deschise un sertar al biroului şi rosti: *Poder*.

Sertarul răspunse:

— Împuternicire legală.

— Aveţi aşa ceva în numele ei? Ne-am privit şi am clătinat din capete.

— A fost o surpriză pentru amândoi.

— N-a fost bine sfătuită… Este un lucru pe care trebuia să-l facă. Vreunul dintre dumneavoastră este logodnicul ei?

— Asta s-ar putea spune, am încuviinţat.

— *Bueno*, perfect. — Luă o carte de vizită din sertar şi mi-o întinse. — Mergeţi la adresa asta după ora nouă şi veţi căpăta o *designación de responsabilidad* temporară.

Repetă spre sertar.

— Autorizaţie de responsabilitate legală temporară a statului Jalisco, traduse sertarul.

— Staţi puţin! l-am oprit. Asta îi îngăduie logodnicului unei persoane să autorizeze o procedură chirurgicală cu un asemenea grad de risc?

— Unui frate şi unei surori, de asemenea, ridică el din umeri. Unui unchi, unei mătuşi, unui nepot. Numai atunci când persoana nu poate decide pentru sine. Oamenii ajung zilnic în situaţia lui *profesora* Harding. Câţiva oameni zilnic, în Guadalajara, Ciudad de Mexico şi Acapulco.

Părea logic; chirurgia opţională trebuia să fie una dintre cele mai importante surse de venituri externe pentru Guadalajara, poate pentru tot Mexicul. Am întors cartea de vizită; pe partea în engleză scria: „Adaptare la Sistemul Legislativ Mexican”.

— Cât va costa?

— În jur de zece mii de pesos. Asta însemna cinci sute de dolari.

— Pot plăti, spuse Marty.

— Nu, lasă-mă pe mine! Eu sunt logodnicul. (În plus, câştigam de trei ori mai mult decât el.)

— Nu contează cine plăteşte, zise Spencer. Întoarceţi-vă cu hârtia şi eu pun la punct conectarea. Fiţi însă cu mintea pregătită. Găsiţi răspunsul, apoi

deconectaţi-vă. Aşa va fi mai simplu şi mai uşor.

Dar cum ar fi trebuit să procedez, dacă ea îmi cerea să rămân?

Găsirea avocatei a durat la fel de mult ca drumul din Texas la Guadalajara. Îşi mutase sediul.

Noul local nu era impresionant – o masă şi o canapea mâncată de molii –, dar acolo existau toate actele. Am obţinut o procură limitată, care-mi conferea autoritatea unei decizii medicale. M-a speriat puţin constatând cât de simplu fusese.

Când m-am întors, am fost îndrumat spre Blocul Operator B, o odăiţă albă. Dr. Spencer o pregătise pe Amelia pentru conectare şi chirurgie; se afla pe o targă cu rotile şi avea perfuzii în ambele braţe. Un cablu subţire pleca de la ceafa ei până la o cutie cenuşie de pe o masă. Un alt jac era bobinat deasupra. Marty moţăia într-un scaun, lângă uşă. Se trezi când am intrat.

— Unde-i doctorul? am întrebat.

— *Aqui*. — Era chiar înapoia mea. — Aveţi actul?

I l-am întins; îl examină, îl împături şi-l băgă în buzunar. O atinse pe Amelia pe umăr, după care puse dosul palmei pe obrazul ei, apoi pe frunte – un gest matern, straniu.

— Pentru dumneavoastră, să ştiţi… nu va fi uşor.

— Uşor? Îmi petrec o treime din viaţă…

— Conectat, *sí*. Dar nu cu cineva care n-a mai fost niciodată conectat. Nu cu cineva pe care-l iubiţi. — Arătă cu un deget. — Aduceţi scaunul acela şi luaţi loc.

Între timp, scotoci prin nişte sertare.

— Suflecaţi-vă o mânecă.

M-am conformat şi îmi îndepărtă părul de pe o porţiune a braţului cu un aparat electric de ras, apoi scoase o dermă şi mi-o lipi acolo.

— Ce este, un tranchilizant?

— Nu tocmai. Într-un fel, amortizează lovitura, şocul primului contact.

— Am trecut de zeci de ori prin primul contact.

— Da, însă armata vă supraveghea… cum îi spune?

Sistemul circulator. Eraţi sedat, şi acum vă voi seda şi eu.

Drogul mă izbi ca o palmă uşoară. El mă auzi inspirând brusc.

— *Listo*?

— Daţi-i drumul!

Debobină cablul şi-mi introduse jacul în mufă cu un clicăit metalic. Nu se întâmplă nimic. Apoi răsuci un comutator.

Amelia se întoarse brusc să mă vadă şi am încercat senzaţia familiară a vederii duble, văzându-mă pe mine în timp ce mă uitam la ea. Bineînţeles, nu era ceva familiar pentru ea şi am fost cuprins de confuzie şi panică indirecte. *O să fie mai uşor, scumpo, ţin-te bine*! Am încercat să-i arăt cum să separe cele două imagini, un artificiu mental cu nimic mai dificil decât defocalizarea ochilor. După un moment, pricepu, se calmă şi încercă să vorbească.

Nu trebuie să verbalizezi, *am simţit* spre ea. Ajunge să te gândeşti la ceea ce vrei să spui.

Mi-a cerut să-mi ating faţa şi să-mi cobor palmele încet spre poala mea, spre organele genitale.

— Nouăzeci de secunde, anunţă doctorul. *Tenga prisa*.

M-am scăldat în uimirea descoperirii. Nu era tocmai ca deosebirea dintre vedere şi orbire, dar parcă toată viaţa purtasem ochelari cu lentile groase şi fumurii, dintre care una fusese complet opacă. Iar acum, brusc, ei dispăruseră. Descopeream o lume de strălucire, profunzime şi culoare.

Mă tem că te obişnuieşti cu asta, am simţit către Amelia. Devine pur şi simplu o altă modalitate de a vedea. De a fi, răspunse ea.

Într-o rafală de gestalt, i-am spus care-i erau opţiunile şi ce pericol reprezenta o conectare prea îndelungată. După o perioadă de tăcere, îmi răspunse în cuvinte. Am transferat întrebările ei spre dr. Spencer, vorbind cu încetineala unui robot.

— Dacă mi se îndepărtează mufa, dar leziunile cerebrale mă vor împiedica să muncesc, va fi posibil să mi

se reinstaleze mufa?

— Da, dacă operaţia este plătită de cineva. Totuşi, percepţiile vă vor fi diminuate.

— O plătesc eu.

— Care dintre dumneavoastră a vorbit?

— Julian.

Tăcerea păru nesfârşită. Amelia vorbi prin intermediul meu:

— Aşa vom face, atunci. Dar cu o condiţie. Mai întâi facem dragoste în felul acesta. Conectaţi.

— În niciun caz! Fiecare secundă de conectare sporeşte riscul. Dacă o veţi face, este posibil să nu mai reveniţi niciodată la normal.

L-am văzut întinzându-se spre comutator şi i-am prins braţul.

— O clipă.

M-am ridicat şi am sărutat-o pe Amelia, punând o mână pe sânul ei. Urmă o furtună extrem de scurtă de fericire reciprocă, apoi ea dispăru în clipa când am auzit clicăitul, iar eu m-am trezit sărutând un simulacru inert, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji. M-am lăsat să cad ca un sac pe scaun. Spencer ne decuplă fără un cuvânt, dar mă privi încruntat şi clătină din cap.

O parte a acelui val de emoţii fusese dominat de gândul „Oricare ar fi riscurile, merita pentru asta”, dar nu puteam spune dacă provenise de la ea, de la mine sau de la amândoi.

Un bărbat şi o femeie cu halate verzi împinseră în odaie un cărucior cu echipamente.

— Dumneavoastră plecaţi acum. Reveniţi peste zece-douăsprezece ore.

— Aş dori să mă dezinfectez şi să asist la operaţie, spuse Marty.

— Perfect.

Spencer se adresă în spaniolă femeii să-i aducă un halat şi să-l conducă la *limpiador*.

Am coborât la recepţie şi am ieşit din clinică. Cerul era roşu-portocaliu, din cauza poluării. Cu ultimii bani

mexicani, am cumpărat o mască de la un automat de suveniruri.

M-am gândit să pornesc pe jos şi să caut o casă de schimb valutar şi o hartă a oraşului. Nu mai fusesem niciodată în Guadalajara şi nu ştiam în ce direcţie era centrul. Probabil că nici nu prea conta într-un oraş de două ori mai mare decât New York-ul. Am pornit, îndepărtându-mă de soare.

Zona din jurul clinicii abunda în cerşetori care pretindeau că au nevoie de bani pentru medicamente sau tratamente; îţi băgau în faţa ochilor pruncii lor bolnavi, ori îţi arătau puroaie sau cioturi de membre. Unii bărbaţi erau agresivi. Am mârâit la ei într-o spaniolă stricată şi m-am felicitat că-i dădusem grănicerului zece dolari ca să mă lase să intru cu şpaclul.

Copiii păreau străvezii, lipsiţi de speranţă. Nu ştiam despre Mexic atâtea cât ar fi trebuit, ţinând seama că se învecina cu Texasul, totuşi eram sigur că exista o formă de medicină socială. Nu pentru toţi, desigur. Am bănuit că aducea cu bunurile fabricate de nanoforje, pe care le alocam cu eleganţă: cei din primul rând nu ajungeau acolo din noroc.

Unii cerşetori mă ignorau în mod făţiş, ba chiar şopteau epitete rasiale într-o limbă pe care credeau că n-o înţeleg. Lucrurile se schimbaseră mult. Vizitasem Mexicul pe când eram în şcoala generală şi tata, care crescuse în Sud, proslăvise indiferenţa celor de acolo faţă de culoarea pielii. Fuseserăm trataţi ca oricare alţi gringo. Îi învinuim pe ngumi pentru *prejuicio* a mexicanilor, dar pe de o parte este şi vina Americii. Şi a exemplului pe care-l oferă.

Am ajuns la un bulevard cu opt benzi, ticsit de un trafic lent, şi am cotit la dreapta. Aici nu exista nici urmă de cerşetori. După ce am străbătut mai bine de un kilometru de praf şi de hărmălaie specifice cartierelor cu venituri reduse, am ajuns la o parcare destul de mare, aflată deasupra unui mall subteran. Am trecut printr-un punct de securitate, care m-a taxat de cinci dolari pentru cuţit, şi am luat scara rulantă în jos, spre nivelul principal.

Existau trei case de schimb, oferind rate puţin diferite, toate cu alte comisioane. Am calculat mintal şi nu m-a surprins să constat că, pentru sume modice, afacerea cea mai bună se făcea, de fapt, cu cea care oferea rata de curs cea mai puţin favorabilă.

Mort de foame, am găsit un local de pescărie şi am comandat un castron de caracatiţe, din cele mici, cu tentacule de numai câţiva centimetri, plus două turte şi un ibric de ceai. După aceea, am plecat în căutare de divertisment.

Vreo şase localuri de conectare erau înşiruite la rând, oferind aventuri cu puţin mai diferite de omoloagele lor americane. Să fii sfârtecat de un taur – *no gracias*. Să efectuezi sau să fii subiectul unei operaţii de schimbare de sex, în ambele direcţii. Să mori în timp ce naşti. Să retrăieşti agonia lui Hristos. Exista şi o recomandare pentru asta: trebuia să fie o sărbătoare religioasă. Poate că aici în fiecare zi este o asemenea sărbătoare.

Existau, de asemenea, obişnuitele atracţii fete-băiat, iar printre ele una care oferea un tur accelerat al „propriului dumneavoastră” traiect digestiv! Cu greu m-am abţinut.

Mai exista şi o varietate ameţitoare de prăvălii şi de tarabe, ca un Portobello multiplicat de o sută de ori. Lucrurile de zi cu zi, căruia unui american i se livrează automat, aici trebuiau cumpărate – şi nici măcar la un preţ fix.

Aspectul acesta îmi era familiar din promenada prin Portobello. Nevestele şi câţiva bărbaţi veneau în fiecare dimineaţă în *mercado*, ca să se târguiască pentru ce aveau de cumpărat în ziua respectivă. Aici, însă, erau o mulţime chiar şi la două după-amiaza. Un privitor din exterior are impresia că jumătate dintre tarabe sunt scenele unor discuţii violente, cu glasuri ridicate şi braţe fluturând. În realitate, nu-i decât o parte a unei rutine sociale, pentru cumpărător şi vânzător în egală măsură. „Cum adică zece pesos pentru fasolea asta stricată? Săptămâna trecută costa cinci pesos şi era excelentă!” „Te-ai sclerozat, babo!

Săptămâna trecută costa opt pesos şi erau atât de amărâte că nu le puteam da nici pe degeaba! Asta-i regina fasolei!” „Îţi dau şase pesos, niciun bănuţ mai mult. Vreau să gătesc fasole şi maică-mea ştie cum să-nmoaie pietroaiele tale cu sodă.” „Maică-ta? Trimite-o pe maică-ta şi ei i-o vând cu nouă pesos.” Şi aşa mai departe. Constituia o modalitate de a-ţi trece timpul; adevărata bătălie se dădea între şapte şi opt pesos.

Piaţa de peşte era spectaculoasă. Speciile erau mult mai numeroase decât în magazinele texane – cod mare şi somon, proveniţi din nordul rece al Atlanticului şi Pacificului, peşti de recife viu coloraţi, ţipari vii, viermuind, şi bazine cu creveţi japonezi –, toate produse în oraş, donate şi crescute forţat în cuve. Puţinii peşti nativi proaspeţi – îndeosebi hamsii din Lacul Chapala – costau de zece ori mai mult decât majoritatea celor exotici.

Am cumpărat o farfurioară dintre aceia – crăpceni uscaţi la soare şi marinaţi, serviţi cu lămâie şi chili iute –, care m-ar fi desemnat ca turist, chiar dacă n-aş fi fost negru şi îmbrăcat ca un american.

Mi-am numărat banii şi am început să caut un cadou pentru Amelia. Îi luasem deja bijuterii, graţie cărora ajunsesem în rahatul ăsta, iar ei nu-i plăceau costumele folclorice.

O şoaptă oribil de pragmatică îmi spuse să aştept până după operaţie. Am decis că, oricum, achiziţionarea cadoului era importantă mai degrabă pentru mine decât pentru ea. Un fel de substituent comercial al unei rugăciuni.

Am zărit un perete uriaş acoperit cu cărţi vechi, dintre cele de hârtie, precum şi cu primele versiuni de videolectoare; majoritatea, având formate şi surse energetice anacronice, de zeci de ani, nu se adresau cititorilor, ci colecţionarilor de curiozităţi electronice.

Existau acolo şi două rafturi de cărţi în engleză – cele mai multe romane. Ameliei probabil că i-ar fi plăcut una, dar aveam o dilemă: dacă o carte era îndeajuns de cunoscută pentru ca eu să-i recunosc titlul, atunci probabil

că Amelia o avea deja, sau cel puţin o citise.

Am pierdut aproape o oră, citind primele câteva pagini ale fiecărei cărţi de acolo de care nu auzisem. În cele din urmă, am revenit la *Adio pe vecie* de Raymond Chandler, care se citea uşor şi avea o legătură de piele gravată cu „Clubul Misterelor Nocturne”.

M-am aşezat lângă o fântână arteziană şi am citit o vreme. Era o carte fascinantă – o călătorie temporală – nu numai prin lucrurile pe care le descria şi prin stilul în care era scrisă, ci prin însăşi materialitatea ei: hârtia groasă şi îngălbenită, senzaţia la pipăit şi izul aparte al pielii. Pielea unui animal mort de mai bine de un secol… dacă era piele adevărată.

Totuşi, treptele de marmură nu erau deloc confortabile – picioarele mi-au amorţit de la fese până la genunchi –, aşa că m-am sculat şi am mai hoinărit. Cu un nivel mai jos, se găseau magazine şi mai scumpe, printre care două localuri de conectare aproape gratuite, sponsorizate de agenţii turistice şi de diverse ţări. Pentru douăzeci de pesos, am petrecut treizeci de minute în Franţa.

A fost o experienţă bizară. Indicaţiile verbale erau într-o spaniolă mexicană rapidă, pe care îmi venea greu s-o urmăresc, dar, desigur, cele nerostite erau aceleaşi ca peste tot. M-am plimbat o vreme prin Montmartre, apoi am stat tolănit pe puntea unei barje lente care plutea prin regiunea Bordeaux, pentru ca să închei într-un han din Burgundia, ospătându-mă cu o mulţime de soiuri de brânză şi vin. Când s-a terminat, mă simţeam din nou mort de foame.

Evident, chiar vizavi de local se găsea un restaurant franţuzesc, dar n-a fost nici măcar nevoie să privesc meniul ca să ştiu că-mi depăşea posibilităţile. M-am întors la nivelul de deasupra şi am găsit un locşor cu multe măsuţe şi muzică nu prea puternică, unde am înfulecat o farfurie de taquitos varios. Apoi am rămas la masă, citind şi sorbind pe rând dintr-o sticlă de bere şi dintr-o ceaşcă de cafea.

Când am terminat cartea, era de-abia ora opt; mai aveam încă două ore până urma să mă întorc la Amelia. Nu voiam să aştept prin clinică, totuşi mall-ul devenise oprimant de gălăgios pe măsură ce intra în starea de noapte. Vreo şase formaţii de mariachi se luptau să atragă atenţia, concurând cu vuietele şi sonorităţile muzicii moderne din cluburile de noapte. În vitrinele unui serviciu de însoţitoare, am văzut câteva femei superbe; trei dintre ele purtau ecusoane PM, ceea ce însemna că aveau mufe. Ar fi fost o modalitate încântătoare de a-mi petrece următoarele două ore: sex prin conectare şi vinovăţie.

Am sfârşit rătăcind prin cartierul rezidenţial, suficient de sigur pe mine graţie şpaclului, deşi zona era destul de dărăpănată şi prea puţin ameninţătoare.

De la magazinul clinicii, am cumpărat un buchet de flori, la jumătate de preţ fiindcă se pregăteau de închidere, şi am intrat în sala de aşteptare. Marty se afla acolo, conectat la un terminal portabil de lucru. Ridică ochii când am intrat, subvocaliză ceva într-un laringofon şi se decuplă.

— Situaţia pare destul de bună, îmi zise, oricum mai bună decât m-aş fi aşteptat. Evident, n-o să ştim precis până nu se va trezi, totuşi EEG-urile multifază arată bine – normal pentru ea.

În ton i se simţea neliniştea. Am lăsat florile şi cartea pe o masă joasă de plastic, acoperită cu reviste de hârtie.

— Cât durează până-şi recapătă cunoştinţa? Marty îşi privi ceasul.

— O jumătate de oră… Douăsprezece ore…

— Doctorul e pe-aici?

— Spencer? Nu, a plecat acasă imediat după procedură. Am numărul lui dacă… pentru orice eventualitate.

M-am aşezat, prea aproape de el.

— Marty… ce anume îmi ascunzi?

— Ce vrei să ştii? — Nu-mi evită privirea, dar în glas i se simţea ceva straniu. — Vrei să vezi înregistrarea dezinstalării? Iţi pot promite c-o să vomiţi.

— Vreau doar să ştiu ce anume îmi ascunzi.

Ridică din umeri şi se uită în altă parte.

— Nu sunt sigur cât de multe cunoşti. Pornind de la chestiunile esenţiale… n-o să moară. Va umbla şi va vorbi. Dacă va fi tot femeia pe care ai iubit-o? Nu ştiu. EEG-urile nu ne spun dacă poate face aritmetică, cu atât mai puţin algebră, integrale… chestiile voastre.

— Iisuse!

— Dar… nu uita! Ieri, la ora asta, era pe punctul de a muri. Dacă ar fi fost într-o stare fizică doar cu puţin mai proastă, telefonul pe care l-ai fi primit te-ar fi întrebat dacă era cazul să se oprească ori nu regulatorul de oxigen.

Am încuviinţat din cap; o asistentă medicală de la recepţia clinicii folosise aceleaşi cuvinte.

— Este posibil să nu ştie nici măcar cine sunt.

— Sau poate să fie exact aceeaşi femeie.

— Cu o gaură în cap – din cauza mea.

— Nu o gaură, ci o mufă inutilă. După dezinstalare, am pus-o înapoi, ca să reducem stresul mecanic asupra ţesutului cerebral înconjurător.

— Dar nu-i cuplată. N-am putea…?

— Îmi pare rău.

Pe coridor apăru un infirmier neras, cu chipul marcat de oboseală.

— Señor Class? (Am ridicat un braţ.) Pacienta din 201 vă cheamă. Am pornit într-acolo.

— Nu staţi mult. Are nevoie de somn.

— Bine.

Uşa rezervei era deschisă. În cameră se mai găseau alte două paturi, goale. Amelia avea capul bandajat, ţinea ochii închişi, iar cearşaful îi era tras până la gât. N-am zărit tuburi sau sârme, ceea ce m-a surprins. Monitorul de deasupra patului afişa stalactitele zimţate ale bătăilor inimii ei.

Deschise ochii.

— Julian.

Scoase încet o mână de sub cearşaf şi o prinse pe a mea. Ne-am sărutat cu blândeţe.

— Îmi pare rău că n-a mers! spuse ea. Dar n-o să-mi pară niciodată rău că am încercat. Niciodată.

N-am putut spune nimic. Am rămas locului, mângâindu-i palma ce se odihnea între palmele mele.

— Cred că sunt… nevătămată. Întreabă-mă ceva, ceva din ştiinţă.

— Â-ă-â, ce-i numărul lui Avogadro?

— Haide, haide, asta întreabă-l pe un chimist! Numărul de molecule dintr-un mol. Dacă vrei numărul de molecule dintr-un avorton, ăla este numărul lui Avorton.

Bun, dacă putea face glume fără haz, înseamnă că pornise pe drumul spre normal.

— Care-i durata unui efect tranzitoriu de rezonanţă delta? Pionii excită protonii.

— În jur de zece la puterea minus douăzeci şi trei. Ai de gând să-mi bagi şi una tare?

— Asta le spui tuturor bărbaţilor? (Surâse slab.) Uite ce-i, acum ar fi bine să dormi. Eu sunt afară.

— N-o să păţesc nimic. Întoarce-te la Houston!

— Nu.

— Mâine atunci. Ce-i azi, marţi?

— Miercuri.

— Mâine seară trebuie să fii înapoi, ca să-mi ţii locul la seminar.

— Discutăm dimineaţă.

Existau destule persoane mai calificate.

— Îmi promiţi?

— Promit c-o să mă ocup de problema asta. (Măcar prin intermediul unui telefon.) Culcă-te acum!

Marty şi cu mine am coborât la cantina automată de la demisol. El luă o ceaşcă de Bustelo – ca să rămână treaz pentru trenul de 1:30 –, iar eu mi-am cumpărat o bere. S-a dovedit a fi o marcă nealcoolizată, destinată în special spitalelor şi şcolilor. I-am povestit despre „numărul lui Avorton” şi tot restul.

— Pare să-şi fi revenit complet, spuse el. — Gustă cafeaua şi mai puse două cuburi de zahăr. — Uneori, oamenii pierd mici fragmente de memorie, cărora nu le

simt lipsa o vreme. Evident, nu se pierde totul.

— Nu. (O sărutare, o atingere.) Îşi aminteşte că a fost conectată timp de… cât? Trei minute?

— Poate să mai fie şi altceva, continuă el precaut. — Scoase din buzunarul cămăşii două benzi de date şi le aşeză pe masă. —Astea sunt copiile complete ale înregistrărilor ei făcute aici. N-ar trebui să le deţin, costă mai mult decât operaţia în sine.

— Pot contribui cu…

— Nu, sunt bani din sponsorizarea proiectului. Ideea este că operaţia ei a eşuat dintr-un motiv. Nu neapărat din cauza nepriceperii sau neglijenţei lui Spencer, ci dintr-un motiv anume, necunoscut.

— Ceva corijabil?

Marty clătină din cap, apoi ridică din umeri.

— Acum s-a terminat.

— Vrei să spui că s-ar putea reinstala? N-am mai auzit de un asemenea caz.

— Pentru că se face extrem de rar. De obicei, nu merită riscul. Se încearcă dacă după extracţie pacientul este tot în stare vegetativă. Reprezintă o şansă de restabilire a contactului cu lumea. În cazul lui Blaze, ar fi prea periculos – la stadiul actual al tehnologiei. În plus, este mai degrabă o artă decât o ştiinţă. Totuşi, tehnologia progresează şi poate că, într-o bună zi, dacă aflăm ce s-a întâmplat… — Sorbi din cafea. — Poate că va fi imposibil în următorii douăzeci de ani. Aproape toate sursele de finanţare a cercetărilor sunt militare şi subiectul nu prezintă interes pentru armată. Dacă instalarea unei mufe la un mecanic eşuează, se recrutează pur şi simplu altul.

Am gustat din nou berea şi am decis că n-avea să se îmbunătăţească.

— Ea este total decuplată acum? Dacă ne-am conecta cu ea, n-ar simţi nimic?

— Poţi încerca. A rămas o conectare cu câţiva ganglioni minori. Câţiva neuroni, ici-colo. Când introducem miezul metalic al jacului, unii dintre ei restabilesc contactul.

— Ar merita o încercare.

— Nu te aştepta la nimic. Persoanele aflate în starea ei pot merge la un local de conectare şi închiria un cristal cu adevărat extrem – o moarte violentă –, însă nu vor percepe decât ceva vag halucinant, nimic concret. Dacă se conectează cu altă persoană, fără nimic intermediar, nu există un efect real. Poate doar un efect placebo, dacă ei se aşteaptă să se întâmple ceva.

— Fă-ne o favoare, l-am rugat. Nu-i spune şi ei chestia asta.

* * *

Acceptând un compromis, Julian luase trenul până la Houston, rămase acolo timp suficient ca să susţină seminarul de particule al Ameliei – studenţii nu se arătaseră deloc încântaţi de faptul că erau preluaţi de un asistent tânăr, care o înlocuia pe neaşteptate pe dr. Blaze –, apoi prinsese un tren de noapte înapoi spre Guadalajara.

Amelia fu externată chiar a doua zi; o ambulanţă o transportă la o secţie de recuperare din campus. Clinica nu dorea ca un pacient care nu făcea decât să se odihnească sub supraveghere medicală să ocupe un pat valoros într-o zi de vineri; majoritatea clienţilor bogaţi se internau vinerea.

Julian căpătă permisiunea s-o însoţească în ambulanţă, ceea ce însemnă, în principal, s-o privească dormind. Când efectul sedativului trecu – mai aveau cam o oră până la Houston – discutară în primul rând despre munca lor; Julian izbuti să evite s-o mintă în legătură cu ce s-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi conectat în starea ei aproape-cuplată. Ştia că, în curând, femeia va citi tot ce avea vreo legătură cu subiectul şi atunci amândoi aveau să se confrunte cu speranţe şi cu dezamăgiri. Julian nu voia ca ea să-şi construiască un scenariu transcendental, întemeiat pe acea clipită unică de frumuseţe. În cel mai bun caz, adevărul ar fi fost cu mult mai puţin atrăgător şi lipsit, probabil, de orice efect.

Secţia de recuperare era strălucitoare la exterior şi sărăcăcioasă pe dinăuntru. Amelia căpătă singurul pat liber dintr-un salon în care se aflau trei femei având dublul vârstei ei – rezidente pe termen lung sau permanent. Julian o ajută să se instaleze şi, când deveni evident că el nu era doar un simplu ajutor sau o cunoştinţă, două dintre doamnele bătrâne fură ostentativ înspăimântate de diferenţele de culoare a pielii şi de vârstă. A treia era oarbă.

Oricum, legătura lor nu mai putea fi ţinută secretă. Aceasta fusese una dintre urmările bune ale dezastrului, pentru vieţile lor personale, dacă nu pentru cele profesionale.

Amelia nu citise cartea lui Chandler şi fu încântată. Părea puţin probabil să facă multă conversaţie cu colegele de salon.

Julian se îndrepta spre club în seara aceea, fiind vineri. Decisese să apară acolo cu cel puţin o oră întârziere, astfel ca Marty să le poată povesti tuturor despre operaţie şi să dezvăluie sordidul adevăr al legăturii sale cu Amelia. Dacă, într-adevăr, aceasta mai constituia un secret pentru cei de acolo. Puritanul Hayes ştiuse, dar nu scăpase vreodată nici cea mai mică aluzie.

Avea destule lucruri de care să se ocupe înainte de Saturday Night Special, fiindcă nici măcar nu aruncase o privire corespondenţei, după ce citise biletul de sub uşă, la revenirea din Portobello. Unul dintre asistenţii lui Hayes îi alcătuise un rezumat al rulărilor pierdute de el şi Amelia; necesita un studiu de câteva ore. Existau apoi scrisori de încurajare, majoritatea din partea unor persoane pe care avea să le vadă în decursul serii. Fusese genul de veste care circulă rapid.

Ca să dea culoare vieţii, exista şi o notiţă prin care tatăl său îl anunţa că ar dori să-l viziteze la întoarcerea din Hawaii, pentru ca Julian s-o poată cunoaşte mai bine pe „Suze”, noua lui soţie. Fapt deloc surprinzător, mama lui îi lăsase un mesaj telefonic, interesându-se pe unde umblase şi întrebându-l dacă l-ar fi deranjat să vină şi să locuiască o

vreme la el, pentru a scăpa de vremea rea. Niciun deranj, mamă, tu şi cu Suze vă veţi înţelege perfect; gândeşte-te cât de multe aveţi în comun!

În cazul acesta, adevărul rămânea soluţia cea mai simplă. O sună pe maică-sa şi-i spuse că i-ar face plăcere să-l viziteze, dar că, în aceeaşi perioadă, se anunţaseră tatăl lui şi Suze. După ce ea reuşi să se calmeze, Julian îi făcu un rezumat rapid al evenimentelor din ultimele patru zile.

În timp ce-i vorbea, imaginea ei pe display-ul telefonului căpătă un aspect straniu. Fusese obişnuită aproape toată viaţa cu legăturile audio şi nu izbutise niciodată să stăpânească expresia neutră pe care şi-o asumau majoritatea oamenilor.

— Aşadar, te-ai ambalat destul de serios cu femeia asta bătrână.

— Bătrână şi albă, mamă! chicoti Julian în faţa indignării ei. Cred că ţi-am spus de peste un an şi jumătate cât de serioşi suntem.

— Albă, verde, purpurie, pentru mine nu contează! Băiete, are doar cu zece ani mai puţin decât mine!

— Doisprezece.

— Ah, slavă cerului, *doisprezece*! Nu-ţi dai seama cât de ridicol le pari acum celor din jurul tău?

— Eu sunt pur şi simplu mulţumit că nu mai este un secret. Iar dacă unora le părem caraghioşi, asta-i problema lor, nu a noastră!

Femeia îşi desprinse privirea de la obiectiv.

— Eu fac parte din categoria respectivă, chiar dacă sunt ipocrită. Mamele îşi fac griji…

— Dacă ai veni o dată şi ai cunoaşte-o, nu ţi-ai mai face.

— Ar trebui… Bine. Sună-mă când taică-tău şi boarfa lui pleacă la Ak…

— La Columbus, mamă.

— Nu contează! Telefonează-mi şi stabilim o dată.

Julian îi privi imaginea topindu-se pe display şi clătină din cap. Repeta acelaşi lucru de peste un an; de

fiecare dată, intervenise ceva. De acord, ea avea un program încărcat; continua să predea cu normă întreagă la un colegiu din Pittsburgh. În mod evident, însă, nu acela era motivul. În realitate, nu dorea să-şi piardă băieţaşul şi i se părea grotesc să-i fie furat de o femeie care ar fi putut să fie sora ei.

Julian discutase cu Amelia despre o ipotetică vizită la Pittsburgh, dar ea îi răspunsese că nu dorea forţarea lucrurilor. Era limpede că şi ea avea anumite opinii, deloc simple.

Cele două femei aveau păreri diferite despre îndeletnicirea lui de mecanic. Amelia era extrem de îngrijorată pe toată durata cât Julian se găsea în Portobello, iar după masacru devenise de-a dreptul alarmată. Maică-sa o considera un fel de slujbă de rutină, pe care el era silit s-o îndeplinească, deşi îi îngreuna cumva adevărata activitate profesională. Niciodată nu se arătase măcar curioasă în privinţa celor ce se întâmplau acolo. Amelia urmărea acţiunile unităţii sale cu intensitatea obsedată a unui war-boy. (Nu recunoscuse asta vreodată – Julian bănuia că în scopul de a-l scuti de griji –, dar adesea se trăda şi se interesa de detalii pe care nu ar fi avut de unde să le cunoască, dacă n-ar fi urmărit cu atenţie ştirile.)

Cu întârziere, Julian se gândi că Hayes şi probabil toţi cei de la catedră ştiau sau suspectau că se întâmpla ceva, din cauza comportamentului Ameliei pe durata absenţelor sale. Se străduiau din răsputeri (dar se şi distrau) să joace rolul unor „simpli prieteni”, când aveau activităţi comune la catedră. Poate că spectatorii lor cunoşteau scenariul.

Toate astea aparţineau acum trecutului. Julian era nerăbdător să ajungă la club şi să vadă cum reacţionaseră cei de acolo la aflarea veştii. Mai avea, totuşi, de omorât vreo două ore, dacă intenţiona să-i lase lui Marty timp suficient ca să răspundă la toate întrebările. Nu avea chef nici să lucreze, nici chiar să răspundă la corespondenţă, aşa că se trânti pe canapea şi ceru HV-ului o căutare.

HV-ul deţinea o rutină de învăţare care analiza toate selecţiile proprietarului şi, din conţinutul celor ce-l interesau pe acesta, construia un profil de preferinţe pe care-l utiliza în căutarea celor o mie opt sute de canale disponibile. O problemă era faptul că nu puteai să comunici cu rutina – alegerile pe care le făcuseşi constituiau singurul ei input. Mai mult de un an, după ce fusese recrutat, Julian urmărise aproape obsedat filme vechi de un secol, poate pentru a evada într-o lume unde oamenii şi evenimentele erau, pur şi simplu, bune sau rele. Ca atare, acum, rutina îi prezenta ascultătoare nenumăraţi Jimmy Stewart şi John Wayne; prin observare obiectivă, Julian descoperise că răcnea zadarnic la ea.

Humphrey Bogart, în localul lui Rick. Reset. Jimmy Stewart pornind spre Washington. Reset. Un tur al polului sud lunar, prin ochii landerului automat. Julian vizionase majoritatea documentarului cu doi ani în urmă, dar era îndeajuns de interesant ca să-l revadă. În plus, ajuta la deprogramarea maşinăriei.

* * *

Toţi ridicară ochii când am intrat în sală, dar bănuiesc că ar fi procedat aşa indiferent de circumstanţe. Poate că mă priviră ceva mai insistent ca de obicei.

La masa lui Marty, Reza şi Franklin era un scaun gol.

— Ai cazat-o bine? întrebă Marty.

Am încuviinţat din cap, apoi am adăugat:

— O s-o şteargă de acolo, de îndată ce o vor lăsa să umble. Are trei colege de salon care sunt desprinse direct din *Hamlet*.

— Din *Macbeth*, mă corectă Reza, dacă te referi la hoaşte. Sau sunt nebune tinere şi frumoase, pe punctul de a se sinucide?

— Hoaşte. Ea pare în regulă. Drumul de la Guadalajara n-a fost foarte greu.

Chelnerul cel încruntat, purtând un tricou pătat artistic, se apropie fără chef.

— Cafea, am spus, apoi am zărit expresia de groază simulată a lui Reza. Şi o carafă de Rioja.

Ne apropiam din nou de sfârşitul lunii. Tipul deschise gura ca să-mi ceară cardul de raţii, apoi mă recunoscu şi se îndepărtă gârbovit.

— Sper că te reînrolezi, zise Reza.

Îmi luă numărul şi tastă preţul întregii carafe.

— Cum să nu – imediat!

— Au spus când va fi externată? se interesă Marty.

— Nu. Mâine dimineaţă urmează s-o consulte neurologii. O să mă sune după aceea.

— Ar fi bine s-o rogi să-i telefoneze şi lui Hayes. I-am spus că totul va fi-n regulă, dar este extrem de neliniştit.

— *El* este neliniştit?

— O cunoaşte de mai multă vreme decât tine, rosti încetişor Franklin. Acelaşi lucru se putea spune despre el şi Marty.

— la zi, făcu Reza, ai vizitat ceva din Guadalajara? Localurile de lux?

— Nu. Am hoinărit pe ici, pe colo. N-am pătruns în oraşul vechi şi nici în T…, cum naiba îi zic ei!

— Tlaquepaque, preciză Reza. Cândva, am petrecut acolo o săptămână plină de evenimente.

— De cât timp trăiaţi împreună, tu şi cu Blaze? întrebă Franklin. Dacă nu te deranjează întrebarea asta…

Probabil că „trăiaţi” nu era tocmai cuvântul pe care-l căuta.

— Suntem apropiaţi de trei ani. Mai înainte, am fost prieteni timp de doi ani.

— Blaze i-a fost îndrumător, zise Marty.

— La doctorat?

— La proiectul de diplomă, am răspuns.

— Aşa-i, surâse Franklin şters. Ai venit de la Harvard.

Doar cineva ca Eli ar fi putut spune asta cu un ton de compătimire.

— Acum, ar trebui să mă-ntrebi dacă intenţiile mele sunt onorabile. Răspunsul este că n-avem nicio intenţie. În niciun caz câtă vreme sunt în serviciul militar.

— Şi cât o să mai fii?

— Până la sfârşitul războiului… vreo cinci ani.

— Blaze va avea atunci cincizeci de ani.

— Mai precis, cincizeci şi doi. Eu o să am treizeci şi şapte. Poate că asta te deranjează pe tine mai mult decât pe noi.

— Nu, clătină el din cap. S-ar putea să-l deranjeze pe Marty.

Marty îi aruncă o privire sfredelitoare.

— Ce-ai băut?

— Ca de obicei, îi arătă Franklin ceaşca de ceai golită. Cât a durat?

— Eu vă doresc ce-i mai bine pentru voi doi, mi se adresă Marty. Ştii bine asta.

— Opt ani… nouă?

— Dumnezeule, Franklin! Ai fost inchizitor într-o viaţă anterioară? — Marty scutură din cap, parcă pentru a şi-l limpezi. — Totul se terminase cu mult înainte ca Julian să vină la catedră.

Chelnerul se apropie cu un mers pieziş, aducând vinul şi trei pahare. Simţind încordarea de la masă, turnă cât mai lent cu putinţă. L-am privit în tăcere.

— Deci, rosti Reza, ce părere aveţi de Oilers?

* * *

„Neurologul” care veni s-o consulte pe Amelia în dimineaţa următoare era prea tânăr ca să deţină vreo calificare avansată indiferent în ce domeniu. Avea barbişon şi un ten cu aspect nesănătos. Timp de o jumătate de oră, îi repetă aceleaşi întrebări banale.

— Când şi unde v-aţi născut?

— 12 august 1996, în Sturbridge, statul Massachusetts.

— Cum o chema pe mama dumneavoastră?

— Jane O'Banian Harding.

— Unde aţi urmat şcoala elementară?

— La Nathan Hale, în Roxbury.

El făcu o pauză.

— Data trecută aţi zis Breezewood, în Sturbridge. Ea inspiră adânc, apoi expiră.

— Ne-am mutat în Roxbury în '04. Sau în '05.

— Aha! Şi liceul?

— Tot în O'Bryant. Liceul de matematică şi ştiinţe John D. O'Bryant.

— Din Sturbridge?

— Nu, din Roxbury! Gimnaziul l-am făcut tot în Roxbury. N-aţi…

— Care era numele de fată al mamei dumneavoastră?

— O'Banian.

El scrise pe îndelete în carnetul său.

— Bine. Ridicaţi-vă.

— Poftim?

— Coborâţi, vă rog, din pat şi staţi în picioare.

Amelia se sculă în capul oaselor şi îşi lăsă, cu precauţie, picioarele pe podea. Se clătină câţiva paşi şi-şi duse braţele la spate, ca să-şi strângă cămaşa de noapte.

— Sunteţi ameţită?

— Puţin. Normal, nu?

— Ridicaţi, vă rog, braţele.

Femeia se execută şi cămaşa se desfăcu la spate.

— Frumos funduleţ, păpuşo! croncăni bătrâna din patul alăturat.

— Acum, închideţi ochii şi atingeţi lent vârfurile degetelor arătătoare. Ea încercă şi dădu greş; deschise ochii şi văzu că ratase cu aproape trei centimetri.

— Mai încercaţi o dată.

De data aceasta, cele două degete se atinseră. Bărbatul scrise două cuvinte în carnet.

— Perfect! Acum puteţi pleca.

— Poftim?

— Sunteţi liberă să plecaţi. La ieşire, prezentaţi cardul de raţii la recepţie.

— Dar… nu trebuie să mă vadă un *medic*? El se împurpură la chip.

— Nu credeţi că eu sunt un medic?

— Nu.

— Sunt calificat să vă externez. Sunteţi externată. Se întoarse şi plecă.

— Dar hainele mele? Unde-mi sunt *hainele*? El ridică din umeri şi dispăru pe uşă.

— Încearcă în dulap, păpuşo.

Amelia deschise toate dulapurile, mişcându-se cu o încetineală obosită. Găsi teancuri ordonate de cearşafuri şi cămăşi de noapte, dar nici urmă de valiza de piele cu care plecase la Guadalajara.

— Probabil c-a luat-o cineva, spuse altă bătrână. Probabil că negrul ăla.

Bineînţeles, îşi aminti Amelia; ea îl rugase pe Julian să i-o ducă acasă. Era un obiect valoros, artizanal, şi aici n-ar fi fost în siguranţă.

Ce alte detalii mai uitase? Liceul de matematică şi ştiinţe John D. O'Bryant se găsea pe strada New Dudley. Cabinetul ei de la laborator era 12-344. Care era numărul de telefon al lui Julian? Opt.

Îşi recuperă trusa de toaletă din baie şi scoase din ea minifonul. Era mânjit cu pastă de dinţi pe taste. Îl şterse cu un colţ al cearşafului, se aşeză pe pat şi apăsă pe 08.

— Domnul Class este la ore, răspunse telefonul. Aveţi o urgenţă?

— Nu. Un mesaj. — Făcu o pauză. — Scumpule, adu-mi ceva de îmbrăcat. Am fost externată.

Lăsă telefonul jos, îşi duse braţul la ceafă şi pipăi discul rece de metal de acolo. Îşi şterse lacrimile care-i podidiră pe neaşteptate ochii şi murmură:

— Fir-ar a dracului!

O infirmieră voinică şi cu umeri pătraţi apăru împingând o targă cu rotile pe care se găsea o chinezoaică micuţă şi smochinită.

— Care-i treaba? se răsti ea. Patul ăsta ar fi trebuit să fie gol!

Amelia începu să râdă. Vârî sub braţ trusa şi romanul lui Chandler, îşi ţinu cămaşa de noapte cu cealaltă mână şi ieşi pe coridor.

* * *

A durat o vreme până i-am dat de urmă Ameliei. Salonul ei era ticsit de bătrâne irascibile, care, fie că nu voiau să-mi răspundă, fie că-mi ofereau informaţii false. Evident, ea se găsea la Garderobă. Nu trebuia să plătească nimic pentru îngrijirea medicală sau pentru pat, totuşi cele două mese, necomestibile, îi fuseseră scăzute din cont, întrucât nu solicitase altceva.

Aceea fusese probabil picătura care umpluse paharul. Când i-am adus hainele, îşi scoase pur şi simplu cămaşa de noapte albastră primită de la spital, deşi nu purta nimic pe dedesubt. În sala de aşteptare se mai aflau aproape zece persoane.

Am fost şocat.

Amelia mea cea demnă!?

Recepţionerul era un tânăr cârlionţat.

— Staţi! se ridică el brusc. Nu… nu puteţi face aşa ceva!

— N-ai decât să caşti ochii. — Îşi îmbrăcă mai întâi bluza, încheindu-i nasturii fără grabă. — Am fost dată afară din salon. N-am unde să mă…

— Amelia…

Mă ignoră.

— Intraţi în toaletă! Imediat!

— Mulţumesc, nu!

Încercă să stea într-un picior şi să-şi tragă o şosetă, dar se clătină şi fu gata să cadă. Am prins-o de braţ. „Spectatorii” păstrau o tăcere plină de respect.

— O să chem paza.

— Nu, n-o să chemi pe nimenil

Se apropie de el, în şosete, dar goală de la glezne până la mijloc. Era cu trei-patru centimetri mai înaltă decât el şi-l privea de sus. Tânărul se uita în jos, de parcă n-ar mai fi văzut până atunci un triunghi de păr pubian atingându-i tejgheaua.

— O să fac o scenă, zise ea încetişor. Crede-mă pe

cuvânt.

El se aşeză, deschizând şi închizând gura, dar fără să scoată un sunet. Amelia îşi trase pantalonii şi-şi încălţă espadrilele, apoi luă de jos cămaşa de noapte şi-o aruncă în reciclator.

— Julian, nu-mi place locul ăsta! — Îmi oferi braţul. — Haide să-i necăjim pe alţii.

Cei din sală rămaseră amuţiţi, până ne-am îndepărtat binişor pe coridor, după care izbucniră într-o explozie de comentarii. Amelia privea drept înainte şi zâmbea.

— O zi rea?

— Un loc rău. — Se încruntă. — Chiar am făcut ceea ce mi se pare c-am făcut?

Am privit în jur şi am şoptit:

— Suntem în Texas. Nu ştii că-i ilegal să-ţi arăţi fundul unui negru?

— Uit mereu chestia asta. — Surâse nervos şi-mi strânse braţul. — O să-ţi scriu în fiecare zi din închisoare.

Un taxi aştepta afară. Am suit rapid şi Amelia îi dădu adresa mea.

— Acolo mi-e geanta, nu?

— Da… dar ţi-o puteam aduce. (La mine era o dezordine cumplită.) Nu sunt tocmai pregătit pentru o vizită protocolară.

— Eu nu sunt o vizitatoare oarecare, îşi frecă ea ochii. Şi în niciun caz nu-s protocolară.

De fapt, dezordinea avea o vechime de peste două săptămâni, de când plecasem la Portobello; de atunci, nu avusesem vreme să aranjez nimic, ci doar să sporesc mizeria generală. Am intrat în zona de dezastru a unicei încăperi: cincizeci de metri pătraţi de haos – teancuri de hârtii şi lectoare pe orice suprafaţă orizontală, inclusiv pe pat; un maldăr de haine într-un colţ, echilibrat estetic de maldărul de vase din chiuvetă. Uitasem să opresc filtrul de cafea când plecasem la şcoală şi izul amărui de ars contribuia la sinestezie.

— Ştii, râse Amelia, e chiar mai rău decât m-aşteptasem! — Venise aici numai de două ori, şi de fiecare

dată fusesem avertizat din timp.

— Ştiu. Îmi trebuie o femeie care să deretice.

— Nu. Îţi trebuie trei litri de benzină şi un chibrit. — Privi în jur şi clătină din cap. – Uite ce-i, de acum legătura noastră este cunoscută. Hai să locuim împreună.

Încă nu trecusem peste şocul striptease-ului.

— Ă-ă-ă… nu-i prea mult loc…

— Nu *aici*, râse ea. La mine. Putem solicita şi un apartament cu două dormitoare.

Am degajat un scaun şi am condus-o spre el. Se aşeză epuizată.

— Ştii cât de mult mi-ar plăcea să mă mut la tine. Am discutat nu numai o dată despre asta.

— Şi-atunci? Să trecem la fapte.

— Nu… eu zic să nu luăm *nicio* decizie deocamdată. Măcar două-trei zile.

Privi pe lângă mine, pe fereastra de deasupra chiuvetei.

— Crezi că-s nebună?

— Impulsivă.

M-am aşezat pe podea şi am mângâiat-o pe braţ.

— Ciudat pentru mine, nu? — Închise ochii şi se încruntă. — Poate că încă mă aflu sub efectul medicamentelor.

Speram ca ăsta să fie răspunsul.

— Sunt convins. Ai nevoie de alte două zile de odihnă.

— Şi dacă au greşit operaţia?

— N-au greşit-o. Altfel, n-ai mai putea să umbli şi să vorbeşti.

Mă bătu uşor pe palmă, părând tot preocupată.

— Mda, aşa-i. Ai ceva de băut, vreun suc?

Am găsit suc de grepfrut în frigider şi am turnat în două păhărele. Am auzit bâzâitul unui fermoar şi m-am întors, însă fusese doar valiza ei de piele.

I-am adus paharul. Examina concentrată valiza, în vreme ce scotea fiecare obiect.

— Crezi că lipseşte ceva?

Luă sucul şi-l puse jos.

— Ah, nu! Sau poate… De fapt, îmi verific memoria. Îmi amintesc când am făcut bagajul. Îmi amintesc călătoria. Discuţia cu doctorul… ă-ă-ă… Spencer. — Se retrase doi paşi, îşi pipăi ceafa cu mâna şi se aşeză încet pe pat. — Apoi, ceaţă, ştii, în timpul operaţiei, am fost cumva trează. Puteam vedea o mulţime de lumini. Bărbia şi faţa îmi erau sprijinite de un suport capitonat.

M-am aşezat lângă ea.

— Asta îmi amintesc şi eu… de la operaţia mea. Plus sunetul burghiului.

— Şi mirosul! Ştii că-i fumul din craniul tău, care e sfredelit, totuşi nu-ţi pasă.

— Ăsta-i efectul tranchilizantelor.

— Pe de o parte. Plus dorinţa de a face o dată chestia asta. (În cazul meu, dorinţa nu existase.) Îi puteam auzi vorbind – pe doctor şi pe o femeie.

— Despre ce vorbeau?

— Era în spaniolă. Discutau despre prietenul ei şi… despre pantofi, sau aşa ceva. După-aceea, totul s-a făcut negru. Mai exact, la început a fost alb, apoi negru.

— Mă întreb dacă asta s-a întâmplat înainte ori după ce au pus mufa.

— După – clar după. Ei îi spun punte, nu?

— Din franceză, da, *pont mental*.

— L-am auzit pe el spunând *ahora, el puente*, după care au apăsat realmente puternic. Am simţit apăsarea în bărbie.

— Îţi aminteşti mai multe decât mine.

— Cam asta a fost totul. Prietenul, pantofii, apoi *clic*. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că zăceam în pat şi nu mă puteam mişca sau vorbi.

— Trebuie să fi fost îngrozitor.

Se încruntă.

— Nu tocmai. Părea o imensă… letargie, amorţire. Aveam senzaţia că, dacă ar fi trebuit realmente, mi-aş fi putut mişca mâinile, picioarele, aş fi putut vorbi, însă efortul ar fi fost prea mare. Probabil că erau medicamente

speciale, care să mă împiedice să intru în panică. Ei mă trăgeau de mâini şi de picioare şi-mi strigau lucruri de neînţeles. Vorbeau probabil în engleză, dar în starea mea nu-i puteam înţelege.

Făcu un gest şi i-am întins sucul de grepfrut. Sorbi.

— Dacă ţin bine minte… eram realmente iritată că nu pleacă şi nu mă lasă-n pace. Totuşi, n-am spus nimic, fiindcă nu le-aş fi oferit satisfacţia să mă audă plângându-mă. Ciudată amintire. Eram cu adevărat infantilă.

— N-au încercat să se conecteze? Amelia privea în gol.

— Nu… Dr. Spencer mi-a povestit asta mai târziu. În starea mea, era preferabil să aştept, pentru ca prima dată să fie cu o persoană cunoscută. Şi secundele contau – ţi-a explicat?

Am încuviinţat din cap.

— Creşterea exponenţială a numărului de conexiuni neuronale.

— Am zăcut apoi multă vreme într-o cameră întunecată. Cred că am pierdut noţiunea timpului. După care, cele întâmplate înainte ca noi să… să ne conectăm mi s-au părut doar un vis. Brusc, totul a fost scăldat în lumină, doi oameni m-au ridicat, m-au înţepat în încheieturi cu perfuziile şi m-au dus în altă încăpere.

— Pe o targă cu rotile.

Aprobă din cap.

— Mă simţeam ca şi cum aş fi levitat. Îmi amintesc că gândeam „*Visez*” şi eram decisă să mă simt cât mai bine. O imagine a lui Marty, adormit într-un scaun, a plutit pe lângă mine şi am acceptat-o ca făcând parte din vis. După care ai apărut tu şi dr. Spencer… perfect, şi tu făceai parte din vis. Apoi totul a devenit brusc real.

Se legănă înainte şi înapoi, amintindu-şi clipa când ne conectaserăm.

— Nu, nu *real*. Intens… Confuz…

— Ţin minte, am spus. Imaginea aceea dublă, când te-ai zărit pe tine însăţi. La început, nu te-ai recunoscut.

— Iar tu mi-ai spus că majoritatea oamenilor nu se

recunosc. Vreau să zic că mi-ai spus cumva într-un singur cuvânt, sau fără cuvinte. Totul s-a focalizat brusc şi noi… — Încuviinţa ritmic din cap, muşcându-şi buza inferioară. — Formam un tot. Eram aceeaşi… fiinţă.

Îmi prinse mâna dreaptă între palmele ei.

— După aceea, a trebuit să vorbim cu doctorul. Iar el a spus că nu puteam, că n-o să ne lase…

Duse palma mea la sânul ei, aşa cum se întâmplase în ultima clipă, şi se aplecă înainte. Dar nu mă sărută. Îşi lăsă bărbia pe umărul meu şi şopti, cu glas nesigur:

— N-o să mai avem niciodată parte de asta?

În mod reflex, am încercat să-i trimit un gestalt, (aşa cum faci când eşti conectat) despre faptul că am fi putut încerca peste câţiva ani, despre Marty care deţinea datele ei, despre restabilirea parţială a conexiunilor neuronale, aşa că puteam s-o facem; iar peste o fracţiune de secundă mi-am dat seama – *nu, nu eram conectaţi, ea mă poate auzi doar dacă vorbesc*.

— Cei mai mulţi oameni n-au avut parte de asta nici măcar o dată.

— Poate că-i mai bine pentru ei, rosti Amelia pe un ton înfundat şi suspină încet.

Îşi prelinse mâna în sus, masându-mi gâtul şi mângâind mufa. Trebuia să spun ceva.

— Să ştii… este posibil să nu fi pierdut chiar totul. Este posibil ca o mică părticică a acelei capacităţi să mai dăinuie acolo.

— Ce vrei să spui?

I-am explicat că unii neuroni reveneau în zonele receptoare ale jacului.

— Cât de mult crezi că-i posibil?

— Habar n-am. Acum două zile, am auzit prima dată despre posibilitatea asta.

Cu toate acestea, am ştiut, cu o bruscă siguranţă, că aşa trebuiau să fie unele mufiste, incapabile de o conectare cu adevărat profundă. Ralph adusese amintiri despre unele care abia păreau conectate.

— Trebuie să-ncercăm. Unde am putea… n-ai putea

aduce nişte echipamente din Portobello?

— Nu, nu le-aş putea scoate din bază. Aş fi fost trimis înaintea Curţii Marţiale, dacă aş fi încercat s-o fac.

— Hm-m-m… Poate că reuşim să ne furişăm în clinică…

— Nu trebuie să te furişezi nicăieri, am izbucnit în râs. Ajunge să apelezi la un local de conectare.

— Dar nu vreau asta. Vreau s-o fac cu tine.

— La asta mă şi refeream! Acolo există şi unităţi duble – universuri pentru două persoane. Doi indivizi se conectează şi merg undeva împreună.

Acolo-şi duceau mufistele clienţii. Puteai face dragoste pe străzile Parisului, plutind în spaţiul cosmic, într-o canoe ce coboară cataracte vijelioase. Ralph ne adusese amintiri dintre cele mai bizare.

— Hai să mergem şi s-o facem.

— Eu cred că eşti încă obosită. Odihneşte-te o zi-două, apoi…

— Nu! — Se sculă în picioare. — Din câte ştim, conexiunile se pot pierde chiar în timp ce noi flecărim aici. — Luă telefonul de pe masă şi tastă două cifre; cunoştea codul meu pentru taxiuri. — Mergem?

M-am ridicat şi am urmat-o spre uşă, temându-mă că fac o mare greşeală.

— Uite ce-i, să nu te aştepţi la cine ştie ce…

— Ah, nu m-aştept la nimic. Totuşi, trebuie să-ncerc, să aflu!

Pentru cineva care nu se aştepta la nimic, era extrem de nerăbdătoare. O nerăbdare molipsitoare. Aşteptând taxiul, am progresat de la gândul: *Ei bine, cel puţin vom afla*, într-*un fel sau altul*, la siguranţa că trebuia să fi rămas ceva, cât de cât. Marty spusese că, în cel mai rău caz, ar fi existat un efect placebo.

N-am putut da taxiului adresa precisă, deoarece fusesem acolo doar o dată. L-am întrebat dacă ştia unde era strada localurilor de conectare, imediat lângă campus, iar el îmi răspunse afirmativ.

Am fi putut merge cu bicicletele până acolo, însă era

cartierul unde fusesem ameninţat cu cuţitul – începuse rău şi o ţinuse tot la vale; în plus, m-am gândit că se putea face noapte până terminam experimentul.

A fost bine că taxiul şi-a decuplat aparatul de taxare când am trecut prin punctul de securitate. Şoşonarul de acolo ne-a văzut destinaţia şi ne-a frecat vreo zece minute, bănuiesc pentru a se bucura de stânjeneala Ameliei. Sau pentru a încerca să mă enerveze pe mine. Nu i-aş fi oferit satisfacţia.

Am cerut taxiului să ne lase la capătul străzii, ca s-o putem parcurge pe jos şi să examinăm ofertele fiecăui local. Preţul era important; amândoi primeam leafa abia peste două zile. Eu câştigam de trei ori mai mult decât Amelia, însă excursia mexicană mă lăsase cu mai puţin de o sută de dolari. Amelia nu avea nici măcar un cent.

Mufistele erau mai numeroase decât pietonii. Unele s-au oferit pentru o conectare în trei. Nu ştiusem că aşa ceva era posibil. Părea mai degrabă confuz decât tentant, chiar în condiţii excelente. Iar dacă s-ar fi întâmplat să fiu mai intim legat de mufistă decât de Amelia, rezultatul ar fi fost un dezastru.

Localul cu oferta cea mai avantajoasă pentru o conectare dublă era, de asemenea, unul dintre cele mai drăguţe – sau mai puţin mizerabile. Se numea „Lumea Ta” şi în loc de accidente de automobile şi execuţii oferea un meniu de explorări de genul excursiei franceze pe care o întreprinsesem în Mexic, dar ceva mai exotice.

Am propus turul subacvatic al Marii Bariere de Corali.

— Nu sunt o înotătoare bună, spuse Amelia. Asta contează?

— Nici eu nu sunt şi nu trebuie să-ţi faci griji. Este ca şi cum ai fi un peşte. (Făcusem deja turul respectiv.) Nici măcar nu te gândeşti la înot.

Preţul era de un dolar minutul, bani peşin, sau două minute pentru trei dolari cu bani electronici. Se achita un avans pentru zece minute. Am plătit cu banii jos, păstrând

cardul pentru situaţii neaşteptate.

O negresă grăsuţă, cu privire sobră şi având pe cap o junglă de păr alb vibrând elastic, ne conduse la cabină. Era o cămăruţă, puţin mai înaltă de un metru, având podeaua din saltea albastră; din plafonul scund atârnau două cabluri cu jacuri.

— Timpu' se cronometrează din clipa primei conectări. Probabil că mai întâi vreţi să vă dezbrăcaţi. Locu' a fost sterilizat. Distracţie plăcută.

Se răsuci brusc pe călcâie şi se îndepărtă.

— Crede că eşti o mufistă, i-am spus Ameliei.

— Mi-ar fi de folos un venit suplimentar.

Am intrat în cabină mergând în patru labe şi când am închis uşa, sistemul de climatizare începu să bâzâie. Apoi un generator de zgomot alb contribui la fundalul sonor cu un şuierat constant.

— Contează dacă lumina e aprinsă?

— Se stinge automat.

Ne-am ajutat reciproc să ne dezbrăcăm şi Amelia se întinse corect, pe burtă, cu faţa spre uşă.

Era încordată şi tremura uşor.

— Relaxează-te! i-am spus, masându-i umerii.

— Mă tem că nu se va-ntâmpla nimic.

— Dacă nu se-ntâmplă nimic, vom încerca din nou.

Mi-am amintit cuvintele lui Marty – ar fi trebuit să înceapă cu ceva puternic, cu un salt în gol de la înălţime. I-o puteam spune ulterior.

— Ţine asta. — I-am împins perna romboidală care sprijinea fruntea, pometţii şi bărbia. — O să te ajute la relaxarea gâtului.

Am masat-o aproape un minut şi, când păru mai relaxată, am venit cu interfaţa jac peste mufa metalică din craniul ei. Se auzi un clic slab şi luminile se stinseră.

Evident, după mii de ore, nu mai aveam nevoie de pernă; mă puteam conecta în picioare, sau atârnat cu capul în jos. Am bâjbâit după cablu, apoi m-am întins, ca să ne atingem un braţ şi un şold. După aceea, m-am conectat.

Apa avea temperatura corpului şi, inspirând, i-am

simţit pe buze gustul plăcut – sare şi alge. Adâncimea nu depăşea doi metri; mă înconjurau formaţiuni strălucitoare de corali şi peştişori în culori scânteietoare, care mă ignorau dacă nu mă apropiam într-atât încât să devin potenţial periculos. Dintr-o gaură a unui coral, mă fixa un ţipar micuţ şi verde, arătând exact ca un personaj negativ din desenele animate.

Când eşti conectat în felul ăsta, liberul arbitru este straniu. Am „decis” să merg spre stânga, deşi acolo nu se zărea nimic interesant, doar o întindere de nisip alb. În realitate, cel care înregistrase scufundarea avusese un motiv cât se poate de întemeiat să cerceteze locul cu pricina, însă consumatorul nu era în contact cu el la nivelul respectiv, ci doar cu sistemul senzorial – mult amplificat.

Razele soarelui, refractate prin încreţiturile suprafeţei, proiectau pe nisip o plăcută configuraţie tremurătoare; totuşi, nu acesta era motivul pentru care venisem aici. Am plutit peste două proeminenţe înzestrate cu ochi, care răsăreau din nisip, zvâcnind agitate. Brusc, fundul explodă sub mine, în stânga şi în dreapta, iar un calcanul-dracului vrâstat ca un tigru ieşi din locul unde se pitise, sub câţiva centimetri de nisip. Era imens, având lăţimea de cel puţin trei metri. M-am repezit şi l-am înhăţat de o aripă, înainte să fi avut timp să capete viteză.

O lovitură puternică din aripi şi ne-am năpustit înainte; încă una, şi ne deplasam mai rapid decât orice înotător uman, cu apa lunecând în jurul trupului meu…

Şi în jurul trupului ei. Amelia se afla acolo, limpede şi totuşi vag, aidoma unei umbre în interiorul meu. Turbulenţa curentului de apă îmi legăna organele genitale, însă o parte din mine nu deţinea aşa ceva; pentru acea parte, apa curgea lin, gâdilându-mă între picioare.

Din punct de vedere raţional, ştiam că pentru crearea senzaţiei respective trebuiseră contopite două înregistrări şi m-am întrebat cât de dificil fusese să găsească un calcan mare, atât pentru bărbat, cât şi pentru femeie, sau cum anume rezolvaseră problema respectivă. M-am concentrat în principal asupra senzaţiei duble şi, prin intermediul ei,

am încercat s-o contactez pe Amelia.

N-am prea reuşit. Nu existau cuvinte, nici specificitate, doar un gestalt vag, „Ce grozav!”, pe care l-am simţit reflectând cu o întorsătură aparte, personalitatea Ameliei. Se simţea, de asemenea, o surescitare uşor diferită, care trebuie să fi fost perceperea de către ea a faptului că ne aflam în contact.

Suprafaţa nisipoasă se îndepărtă brusc, transformându-se într-un platou stâncos submarin şi calcanul se afundă; apa se răci brusc şi presiunea crescu. Ne-am pierdut priza şi ne-am rostogolit, singuri, în apa întunecată.

Lunecând lent spre suprafaţă, am simţit pe piele atingeri ca aripile de fluturi, despre care am ştiut că erau mâinile Ameliei în cabină şi erecţia mi-a fost învăluită de o umezeală care nu mai era oceanul imaginar din jur, pentru ca apoi să simt strângerea fantomatică a picioarelor ei şi o îndepărtată pulsare în sus şi-n jos.

Nu era senzaţia trăită cu Carolyn, când eu fusesem ea şi invers. Aducea mai degrabă cu un irezistibil vis sexual care te posedă când eşti pe jumătate treaz.

Apa de deasupra semăna cu argintul bătut şi trei rechini se învârteau pe acolo, când am urcat către suprafaţă. Urmă un fior scurt de teamă, deşi ştiam că erau inofensivi, deoarece înregistrarea nu era etichetată M sau R – moarte sau rănire. M-am străduit să-i transmit Ameliei să nu fie speriată, dar n-am simţit nici urmă de teamă dinspre ea. Era preocupată. Prezenţa îi crescu mai puternic în mine şi nu mai înota.

Orgasmul ei era abia sesizabil, însă prelung, radiind şi pulsând în felul acela ciudat-dar-familiar pe care nu-l mai simţisem în cei trei ani de când o pierdusem pe Carolyn. Spectrele braţelor şi picioarelor ei mă legănau la stânga şi la dreapta, în vreme ce ne ridicam spre rechini.

Apărură un rechin-vulpe şi doi câini-de-mare – niciun pericol. Dar când am trecut pe lângă ei, am simţit că-mi pierd erecţia şi lunec afară din Amelia. Nu avea să fie o reuşită; nu de data asta, nu pentru amândoi.

Mâinile ei pe mine erau aidoma unor pene, dezmierdându-mă, trezindu-mi plăcerea, totuşi nu de ajuns. Am încercat vag pierderea unei dimensiuni, ceea ce însemna că ea se deconectase; apoi se folosi de gură, rece, după aceea caldă, dar fără succes. Cea mai mare parte a fiinţei mele rămăsese în recif.

Am bâjbâit după cablu şi m-am deconectat. Luminile se aprinseră şi imediat am început să reacţionez la tratamentul Ameliei. Mi-am plimbat braţele peste trupul său lunecos, mi-am oprit capul pe şoldul ei şi nu m-am mai gândit la Carolyn; i-am strecurat două degete între picioare şi, peste un minut, amândoi am avut orgasm.

Ni s-a permis un răgaz de vreo cinci secunde, după care negresa bătu la uşă, spunând că trebuia să ieşim sau să plătim în continuare; trebuia să sterilizeze încăperea pentru următorii clienţi.

— Ceasul se opreşte când se deconectează amândoi, presupuse Amelia, frecându-se de mine. Totuşi, pentru aşa ceva, aş fi gata să plătesc un dolar pe minut. Vrei s-o anunţi?

— Nu. — M-am întins spre haine. — Haide acasă, s-o facem pe gratis!

— La tine sau la mine?

— Acasă, i-am răspuns. La tine.

* * *

Julian şi Amelia petrecură ziua următoare cu mutatul şi curăţenia. Deoarece era duminică, nu puteau obţine niciun act oficial, dar nu se aşteptau să întâmpine probleme. Exista o listă lungă de persoane care îndeplineau cerinţele pentru a ocupa garsoniera lui Julian, iar apartamentul Ameliei era evaluat pentru două persoane, sau chiar pentru doi adulţi şi un copil.

(Copilul n-avea să apară niciodată. Cu douăzeci şi patru de ani în urmă, după un avort, Amelia optase pentru sterilizare voluntară, care-i oferea un bonus lunar până la vârsta de cincizeci de ani. Iar părerea lui Julian asupra

lumii era suficient de sumbră ca să nu fie dornic să aducă încă un suflet în ea.)

După ce împachetaseră totul, iar garsoniera arăta îndeajuns de curată ca să-l mulţumească pe administrator, îl sunară pe Reza şi-l rugară să-i transporte cu maşina. Reza îl mustră pe Julian fiindcă nu-i telefonase mai devreme, ca să le dea o mână de ajutor, iar tânărul recunoscu deschis că nu-i trecuse aşa ceva prin minte.

Amelia ascultă cu interes discuţia, iar peste o săptămână avea să spună că ei doi avuseseră un motiv cât se poate de întemeiat pentru a face totul singuri; fusese un soi de activitate sacră, sau ceva chiar mai fundamental - înjghebarea cuibului. Acum însă, după ce Julian închise, îi spuse: „N-o s-ajungă mai repede de zece minute” şi-l zori spre canapea pentru un ultim număr, scurt, în garsonieră.

În două drumuri, mutară toate lucrurile. La al doilea transport, Reza şi Julian merseră singuri, iar când Reza se oferi să-i ajute la despachetat, Julian îi spuse că poate Blaze voia să se culce.

De fapt, se şi culcase. Se prăbuşiră epuizaţi şi dormiră până în zori.

* * *

O dată sau de două ori pe an, soldier-boy-ii nu mai sunt aduşi între schimburi; ne imobilizează unul câte unul şi secundul mecanicului trece de pe locul de încălzire direct în cuşcă – un „transfer la cald”. De obicei, asta înseamnă că se petrece ceva interesant, mai ales pentru că, în mod normal, nu avem aceeaşi ZO ca plutonul lui Scoville.

Scoville era iritat tocmai fiindcă nu se petrecuse nimic. În nouă zile, el şi oamenii lui merseseră în trei locuri de ambuscadă diferite, fără să se ivească decât gândaci şi păsări. Evident, fusese o misiune de umplere a timpului.

Se târî afară din cuşcă şi aceasta se etanşă automat pentru ciclul de curăţare de nouăzeci de secunde.

— Distrează-te! mârâi el. Ia-ţi ceva de citit.

— Cred c-o să ne găsească ei vreo corvoadă.

Încuviinţă morocănos şi se îndepărtă şchiopătând. Dacă exista alternativă, nu se recurgea la un transfer la cald. Înseamnă că era vorba despre ceva important, un lucru pe care vânătorii/ucigaşi nu trebuiau să-l cunoască.

Cuşca se deschise şi m-am strecurat înăuntru, instalând rapid senzorii musculari şi cuplând ortopedicele şi şuntul sanguin. Am închis după aceea cochilia şi m-am conectat.

Întotdeauna există un moment iniţial de dezorientare, care se amplifică în cazul unui transfer la cald, deoarece, fiind şef de pluton, plecam primul şi eram brusc conectat cu nişte necunoscuţi. Îi cunoşteam vag pe membrii plutonului lui Scoville, întrucât petreceam o zi pe lună conectat superficial cu el. Nu le ştiam însă toate detaliile intime, şi de fapt nici nu mă interesau. Eram azvârlit în mijlocul unei telenovele complexe; străinul care, deodată, află toate secretele familiei.

Doi câte doi, oamenii mei îi înlocuiră pe ceilalţi. Am încercat să mă concentrez asupra problemei imediate – păzirea perechilor de soldier-boy pe durata celor două minute de vulnerabilitate imobilă –, ceea ce nu era greu. De asemenea, am încercat să deschid o legătură verticală spre coordonatoarea de companie, ca să mă interesez ce se întâmpla de fapt. De ce misiunea noastră era atât de secretă încât Scoville fusese ţinut în beznă?

Nu mi s-a răspuns până nu mi-au venit toţi oamenii. După aceea, a început un firicel gestalt, în vreme ce, în mod reflex, scanam jungla dimineţii, căutând semne de alarmă – în plutonul lui Scoville exista un spion. Nu un spion conştient, ci unul al cărui jac era interceptat în timp real.

Putea fi chiar Scoville, de aceea nu-i spuseseră nimic. Brigada pusese la punct un scenariu complex, în care fiecare membru al plutonului fusese dezinformat cu privire la locul ambuscadei. Când inamicii aveau să apară brusc în una dintre locaţiile respective, avea să se ştie cine fusese

interceptat.

Întrebările mele erau mai numeroase decât răspunsurile coordonatoarei. Cum puteau controla toate stările de feedback? Dacă nouă persoane credeau că se găseau în punctul A, iar una credea că se găseau în B, n-ar fi urmat o confuzie evidentă? Şi, în primul rând, cum putea fi interceptat un jac? Ce avea să se întâmple cu mecanicul afectat?

La ultima întrebare îmi putu răspunde. Aveau să-l examineze şi să-i dezinstaleze mufa, individul urmând să-şi încheie serviciul militar în calitate de tehnician sau de şoşonar… depindea. Probabil că depindea dacă el mai era în stare să numere până la douăzeci fără să-şi scoată pantofii şi şosetele. Neurochirurgii militari câştigau mult mai puţin decât dr. Spencer.

Am întrerupt legătura cu coordonatoarea, ceea ce nu însemna că ea nu putea trage cu ochiul la ce anume făceam, dacă dorea. Aici existau implicaţii majore şi n-aveai nevoie de o diplomă în cybercom[6] ca să le vezi. Fiecare membru al plutonului lui Scoville petrecuse ultimele nouă zile într-o ficţiune de realitate virtuală complexă şi strict menţinută. Tot ce vedea şi simţea era monitorizat de Comandă şi reintrodus instantaneu într-o stare modificată. Starea respectivă includea alte nouă ficţiuni particularizate pentru fiecare. Un total de o sută de ficţiuni diferite, constant create şi menţinute.

Jungla din jurul meu nu era nici mai mult, nici mai puţin reală decât reciful de corali pe care-l vizitasem cu Amelia. Ce conta faptul că ea nu avea absolut nicio legătură cu locul unde se găsea în realitate soldier-boy-ul meu?

Toţi mecanicii nutriseră fantezia conform căreia, de fapt, nu exista niciun război; totul nu era decât o simulare cibernetică pe care guvernul o menţinea din considerente ştiute numai de el. Poţi porni HV-ul când ajungi acasă şi să rederulezi ştirile, privindu-te în acţiune, – dar asta se poate falsifica mai uşor chiar decât starea input/feedback ce

6 Comunicaţii cibernetice.

conectează soldier-boy-ul de mecanic. *În realitate*, fusese cineva, vreun mecanic, în Costa Rica? Din punct de vedere legal, niciun militar nu putea vizita teritorii ngumi.

Evident, aceasta nu era decât o fantezie. Trupurile sfârtecate din camera de comandă fuseseră însă reale. Raderea nucleară a trei oraşe nu putuse fi falsificată.

Era, pur şi simplu, un loc în care aveai posibilitatea să te ascunzi de propria-ţi responsabilitate pentru măcel. M-am simţit deodată excelent şi mi-am dat seama că mi se modificaseră componentele chimice ale sângelui. Am încercat să mă agăţ de ultimul gând: cum puteai, cum puteai justifica… ei bine, de fapt, ei o ceruseră. Sigur că da, era trist că atâţia ngumi trebuiau să moară din cauza demenţei liderilor lor. Dar nu ăsta fusese gândul; nu ăsta fusese…

„Julian”, gândi coordonatoarea, „deplasează-ţi plutonul trei kilometri spre nord-vest, pentru preluare. Când vă apropiaţi de ZP, te orientezi după o baliză de 24 MHz.”

Am confirmat recepţia.

„Încotro ne îndreptăm?”

„Spre oraş. Vă alăturaţi lui F şi C, pentru o acţiune pe timp de zi. Detaliile vor veni pe parcurs.”

Aveam la dispoziţie nouăzeci de minute pentru a ajunge în zona de preluare, iar jungla nu era deasă, aşa că ne-am desfăşurat în linie, păstrând o distanţă de aproximativ douăzeci de metri între soldier-boy, şi am pornit spre nord-vest.

Tulburarea mea s-a risipit în rutina menţinerii liniei şi a marşului. Îmi dădeam seama că şirul gândurilor îmi fusese întrerupt, totuşi nu eram sigur dacă fusese ceva important. Pentru a suta oară, am realizat că nu-mi puteam autoadresa un bilet. Iar când ieşi din cuşcă, toate astea se topesc.

Karen zări ceva şi i-am oprit pe toţi. După o clipă, ea anunţă alarmă falsă; era o maimuţă urlătoare, cu puiul ei. „Pe sol?” am întrebat, şi am căpătat o încuviinţare mută. Am proiectat nelinişte spre toţi, de parcă acest lucru ar

mai fi fost necesar, şi i-am împărţit în două grupe, avansând în şir indian, la două sute de metri depărtare. Cât mai silenţios.

„Comportamentul animalelor” este un capitol interesant. Atunci când un animal se comportă anormal, există un motiv. Maimuţele urlătoare sunt mai vulnerabile pe sol.

Park zări un lunetist.

— Am un pedro la ora zece, distanţa o sută zece metri, într-un arbore, altitudine zece metri. Permisiune de foc.

— Nu se acordă. Toată lumea: oprire şi cercetarea terenului. Claude şi Sara îl văzură şi ei pe lunetist, care părea singur. Am combinat cele trei imagini.

— Doarme.

Din receptorii olfactivi ai lui Park, am aflat că era o femeie. Tiparul IR nu-mi oferise mare lucru, însă respiraţia ei era regulată şi sonoră.

— Ne-ntoarcem o sută de metri şi o ocolim.

Am căpătat o confirmare din partea coordonatoarei şi un „?” furios dinspre Park.

Mă aşteptam să se ivească şi alţii; oamenii nu se plimbă pur şi simplu prin păduse şi se caţără în copaci – femeia apăra pe cineva.

— Să ştie oare că venim? întrebă Karen. Am tăcut o clipă. Altfel de ce ar fi fost aici?

— Atunci, este destul de nepăsătoare, dacă poate să doarmă. Nu, este o coincidenţă. Păzeşte ceva. N-avem însă timp să aflăm despre ce-i vorba.

— Avem coordonatele voastre, spuse coordonatoarea. Un fly-boy soseşte în… în aproximativ două minute. Este preferabil să fiţi cât mai departe.

Am transmis plutonului ordinul de deplasare rapidă. N-am făcut mult zgomot, totuşi lunetista se trezi şi trase o rafală spre Lou, aflat în ariergardă pe flancul stâng.

Arma fusese una antisoldier-boy destul de sofisticată – avea încărcătură explozivă, probabil cu uraniu sărăcit. Două sau trei lovituri îl nimeriră pe Lou la nivelul taliei şi-i

distruseră controlul piciorului. El căzu pe spate, în timp ce alt proiectil îi smulgea braţul drept.

Izbi solul cu un bubuit cutremurător şi, pentru o clipă, totul încremeni; frunzele de deasupra foşneau în briza dimineţii. Altă încărcătură explodă în sol, umplându-i ochii cu pământ. Scutură din cap, ca să-i cureţe.

— Lou, nu te putem prelua. Retrage-te, cu excepţia ochilor şi urechilor.

— Mulţumesc, Julian.

Lou se deconectă şi semnalele dureroase de avertisment din spinare şi braţ încetară. Rămăsese un simplu obiectiv video aţintit către cer.

Ne aflam la peste un kilometru depărtare, când fly-boy-ul ţiui peste capetele noastre. M-am legat la el prin intermediul Comenzii şi am obţinut o stranie imagine dublă. De deasupra coroanelor arborilor: o floare de napalm se deschise, străbătută de firişoare de scântei strălucitoare, sute de mii de săgeţi. De pe sol: o perdea de foc coborî brusc printre ramuri şi pârâiturile seci ale săgeţilor brăzdară jungla. Boom sonic, apoi tăcere.

După aceea, se auziră un bărbat urlând şi un altul vorbindu-i pe ton scăzut, iar în final o împuşcătură curmă urletele. Cineva trecu în fugă aproape, dar în afara razei vizuale, şi aruncă o grenadă spre soldier-boy. Ea îi ricoşă din piept şi explodă inofensivă.

Napalmul picura şi flăcările tufelor se ridicau spre el. Maimuţele ţipau. Ochii lui Lou pâlpâiră de două ori, apoi se stinseră. În vreme ce ne îndepărtam de infern, alţi doi fly-boy coborâră la rasul copacilor şi aruncară inhibitorul de foc. La urma urmelor, era o rezervaţie ecologică şi napalmul făcuse tot ceea ce doriserăm.

Pe când ne apropiam de ZP, Comanda ne anunţă că se calculase un total de patru corpuri – lunetista şi cei doi bărbaţi auziţi, plus un altul; trei fuseseră atribuite fly-boy-ului, iar al patrulea ne revenea nouă. Park fu de-a dreptul nemulţumit, pentru că n-ar fi existat niciun raid dacă el n-ar fi zărit lunetista, pe care, de altfel, ar fi ucis-o cu uşurinţă, dacă nu i s-ar fi ordonat să n-o facă. L-am sfătuit

să-şi ţină părerile pentru el; se afla pe punctul de a declanşa o nemulţumire colectivă, care avea să se resimtă la Comandă, violând Articolul 15 – ceea ce ar fi atras după sine sancţiunea pro forma la nivel de companie pentru nesubordonări minore.

Trimiţând avertismentul spre el, m-am gândit cât de uşor trebuia să fie pentru un şoşonar. Îţi poţi detesta sergentul şi în acelaşi timp să-i zâmbeşti.

În mod vădit, ZP nu avea baliză radio; era vârful pârjolit al unui deal recent supus unei explozii controlate.

În timp ce mergeam prin cenuşa noroioasă de la baza dealului, apărură doi fly-boy care rămaseră deasupra noastră. Nu avea să fie o preluare normală, rapidă.

Elicopterul de marfă se ivi şi ateriză – de fapt, se opri la mai puţin de jumătate de metru deasupra solului – iar trapa posterioară basculă, transformându-se într-o rampă nesigură. Am suit la bord, alăturându-ne altor douăzeci de soldier-boy.

Omologul meu din plutonul F era Barboo Seaves; mai colaborasem în trecut. Aveam cu ea o legătură dublă slabă, prin intermediul Comenzii şi al lui Rose, înlocuitoarea lui Ralph, ce asigura legătura orizontală. Ca să mă salute, Barboo proiectă o imagine multisenzorială de *came asada*, un preparat pe care-l consumaserăm împreună, cu câteva luni în urmă, la aeroport.

— Ţi-a spus cineva ceva? am întrebat-o.

— Nu-s decât o ciupercă.

Gluma asta cazonă era veche şi pe timpul lui taică-meu: *Sunt ţinut în beznă şi hrănit cu rahat*.

Elicopterul se ridică, înclinându-se, imediat ce ultimul soldier-boy sări de pe rampă. Am făcut cunoştinţă între noi.

Nu-l mai întâlnisem până acum pe David Grant, şeful plutonului C. Jumătate din oamenii lui fuseseră înlocuiţi anul trecut – două accidente cerebrale şi ceilalţi „Temporar redistribuiţi pentru adaptare psihologică”. David se găsea la comandă de numai două cicluri. L-am salutat, dar era ocupat cu plutonul, încercând să calmeze doi neo care se

temeau că ne îndreptăm spre o situaţie „ucidere”.

Cu noroc, aveam să evităm aşa ceva. Când trapa se izbi, închizându-se, am căpătat planul general de acţiune; în esenţă, era vorba despre o paradă sau o demonstraţie de forţă într-o zonă urbană, menită să reamintească faptul că noi Vedem Tot, Ştim Tot. Eram transportaţi în cartierul El Norte al oraşului Liberia, unde, în mod straniu, exista atât activitate de gherilă, cât şi o concentrare mare de anglo – un amestec de americani mai bătrâni, retraşi în Costa Rica, copii şi nepoţi ai vechilor pensionari. Pedro considerau că prezenţa multor gringo avea să-i apere. Noi trebuia să demonstrăm contrariul.

Dacă inamicul nu-şi făcea apariţia, n-ar fi fost niciun fel de probleme. Ordinele noastre erau să utilizam forţa „numai în scop defensiv”.

Aşadar, urma să fim atât momeală, cât şi cârlig. Situaţia nu părea dintre cele mai grozave. Rebelii din provincia Guanacaste înregistraseră eşecuri şi aveau nevoie de propria lor demonstraţie. Presupuneam că indivizii din Comandă nu uitaseră asta.

Am încărcat o serie de accesorii antidemonstranţi – grenade lacrimogene şi două proiectoare de „piedici”, care pulverizează gheme de fire lipicioase ce fac imposibil mersul; după zece minute, firele se dizolvă brusc şi definitiv. De asemenea, am căpătat un supliment de grenade de şoc, deşi nu sunt convins că ar fi soluţia ideală împotriva civililor. Dacă spargi timpanele cuiva, te mai aştepţi din partea lui să-ţi fie recunoscător că nu i-ai făcut mai mult rău? Niciuna dintre armele antidemonstranţi nu este plăcută, dar grenadele sunt singurele ce cauzează leziuni permanente. Exceptând, desigur, cazul când te împleticeşti de colo-colo orbit de gaze lacrimogene şi te calcă un camion. Sau când inhalezi AV şi te îneci cu propria ta vomă.

Am sosit deasupra oraşului zburând la rasul copacilor, sub nivelul multor clădiri – elicopterul şi doi fly-boy în formaţie strânsă, făcând hărmălaie cât trei tânguitoare profesioniste. Cred că a fost un bun truc

psihologic; le-am arătat că nu ne era teamă şi în acelaşi timp le-am zornăit serios ferestrele. M-am întrebat însă, din nou, dacă nu cumva urma să jucăm rolul unei momeli ispititoare. Nu mă îndoiam că dacă s-ar fi tras în noi, văzduhul avea să roiască de fly-boy în doar câteva secunde. Probabil că şi inamicul se gândise la asta.

După ce coborau din elicopter, cei douăzeci şi nouă de soldier-boy puteau distruge oraşul cu uşurinţă, singuri, fără sprijin aerian. O parte a spectacolului nostru avea să fie o demonstraţie de „servicii publice”: demolarea unor blocuri. Astfel, îi ajutam pe edilii locali să economisească o mulţime de bani în privinţa construirilor sau demolărilor. Era suficient să tragem de pereţi.

Am coborât lin în piaţa centrală, cu fly-boy-ii plutind mereu deasupra noastră, şi ne-am dispus în formaţie de defilare – zece rânduri de câte trei, minus unul. Doar o mână de oameni se aflau acolo ca să ne privească, ceea ce nu surprinse pe nimeni: câţiva puşti curioşi, adolescenţi sfidători şi bătrâni care locuiau în parc. Şi poliţiştii erau puţini; după cum s-a dovedit, cei mai mulţi aşteptau în zona demonstraţiei.

Clădirile ce înconjurau piaţa aparţineau stilului arhitectural colonial recent – erau graţioase sub umbrele formelor geometrice din sticlă şi metal ce se înălţau deasupra lor. Geamurile-oglinzi ale blocurilor moderne puteau ascunde o mulţime de privitori, poate chiar lunetişti. Mărşăluind în pas de defilare robotic, nu puteam să nu fiu conştient de faptul că eram un păpuşar aflat în siguranţă la vreo trei sute de kilometri depărtare; dacă la fiecare fereastră ar fi apărut arme care ar fi deschis focul asupra noastră, n-ar fi murit nimeni. Decât dacă replicam noi.

Am traversat un pod vechi şi am transformat pasul de defilare într-unul de voie, atent rulat, pentru a nu păţi ruşinea de-a intra în rezonanţă cu podul şi a ne prăbuşi în pârâiaşul toxic de dedesubt, apoi am revenit la răpăitui care trebuia să fie intimidant. Într-adevăr, am zărit un câine îndepărtându-se în goană. Dacă pe traseul nostru

existau şi oameni terorizaţi, probabil că ei rămăseseră în case.

Depăşind postmodernismul anonim al centrului oraşului, am străbătut câteva cvartale ale unui cartier rezidenţial, aparent locuit de clasa avută – vile ascunse înapoia unor ziduri înalte şi albe. Din spatele lor, câinii urlau auzindu-ne răpăitul, şi în câteva locuri am fost urmăriţi de camere video antiefracţie.

Apoi am ajuns în *barrio*. Dintotdeauna am simţit un soi de simpatie faţă de oamenii care trăiau în condiţiile respective, aici, dar şi în Texas, atât de asemănătoare celor din ghetourile negrilor americani, pe care le evitasem prin simplul noroc al naşterii. Ştiam, de asemenea, că uneori existau compensaţii – legături de familie sau cu vecinii – pe care eu nu le cunoscusem niciodată. Nu puteam fi, totuşi, îndeajuns de sentimental ca să consider asta un schimb echitabil pentru speranţa mea mai lungă de viaţă; speranţe de viaţă mai bune.

Am redus cu o gradaţie nivelul receptorilor olfactivi. Duhoare de zoaie şi urină ce se evaporau în soarele dimineţii, alături de care se simţea un miros plăcut de porumb copt, piper şi pui la rotisor; probabil că undeva se desfăşura vreo celebrare. Puiul nu făcea parte din meniul zilnic al celor din cartier.

Vuietul mulţimii adunate la locul demonstraţiei se auzea de la câteva străzi depărtare. Ne întâmpinară douăzeci de poliţişti călări, care formară în jurul nostru un soi de V sau U protector.

Te puteai întreba, pe bună dreptate, cine şi ce demonstra. Nimeni nu pretindea că partidul aflat la putere reprezenta voinţa reală a poporului. Era un stat poliţienesc şi nimeni nu avea îndoieli de ce parte a baricadei ne situam noi. Bănuiesc că nu era rău ca acest amănunt să fie reiterat din când în când.

În jurul blocului ce urma să fie demolat se strânseseră aproape două mii de oameni. Era evident că ne băgăm într-o situaţie delicată din punct de vedere politic. Se zăreau pancarte ce proclamau AICI TRĂIESC OAMENI,

sau ROBOŢII – MARIONETELE BOGĂTAŞILOR şi altele de acelaşi fel; cele în engleză le întreceau ca număr pe cele în spaniolă, evident în beneficiul posturilor ce transmiteau acţiunea. În mulţime existau însă şi mulţi anglo, îndeosebi pensionari, ce protestau alături de localnici. Anglo care *erau* localnici.

Le-am cerut lui Barboo şi lui David să-şi oprească plutoanele pentru un minut şi am expediat un mesaj către Comandă.

— Situaţia prezintă risc potenţial şi am impresia că suntem manipulaţi.

— De aceea aţi căpătat toate dotările suplimentare antidemonstranţi, mi se răspunse. Mulţimea a început să se strângă de ieri.

— Dar asta nu-i misiunea *noastră*. Se foloseşte un baros pentru uciderea unei muşte.

— Există motive clare, iar voi aţi primit un ordin. Fiţi precauţi.

Am reprodus conversaţia şi celorlalţi.

— Să fim precauţi? repetă David. Adică, noi să nu-i rănim pe ei, sau invers?

— Încearcă să nu calci peste nimeni, răspunse Barboo.

— Mai mult chiar, am spus, nu răniţi sau ucideţi pe nimeni, doar ca să salvaţi maşinile.

Barboo fu de acord.

— Este o fundătură spre care rebelii s-ar putea să-ncerce să ne-mpingă. Nu scăpaţi situaţia din mână.

Comanda ne ascultase.

— Nu exageraţi în reţinere. Este vorba despre o demonstraţie de forţă.

Începutul fu grozav. Un expirator tânăr care stătuse pe o ladă, adresându-se mulţimii, sări brusc jos şi alergă să se posteze în calea noastră. Unul dintre poliţiştii călări îl atinse cu un baston electric pe spinarea dezgolită şi băiatul căzu pe jos, zvârcolindu-se într-o criză de epilepsie la picioarele lui David. David încremeni şi soldier-boy-ul dinapoia lui, distras de altceva, se izbi de ei cu un bubuit

puternic. Ar fi fost perfect dacă David s-ar fi dezechilibrat şi l-ar fi strivit pe fanatic, dar cel puţin de asta am scăpat. Unii spectatori începură să râdă şi să glumească sarcastic, apoi îl îndepărtară rapid pe expirator. Asta l-ar fi protejat doar o zi-două; sunt sigur că poliţia îi cunoştea numele, adresa şi grupa sanguină.

— Strângeţi rândurile şi şirurile! ordonă Barboo. Să-i dăm drumul şi să terminăm treaba!

Zona care trebuia demolată fusese identificată prin linii trasate cu vopsea portocalie. Oricum, era imposibil să n-o distingem, deoarece mase compacte de poliţişti şi numeroase capre din fier ţineau mulţimea la o sută de metri de laturile perimetrului.

Nu intenţionam să utilizăm explozive mai puternice decât grenadele de cinci centimetri; dacă am fi întrebuinţat rachete, fragmentele de cărămizi ar fi putut zbura la peste o sută de metri, cu forţa unui glonte. Am solicitat, totuşi, un calcul şi am căpătat permisiunea de a folosi grenadele pentru a şubrezi fundaţiile.

Erau blocuri cu şase niveluri, din prefabricate de beton şi cu faţade din cărămidă care începuseră să se macine. Nu aveau cincizeci de ani vechime, dar se folosise beton de slabă calitate – probabil conţinea prea mult nisip – şi un bloc se prăbuşise deja, ucigând zeci de locatari.

Prin urmare, demolarea lor nu părea o sarcină prea complicată. Detonam grenade pentru a slăbi temeliile, apoi câte un soldier-boy împingea şi trăgea de un colţ al clădirii, supunând structura de rezistenţă la torsiune, după care sărea îndărăt când aceasta se prăbuşea – sau nu sărea; demonstra invulnerabilitatea noastră, stând locului, neafectat de cascada de beton şi oţel.

La primul bloc, treaba merse perfect – o demonstraţie ca la carte, dacă existau manuale despre tehnici stranii de demolare. Mulţimea tăcea.

Al doilea ne făcu necazuri – faţada se prăbuşi, însă structura de oţel nu se torsionă suficient ca să se rupă. Am întrebuinţat laserele ca să tăiem câteva grinzi cu profil I, după care structura căzu cu un bubuit satisfăcător.

Următorul bloc însemnă dezastru. Se nărui la fel de uşor ca primul, dar o dată cu el se prăbuşiră o mulţime de copii.

Peste două sute de copii fuseseră înghesuiţi într-o odaie de la ultimul etaj, legaţi, cu căluşuri şi drogaţi. Ulterior, s-a aflat că proveneau dintr-o şcoală particulară din suburbii. La opt dimineaţa, o formaţiune de gherilă ucisese profesorii, îi răpise pe toţi copiii şi-i transportase în clădirea condamnată, folosind lăzi cu însemnele ONU; asta se întâmplase cu o oră înainte ca noi să fi ajuns acolo.

Bineînţeles, niciunul dintre copii nu supravieţui căderii de la douăzeci de metri înălţime şi îngropării sub sfărâmături. Nu fusese genul de demonstraţie politică pe care s-o fi conceput o minte raţională, întrucât demonstrase brutalitatea lor, nu pe a noastră – dar se adresase direct gloatei, care, colectiv privită, nu excela în raţiune.

Evident, când am văzut copiii am încetat orice acţiune şi am solicitat un medevac. Am început să îndepărtăm ruinele parcă în transă, căutând vreun supravieţuitor, iar o echipă locală *brigada de urgencia* veni să ne ajute.

Barboo şi cu mine ne-am organizat plutoanele în echipe de căutare, acoperind două treimi din „urma” clădirii, iar plutonul lui David ar fi trebuit să acopere cealaltă treime, dar şocul îi dezorganizase evident. Cei mai mulţi dintre ei nu văzuseră niciodată un mort. Priveliştea macabră a copiilor striviţi, pulverizaţi – cu praful de beton preschimbându-le sângele în noroi şi transformându-le trupuşoarele în mormane albe, anonime – îi dăduse peste cap. Doi soldier-boy rămăseseră încremeniţi, paralizaţi, fiindcă mecanicii lor leşinaseră. Aproape toţi ceilalţi rătăceau fără ţintă, ignorând ordinele lui David, care şi aşa de-abia erau coerente.

Chiar şi eu mă mişcăm încet, stupefiat de enormitatea incidentului. Soldaţii morţi pe un câmp de luptă constituie un spectacol teribil – unul singur este suficient de teribil –, dar cele întâmplate acum depăşeau orice imaginaţie. Iar măcelul abia începuse.

Zgomotul produs de un elicopter pare agresiv, indiferent de intenţiile reale ale acestuia. Când medevacui apăru ţăcănind din elice, cineva din mulţime trase în el. Ulterior, am aflat că fuseseră gloanţe obişnuite, de plumb, care ricoşaseră; pe moment, însă, apărările elicopterului localizară automat sursa – un bărbat dinapoia unui panou publicitar – şi o distruseră cu un laser greu.

A fost niţel prea impresionant: individul explodă aidoma unui fruct răscopt, resturile sale fiind împrăştiate peste capetele manifestanţilor. Începură zbieretele „Ucigaşii! Ucigaşii!” şi, în mai puţin de un minut, mulţimea rupse cordoanele de poliţişti şi ne atacă.

Barboo şi cu mine ne-am trimis oamenii să acopere rapid perimetrul, răspândind piedici, fire fluorescente care se dilatau rapid, atingând grosimea unui deget, apoi cea a unui odgon. La început, se dovediră eficiente, lipicioase ca Superglue. Imobilizară primele rânduri de atacatori, prăbuşindu-i în genunchi, sau chiar întinzându-i cât erau de lungi. Asta nu-i opri însă pe cei dinapoia lor, care trecură fără ezitare peste spinările tovarăşilor lor pentru a ajunge la noi.

În câteva secunde, eroarea fu evidentă – sute de indivizi imobilizaţi pieriră, striviţi sub greutatea gloatei urlătoare care se năpustise asupra noastră. Am detonat recipiente de AV şi de gaz lacrimogen în toate direcţiile, dar de-abia i-am încetinit. Căzură şi mai mulţi, care fură din nou călcaţi în picioare.

Un cocteil Molotov explodă pe cineva din plutonul lui Barboo, transformându-l într-un simbol arzător de bâjbâială neputincioasă – în realitate, acesta fusese orbit doar pe moment –, apoi armele se declanşară peste tot; pistoalele-mitralieră ţăcăniră şi două lasere răzbătură prin praf şi fum. Am văzut un rând de localnici prăbuşindu-se aproape simultan, măturaţi de o rafală greşit trasă de propriii lor ţintaşi, după care am retransmis ordinul de la Comandă:

— Împuşcaţi-i pe cei cu arme!

Laserele erau uşor de depistat şi purtătorii lor au fost

reduşi primii la tăcere, dar alţii le ridicau şi continuau să tragă. Atunci am ucis pentru prima oară în viaţa mea, – era un băiat, care luase un laser şi trăgea la întâmplare, stând în picioare. Am ţintit spre genunchii lui, însă cineva îl împinse şi glontele îl lovi în mijlocul pieptului, scoţându-i inima prin spinare. Pentru mine, incidentul umplu paharul – am rămas paralizat.

Paharul se umplu şi pentru Park, dar cu un efect contrar – îl apucară pandaliile. Un bărbat înarmat cu un cuţit îl atacase, încercând să se caţere pe el şi să-i scoată ochii, ca şi cum aşa ceva ar fi fost posibil. Park îl prinse de o gleznă şi-l roti ca pe o păpuşă, împroşcându-i creierii pe un planşeu de beton, apoi azvârli în mulţime trupul care zvâcnea. Imediat după aceea, dădu buzna în gloată aidoma unui monstru mecanic dement, lovind cu picioarele şi cu braţele, ucigând în stânga şi în dreapta. Asta m-a smuls din starea de şoc. Când nu mai răspunse la ordinele pe care i le strigam, le-am cerut celor de la Comandă să-l dezactiveze. Park omorî peste zece persoane, înainte ca ei să se conformeze, apoi soldier-boy-ul său rămas inert fu acoperit de un val de oameni care-l loveau cu pietre.

Era o scenă cu adevărat dantescă: peste tot corpuri însângerate şi strivite, mii de oameni împleticindu-se sau chircindu-se, orbiţi, icnind şi vomitând, în vreme ce gazul se învolbura în jurul lor. O părticică din mine, ameţită de oroare, dorea să părăsească locul prin simpla pierdere a cunoştinţei, lăsând gloata să se răzbune pe maşină. Dar nici plutonul meu nu se găsea într-o stare mai bună; nu-l puteam abandona.

Piedicile se dizolvară brusc într-un norişor de fum colorat, însă de acum acest lucru era lipsit de importanţă. Toţi cei care fuseseră imobilizaţi de el zăceau morţi sau schilodiţi.

Comanda ne anunţă că trebuia să părăsim locul şi să revenim cât mai repede în piaţă. Puteam fi preluaţi chiar acolo, în vreme ce mulţimea era paralizată, dar nu doream să riscăm s-o aţâţăm şi mai mult prin apariţia altor elicoptere şi fly-boy. De aceea, i-am luat pe cei patru

soldier-boy imobilizaţi şi am şters-o victorioşi.

În timpul deplasării, am informat Comanda că intenţionam să înaintez un raport, recomandând trecerea în rezervă a lui Park, în cel mai bun caz din considerente psihologice. Evident, coordonatoarea îmi putuse citi adevăratele sentimente.

— De fapt, doreşti să fie judecat pentru crime de război. Aşa ceva nu-i posibil.

Ştiam şi eu asta, dar am anunţat-o că nu-l mai acceptam ca parte a plutonului meu, chiar dacă refuzul acesta ar fi determinat o sancţiune administrativă. Şi restul plutonului se săturase de el. Indiferent ce intenţionaseră atunci când îl introduseseră în familia noastră, acţiunea de azi dovedise că fusese o eroare.

Comanda îmi spuse că trebuiau corelaţi toţi factorii, inclusiv starea mea emoţională confuză. După deconectare, urma să mă prezint direct la psihiatru. Confuză? *Cum* ar trebui să te simţi, când provoci un măcel în masă?

Puteam să-mi înlătur, în mod raţional, sentimentul de vinovăţie în privinţa masacrului. Pentru a reduce dimensiunile pierderilor, încercaserăm să punem în practică tot ceea ce fuseserăm învăţaţi la instruire. Cu toate acestea, nu izbuteam să nu revăd întruna o moarte – a celui pe care-l împuşcasem eu. Privirea decisă a băiatului în vreme ce ochea şi trăgea, ochea şi trăgea; cerculeţul meu de ţintire coborându-i de pe frunte pe genunchi, iar apoi, tocmai când apăsasem pe trăgaci, încruntătura lui nemulţumită pentru că fusese îmbrâncit. Genunchii îi loviseră pavajul exact când glontele meu îi smulsese inima din corp. Pentru o clipă, păstrase expresia de nemulţumire, apoi se prăbuşise în faţă, mort înainte să atingă solul.

Ceva din mine murise în acelaşi moment. Sentimentul persistă chiar şi prin melasa ulterioară a sedativelor, menită să mă stabilizeze. Ştiam că exista un singur mod de a scăpa de amintirea aceea.

* * *

Julian greşea în privinţa respectivă. Psihiatrul îi spuse de la început:

— Este posibil să ştergem anumite amintiri. Te putem face să uiţi că l-ai ucis pe băiatul acela.

Dr. Jefferson era un negru cu vreo douăzeci de ani mai vârstnic decât Julian. Îşi frecă tuleiele bărbii sure.

— Totuşi, nu-i nici simplu şi nici definitiv. Nu putem şterge anumite asociaţii emoţionale, fiindcă este imposibil să depistăm toţi neuronii afectaţi de experienţă

— Nu cred că vreau să uit, replică Julian. Bine sau rău, este o parte din fiinţa mea.

— Nu-i mai bine, şi o ştii şi tu. Dacă ai fi fost genul de individ care poate ucide fără mustrări de conştiinţă, te-am fi repartizat într-un pluton de vânători/ucigaşi.

Se aflau în Portobello, într-un cabinet ornat cu lambriuri de lemn; pe pereţi atârnau tablouri în culori vii, pictate de băştinaşi, şi covoraşe împletite manual. Ascultând de un impuls obscur, Julian întinse mâna şi pipăi lână aspră a unei scoarţe.

— Chiar dacă aş uita, el ar rămâne mort. Nu mi se pare corect.

— Ce vrei să spui?

— Îi datorez durerea mea, sentimentul de vinovăţie. A fost un puşti prins în…

— Julian, el avea o armă cu care trăgea în stânga şi-n dreapta. Omorându-l, ai *salvat* probabil nişte vieţi.

— Nu vieţile noastre. Pe noi nu ne ameninţa nimic.

— Vieţile civililor. Nu te ajută cu nimic să te gândeşti la el ca la un băieţaş neajutorat. Avea o armă foarte periculoasă şi-şi pierduse controlul.

— Eu aveam o armă foarte periculoasă şi *eram* stăpân pe mine. Am ţintit ca să-l rănesc.

— Un motiv suplimentar ca să nu te mai învinovăţeşti.

— Ai ucis vreodată un om? (Jefferson scutură din cap cu un gest scurt, smucit.) Atunci, nu ştii cum este. Este ca şi cum n-ai mai fi virgin. De acord, poţi şterge amintirea

evenimentului, dar asta nu-nseamnă că eu voi redeveni virgin. Aşa cum ai spus – „asociaţii emoţionale”. N-aş fi *şi mai* dat peste cap? N-aş deveni incapabil să urmăresc sentimentele respective până la factorul declanşator?

— Tot ce-ţi pot spune este că a dat rezultate cu alţii.

— Ah-ha! Dar nu cu toţi.

— Nu. Nu este o ştiinţă exactă.

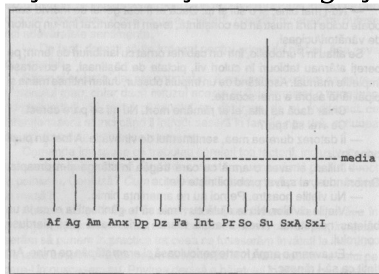
— Atunci, nu, mulţumesc!

Jefferson răsfoi dosarul de pe biroul său.

— Este posibil să nu ţi se permită asta.

— Pot să nu ascult de un ordin. Nu mă găsesc într-o situaţie de luptă. N-o să mor de pe urma câtorva luni de închisoare.

— Nu-i chiar atât de simplu. Începu să numere pe degete: – Unu se poate ca închisoarea să te ucidă *cu adevărat*. Gardienii şoşonari sunt selectaţi pe criteriul agresivităţii şi nu-i iubesc pe mecanici. Doi – o condamnare la închisoare ar însemna un dezastru pentru activitatea ta profesională. Crezi că Universitatea Texas a acordat vreodată burse de cercetare negrilor foşti puşcăriaşi? Trei – este realmente posibil să n-ai de ales. În mod limpede, manifeşti tendinţe sinucigaşe. Prin urmare, eu pot…

— Am spus vreodată ceva despre sinucidere?

— Probabil că nu. — Doctorul luă prima filă a dosarului şi i-o întinse lui Julian. — Acesta este profilul general al personalităţii tale. Linia punctată reprezintă valoarea medie pentru bărbaţii de vârsta ta, în momentul înrolării. Uită-te la linia de deasupra lui „Su”.

— Profilul se bazează pe formularul pe care l-am completat acum cinci ani?

— Nu, integrează mai mulţi factori – atât teste ale

armatei, cât şi alte observaţii clinice şi evaluări făcute încă din copilărie.

— Şi pe baza lor mă puteţi sili să accept o procedură medicală?

— Nu. Pe baza lui: „Eu sunt locotenent-colonel, iar tu sergent.”

Julian se aplecă în faţă.

— Eşti un locotenent-colonel care a depus jurământul lui Hipocrate, iar eu sunt un sergent cu doctoratul în fizică. Putem sta de vorbă pentru două minute ca nişte oameni care şi-au petrecut majoritatea vieţii în şcoli?

— Scuză-mă! Continuă.

— Mi-ai cerut să urmez un tratament medical care-mi va afecta drastic memoria. Ar trebui să cred că nu există niciun risc să-mi afecteze şi capacitatea de a activa ca fizician?

Jefferson tăcu câteva clipe.

— Există un risc, dar foarte mic. Şi în niciun caz nu vei mai activa ca fizician dacă te sinucizi.

— Pentru numele lui Dumnezeu! N-am de gând să mă sinucid.

— Exact, ia spune, ce crezi că ar susţine un potenţial sinucigaş?

Julian se strădui să nu ridice glasul.

— Chiar vorbeşti serios? Adică, dacă aş spune: „Sigur că mă gândesc să mă sinucid”, m-ai declara fără probleme şi m-ai lăsa să plec?

— Bravo, surâse psihiatrul, răspunsul n-a fost rău deloc! Totuşi, trebuie să-mi dai dreptate că el putea fi pregătit din timp de potenţialul sinucigaş.

— Evident! Orice spun poate constitui dovada unei boli mentale. Asta dacă eşti convins deja că sunt bolnav.

Celălalt îşi examină palma dreaptă.

— Uite ce-i, Julian. Ştii că m-am conectat la cristalul care ţi-a înregistrat sentimentele în clipa când l-ai ucis pe băiatul acela. Într-un fel, poţi spune că am fost acolo, că am fost tu însuţi.

— Ştiu asta.

Psihiatrul împinse în lături dosarul lui Julian, apoi scoase din sertar un flaconaş alb.

— Acesta este un antidepresiv slab. Să-l încercăm timp de două săptămâni – câte o tabletă dimineaţă şi la prânz, după mese. Nu-ţi va afecta capacităţile intelectuale.

— Bine.

— Să ne reîntâlnim atunci – privi calendarul de birou – în ziua de 9 iulie, la ora zece. Vreau să mă conectez cu tine şi să-ţi verific răspunsurile ia diferite probleme. Va fi o conectare bidirecţională, nu voi ascunde nimic faţă de tine.

— Iar dacă mă vei considera nebun, mă vei trimite la ştergerea memoriei.

— O să vedem atunci. Mai multe nu pot spune.

Julian încuviinţă din cap, luă flaconul alb şi ieşi.

* * *

Intenţionam s-o mint pe Amelia, să-i spun că nu fusese decât o verificare de rutină. Am înghiţit o tabletă şi ea m-a ajutat să adorm fără vise. Poate că aveam să le iau în continuare, dacă nu-mi afectau acuitatea mentală.

Dimineaţa, m-am simţit mai puţin trist şi m-am angajat într-o dezbatere interioară asupra sinuciderii, pregătindu-mă cumva pentru invazia doctorului Jefferson. Dacă eram conectat, nu-l puteam minţi. Dar poate că reuşeam să obţin o „cură" temporară. Era simplu să aduc argumente împotriva sinuciderii – n-ar fi fost vorba doar de efectul unui asemenea gest asupra Ameliei, părinţilor şi prietenilor mei, ci chiar de inutilitatea sa, din punctul de vedere al afacerilor armatei. Militarii aveau să găsească pe altcineva cu dimensiunile mele şi să trimită soldier-boy-ul la treabă dotat cu un creier nou. Dacă izbuteam să ucid câţiva generali o dată cu mine, aveau să promoveze câţiva colonei. Trupuri se găsesc întotdeauna.

M-am întrebat însă dacă toate argumentele logice împotriva sinuciderii vor fi în stare să ascundă profunzimea hotărârii mele. Chiar înainte de moartea băiatului, ştiusem că voi trăi doar atâta vreme cât o aveam

pe Amelia. Rămăseserăm împreună mai mult decât obişnuieşte majoritatea oamenilor.

Dar când am ajuns acasă, n-am găsit-o. Îmi lăsase un bilet prin care mă anunţa că plecase să-şi viziteze un prieten din Washington. Am telefonat la bază şi am aflat că, dacă ajungeam acolo în nouăzeci de minute, mă puteau duce până la Edwards ca pasager suplimentar. Mă aflam în văzduh, deasupra fluviului Mississippi, înainte să-mi dau seama că nu anunţasem laboratorul ca să găsească pe cineva care să monitorizeze rulările programate. Să fi fost efectul tabletelor? Probabil că nu. Nu aveam însă cum telefona dintr-un avion militar, aşa că, până să apuc să vorbesc cu laboratorul, în Texas se făcuse deja ora zece. Jean Gordie mă înlocuise, dar avusesem pur şi simplu noroc; venise să corecteze nişte lucrări, văzuse că nu eram acolo şi controlase graficul rulărilor. Era destul de iritată, mai ales că nu i-am putut oferi o scuză cu adevărat plauzibilă. „Uite care-i treaba, a trebuit să iau primul avion spre Washington, ca să decid dacă să mă sinucid sau nu.”

Din Edwards, am luat monoraiul până la vechea gară Union. În vagon exista un automat de hărţi care îmi arătă că urma să ajung la vreo trei kilometri de adresa prietenului Ameliei. Am fost ispitit să apar direct la uşa lor, totuşi am decis să fiu civilizat şi să dau un telefon. Îmi răspunse un bărbat.

— Aş dori să vorbesc cu Blaze.

El scrută ecranul o clipă, înainte de a-mi răspunde.

— Aha, tu eşti Julian! O clipă, te rog.

Amelia apăru cu o expresie întrebătoare.

— Julian? Am precizat că mă-ntorc până mâine.

— Trebuie să discutăm ceva. Sunt în Washington.

— Atunci, vino aici. Tocmai pregăteam prânzul. Ce casnic…

— Aş prefera… trebuie să discutăm între patru ochi.

Ea aruncă o privire în afara ecranului, după care se uită la mine îngrijorată.

— Unde eşti?

— În gara Union.

Bărbatul spuse ceva neinteligibil.

— Pete spune că la nivelul doi se află un bar numit Rotonda. Ne-ntâlnim acolo în treizeci-patruzeci de minute.

— Terminaţi-vă prânzul, i-am zis. Pot…

— Nu, nu. Vin cât pot de repede.

— Mulţumesc.

Am închis şi m-am examinat în oglinda ecranului. În ciuda faptului că mă odihnisem peste noapte, arătam destul de tras la faţă. Ar fi trebuit să mă bărbieresc şi să-mi fi pus haine civile.

Am intrat într-o toaletă, ca să mă rad şi să mă pieptăn, după care am mers la nivelul doi. Gara Union era un nod de transporturi, dar şi un muzeu al tehnologiei căilor ferate. Am trecut pe lângă câteva metrouri din secolul trecut, cu blindajele antiglonţ zgâriate şi îndoite, apoi pe lângă o locomotivă din secolul al XI-xlea, care arăta mult mai bine.

Amelia mă aştepta la uşa barului.

— Am luat un taxi, îmi explică ea când ne-am îmbrăţişat.

Mă conduse în penumbra localului, accentuată de o muzică bizară.

— Cine-i Pete ăsta? Un prieten, ziceai…

— Peter *Blankenship*.

Am clătinat din cap. Numele îmi suna vag familiar.

— *Cosmologul*.

Un robot ospătar ne aduse ceai cu gheaţă şi ne anunţă că un separeu ne costa zece dolari. Am comandat un whisky.

— Deci, sunteţi prieteni vechi.

— Nu, de abia ne-am cunoscut. Voiam să păstrăm secretă întâlnirea asta.

Ne-am luat paharele şi ne-am dus într-un separeu gol, unde ne-am aşezat. Amelia mă fixă cu atenţie.

— Lasă-mă să…

— Am ucis un om.

— Ce?

— Am ucis un băiat, un civil. L-am împuşcat cu

soldier-boy-ul meu.

— Cum ai făcut una ca asta? Credeam că voi nu puteţi ucide… nici chiar alţi soldaţi.

— A fost un accident.

— Ce s-a-ntâmplat, ai călcat pe el?

— Nu, laserul…

— L-ai ucis „accidental” cu un laser?

— Cu un glonte. Eu îi ţintisem genunchii.

— Un civil *neînarmat*?

— Era înarmat – *el* avea laserul! Era o nebunie, o gloată scăpase de sub control. Ni s-a ordonat să tragem în orice individ înarmat.

— Dar nu te-ar fi putut răni *pe tine*. Doar maşina ta.

— Trăgea în stânga şi-n dreapta, am minţit pe jumătate. Ar fi putut ucide zeci de civili nevinovaţi.

— Nu puteai trage în arma lui?

— Nu, era un Nipponex. Astea-s acoperite cu Ablar, un produs antiglonţ special. Am ţintit spre *genunchii* lui şi, în aceeaşi clipă, cineva l-a îmbrâncit din spate. A căzut în faţă şi glontele l-a lovit în piept.

— Deci, a fost ca un fel de accident industrial. El n-ar fi trebuit să se joace cu jucăriile băieţilor mai mari.

— Dacă vrei s-o formulezi în felul ăsta…

— *Tu* cum ai formula-o? Tu ai apăsat pe trăgaci.

— Asta-i o nebunie! N-ai auzit ce s-a-ntâmplat ieri în Liberia?

— În Africa? Am fost prea ocupaţi…

— Este vorba despre oraşul Liberia din Costa Rica.

— Aha, acolo a fost băiatul?

— El şi încă o mie. Toţi… la timpul trecut. — Am tras o duşcă mare din whisky şi am început să tuşesc. — Nişte extremişti au ucis două sute de copii şi au aranjat astfel încât noi să părem responsabili. Acesta a fost începutul… îndeajuns de oribil. Apoi ne-a atacat gloata şi… şi… echipamentele antidemonstranţi ne-au tras clapa. Ar fi trebuit să fie inofensive, dar au provocat moartea altor sute de persoane, ce au fost călcate în picioare. După aceea, localnicii au început să tragă, împuşcându-şi

propriii concetăţeni. De aceea, noi… noi…

— Dumnezeule, iartă-mă! vorbi ea cu glas tremurat. Ai nevoie într-adevăr de ajutorul cuiva, iar eu m-am repezit la tine cu toate oboselile şi preocupările mele. Bietul de tine… ai fost la un psihiatru?

— Mda. Mi-a fost de mare ajutor. — Am scos un cub de gheaţă din ceai şi i-am dat drumul în whisky. — Mi-a zis c-o să depăşesc momentul.

— Aşa va fi?

— Sigur că da. Mi-a dat nişte tablete.

— Atunci, fii atent, nu le combina cu băutura!

— Da, doamnă doctor.

Am sorbit ostentativ.

— Vorbesc serios. Sunt îngrijorată.

— Să fiu sincer, şi eu sunt. (Îngrijorat şi obosit.) Deci, ce faci tu şi Pete ăsta?

— Dar tu…

— Să schimbăm puţin subiectul. De ce voia să vă întâlniţi?

— Este vorba despre Jupiter. Pete pune sub semnul întrebării unele ipoteze cosmologice esenţiale.

— Atunci, de ce te-a solicitat tocmai pe tine? Probabil că toţi, de la Macro în jos, ştiu despre cosmologie mai multe decât tine… Ce naiba, probabil că şi *eu* ştiu mai multe!

— Sunt convinsă că ştii. De altfel, tocmai *ăsta*-i motivul pentru care m-a ales pe mine – toţi superiorii mei sunt implicaţi în etapele de planificare ale Proiectului şi există un consens în legătură cu… anumite aspecte ale lui.

— Care aspecte?

— Nu-ţi pot spune.

— Hai, fii serioasă!

Amelia îşi ridică paharul cu ceai, dar nu gustă; se mulţumi să-l privească.

— De fapt, tu nu poţi *ţine* un secret. De îndată ce te vei conecta, va afla tot plutonul tău.

— Va afla, pe naiba! În pluton, nimeni nu ştie care-i deosebirea dintre un hamiltonian şi un hamburger. Dacă-i

ceva de natură tehnică, nu se pot bizui decât pe reacţiile mele emotive. N-au habar de detaliile tehnice… la fel de bine ar putea fi în greacă.

— Tocmai la reacţiile tale emotive mă refer. Mai multe nu pot spune. Nu mă-ntreba.

— Bine, bine. — Am tras încă o duşcă de whisky şi am apăsat tasta de comandă. — Hai să mâncăm ceva!

Ea comandă un sandviş cu somon, iar eu un hamburger şi un whisky dublu.

— Deci, sunteţi complet străini. Nu v-aţi cunoscut până acum.

— Ce vrei să spui prin asta?

— Pur şi simplu, am întrebat.

— L-am cunoscut acum vreo cincisprezece ani, la un colocviu în Denver. Dacă într-adevăr te interesează, află că pe atunci trăiam cu Marty. El a plecat la Denver şi eu l-am însoţit.

— Aha!

Am terminat primul pahar de whisky.

— Julian, nu-ţi mai face probleme! Nu există nicio relaţie între noi. Este bătrân, gras şi chiar mai nevropat decât tine.

— Mulţumesc. Aşadar, când ziceai că te-ntorci acasă?

— Mâine am ore de predat, aşa c-o să mă-ntorc dimineaţă. Dacă nu terminăm treaba aici, vin miercuri.

— Înţeleg…

— Te rog să nu spui nimănui – mai ales lui Macro – că sunt aici.

— Peter e gelos?

— Ce-i chestia asta cu gelozia? Ţi-am zis că nu există nimic… Umerii i se gârboviră. — Atât doar că el şi cu Peter au avut o polemică în *Physics Review Letters*. Este posibil să mă găsesc într-o poziţie în care să fiu nevoită să-l apăr pe Peter de propriul meu şef.

— Interesantă mutare în carieră!

— Este vorba despre ceva mai important decât cariera. Este… repet, nu-ţi pot spune.

— Pentru că sunt atât de nevropat…

— Nu, nu-i vorba despre asta. Nu-i deloc vorba despre asta. Atât doar… — Comanda noastră fu adusă în separeu, iar Amelia îşi înveli sandvişul într-un şerveţel şi se ridică. — Uite ce-i, sunt sub o presiune mult mai mare decât bănuieşti. Crezi c-o să ai probleme? Trebuie să mă-ntorc.

— Sigur că da. Înţeleg problemele legate de muncă.

— Asta-i mai mult decât muncă. Mai târziu, mă vei ierta.

Ieşi din separeu şi mă sărută prelung. Ochii îi erau înlăcrimaţi.

— Va trebui să discutăm mai pe îndelete despre băiatul acela. Şi despre toate celelalte. Până atunci, ia-ţi tabletele şi ai grijă de tine.

Am privit-o cum se îndepărta grăbită.

Hamburgerul mirosea bine, dar avea gust de carne moartă. Am muşcat din el, însă n-am putut înghiţi. Am transferat discret îmbucătura pe şerveţel şi am băut whisky-ul dublu din trei guri. După aceea, am comandat altul, dar masa mă anunţă că nu-mi putea servi alcool decât peste o oră.

Am luat metroul până la aeroport, iar acolo am mai băut în două locuri, aşteptând cursa de întoarcere acasă. Încă o tărie în avion şi o moţăială nesatisfăcătoare în taxi.

Acasă, am găsit o jumătate de sticlă de votcă şi am turnat-o într-un bol mare plin cu cuburi de gheaţă. Am amestecat băutura până ce bolul s-a aburit pe dinafară. Apoi am răsturnat flaconul pe masă şi am înşiruit tabletele în şapte fişicuri de câte cinci bucăţi.

Am izbutit să înghit şase fişicuri, fiecare cu câte o duşcă de votcă rece ca gheaţa. Înainte de a-l înghiţi pe ultimul, mi-am dat seama că ar fi trebuit să las un bilet. Măcar atâta îi datoram Ameliei. Am încercat să mă scol şi să caut nişte hârtie, dar picioarele nu mă ascultară; erau simpli butuci. M-am gândit o vreme la chestia asta, după care am hotărât să înghit pur şi simplu restul tabletelor, însă n-am izbutit decât să-mi legăn braţul ca pe un pendul. Oricum, nu-mi puteam focaliza ochii asupra tabletelor. M-

am lăsat pe spate şi m-am simţit minunat, liber, ca şi cum aş fi plutit în imponderabilitate. Mi-am dat seama că era ultimul lucru pe care aveam să-l mai simt şi mi s-a părut perfect. Era mult mai bine decât să-i lichidez pe toţi generalii ăia.

* * *

Opt ore mai târziu, când descuie uşa, Amelia simţi mirosul de urină. Alergă din odaie în odaie, şi în cele din urmă îl găsi pe Julian în nişa bibliotecii, căzut pe o parte în scaunul ei favorit, cu ultimul fişic de cinci tablete în faţă, alături de flaconul gol şi de un bol mare plin cu votcă diluată în apă călduţă.

Suspinând întruna, îi pipăi gâtul în căutarea pulsului şi avu senzaţia că simte ceva slab. Îl pălmui de două ori, cu forţa isteriei, dar bărbatul nu reacţionă.

Telefonă la salvare şi i se spuse că toate disponibilităţile erau pe teren; nu puteau veni mai devreme de o oră. În consecinţă, comută la camera de urgenţă a clinicii campusului, descrise situaţia şi anunţă că-l aducea pe Julian acolo. După aceea, chemă un taxi.

Îl ridică din scaun şi încercă să-l prindă de sub subsuori, apoi se căzni să iasă, împleticindu-se, din nişă. Nu era totuşi îndeajuns de puternică pentru a-l purta aşa, astfel că sfârşi prin a-l târî, umilitor, de picioare, prin apartament. Ieşind pe uşă cu spatele, aproape că se izbi de un student voinic, ce o ajută să-l transporte pe Julian la taxi şi o însoţi la spital, punând întrebări la care femeia răspunse monosilabic.

Ajungând acolo, se dovedi că ajutorul lui nu mai era necesar; la intrarea clinicii o aşteptau doi infirmieri şi un medic. Ei îl suiră pe Julian pe o targă cu rotile şi medicul îi făcu două injecţii, una în braţ şi cealaltă în piept. La cea de-a doua, Julian gemu şi se cutremură, iar ochii i se deschiseră, dar li se văzu doar albul. Doctorul spuse că era o reacţie pozitivă. Abia peste douăzeci şi patru de ore aveau să ştie dacă scăpa; Amelia putea să aştepte acolo

sau să plece acasă.

Femeia le făcu pe amândouă. Luă un taxi, însoţită de studentul binevoitor, reveni acasă, îşi strânse notiţele şi cursurile pentru orele de a doua zi şi se întoarse la spital.

În sala de aşteptare nu se mai afla nimeni. Luă o cafea de la automat şi se aşeză la capătul unei canapele.

Notiţele erau clasificate după anii de studiu. Le privi, dar nu se putu concentra asupra lor. Ar fi fost dificil să parcurgă rutina firească a predării, chiar dacă acasă ar fi întâmpinat-o un Julian normal. Dacă Peter avusese dreptate, şi ea era sigură că avusese, Proiectul Jupiter luase sfârşit. Trebuia contramandat. Unsprezece ani, cea mai mare parte a carierei ei de fizician, se duceau pe apa sâmbetei.

Iar acum, această criză stranie prin reciprocitatea ei. Cu câteva luni în urmă, Julian veghease posibila moarte a creierului ei. Totuşi, Amelia provocase ambele momente. Dacă ar fi fost capabilă să treacă pe planul doi activitatea cu Peter – să treacă pe planul doi însăşi cariera ei şi să-i ofere lui Julian sprijinul plin de iubire de care el avea nevoie pentru a-şi depăşi angoasa şi sentimentul de vinovăţie, bărbatul n-ar mai fi ajuns aici.

Sau poate c-ar fi ajuns. N-ar fi fost însă vina ei.

Lângă ea se aşeză un negru în uniformă de locotenent-colonel. After-shave-ul lui cu aromă de lămâie acoperea izul specific spitalului. După un moment, rosti:

— Dumneata eşti Amelia.

— Mi se spune Blaze. Sau profesor Harding.

El încuviinţă din cap, fără să-i întindă mâna.

— Sunt consilierul psihiatric al lui Julian, Zamat Jefferson.

— Am noutăţi pentru dumneata. Sfaturile n-au fost de folos.

Negrul repetă gestul de încuviinţare.

— Ştiam că avea tendinţe sinucigaşe. M-am conectat cu el. De aceea i-am dat tabletele.

— Cum? se holbă Amelia. Nu-nţeleg.

— Ar fi putut înghiţi tot flaconul odată şi ar fi

supravieţuit. Ar fi intrat în comă, dar n-ar fi murit.

— Deci, nu-i în pericol?

Locotenent-colonelul puse pe masa dintre ei un formular roz de laborator şi-l netezi cu ambele palme.

— Citeşte acolo unde scrie „ALC”. Concentraţia de alcool în sânge a fost de 0,35%. În sine, asta înseamnă deja peste jumătate din drumul spre sinucidere.

— Ştiai că bea. Ai fost conectat cu el.

— De obicei, nu este un băutor de tării. Iar scenariul pe care-l gândise pentru sinucidere… ei bine, nu implica alcoolul sau tabletele.

— Serios? Dar ce implica?

— Nu pot spune. Ar însemna să încalc legea. — Ridică formularul şi-l împături cu precizie. — Mai este ceva… un lucru pe care l-ai putea face, pentru a da o mână de ajutor…

— Lui, sau armatei?

— Ambilor. Dacă va scăpa – şi sunt aproape sigur că va scăpa –, nu va mai fi niciodată mecanic. L-ai putea ajuta să traverseze momentul.

Amelia se ascuţi la faţă.

— Ce vrei să spui? El detestă să fie soldat.

— Poate că da, însă nu detestă să fie conectat cu plutonul lui. Dimpotrivă, la fel ca majoritatea oamenilor, a devenit mai mult sau mai puţin dependent de asta, în intimitate. Poate că vei reuşi să-i abaţi atenţia de la pierderea aceasta.

— Prin intimitate… Prin sex…

— Da. — Mai împături de două ori hârtia, apăsând-o cu unghia. Amelia… Blaze, nu sunt sigur că ştii cât de mult te iubeşte el – depinde de dumneata.

— Bineînţeles că-l iubesc. Sentimentul este reciproc.

— Ei bine, în mintea dumitale n-am pătruns niciodată. Din punctul de vedere al lui Julian, există un anume dezechilibru, o asimetrie.

Femeia se lăsă pe spate, rezemându-se de spătarul canapelei.

— Deci, ce vrea el de la mine? întrebă încordată. Ştie

că timpul îmi este limitat. Avem o *singură* viaţă.

— El ştie că eşti măritată cu meseria dumitale. Ceea ce faci este mult mai important decât ceea ce eşti.

— E o afirmaţie destul de dură. — Amândoi tresăriră când cineva dintr-o cameră alăturată scăpă pe jos o tăviţă cu instrumente. — Totuşi, acest lucru este adevărat pentru majoritatea persoanelor pe care le cunoaştem. Lumea-i plină de proletari şi de puturoşi. Dacă Julian ar fi fost unul dintre ei, nici măcar nu l-aş fi întâlnit.

— Nu-i tocmai aşa. Evident, şi eu fac parte din clasa dumitale. Am lua-o razna, dacă n-am avea nimic de făcut, dacă ne-am limita la a consuma. — Privi peretele, căutându-şi cuvintele. — Pe lângă slujba de fizician, te rog să accepţi o jumătate de normă şi ca terapeut. Până se înzdrăveneşte.

Amelia îl privi în felul aparte în care-şi fixa uneori câte un student.

— Mulţumesc pentru că n-ai subliniat că şi el a procedat la fel cu mine. Se ridică brusc şi se apropie de automatul de cafea. — Vrei un pahar?

— Nu, mulţumesc.

Când se întoarse, se aşeză pe alt scaun, astfel ca masa să se găsească între ei.

— Acum o săptămână, aş fi lăsat totul baltă ca să-i fiu terapeut. Îl iubesc mai mult decât crezi dumneata sau el şi, desigur, îi datorez viaţa mea. — Făcu o pauză şi se aplecă înainte. — Dar în ultimele zile, lumea a devenit mult mai complicată. Ştiai c-a fost la Washington?

— Nu. Pentru probleme guvernamentale?

— Nu tocmai. Acolo mă aflam eu… lucram acolo. A venit la mine – eu acum am înţeles-o – un evident strigăt de ajutor.

— Pentru că-l ucisese pe băiat?

— Plus toate celelalte morţi… călcatul în picioare… Evident, am fost oripilată chiar înainte de a vedea ştirile. Însă eu… eu…

Ridică paharul, pentru a sorbi din cafea, dar îl lăsă jos şi oftă – un sunet neaşteptat, sfâşietor. Îşi strivi

lacrimile cu încheieturile degetelor.

— Înţeleg.

— Nu-i nimic de înţeles. Din păcate însă, este ceva mai important decât el sau decât mine. Este chiar mai important decât dacă vom trăi sau vom muri.

— Cum… ia stai! Încetişor. E vorba despre ceea ce lucrezi dumneata?

— Am spus deja prea multe, însă răspunsul este da.

— Ce anume, o aplicaţie militară?

— I-ai putea spune şi aşa. Da.

Bărbatul se lăsă pe spătarul canapelei şi-şi apăsă barba repetat, de parcă ar fi fost lipită.

— Militară… Blaze, dr. Harding… îmi petrec toată ziua, privind diverse persoane care mă mint. Nu sunt expert în multe privinţe, dar la asta mă pricep foarte bine.

— Şi?

— Nimic. Treaba dumitale este treaba dumitale, iar interesul meu faţă de ea începe şi se încheie cu modul în care-mi afectează pacientul. Nu mă interesează dacă acţiunile dumitale salvează ţara, sau chiar lumea. Te rog doar ca atunci când nu lucrezi la problema dumitale, să te ocupi de Julian.

— Voi face asta, sigur că da!

— Cu adevărat, îi eşti datoare.

— Dr. Jefferson, am deja o mamă evreică. Nu mai am nevoie de alta, cu barbă şi costum cu vestă.

— Bine spus. N-am dorit să te insult. — Se ridică. — În mod eronat, direcţionez asupra dumitale propriul meu sentiment de responsabilitate. După ce ne-am conectat, n-ar fi trebuit să-l las să plece. Toate astea nu s-ar fi petrecut dacă l-aş fi internat, dacă l-aş fi pus sub observaţie.

Amelia îi strânse mâna pe care i-o întinsese.

— Perfect. Dumneata bate-ţi capul cu asta, eu o să-mi bat capul cu acelaşi lucru şi pacientul nostru se va însănătoşi vrând-nevrând, prin osmoză[7].

Locotenent-colonelul zâmbi.

---

7 Întrepătrundere și influență reciprocă între două sau mai multe elemente.

— Ai grijă! Ai grijă de dumneata. Chestiile astea pot constitui un stres teribil.

Chestiile astea! Amelia îl privi plecând şi auzi uşa clinicii închizându-se. Simţi cum se înroşeşte la faţă şi se împotrivi presiunii lacrimilor ce-i asaltau ochii, apoi cedă şi le îngădui să învingă.

* * *

Când începusem să mor, avusesem o senzaţie stranie, de parcă aş fi plutit printr-un coridor de lumină albă. Apoi mă trezisem într-o cameră mare, unde se aflau Amelia, părinţii mei şi vreo duzină de prieteni şi rude. Tata era aşa cum mi-l reaminteam din şcoala primară, zvelt şi fără barbă. Nan Li, prima fată la care ţinusem cu adevărat, stătea lângă mine; îşi vârâse mâna în buzunarul meu şi mă mângâia. Amelia ne privea cu un surâs absurd.

Nimeni nu rostea un cuvânt. Ne uitam unii la alţii. Apoi totul se înceţoşase şi m-am deşteptat în clinică, cu o mască de oxigen pe faţă şi cu mirosul de vomă în nări. Maxilarul mă durea de parcă m-ar fi lovit cineva.

Aveam senzaţia că braţul meu aparţinea altcuiva, totuşi am reuşit să ridic mâna şi să îndepărtez masca. În cameră se mai afla cineva, o persoană pe care n-o puteam distinge. I-am cerut o batistă şi-mi întinse una de hârtie. Am încercat să-mi suflu nasul, dar acţiunea a declanşat reflexul de regurgitare, iar persoana nevăzută mă ridică de spate şi-mi puse sub bărbie un recipient metalic, în vreme ce eu am tuşit şi mi-am scurs balele în modul cel mai atrăgător cu putinţă. După aceea, îmi dădu un pahar cu apă şi-mi spuse să mă spăl; atunci mi-am dat seama că era Amelia, nu o infirmieră. Am rostit ceva romantic, de felul „băga-mi-aş”, şi am reînceput să-mi pierd cunoştinţa, iar ea mă lăsă pe pernă şi-mi puse masca pe faţă. Am auzit-o chemând o asistentă, apoi n-am mai ştiut de mine.

Ciudat cât de multe detalii îţi reaminteşti din asemenea experienţe şi cât de puţine din altele. Ulterior, mi s-a spus că după scurta ceremonie a vomitatului

dormisem cincisprezece ore neîntrerupt. Mie nu mi se păruseră mai mult de cincisprezece secunde. M-am trezit brusc, ca şi cum aş fi fost pălmuit, şi l-am văzut pe doctorul Jefferson retrăgându-mi un ac din braţ.

Nu mai aveam masca de oxigen.

— Nu-ncerca să te ridici, zise Jefferson. Mai întâi, orientează-te.

— Bine. (De-abia reuşeam să-l focalizez pe el.) Prima observaţie: nu sunt mort, aşa-i? N-am înghiţit suficiente tablete.

— Amelia te-a găsit şi te-a salvat.

— Va trebui să-i mulţumesc.

— Vrei să spui c-o să-ncerci din nou?

— Câţi n-o fac?

— Mulţi. — Îmi întinse un pahar de apă, cu un pai. — Oamenii încearcă să se sinucidă dintr-o mulţime de motive.

Am supt lichidul rece.

— Doar nu crezi c-am vorbit serios.

— Eu însă am vorbit. Eşti destul de competent în tot ceea ce faci. Ai fi fost mort, dacă Amelia nu revenea acasă.

— O să-i mulţumesc, am repetat.

— Acum doarme. A stat cu tine atâta vreme cât a putut ţine ochii deschişi.

— Apoi ai venit tu.

— Ea m-a chemat. Nu voia să fii singur când te vei trezi. — Cântări injectorul în mână. — Am decis să te ajut cu un stimulent superficial.

Am încuviinţat şi am schiţat o mişcare de ridicare în capul oaselor.

— De fapt, nu-i rău deloc. A contracarat toxinele?

— Nu, împotriva lor te trataseră deja. Vrei să discutăm despre problema asta?

— Nu. M-am întins spre pahar şi el mă ajută. — Nu cu tine.

— Cu Amelia?

— Nu acum. — Am băut şi am fost capabil să pun singur paharul pe noptieră. — Cred că mai întâi vreau să mă conectez cu plutonul meu. Ei vor înţelege.

Urmă o tăcere prelungă.

— Nu vei putea face asta.

— Cum să nu pot? am întrebat nedumerit. Este automat.

— Ai ieşit din joc, Julian. Nu mai poţi fi mecanic.

— Stai aşa! Crezi că vreun soldat din plutonul meu va fi *surprins* de asta? Îi crezi atât de tâmpiţi?

— Nu la asta mă referisem. Nu pot fi siliţi să treacă printr-o astfel de experienţă! Eu deţin o pregătire specială, tocmai pentru asemenea cazuri, şi tot nu pot spune că de-abia aştept să mă conectez cu tine. Vrei să-ţi ucizi prietenii?

— Să-i ucid?

— Da! Exact. Nu crezi că-i posibil să-l determini pe unul dintre ei să facă acelaşi lucru? Pe Candi, de exemplu. Oricum, în majoritatea timpului, ea este foarte aproape de depresia clinică.

Începusem să-mi dau seama că avea dreptate în privinţa asta.

— Dar după ce mă voi vindeca?

— Nu. N-o să mai fi niciodată mecanic. Vei fi redistribuit la…

— *Şoşonar*? Voi fi *şoşonar*!

— Nu vei fi dorit nici în infanterie. Se va profita de educaţia pe care o deţii şi vei fi transferat într-un post tehnic.

— În Portobello?

— Probabil că nu. Acolo te-ai putea conecta, în afara orelor de serviciu, cu membrii plutonului tău, al fostului tău pluton. — Clătină încetişor din cap. – Nu pricepi? N-ar fi bine nici pentru tine, nici pentru ei.

— Oho, pricep, cum să nu! Evident, din punctul tău de vedere.

— *Eu* sunt expertul, rosti el calm. Nu vreau nici să te rănesc şi nici să fiu trimis în faţa Curţii Marţiale pentru neglijenţă – asta s-ar întâmpla dacă te-aş lăsa să revii la plutonul tău. În plus, unii dintre ei n-ar putea rezista la şocul amintirilor tale.

— Noi am împărtăşit sentimentele unor oameni chiar în timp ce mureau, uneori în chinuri teribile.

— Însă respectivii n-au mai înviat. În schimb, tu te-ai întors din lumea morţilor şi vrei să discuţi cât de atrăgătoare poate fi o asemenea acţiune.

— Este posibil să mă fi vindecat de asta.

Chiar în clipa când am vorbit, ştiam cât de fals sunau cuvintele mele.

— Într-o bună zi, sunt sigur că te vei vindeca.

Nici cuvintele lui nu păreau foarte convingătoare.

* * *

Julian mai suportase încă o zi de repaus la pat, după care fusese transferat într-o „incintă de observaţie”, care aducea cu o cameră de hotel, atâta doar că avea broasca numai pe dinafară şi era menţinută permanent încuiată. Timp de o săptămână, dr. Jefferson veni din două în două zile, iar o terapeută tânără şi blândă, Mona Pierce, discută cu el zilnic. După o săptămână (deja, Julian era convins că *avea* să înnebunească), Jefferson se conectase cu el.

Apartamentul în care locuiau era prea ordonat. Julian trecu dintr-o cameră în alta, încercând să descopere ce anume era în neregulă, şi înţelese în mod brusc – probabil că Amelia angajase pe cineva să deretice. Niciunul dintre ei nu avea instincte sau aptitudini în direcţia respectivă. Amelia aflase probabil când va fi externat şi cheltuise nişte dolari pentru asta. Patul fusese făcut cu o precizie cazonă – dovada cea mai clară –, iar pe el se găsea un bileţel cu data curentă scrisă în interiorul unei inimioare.

Julian făcu un ibric de cafea şi se aşeză înaintea consolei. Îl aştepta un maldăr de corespondenţă, majoritatea neplăcută. Era acolo şi o înştiinţare din partea armatei, din care află că se acorda un concediu de o lună cu leafa redusă, după care urma să primească un post în campus, la vreun kilometru de casă. Funcţia se numea „asistent-şef Cercetare”; era o detaşare, aşa că putea locui acasă, „programul urmând a fi stabilit”. Dacă descifra

corect printre rânduri, armata terminase definitiv cu el, dar, din principiu, nu-l trecea imediat în rezervă. Ar fi fost un precedent nedorit – să poţi scăpa din armată pur şi simplu sinucigându-te.

Mona Pierce fusese o ascultătoare atentă, care pusese întrebările cuvenite. Nu-l condamnase pe Julian pentru ceea ce făcuse – se înfuriase pe armată că nu-şi dăduse seama şi nu-l lăsase la vatră înainte de producerea inevitabilului – şi, de fapt, nu dezaproba în mod absolut sinuciderea, dându-i bărbatului permisiunea tacită de a repeta tentativa. Însă nu pentru omorul din Liberia. O mulţime de factori îl determinaseră pe acesta, iar prezenţa lui Julian acolo fusese împotriva voinţei sale; reacţionase automat şi corect.

Probabil că acelora care-i scriseseră nu le fusese uşor, dar pentru el fu de două ori mai greu să le răspundă. Sfârşi prin a alcătui două răspunsuri-tip. Primul era un simplu şi sec: „Mulţumesc pentru grija dovedită. Acum mă simt perfect.”; al doilea, o explicaţie detaliată pentru cei care o meritau şi n-ar fi fost foarte stânjeniţi de ea. Nu terminase de parcurs totul, când apăruse Amelia, purtând o valiză.

Ea nu-l putuse vedea în săptămâna cât stătuse în incinta de observaţie. Julian îi telefonase imediat după externare, dar n-o găsise acasă. Robotul telefonic îl anunţase că lipsea din oraş.

Se îmbrăţişară şi îşi spuseră lucrurile fireşti. El îi umplu o ceaşcă de cafea fără s-o mai întrebe.

— Niciodată nu te-am văzut aşa de obosită. Continui să faci naveta la Washington?

Amelia încuviinţă şi luă cafeaua.

— Plus Geneva şi Tokio. A trebuit să discut cu persoane din CERN şi din Kyoto. — Îşi privi ceasul. — La noapte, mă-ntorc la Washington.

— Iisuse! Ce naiba este, ca să merite să te omori în halul ăsta?

Ea îl privi o clipă, apoi amândoi chicotiră oarecum stânjeniţi. Amelia împinse cafeaua într-o parte.

— Haide să punem alarma la zece jumătate şi să ne odihnim niţel. Te simţi în stare să vii la Washington?

— Să mă-ntâlnesc cu misteriosul Peter?

— Şi să faci nişte matematică. Voi avea nevoie de tot ajutorul pe care-l pot căpăta, ca să-l conving pe Macro.

— Să-l convingi *ce* anume? Ce-i atât de-al dra…

Ea îşi scoase rochia şi rămase aşa cum era în faţa lui.

— Mai întâi, mergem în pat, apoi dormim şi abia după aceea urmează explicaţiile.

* * *

În vreme ce Amelia şi cu mine ne-am îmbrăcat somnoroşi şi am strâns câteva haine, ea îmi oferi o imagine generală despre ceea ce mă aştepta în Washington. N-am rămas multă vreme somnoros.

Dacă aprecierile ei despre teoria lui Peter Blankenship se dovedeau corecte, Proiectul Jupiter trebuia stopat. Putea, literalmente, distruge totul: Pământul, Sistemul Solar, eventual chiar Universul. Avea să se recreeze Diaspora, „Big Bang”-ul care începuse totul.

Jupiter şi sateliţii lui urmau să dispară într-o fracţiune de secundă; Pământul şi Soarele peste câteva zeci de minute. După aceea, sfera de particule şi energie avea să se extindă, înghiţind toate stelele din galaxie, pentru ca, finalmente, să ajungă să cuprindă restul Universului.

Unul dintre aspectele cosmologice pe care Proiectul Jupiter ar fi trebuit să le testeze era ipoteza „universului accelerat”. Aceasta avea o vechime de aproape un secol şi supravieţuise în ciuda lipsei de eleganţă, precum şi a unui scepticism dominant legat de circumstanţele ei, deoarece, în absolut toate modelele, ipoteza apăruse necesară pentru a aprecia ce se întâmplase în infima fracţiune de timp de după Creaţie – egală cu 10-35 dintr-o secundă.

În esenţă, în acel interval minuscul, trebuie fie ca viteza luminii să crească temporar, fie ca timpul să fie elastic. Din diverse motive, elasticitatea timpului fusese

dintotdeauna explicaţia cea mai plauzibilă.

Toate acestea se petrecuseră când Universul era foarte mic, în vreme ce creştea până la dimensiunea unui bob de mazăre.

În taxiul pe care l-am luat până la aeroport şi pe durata zborului Amelia dormi, iar eu am parcurs ecuaţiile de câmp şi am încercat să le atac rezultatele, folosind teoria pseudo-operatorilor. Respectiva teorie era atât de nouă încât n-o aplicasem până acum la nicio problemă practică; Amelia abia auzise de ea. Trebuia să discut cu anumite persoane despre modul ei de utilizare, iar reuşita depindea de existenţa unei puteri de calcul superioară celei pe care o avea notebook-ul meu.

(*Să presupunem însă* că aş fi demonstrat că ei greşeau, iar Proiectul Jupiter continua, dar se dovedea că eu – şi noua mea tehnică – nu avusesem dreptate. Un individ care nu putea suporta ideea uciderii unui singur om avea să sfârşească prin a distruge toată viaţa din Univers.)

Pericolul consta în faptul că Proiectul Jupiter avea să focalizeze energii imense într-un volum mult mai mic decât un bob de mazăre. Peter şi Amelia considerau că astfel se vor recrea, în sens invers, condiţiile ce caracterizaseră Universul atunci când avusese dimensiunile respective, şi o fracţiune infinitezimală de secundă mai târziu, se va forţa apariţia unui minuscul univers accelerat, ce avea să fie urmat de o nouă Diasporă. Părea straniu că o reacţie petrecută într-un volum de dimensiunea unui parameci ar fi putut declanşa sfârşitul lumii. Al Universului.

Evident, singura modalitate de a verifica realmente ipoteza era efectuarea experimentului. Aducea întrucâtva cu testarea funcţionării unei arme prin încărcarea ei, introducerea ţevii în gură şi apăsarea pe trăgaci.

M-am gândit la metafora aceasta în vreme ce stabileam condiţiile operatorilor, în avion, dar nu i-am împărtăşit-o şi Ameliei. Mă gândisem că un individ care încercase recent să se sinucidă n-ar fi fost tocmai tovarăşul ideal pentru un asemenea risc.

Pentru că, desigur, Universul nu se sfârşeşte o dată

cu moartea ta. Indiferent care ar fi cauza ei.

Când am aterizat, Amelia continua să doarmă, cu capul rezemat de geam, iar modificarea vibraţiilor n-o trezi. Am deşteptat-o, apoi am luat cele două genţi ale noastre. Era atât de obosită încât mă lăsă s-o duc pe a ei fără nicio împotrivire.

În vreme ce ea suna la Peter, ca să se asigure că nu se culcase, am cumpărat un pachet de acceleratoare de la un stand din aeroport. După cum bănuise, bărbatul era treaz şi în acceleraţie, aşa că ne-am lipit respectivele derme înapoia urechii; până am ajuns la metrou, eram treji şi în formă. Nişte chestii excelente – dacă nu abuzai de ele. M-am interesat şi Amelia îmi confirmă că Peter le utiliza nonstop.

Ei bine, dacă ai misiunea de a salva Universul, ce mai contează o mică dereglare a somnului? Amelia folosea destule, totuşi dormea (luând sedative) trei-patru ore pe zi. Dacă nu faci asta, mai devreme sau mai târziu te prăbuşeşti ca un meteorit. Peter avea nevoie de o argumentaţie completă şi inflexibilă înainte de a-şi permite să se culce, şi ştia că va plăti pentru asta.

Amelia îi spusese că eram „bolnav”, dar nu dăduse amănunte. I-am sugerat să-i zicem că fusese vorba despre o toxiinfecţie alimentară. Alcoolul este şi el un aliment.

Peter nu puse însă nicio întrebare. Interesul lui faţă de oameni începea şi se încheia cu utilitatea lor pentru „Problemă”. Atuurile mele erau că prezentam încredere că-mi voi ţine gura şi că studiasem noua tehnică de analiză.

Ne aştepta la uşă şi-mi întinse o mână rece şi umedă, privindu-mă cu pupilele cât vârful de ac, specifice acceleraţilor. Conducându-ne spre biroul său, ne indică o tavă pe care zăceau mezeluri şi brânză ce păreau îndeajuns de vechi ca să te pricopsească *realmente* cu o toxiinfecţie alimentară.

În birou, domnea obişnuita dezordine, creată de maldărele de hârtii, lectoare şi cărţi. Peter avea o consolă cu un ecran mare, dublu; unul dintre ele afişa o analiză

hamiltoniană tradiţională, iar celălalt o matrice (de fapt, faţa vizibilă a unei hipermatrice) plină de numere. Orice individ familiarizat cu cosmologia o putea decodifica; în esenţă, era un grafic al diverselor aspecte ale protouniversului între vârstele de zero şi zece mii de secunde.

El indică ecranul respectiv.

— Identifică… poţi identifica primele trei rânduri?

— Da, am încuviinţat şi am făcut o pauză îndeajuns de lungă ca să-i apreciez simţul umorului – nu avea aşa ceva. Primul rând este vârsta Universului exprimată în puterile lui zece. Pe rândul doi sunt temperaturile, iar pe rândul trei, raza. Ai eliminat coloana zerourilor.

— Care este redundantă.

— Atâta timp cât se ştie că-i acolo. Peter… pot să-ţi spun Peter?

— Sigur că da, Julian. — Îşi frecă barba nerasă de două-trei zile. — Blaze, lasă-mă să m-aranjez puţin înainte de a-mi povesti despre Kyoto. Julian, familiarizează-te cu matricea. Dacă ai nedumeriri despre variabile, atinge rândul în stânga.

— Ai dormit vreun pic? întrebă Amelia. El îşi privi ceasul.

— Când ai plecat? Acum trei zile? Am dormit puţin, atunci. N-am nevoie.

Ieşi din odaie.

— Chiar dacă doarme o oră, am comentat, tot va fi la pământ.

— E de-nţeles, clătină Amelia din cap. Tu eşti pregătit pentru ce va urma? Tipul n-are milă cu sclavii.

I-am arătat un petic de piele neagră.

— Asta mi-i moştenirea.

Modul în care abordam eu Problema avea vechimea fizicii însăşi, a fizicii postaristoteliene. Plecam de la condiţiile iniţiale ale lui Peter şi, ignorându-i hamiltonienii, verificam dacă teoria pseudo-operatorilor ajungea la aceeaşi concluzie. În caz afirmativ, următorul pas – probabil singurul – care trebuia să ne preocupe erau

condiţiile iniţiale în sine. Nu existau date experimentale despre condiţii apropiate de regimul „universului accelerat”. Puteam verifica anumite aspecte ale Problemei, instruind acceleratorul de particule Jupiter să producă energii tot mai apropiate de punctul critic. Totuşi, cât de mult poţi împinge un robot spre marginea prăpastiei, când între comandă şi răspuns se pot scurge patruzeci şi opt de minute? Nu prea mult…

Următoarele două zile au însemnat un maraton matematic, lipsit complet de somn. Am făcut o pauză de o jumătate de oră când am auzit explozii afară şi ne-am urcat pe acoperiş ca să admirăm focurile de artificii de 4 Iulie deasupra Monumentului Washington.

Privind exploziile şi simţind izul de praf de puşcă, mi-am dat seama că acest spectacol era un fel de avanpremieră diluată a atracţiilor ce urmau. Aveam la dispoziţie ceva mai mult de nouă săptămâni. Dacă se desfăşura conform graficului, Proiectul Jupiter avea să producă nivelul critic de energie la 14 septembrie.

Cred că toţi făcuserăm legătura. Am privit finalul în tăcere, după care am revenit la muncă.

Peter ştia câte ceva despre analiza cu pseudo-operatori, iar eu cunoşteam puţină cosmologie; am petrecut o mulţime de timp asigurându-ne că eu înţelegeam întrebările şi că el înţelegea răspunsurile. La sfârşitul celor două zile, eram la fel de convins ca ei. Proiectul Jupiter trebuia să înceteze.

Sau *noi toţi* aveam să încetăm să mai existăm. Un gând teribil mi-a trecut prin minte, pe când vibram de acceleratoare şi de cafea neagră: îi puteam ucide pe Peter şi Amelia din două lovituri. După aceea, puteam să distrug toate datele şi să mă sinucid.

Aş fi devenit Shiva, Distrugătorul Lumilor, ca să parafrazez un pionier al armelor nucleare. Printr-un simplu act de violenţă, aş fi putut nimici Universul.

Noroc că eram întreg la minte.

Inginerilor Proiectului nu le-ar fi fost greu să prevină

dezastrul; orice modificare aleatorie a poziţiei câtorva componente ale inelului ar fi avut un asemenea efect. Ca să poată funcţiona, sistemul trebuia aliniat: o colimare circulară cu circumferinţa de peste un milion de kilometri, care dura mai puţin de un minut, înainte ca forţa de gravitaţie a sateliţilor lui Jupiter s-o facă bucăţi pentru totdeauna. Evident, minutul respectiv avea să fie practic infinit prin comparaţie cu intervalul minuscul care se simula. De asemenea, exista timp suficient pentru impulsul de accelerare necesar descrierii unei orbite şi producerii firicelului superîncărcat ce urma să pună capăt tuturor lucrurilor.

* * *

Fără să vreau, începuse să-mi placă de Peter. Era *într-adevăr* un stăpân nemilos de sclavi, dar muncea enorm, comparativ cu ceea ce ne solicita Ameliei şi mie. Era temperamental şi sarcastic, şi izbucnea în erupţii de furie cu regularitatea unui gheizer. Nu întâlnisem însă altă persoană atât de absolut dedicată ştiinţei. Aducea cu un pustnic nebun, pierdut în adoraţia divinităţii sale.

Sau aşa mi se părea mie.

Cu acceleratoare sau nu, eu sunt binecuvântat şi blestemat cu un corp de militar. În soldier-boy, fusesem stimulat permanent, pentru evitarea crampelor; la universitate, făcusem zilnic mişcare, alternând o oră de alergare cu o oră petrecută în sala de gimnastică. De aceea, mă puteam descurca fără somn, dar nu şi fără sport. În fiecare dimineaţă, în zori, îmi ceream scuze şi plecam să alerg.

Cu această ocazie, exploram sistematic centrul Washingtonului, luând metroul şi mergând în fiecare zi în altă direcţie. Văzusem majoritatea monumentelor (ceea ce poate însemna suficientă mişcare pentru cineva care, de fapt, *optase* pentru armată) şi ajungeam chiar până la grădina zoologică, sau la Alexandria, când simţeam că am chef de câţiva kilometri suplimentari.

Peter acceptase faptul că trebuia să fac exerciţii fizice pentru a evita crampele. Eu susţineam că-mi limpezea şi mintea, dar el îmi atrăsese atenţia că avea mintea îndeajuns de limpede şi că nu făcea alt sport decât trântele cu cosmologia.

Nu era întru totul adevărat. În cea de-a cincea zi, aproape că ajunsesem la metrou, când mi-am dat seama că-mi uitasem cardul acasă. M-am întors şi am intrat în apartament.

Hainele mele de stradă se găseau în living, lângă patul pliant pe care-l împărţeam cu Amelia. Am scos cardul din portofel şi mă pregăteam să ies, când am auzit un zgomot în dormitor. Uşa era întredeschisă; am privit înăuntru.

Pe marginea mesei, Amelia stătea goală de la mijloc în jos, cu picioarele petrecute în jurul capului pleşuv al lui Peter. Strângea muchia mesei cu atâta putere, încât încheieturile degetelor i se albiseră; chipul îi era ridicat spre tavan, fiind schimonosit de orgasm.

Am închis uşa cu un clic uşor şi am ieşit.

Timp de câteva ore, am alergat cât de tare am putut, oprindu-mă de câteva ori ca să cumpăr apă şi s-o vomit. Când am ajuns la frontiera dintre districtul Columbia şi statul Maryland, n-am putut trece, întrucât nu aveam asupra mea permisul interstatal. De aceea, m-am oprit şi am intrat într-o bombă numită „Grota Graniţei”, unde era rece şi duhnea a fum de tutun, substanţă legală în D.C. Am dat pe gât imediat un litru de bere, după care am sorbit alene din alt litru în care turnasem un whisky mic.

Combinaţia acceleratoarelor cu alcool nu-i întotdeauna plăcută. Mintea ţi-o ia razna în toate direcţiile.

Când începusem să ies împreună cu Amelia, discutaserăm despre fidelitate şi gelozie. Era un fel de problemă a generaţiei; în perioada adolescenţei mele, existaseră o sumedenie de experimentări sexuale şi de schimburi de parteneri, pornindu-se de la ideea că actul sexual nu însemna decât biologie, în vreme ce dragostea era cu totul altceva iar orice cuplu putea negocia separat

cele două subiecte. Cu cincisprezece ani mai înainte, când Amelia avusese aceeaşi vârstă, atitudinile fuseseră mult mai conservatoare – nu exista sex fără dragoste, după care urma monogamia.

Pe atunci, ea îmi acceptase principiile – sau lipsa lor, ar fi putut spune contemporanii ei –, deşi amândoi crezuserăm că va fi prea puţin probabil să ne exercităm libertatea.

Prin urmare, Amelia şi-o exercitase şi, dintr-un anumit punct de vedere, acest lucru fusese devastator. Cu mai puţin de un an în urmă, aş fi profitat de prima ocazie de a face sex cu Sara, conectat sau nu. Aşadar, ce drept aveam eu să mă simt jignit pentru că Amelia făcuse exact acelaşi lucru? De destulă vreme trăia alături de Peter, şi între ei se crease o relaţie mult mai strânsă decât în cazul multor perechi căsătorite, în plus îl respecta enorm, aşa că dacă el o solicitase pentru un act sexual, de ce să nu fi acceptat?

Cu toate acestea, aveam senzaţia că ea îl solicitase. Cu siguranţă, fusese extrem de satisfăcută.

Am terminat băutura şi am trecut pe cafea cu gheaţă, care avea gustul acidului rece de baterie, în ciuda celor trei linguriţe de zahăr.

Ştia oare că-i văzusem? Închisesem uşa în mod reflex, dar poate că ei nu-şi reaminteau c-o lăsaseră deschisă. Uneori, curentul produs de o instalaţie de climatizare, care porneşte şi se opreşte, poate trânti o uşă, închizând-o.

— Pari singur, soldat. (Alergam întotdeauna în salopeta militară, pentru eventualitatea în care aş fi dorit o bere fără cardul de raţie.) Pari trist.

Era drăguţă, blondă şi avea în jur de douăzeci de ani.

— Mulţumesc, i-am spus, dar mă simt perfect.

Se aşeză pe taburetul de lângă mine şi-mi arătă cardul ei ID; numele profesional era Zoë şi inspecţia medicală purta data de ieri. De atunci, un singur client îi semnase carnetul.

— Nu sunt doar o târfă, ci şi expert profesionist în probleme masculine, iar tu nu eşti deloc „perfect”. Pari

gata să sari de pe un pod.

— Atunci, lasă-mă s-o fac!

— Nu, nu! Bărbaţii sunt prea puţini ca să mai irosim unul. — Îşi ridică peruca. — Oricum, cei conectaţi nu-s destui.

Rochia ei, de un alb-murdar, era din mătase naturală şi atârna liber pe corpul graţios şi atletic, dezvăluind totul şi nimic: *Produsul acesta este atât de bun încât nu trebuie să-i fac reclamă*.

— Mi-am utilizat majoritatea punctelor de divertisment, am rostit. Nu-mi pot permite una ca tine.

— Hei, nu fac afaceri! Îţi ofer un număr gratuit. Ai zece dolari pentru jac?

Aveam banii respectivi.

— Da, însă… uite ce-i… am băut cam mult…

— La mine nu contează asta. — Zâmbi, dezvăluindu-şi dinţii perfecţi şi flămânzi. — Dacă nu vei fi satisfăcut, îţi garantez restituirea banilor. Îţi dau înapoi cei zece dolari.

— Vrei să faci sex conectată…

— În plus, îmi plac soldaţii. Cândva, am fost şi eu soldat.

— Haide, haide! Nu eşti îndeajuns de bătrână.

— Sunt mai bătrână decât arăt. Şi nici n-am fost mult timp.

— Ce s-a-ntâmplat?

Se apecă spre mine, astfel încât să-i pot vedea sânii.

— Există o singură modalitate de a afla, îmi şopti.

La o distanţă de două clădiri, se afla un local de conectare. Peste numai câteva minute, mă aflam în cabina întunecoasă şi umedă, alături de străina aceea intimă, cu amintirile şi sentimentele noastre ciocnindu-se şi întrepătrunzându-se. Am simţit degetul nostru lunecând cu uşurinţă în vaginul nostru, am gustat transpiraţia sărată şi izul puternic al penisului nostru, sugându-l până la rigidizare. Sânii radiau. Ne-am rotit până ce am devenit două guri activând laolaltă. Exista o durere îndepărtată ce distrăgea, provenită de la doi molari ai ei care necesitau tratament. O îngrozeau dentiştii, şi frumoşii dinţi frontali

ai lui Zoë erau de plastic.

Se gândise la sinucidere, totuşi n-o încercase niciodată, şi ritmul nostru sexual se reduse în vreme ce îmi trăi amintirea – dar mă înţelese! Petrecuse o zi ca mecanic într-un pluton vânător/ucigaş, din cauza unei erori birocratice. Asistase la moartea a doi oameni şi suferise o criză nervoasă, iar soldier-boy-ul ei paralizase.

Nu ştia nimic despre ştiinţă sau despre matematică; absolvise facultatea de educaţie fizică şi, cu toate că simţea anxietatea mea legată de sfârşitul lumii, o asocia tentativei de sinucidere. Pentru câteva minute, am încetat orice act sexual şi am rămas pur şi simplu ţinându-ne în braţe, împărţindu-ne durerile la un nivel greu de descris, independent de memoria curentă – bănuiesc că era o comunicare la nivelul chimiei corpurilor.

Soneria ne anunţă că mai rămăseseră două minute şi ne-am recuplat, de-abia mişcându-ne; uşoarele contracţii interne ne-au adus la un orgasm lin şi curgător.

Apoi am rămas în căldura de lămâie a soarelui după-amiezii, încercând să ne gândim ce să spunem.

Ea mă strânse de mână.

— N-ai să-ncerci din nou… să te sinucizi…, nu-i aşa?

— Nu cred.

— Ştiu ce gândeşti. Eşti încă prea tulburat de ei doi.

— M-ai ajutat în privinţa asta. Te-am avut pe tine, am fost tu.

— Apropo…

Îmi întinse cardul şi am semnat pe spatele lui.

— Chiar dacă nu taxezi? am întrebat-o.

— Soţii constituie o excepţie, îmi răspunse.

Apoi se încruntă. Am perceput ceva fantomatic. Brusc, m-am simţit scăldat într-o sudoare neaşteptată.

— Ce anume?

— Te-ai conectat cu ea. Numai o dată? O dată şi… încă o dată, care… care n-a fost cea reală?

— Mda. Şi-a instalat o mufă, dar n-a prins.

— Îmi pare rău! — Se apropie şi-mi îndepărtă un fir de aţă de pe cămaşă, apoi ridică ochii spre mine şi

murmură: – Chestiile pe care le gândeam despre tine că eşti negru… ştii că nu-s rasistă, sau altceva…

— Ştiu.

Era, totuşi, dar lipsită de maliţie şi nu într-o modalitate pe care s-o poată controla.

— Ceilalţi doi…

— Nu-ţi face griji în legătură cu ei. (Avusese doar alţi doi clienţi de culoare, plini de furie şi pasiune.) Oamenii sunt de mai multe feluri. Tu eşti stăpân pe tine, atent… Nu rece, insensibil. Ar trebui să rămână în continuare cu tine.

— Pot să-i dau numărul tău de telefon? Ca sursă de referinţă?

Zoë chicoti.

— Las-o pe ea să aducă vorba. Să vorbească ea prima.

— Nu-s sigur dacă ştie că i-am văzut.

— Dacă nu ştie, va şti. Trebuie să-i oferi timp să se gândească la ce va spune.

— Bine, o să aştept.

— Promiţi?

— Promit.

Se ridică pe vârful picioarelor şi mă sărută pe obraz.

— Dacă ai nevoie de mine, ştii cum să mă găseşti.

— Da. — I-am repetat numărul. — Sper c-ai avut o zi bună.

— Bărbaţii ăştia! Niciodată nu fac o treabă ca lumea înainte de apusul soarelui.

Flutură două degete spre mine şi se îndepărtă, mătasea dezvăluindu-i şi acoperindu-i cu artă metronomul picioarelor. Am încercat pe neaşteptate un fulger de flashback şi, pentru o clipă, am fost din nou în trupul lui Zoe, încălzit postcoital şi vânând altceva. O femeie căreia îi plăcea munca ei.

Era ora trei; lipsisem şase ore. Peter avea să se suie pe pereţi. Am luat metroul înapoi şi, de la magazinul din staţie, am cumpărat o mulţime de alimente.

Peter nu comentă nimic şi nici Amelia. Fie că ştiau că-i văzusem şi erau stânjeniţi, fie fuseseră prea ocupaţi ca

să fie deranjaţi de absenţa mea. Indiferent de variantă, dinspre Jupiter tocmai sosise volumul de date al săptămânii curente şi asta însemna câteva ore de sortări monotone şi de verificări redundante.

Le-am arătat ce cumpărasem şi i-am anunţat că diseară aveam tocană de pui. Găteam pe rând – mai exact, eu şi Amelia găteam; Pete comanda întotdeauna pizza sau mâncare thailandeză. Avea o sursă privată de bani şi ocolea raţiile, deoarece obţinuse un post în Paza Coastelor. În dulapul din vestibul ţinea chiar o uniformă de căpitan, într-un sac de plastic, dar nu avea habar dacă i se potrivea.

Noile date mi-au oferit destule de făcut; analiza pseudo-operatorie necesită o planificare amănunţită, înainte de a începe realmente să râşneşti numere. Am încercat să las în urmă evenimentele tulburătoare ale zilei şi să mă concentrez asupra fizicii, însă am reuşit doar parţial. Ori de câte ori priveam spre Amelia, îi revedeam chipul pierdut în extaz şi simţeam un fior de reacţie sfidătoare şi de vinovăţie, din cauza aventurii cu Zoe.

La ora şapte am pus puiul într-o oală cu apă şi am răsturnat deasupra legumele congelate; am tăiat o ceapă şi am adăugat-o, împreună cu câţiva căţei de usturoi. Am pus-o la fierbere rapidă, după care am lăsat-o patruzeci şi cinci de minute la foc mic. În acest răstimp, mi-am pus căştile şi am ascultat câteva dintre noile chestii etiopiene. Or fi ei inamici, dar muzica lor este mult mai interesantă decât a noastră.

Obiceiul nostru era să cinăm la opt şi să vizionăm cel puţin prima parte din *Ora Harold Burley*, o emisiune de sinteză a ştirilor de la Washington, care se adresa celor ce puteau citi fără să mişte buzele.

Costa Rica fusese paşnică azi; avuseseră loc lupte în Lagos, Ecuador, Rangoon, Magreb. Convorbirile de pace de la Geneva îşi continuau şarada elaborată.

În Texas plouase cu broaşte. Exista chiar o înregistrare video realizată de un amator. După aceea, apăru un zoolog care explică faptul că nu era decât o iluzie

cauzată de neaşteptatele inundaţii locale. Aiurea! Arme ngumi secrete; ţopăiau prin toată ţara şi apoi bum!, explodau brusc, eliberând gaze toxice broscăreşti. Sunt om de ştiinţă, ce naiba – mă pricep la chestiile astea!

În Ciudad de Mexico se desfăşurase o „demonstraţie” a consumatorilor, care ar fi fost denumită revoltă dacă ar fi avut loc în teritoriul inamic. Cineva pusese mâna pe raportul de trei sute de pagini care detalia ce anume se produsese în ultima lună cu nanoforjele „naţiunii celei mai favorizate”. Spre surpriza generală, în majoritate fusese vorba despre bunuri de lux destinate bogătaşilor. În raportul public de activitate se consemnase cu totul altceva.

Mai aproape de casă, Amnesty International încerca să aducă în faţa tribunalului cristalele ce conţineau înregistrările activităţilor plutonului vânător/ucigaş din Divizia 12, care fusese acuzat de torturi în cadrul unei operaţiuni desfăşurate în Bolivia rurală. Evident, totul era *pro forma*; solicitarea avea să fie amânată pe temeiul unor detalii tehnice până la moartea termică a Universului. Sau până ce cristalele puteau fi distruse şi se sintetizau nişte falsuri convingătoare. Toată lumea, inclusiv Amnesty International, ştia că se derulau operaţiuni „negre” a căror existenţă nu era nici măcar consemnată la nivelul diviziei.

Un potenţial terorist fusese identificat la punctul vamal de la podul Brooklyn şi executat pe loc. Ca de obicei, nu se ofereau detalii.

Compania Disney anunţase planuri pentru un parc de distracţii Disneyworld pe o orbită joasă a Pământului, prima lansare urmând a avea loc peste douăsprezece luni. Peter ne atrase atenţia asupra semnificaţiei informaţiilor invizibile din comunicat. Zona din jurul spaţioportului Chimborazo, doar pe jumătate construit, fusese „pacificată” de peste un an. Disney n-ar fi demarat construcţia, dacă n-ar fi avut garanţii privind transportul turiştilor acolo. Prin urmare, aveam să beneficiem din nou de curse civile regulate în spaţiu.

Amelia şi cu mine băuserăm o sticlă de vin în timpul

cinei. Eu am declarat că doream să dorm câteva ore înainte de a trece la treabă, iar Amelia mi se alătură.

Stăteam sub pătură, perfect treaz, când ea ieşi din baie şi se strecură lângă mine. Rămase nemişcată o clipă, fără să mă atingă.

— Îmi pare rău că ne-ai văzut, vorbi în cele din urmă.

— Aşa am convenit dintotdeauna. Dreptul la libertate…

— N-am spus că-mi pare rău pentru ce am făcut. — Se întoarse pe o parte, cu faţa spre mine în întuneric. — Deşi poate că-mi pare. Am spus că-mi pare rău că ne-ai văzut.

Asta era rezonabil.

— Dintotdeauna a fost aşa? Te-ai culcat şi cu alţi bărbaţi?

— Chiar vrei să-ţi răspund la întrebarea asta? Va trebui şi tu să răspunzi la aceeaşi întrebare.

— Asta-i cel mai simplu. O femeie, o dată, azi.

Îşi puse palma pe pieptul meu.

— Îmi pare rău. Acum chiar că mă simt ca o nemernică. — Mă atinse cu degetul mare deasupra inimii. — N-a fost decât Peter şi numai de când tu… ai luat tabletele. Pur şi simplu… nu ştiu. Pur şi simplu, n-am putut suporta.

— Lui nu i-ai spus motivul.

— Nu, ţi-am zis doar. El continuă să creadă că ai fost bolnav. Nu-i genul de bărbat care să insiste cerând detalii.

— Dar este genul de bărbat care insistă în alte… direcţii.

— Hai, termină! — Se întinse astfel încât îmi atinse corpul pe toată lungimea. — Majoritatea bărbaţilor singuri îşi radiază permanent disponibilitatea. Nici măcar nu trebuia să *ceară*. Cred că n-am făcut altceva decât să-i pun mâna pe umăr.

— Şi apoi te-ai predat inevitabilului.

— Cred că da. Dacă vrei să te rog să mă ierţi, o s-o fac.

— Nu. Îl iubeşti?

— Cum? *Pe Peter*? Nu.

— Atunci am clasat cazul. — M-am întors pe o parte, ca s-o iau în braţe, după care am răsturnat-o pe spate, lipindu-mă uşor de ea. — Hai să facem zgomot.

Am fost capabil să încep, dar nu şi să termin; m-am înmuiat în ea. Când am încercat să continuu cu mâna, îmi spuse că ar fi fost mai bine să dormim puţin. N-am izbutit.

* * *

Evident, cazul nu se clasase. Întâlnirea cu Zoë continua să revină în mintea lui, rezonând cu toate sentimentele complexe pe care continua să le aibă faţă de Carolyn, moartă de mai bine de trei ani. Sexul cu Amelia era tot atât de diferit pe cât diferă o gustare de un ospăţ. Dacă îşi dorea un ospăţ zilnic, în Portobello şi în Texas existau mii de mufiste mai mult decât doritoare. Nu era, totuşi, chiar aşa de flămând.

Deşi aprecia stilul direct al Ameliei, nu era sigur că o credea cu adevărat. Dacă ea îl iubea pe Peter, şi-ar fi putut justifica minciuna, în condiţiile existente, prezentând-o ca pe o încercare de a-i menaja sentimentele. În niciun caz nu *păruse* indiferentă, cu faţa fizicianului îngropată între picioarele ei.

Însă toate acestea puteau să mai aştepte. Julian izbuti să adoarmă cu numai câteva secunde înainte ca alarma deşteptătorului să sune. Bâjbâi după o cutie de acceleratoare şi le folosiră amândoi. Până se îmbrăcară, păienjenişurile din ochi începură să se destrame şi Julian era gata să se apuce de matematică după încă o ceaşcă de cafea.

După ce trecură noile date prin metoda modernă a lui Julian şi prin cea veche-şi-testată a lui Peter, toţi trei fură convinşi. Amelia consemnase rezultatele în scris; petrecură o jumătate de zi, revăzându-le şi şlefuindu-le, apoi le expediară la *Astrophysical Journal*, pentru evaluare.

— Mulţi ne vor dori capul, comentă Peter. Eu o să plec vreo zece zile în vacanţă, fără să răspund la niciun

telefon. O să dorm o săptămână.

— Unde mergi? se interesă Amelia.

— Undeva în Insulele Virgine. Vrei să vii şi tu?

— Nu, n-aş avea ce căuta tocmai acolo. — Cu toţii râseră, puţin crispat. — Oricum, avem ore de ţinut.

Urmară câteva comentarii pe tema respectivă, optimiste din partea lui Peter şi exasperate din partea Ameliei. Deja lipsise la unul sau două seminarii pe săptămână – ce mai contau alte câteva? *Tocmai* pentru că absentase la aşa multe, insistă ea.

Julian şi Amelia luară avionul înapoi spre Texas, complet epuizaţi, continuând să recurgă la acceleratoare, fiindcă nu îndrăzneau să renunţe la ele înainte de week-end. Executară în mod automat mişcările necesare susţinerii cursurilor şi seminariilor, aşteptând ca lumea lor să se destrame. Niciunul dintre colegi nu făcea parte din colectivul de referenţi al lui *Aph. J.* Şi se părea că nici nu fuseseră consultaţi.

Vineri dimineaţa, Amelia primi o înştiinţare scurtă din partea lui Peter: „Evaluarea se încheie azi după-amiază. Optimist."

Julian se găsea la parter. Îl sună şi-i arătă mesajul.

— Cred c-ar fi cazul să dispărem, zise bărbatul. Dacă Macro află despre asta înainte să plece de la birou, o să ne apeleze. Ar bine să aşteptăm până luni.

— Eşti laş, făcu ea. Şi eu la fel. Ce-ar fi să ne ducem mai devreme la Saturday Night Special? Putem pierde timpul pe la Zoogenă.

Zoogena era Muzeul Experimentelor Genetice, un loc pe care grupurile ce apărau drepturile animalelor îl închideau cu regularitate, după care era redeschis la fel de regulat de către avocaţi. Aparent, muzeul etala tehnologiile de vârf în manipularea genetică. În realitate, era un spectacol de circ, unul dintre divertismentele cele mai populare din Texas.

Muzeul se afla la numai zece minute de mers pe jos de Saturday Night Special, însă Julian şi Amelia nu mai fuseseră acolo de la ultima redeschidere. Apăruseră multe

exponate noi.

Unele dintre specimenele conservate erau fascinante, totuşi adevăratele atracţii rămâneau cele vii – grădina zoologică. Cumva, se izbutise obţinerea unui şarpe cu douăsprezece picioare, dar nu-l puteau învăţa să meargă. Aceasta păşea *cu* toate cele şase perechi simultan şi înainta printr-o succesiune de ridicări şi coborâri; un progres destul de mic faţă de târâre. Amelia presupuse că între picioare şi sistemul nervos al reptilei exista acelaşi tip de conexiuni ce fac legătura cu coastele unui şarpe obişnuit.

Valoarea unui şarpe mai mobil putea fi pusă sub semnul întrebării, iar biata creatură fusese, evident, realizată ca o simplă curiozitate; totuşi, o altă noutate avea şi o aplicaţie practică, pe lângă faptul că-i speria pe copii: un păianjen de mărimea unei perne, care ţesea o plasă din fire groase şi puternice pe o ramă, aidoma unui război viu de ţesut. Plasa rezultată avea aplicaţii în chirurgie.

Exista apoi o vacă pitică, mai scundă de un metru, descrisă ca fiind fără utilitate practică. Julian sugeră că ar fi putut răspunde nevoilor unora ca ei, cărora le plăcea să pună lapte în cafea, dacă s-ar fi putut găsi o metodă de mulgere. Nu mergea însă ca o vacă; se legăna, umblând de colo-colo plină de curiozitate – probabil că fusese combinată genetic cu un căţel.

* * *

Ca să economisim credite şi bani, am folosit automatele de la Zoo, mulţumindu-ne cu pâine şi brânză. În partea din spate a muzeului, fuseseră instalate câteva mese sub un acoperiş – o noutate faţă de ultima noastră vizită aici. Ne-am aşezat la una dintre mese, în arşiţa după-amiezii.

— Cât de mult le vom spune celorlalţi? am întrebat, tăind cedarul în felii sfărâmicioase cu un cuţit de plastic.

Aveam la mine şpaclul, dar ar fi făcut din ea brânză topită. Sau o bombă.

— Despre tine? Sau despre Proiect?

— N-ai mai trecut pe acolo de când m-ai internat? (Ea clătină din cap.) Să nu menţionăm atunci subiectul. Mă întrebam dacă e cazul să vorbim despre descoperirile lui Peter… ale noastre.

— N-am avea niciun motiv să n-o facem. Până mâine, vor afla toţi. Am aşezat o grămăjoară neregulată de brânză pe o felie de pâine neagră, pe care apoi i-am întins-o, aşezată pe un şerveţel.

— Mai bine să vorbim despre asta decât despre mine.

— Unii vor şti. Marty în mod sigur.

— O să stau de vorbă cu Marty, dacă voi avea ocazia.

— Oricum, cred că sfârşitul Universului ar putea detrona cazul tău.

— Pune lucrurile într-o anumită perspectivă.

Drumul de aproape un kilometru până la Saturday Night Special era acoperit de un praf cretos. Deşi soarele apunea, căldura era sufocantă. Am fost fericiţi să pătrundem în atmosfera climatizată a localului. Marty şi Belda se aflau deja acolo, împărţind un platou de aperitive.

— Salut, Julian, mă întâmpină Marty cu o neutralitate precaută. Ce mai faci?

— Acum sunt bine. Discutăm mai târziu despre asta?

El încuviinţă din cap, iar Belda nu spuse nimic, concentrându-se asupra disecţiei unui homar.

— Ceva nou în proiectul cu Ray? Chestia aia cu empatia…

— Da, au apărut destule date noi, deşi Ray este mai la zi în privinţa lor. Teribilă treaba aia cu copiii! În Iberia, nu?

— Liberia, l-am corectat.

— Trei dintre persoanele pe care le-am studiat au participat la acţiune. Le-a fost extrem de greu.

— A fost greu pentru toţi. Mai ales pentru copii.

— Sunt nişte monştri, ridică privirea Belda. Ştiţi că n-am treabă cu politica şi nici n-am cine ştie ce instincte materne. Totuşi, nu-mi imaginez ce-a fost în capul lor. Cum au putut să creadă că o acţiune atât de teribilă le poate

sluji cauza?

— Nu-i vorba doar despre o mentalitate de războinici, interveni Amelia. Şi-au ucis propriii lor concetăţeni.

— Cei mai mulţi ngumi cred că noi suntem autorii, spuse Marty, şi că am manipulat lucrurile astfel încât să pară că ei sunt autorii… După cum ai zis, nimeni n-ar face *aşa ceva* propriilor concetăţeni. Dovezile sunt evidente.

— Crezi că totul a fost un plan cinic? întrebă Amelia. Nu-mi pot închipui una ca asta.

— Nu. Din câte am fost informat – e strict confidenţial şi lipsit de orice dovadă –, este opera unui ofiţer dement şi a câtorva adepţi. Au fost deja lichidaţi, iar PsihOp ngumi face un scandal, teribil în măsura în care poate, aranjând lucrurile de asemenea manieră încât să dovedească faptul că *noi* am fi avut un motiv oarecare să distrugem în mod deliberat o şcoală de copii inocenţi. Asta pentru a demonstra cât de nemiloşi sunt ngumi, deşi, desigur, toţi ştiu că ei sunt armata poporului, care luptă pentru popor.

— Şi s-a crezut gogoaşa asta? am pufnit.

— În aproape toate ţările din America de Sud şi Centrală. N-aţi urmărit ştirile?

— Nu permanent. Ce-a fost chestia aia cu Amnesty International?

— Aha – armata i-a permis unui avocat să se conecteze la orice cristal doreşte, cu condiţia păstrării confidenţialităţii. El a depus mărturie că toţi au fost realmente surprinşi de atrocităţi, că majoritatea au fost oripilaţi. Asta ne-a scos basma curată în Europa, chiar şi în Africa şi Asia. În sud, însă, ştirea n-a fost nici măcar menţionată.

Asher şi Reza sosiră împreună.

— Hei, bine-aţi revenit! Ce-aţi făcut, aţi dat o fugă şi v-aţi căsătorit?

— Am dat o fugă, răspunse iute Amelia, dar ca să lucrăm. Am fost în Washington.

— Afaceri guvernamentale? întrebă Asher.

— Nu, deşi vor deveni după week-end-ul ăsta.

— Ne puteţi ciripi ceva? Sau este prea tehnic?

— Nu-i tehnic… cel puţin partea importantă. — Se întoarse către Marty. — Ray vine?

— Nu, are o problemă în familie.

— Bine, atunci hai să comandăm ceva de băut! Julian şi cu mine avem multe de povestit.

După ce chelnerul aduse vinul, cafeaua şi whisky-ul şi dispăru, Amelia începu istoria – pericolul morţii absolute a Universului. Eu am contribuit cu câteva detalii suplimentare, la răstimpuri. Nimeni nu ne întrerupse.

Când am terminat, se lăsă o tăcere prelungă. Probabil că atâtea secunde consecutive de linişte nu existaseră în toţi anii de când se reunea grupul.

Asher îşi drese glasul.

— Desigur, referenţii încă nu s-au pronunţat.

— Aşa-i, încuviinţă Amelia. Dar faptul că Julian şi Peter au obţinut aceleaşi rezultate – până la a opta zecimală! —, folosind două puncte de plecare diferite şi două metode diferite… ei bine, nu mă îngrijorează verdictul lor. Mai degrabă mă-ngrijorează politica de sistare a unui proiect de asemenea dimensiuni. În plus, nu ştiu unde voi mai lucra anul viitor. Săptămâna viitoare.

— Mda, mormăi Belda. Ai făcut o treabă bună cu bârna. Bănuiesc că te-ai gândit şi la paiul din ochiul tău.

— Că reprezintă o armă? am întrebat, şi Belda încuviinţă încetişor din cap. Da. Este arma finală, a Apocalipsei. Trebuie dezamorsată.

— Paiul este însă mai mare decât atât, zise Belda şi sorbi din cafea. Să presupunem că faceţi mai mult decât s-o dezamorsaţi, să presupunem c-o distrugeţi fără să lăsaţi nicio urmă a ei. Că luaţi la mână întreaga literatură şi anulaţi orice cuvinţel asociat Proiectului Jupiter. Iar după aceea, asasinii guvernului îi omoară pe toţi cei care au auzit despre el. Ce se-ntâmplă atunci?

— Spune-ne tu, am înălţat din umeri.

— Este foarte evident. Peste zece, o sută sau un milion de ani, altcineva va avea aceeaşi idee. Va fi desfiinţat şi el. Peste alţi zece sau un milion de ani, va

apărea altcineva cu ideea. Mai devreme sau mai târziu, cineva va ameninţa s-o utilizeze. Sau nici măcar nu va ameninţa. O va face direct. Cineva care urăşte lumea îndeajuns de mult ca să dorească moartea tuturor.

Se lăsă altă tăcere prelungă.

— Bine, am rostit, în felul ăsta se rezolvă un mister. Oamenii se-ntreabă mereu de unde vin legile fizicii. Vreau să spun că se presupune că toate legile ce guvernează materia şi energia au trebuit să fie create o dată cu grăuntele care a început Diaspora. Pare imposibil, sau inutil.

— Dacă Belda are dreptate, interveni Amelia, legile fizicii au existat din capul locului. Acum douăzeci de miliarde de ani, cineva a apăsat butonul „reiniţializare”.

— Şi cu alte miliarde de ani mai înainte, continuă Belda, o mai făcuse altcineva. Universul durează doar până ce apar creaturi ca noi. — Întinse un V format din două degete osoase spre mine şi Amelia. — Oameni ca voi doi.

Cu toate acestea, nu se rezolvase misterul cauzei iniţiale; cândva, mai devreme ori mai târziu, tot trebuise să existe un *prim* moment.

— Mă gândesc la următoarea chestie, vorbi Reza. Cu siguranţă, în toate milioanele de galaxii există şi alte rase care au ajuns la descoperirea aceasta. De mii sau de milioane de ori. În mod vădit, toate au fost incapabile din punct de vedere psihologic s-o facă – să ne distrugă pe toţi.

— Au evoluat dincolo de momentul respectiv, observă Asher şi-şi roti cuburile de gheaţă din whisky. Dacă Hitler ar fi avut butonul în buncărul lui… sau Caligula, sau Gingis-Han…

— Hitler s-a născut doar cu un secol mai devreme, observă Reza. Cred că noi n-am evoluat dincolo de posibilitatea de a mai produce unul.

— Şi nu vom evolua, clătină din cap Belda. Agresiunea este o trăsătură a supravieţuirii. Datorită ei ne găsim în vârful lanţului trofic.

— Cooperarea ne-a adus acolo, o corectă Amelia. Agresiunea nu are succes împotriva unui *machairodus*.

— Combinaţia dintre ele, sunt de acord, încuviinţă Belda.

— Cooperare şi agresiune, repetă Marty. Aşadar, un pluton de soldier-boy este expresia finală a superiorităţii omului faţă de animal.

— Dacă i-ai cunoaşte pe unii, n-ai putea afirma asta, am spus. Unii dintre ei par să fi involuat.

— Dă-mi voie să continuu în direcţia aceasta. — Marty îşi alipi vârfurile degetelor de la cele două palme. — Gândiţi-vă aşa: A început cursa contracronometru. La un moment dat, în următorii zece sau un milion de ani, va trebui să direcţionăm evoluţia umană astfel încât să se îndepărteze de comportamentul agresiv. Teoretic, nu-i imposibil. Am direcţionat evoluţia multor altor specii.

— Unele, chiar pe parcursul unei singure generaţii, aprobă Amelia. Ceva mai încolo este o grădină zoologică plină cu ele.

— Un loc încântător, comentă Belda.

— Am putea s-o facem într-o singură generaţie, urmă încet Marty. Ba chiar mai rapid.

Toţi îl priviră.

— Julian, zise el, de ce mecanicii nu rămân mai mult de nouă zile în soldier-boy?

— Din cauza oboselii. Dacă rămâi prea mult, nu mai eşti bun de nimic.

— Asta v-au spus ei. Asta le spun tuturor. Ei chiar cred că-i adevărat.

Privi în jur, neliniştit. Eram singuri în sală, totuşi coborî nivelul vocii.

— Asta-i ceva secret. Foarte secret. Dacă Julian s-ar fi întors la plutonul lui, n-aş fi putut vorbi, deoarece ar fi aflat prea mulţi. Dar mă pot încrede în toţi cei prezenţi.

— E un secret militar? întrebă Reza.

— Nici chiar armata nu-l ştie. Ray şi cu mine nu i-am suflat un cuvinţel… şi n-a fost deloc uşor. În North Dakota există un sanatoriu cu şaisprezece pacienţi. De fapt, pacienţii n-au absolut nimic. Stau acolo, fiindcă ştiu că aşa trebuie să facă.

— Cei cu care ai lucrat tu şi Ray? am întrebat.

— Exact. Cei cu care am lucrat cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Ei sunt acum de vârstă mijlocie şi ştiu că vor trebui probabil să-şi petreacă restul vieţii în singurătate.

— Ce dracu' le-aţi *făcut*? pufni Reza.

— Opt dintre ei au stat conectaţi în soldier-boy timp de trei săptămâni. Ceilalţi opt timp de şaisprezece zile.

— Atâta tot? m-am mirat.

— Atâta tot.

— Au înnebunit? întrebă Amelia.

Belda râse – un sunet lipsit de veselie.

— Fac prinsoare că nu. Fac prinsoare că s-au făcut sănătoşi.

— Belda este pe aproape, aprobă Marty. Are stilul ăsta enervant de a fi capabilă să-ţi citească gândurile fără ajutorul electricităţii. Chestia este că, în mod paradoxal, după două săptămâni petrecute în soldier-boy, nu mai poţi fi un soldat.

— Nu poţi ucide? m-am încruntat.

— Nu poţi nici măcar răni pe altcineva în mod deliberat, decât pentru a-ţi apăra viaţa. Sau viaţa altcuiva. Îţi modifică pentru totdeauna modul de gândire, de simţire, chiar şi după ce te deconectezi. Ai fost prea multă vreme în interiorul altora, având aceeaşi identitate cu ei. Rănirea altei persoane ar fi la fel de dureroasă ca automutilarea.

— Nu sunt, totuşi, pacifişti puri, comentă Reza. Pot ucide pentru a se apăra.

— Depinde de la individ la individ. Unii preferă să moară decât să ucidă, chiar şi când e vorba de autoapărare.

— Asta se-ntâmplă cu cei precum Candi? am întrebat.

— Nu tocmai. Cei ca ea sunt selectaţi pentru empatie, pentru blândeţe. Este de aşteptat ca, prin conectare, calităţile respective să le fie amplificate.

— În experienţe aţi folosit persoane alese în mod aleatoriu? se interesă Reza.

Marty încuviinţă din cap.

— Primul grup a fost format din voluntari plătiţi, aleşi în mod aleatoriu dintre soldaţi trecuţi în rezervă. Dar nu şi cel de-al doilea grup. — Se apleacă peste masă. — Jumătate dintre membrii lui erau asasini din Forţele Speciale. Restul erau civili care fuseseră condamnaţi pentru crime.

— Şi toţi au devenit… civilizaţi? întrebă Amelia.

— Noi folosim termenul „umanizaţi”.

— Adică, am intervenit eu, dacă un pluton vânător/ucigaş stă conectat timp de două săptămâni, toţi membrii lui se tranformă în pisicuţe?

— Aşa presupunem. Experimentele s-au desfăşurat înainte ca soldier-boy-ii să fie utilizaţi în luptă.

Asher tăcuse până atunci, ascultând cu atenţie.

— Mi se pare absurd, vorbi el, să presupunem că armata n-a duplicat experienţele voastre, pentru ca apoi să găsească o modalitate de a ocoli această aberaţie neplăcută – pacifismul. Umanizarea…

— Nu-i imposibil, însă este improbabil. Mă conectez, unidirecţional, cu sute de militari, de la soldaţi la generali. Dacă ar fi fost cineva implicat într-un experiment, sau dacă ar fi auzit măcar un zvon despre aşa ceva, aş fi aflat.

— Nu şi dacă toate cadrele de conducere au fost, de asemenea, conectate unidirecţional. Şi dacă subiecţii experimentelor au fost izolaţi, precum ai voştri, sau eliminaţi.

Ideea merita un moment de tăcere. Oare savanţii militari ar fi acceptat să fie ucişi subiecţii incomozi?

— Voi admite o asemenea posibilitate, încuviinţă Marty, deşi este foarte puţin probabilă. Ray şi cu mine coordonăm toate cercetările militare asupra soldier-boy-ilor. Desigur, este posibil ca o persoană să obţină aprobarea, finanţarea şi implementarea unui proiect, fără ştiinţa noastră. La urma urmelor, este la fel de posibil ca aruncând o monedă în aer să cadă de o sută de ori cu aceeaşi faţă în sus.

— Pentru că tot veni vorba de mulţimi, interveni Reza, care mâzgălise ceva pe un şerveţel, să luăm

scenariul cel mai favorabil: toată omenirea este de acord să fie umanizată şi se înşiruie pentru conectare. În primul rând, unul din zece, ori din doisprezece, moare sau înnebuneşte. Eu mă şi gândesc de pe acum în ce fel să evit operaţia.

— Ei bine, nu ştim…

— Lasă-mă numai puţin! Dacă ar fi unul din doisprezece, ar însemna să ucizi şase sute de milioane de oameni ca să te asiguri că restul nu vor mai ucide niciodată. Deja Hitler pare un amator – cu vreo două ordine de mărime.

— Înţeleg că asta nu-i totul, suspină Marty.

— Bineînţeles că nu. Câţi soldier-boy avem actualmente – şase mii? Să presupunem că vom construi o sută de mii. Fiecare om trebuie să stea conectat timp de două săptămâni, iar asta *după* ce a pierdut cinci zile cu operaţia de sfredelire a craniului şi cu recuperarea. Să zicem, în medie, douăzeci de zile pentru o persoană. Presupunând că în urma operaţiei supravieţuiesc şapte miliarde, asta înseamnă şapte sute de mii de indivizi la o maşină. Altfel spus, o sută patruzeci de mii de zile. Adică aproape patru sute de ani. După aceea, vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi… cei care mai apucă să trăiască.

— Ia să văd şi eu. — Reza îi întinse şerveţelul lui Marty, care urmări calculele cu degetul. — În primul rând, se omite faptul că n-ai nevoie de un soldier-boy întreg, ci doar de conexiunile esenţiale între creiere şi de perfuzii. Putem realiza un milion de staţii, nu o sută de mii. *Zece* milioane. În felul ăsta, scara temporală se reduce la patru ani.

— Dar nu dispare jumătatea de miliard de morţi, rosti Belda. Pentru mine, este o chestiune pur teoretică, fiindcă nu intenţionez să trăiesc mai mult de câţiva ani. Totuşi, mi se pare un preţ destul de mare.

Asher apăsă butonul de apelare a chelnerului.

— Ideea asta nu ţi-a venit acum, dintr-o dată, Marty. De câtă vreme te gândeşti la ea, de douăzeci de ani?

— Cam aşa ceva, admise el, ridicând din umeri. De

fapt, n-ai nevoie de moartea Universului. De la Hiroshima încoace, suntem pe un gradient decrescător. Mai exact, de la Primul Război Mondial încoace.

— Eşti oare un pacifist secret care lucrează pentru armată? întrebă Belda.

— Nu secret. Armata tolerează pacifismul teoretic – uită-te la Julian atâta vreme cât nu interferează cu munca. Cei mai mulţi generali pe care-i cunosc s-ar autodenumi pacifişti.

Chelnerul apăru târşâindu-şi picioarele şi luă comanda. După ce plecă, am spus:

— Marty are dreptate. Nu-i vorba numai despre Proiectul Jupiter. Există multe direcţii de cercetare care, finalmente, pot duce la sterilizarea ori la distrugerea planetei. Chiar dacă restul Universului nu este afectat…

— Tu te-ai conectat deja, observă Reza, terminându-şi vinul. N-ai dreptul să votezi.

— Dar ce se întâmplă cu cei ca mine? întrebă Amelia. Cei care au încercat să-şi instaleze o mufă şi au dat greş? Ne-aţi putea pune într-un lagăr de concentrare, unde să nu facem rău nimănui…

— Haide, Blaze! izbucni în râs Asher. Astea nu-s decât speculaţii! Marty nu propune în mod serios…

— La dracu', Asher! izbi Marty cu palma în masă. N-am fost mai serios în toată viaţa mea.

— Atunci eşti nebun! N-o să se întâmple niciodată.

Marty se răsuci către Amelia.

— În trecut, n-a fost niciodată imperios necesar ca o persoană oarecare să fie conectată. Dacă acest lucru s-a transformat într-un efort de ordinul Proiectului vostru Jupiter – Proiectul Manhattan –, tot ceea ce practic insistă să fie făcut *va fi* făcut! Acelaşi lucru este valabil şi în privinţa jumătăţii de miliard de morţi ai tăi, se întoarse el spre Reza. Asta nu-i ceva care trebuie implementat peste noapte. E nevoie de multă cercetare atentă, bine ţinută sub control, de rafinarea tehnicilor – şi rata deceselor va scădea, poate chiar spre zero.

— Atunci, ca să ne exprimăm în termeni mai direcţi,

zise Asher, tu acuzi armata de crimă. De acord, asta-i meseria lor, dar ar trebui să-i omoare pe cei aflaţi de cealaltă parte a baricadei. (Marty îl privi întrebător.) Vreau să spun că dacă te-ai gândit de la bun început că instalarea mufei poate fi realizată în condiţii mult mai sigure, de ce n-a amânat armata realizarea de noi mecanici până ce avea să devină un procedeu *cu adevărat* sigur?

— Vrei să spui că nu armata este criminală, ci eu. Cercetătorii ca mine şi ca Ray.

— Lasă dramatismele! Sunt sigur că ai făcut tot ce era posibil. Totuşi, dintotdeauna, am considerat că preţul în oameni al programului era mult prea mare.

— De acord, spuse Marty, şi nu-i vorba aici numai despre cazurile mortale de unu din doisprezece. Mecanicii au o rată a deceselor inadmisibil de mare, din cauza accidentelor cardiovasculare şi cerebrale. — Îşi feri privirea de ochii mei. — Plus sinuciderile, în timpul stagiului sau ulterior.

— Rata deceselor soldaţilor este ridicată, am încuviinţat. Nu-i o noutate. Dar asta face parte din argument: eliminaţi profesiunea de soldat. Să presupunem că am *putea* pune la punct o modalitate prin care instalarea mufei ar reuşi în proporţie de sută la sută, fără absolut nicio problemă. Chiar şi atunci, nu i-ai putea convinge pe toţi s-o facă. Parcă-i văd pe ngumi înşirându-se ca să li se perforeze ţestele de către o mână de savanţi-demoni ai Alianţei! Ce dracu', nu i-ai putea converti nici măcar pe militarii noştri. O dată ce generalii ar afla ce faci, ai trece direct în istorie. Ai fi *îngrăşământ de flori*!

— Poate, poate…

Chelnerul se îndrepta spre noi cu băuturile comandate. Marty mă privi şi-şi mângâie bărbia.

— Te simţi în stare să te conectezi?

— Cred că da.

— Eşti liber mâine la zece?

— Da, până pe la două.

— Vino la mine. Am nevoie de input-ul tău.

— O să vă conectaţi şi-o să schimbaţi lumea? întrebă

Amelia. O să salvaţi Universul?

Marty chicoti.

— Nu mă gândeam exact la asta.

Dar la asta se gândea – exact la asta!

* * *

Ca să ajungă la Marty, Julian fu nevoit să pedaleze un kilometru şi jumătate prin ploaia atât de necesară, aşa că nu sosi la el într-o dispoziţie tocmai festivă.

Marty îi găsi un prosop şi un halat de laborator, absolut necesare pentru a contracara efectele aerului condiţionat aproape tăios de rece. Se aşezară pe două scaune cu spătar drept de lângă patul de testare care, în realitate, era compus din două paturi, echipate cu căşti integrale. De la înălţimea etajului zece, se vedea o panoramă superbă a campusului îmbibat de ploaie.

— Le-am dat sâmbătă liberă asistentelor, explică Marty, şi am redirijat toate apelurile telefonice spre biroul de acasă. Nu vom fi deranjaţi.

— De la ce? întrebă Julian. Ce intenţionezi să faci?

— Nu ştiu sigur până nu suntem conectaţi. Aş dori însă ca totul să rămână deocamdată numai între noi.

Arătă spre consola din capătul opus al încăperii. Dacă vreo asistentă ar fi fost aici, ar fi putut să se conecteze unidirecţional şi să tragă cu ochiul.

Julian se sculă şi inspectă patul.

— Unde-i butonul de întrerupere?

— N-ai nevoie de aşa ceva. Dacă doreşti să ieşi, gândeşte „abandon” şi legătura se întrerupe. (Julian se încruntă, neîncrezător.) Este o chestie nouă. Nu mă surprinde că n-o ştii.

— Altfel, tu deţii controlul.

— Convenţional. Eu controlez aparatul senzorial, dar acest lucru nu are importanţă pentru conversaţie. Pot schimba aspectul ăsta după cum doreşti.

— Unidirecţional?

— Putem să începem unidirecţional şi să continuăm

bidirecţional în mod limitat, „flux conversaţional”, în consens reciproc.

După cum Julian ştia, Marty nu se putea conecta profund cu nimeni; din motive de securitate, capacitatea respectivă i se înlăturase.

— Nu seamănă cu legătura dintre tine şi plutonul tău. De fapt, nu vom putea să ne citim minţile, ci doar să comunicăm mai repede şi mai clar.

— Bine. — Julian se trânti pe pat şi suspină prelung. — Să-i dăm drumul!

Se întinseră amândoi, îşi aşezară gâturile în gulerele moi, glisară învelitorile de plastic de pe tuburile de apă şi mişcară din capete până ce jacurile clicăiră. Apoi, jumătatea frontală a căştilor li se închise peste faţă.

După o oră, vizierele fâsâiră, deschizându-se. Chipul lui Julian era acoperit de broboane de transpiraţie.

Marty se sculă în capul oaselor, părând înviorat.

— Greşesc?

— Nu cred. Oricum, aş prefera să merg în North Dakota.

— Este frumos acolo în anotimpul ăsta. E uscat.

* * *

Nu ploua când am părăsit laboratorul lui Marty, dar s-a dovedit că era doar o scurtă pauză. Am văzut un front de furtună năpustindu-se spre mine, însă din fericire mă găseam chiar lângă Centrul Studenţesc. Am încuiat bicicleta şi am intrat pe uşă chiar când a început potopul.

Sub cupola de la ultimul nivel al clădirii, exista o cafenea luminoasă şi gălăgioasă. Îmi plăcea acolo. Petrecusem prea mult timp închis în două cranii, contemplând posibilitatea înşelărilor.

În cafenea era aglomerat pentru o zi de duminică, probabil din cauza vremii. Am avut nevoie de zece minute ca să ajung în capătul cozii şi să cer o cafea şi un pateu, apoi am constatat că nu aveam unde să mă aşez. Interiorul cupolei avea însă un pervaz la înălţimea cuvenită pentru a

te rezema de el.

Am rederulat cele preluate din creierul lui Marty.

Cifra de zece procente de decese înregistrate în urma operaţiei de instalare a mufei nu era tocmai exactă. Cifrele brute erau: 7,5% decese, 2,3% paralizii cerebrale, 2,5% afecţiuni mentale uşoare şi 2% cazuri care sfârşiseră precum Amelia, indivizii scăpând nevătămaţi, dar fără mufe.

Secretul era că peste jumătate dintre cei morţi erau recruţi desemnaţi să fie mecanici, care fuseseră ucişi de complexitatea interfeţei soldier-boy. Multe dintre celelalte cazuri se datorau chirurgilor subinstruiţi şi condiţiilor de operare precare din Mexic şi din America Centrală. La scara mare prefigurată de Marty, chirurgii oameni n-ar fi fost folosiţi decât pentru supraveghere. Chirurgie pe creier efectuată de roboţi – pentru Dumnezeu! Însă Marty pretindea că acest lucru era cu vreo două ordine de magnitudine mai simplu atunci când nu trebuia să te cablezi într-un soldier-boy.

Şi chiar dacă ar fi existat zece procente de decese, alternativa era de sută la sută, alungând viaţa complet până la Zidul lui Hubble.

Cu toate acestea, cum reuşeai să-i sileşti pe oamenii normali s-o facă? Civilii care-şi instalau mufe se potriveau unor profiluri destul de înguste: empatie, căutare de senzaţii tari, singurătate cronică şi sexualitate ambiguă. Mulţi indivizi se aflau în situaţia Ameliei: o persoană pe care ei o iubeau avea mufă şi doreau să fie alături de ea.

Strategia fundamentală era următoarea: în primul rând, nu dădeai nimic pe gratis. Un lucru pe care l-am învăţat de la Statul Universal al Bunăstării este că oamenii subevaluează lucrurile pentru care nu plătesc. Vă va costa o lună de credite de divertisment – dar, de fapt, oricum veţi petrece majoritatea timpului respectiv în stare de inconştienţă.

Iar după foarte puţini ani, factorul de autoritate va deveni atrăgător; persoanele care nu sunt umanizate vor

înregistra mai puţin succes. Poate vor fi chiar şi mai puţin fericite, deşi asta-i mai greu de demonstrat.

O altă problemă: ce trebuia făcut cu cei ca Amelia? Lor nu li se putea instala mufă, aşadar nu puteau fi umanizaţi. Aveau să fie handicapaţi şi furioşi... şi capabili de violenţă. Două procente din şase miliarde însemna 120 de milioane de oameni. Se putea spune că la fiecare patruzeci şi nouă de oi va exista un lup. Marty propunea să-i mutăm pe toţi pe insule, cerându-le tuturor insularilor umanizaţi să emigreze.

Oricine putea trăi confortabil oriunde, o dată ce foloseam nanoforjele ca să construim alte nanoforje şi să le oferim gratuit tuturor, atât ngumi-lor, cât şi popoarelor Alianţei.

Însă prima fază trebuia să fie umanizarea soldier-boy-ilor şi a şefilor lor. Asta însemna infiltrarea în Blocul 31 şi izolarea comandanţilor superiori timp de două săptămâni. Marty avea un plan şi în această privinţă; Colegiul de Război din Washington ordona un exerciţiu de simulare care necesita izolare.

Eu urma să fiu „cârtiţa”, agentul din interior. Marty îmi modificase dosarul, astfel încât, în noua versiune, suferisem o epuizare nervoasă lesne de înţeles. „Sergentul Class este apt pentru serviciu, dar se recomandă ca Portobello să profite de instruirea şi experienţa lui, detaşându-l la Comandă.” Anterior, avea să efectueze un transfer şi o stocare selectivă de memorie; temporar, urma să uit tentativa de sinucidere, complotul de preluare şi rezultatele apocaliptice ale Proiectului Jupiter. Aveam să pătrund acolo şi să fiu eu însumi.

Ca parte a altui „experiment”, vechiul meu pluton avea să rămână conectat timp suficient pentru a se umaniza, iar eu urma să mă aflu în interiorul Blocului 31, ca să le deschid uşa când veneau să înlocuiască plutonul de gardă.

Generalii urmau să fie bine trataţi. Marty avea să obţină ordine de detaşare temporară pentru un neurochirurg şi anestezistul său de la o bază din Panama;

împreună, înregistraseră fenomenala rată de succes de 98% în instalările de mufe.

Azi, Blocul 31; mâine, lumea întreagă. Ne puteam lărgi spre exterior din Portobello şi în jos, de la contactul din Pentagon al lui Marty, pentru ca, rapid, să umanizăm toate forţele armate. Desigur, războiul avea să ia sfârşit, dar bătălia cea mare de-abia începea.

Am privit afară, spre campus, prin perdelele de apă ce înceţoşau geamurile, în vreme ce mâncam pateul cu mere. După aceea, m-am rezemat cu spatele de fereastră şi am cercetat cu privirea cafeneaua, revenind cu picioarele pe pământ.

Majoritatea clienţilor erau cu numai zece-doisprezece ani mai tineri decât mine. Şi totuşi, între mine şi ei părea că se întinde o prăpastie de netrecut. Însă poate că nu aparţinusem niciodată cu adevărat lumii aceleia – flecăreli, chicoteli, flirturi –, nici chiar când avusesem vârsta lor. Permanent stăteam cu ochii la o consolă sau într-o carte. Fetele cu care mă culcasem pe atunci făceau parte din aceeaşi minoritate de singuratici, fiind fericite să împartă o uşurare rapidă şi să revină la cărţile lor. Înaintea colegiului, trecusem prin nişte idile zguduitoare, ca toată lumea, dar după ce împlinisem optsprezece sau nouăsprezece ani, mă stabilisem la sex, iar în epoca aceea exista suficient. Acum, pendulul se legăna înapoi, spre conservatorismul generaţiei Ameliei.

Toate astea aveau să se schimbe, dacă Marty reuşea să-şi pună în practică intenţia – dacă *noi* ne puneam în practică intenţia? Nu există intimitate comparabilă cu conectarea şi mare parte din intensitatea sexului adolescentin era alimentată de o curiozitate pe care conectarea o satisfăcea din primul minut. Era în continuare interesant să împarţi experienţe şi gânduri cu sexul opus, dar gestalt-ul general de a fi bărbat sau femeie exista şi devenea familiar la câteva minute după contact. Eu aveam amintiri fizice de dureri aie facerii, de avorturi, de menstruaţie şi de sâni care mă deranjau. Pe Amelia n-o încânta faptul că aveam crampe şi simptome

postmenstruale o dată cu plutonul meu; că toate femeile fuseseră stânjenite de erecţiile involuntare, că ejaculaseră, că ştiuseră felul în care scrotul limitează modul cum stai, umbli şi-ţi încrucişezi picioarele.

Amelia simţise gustul vag al tuturor acestor lucruri – un murmur – în cele două minute sau mai puţin de care beneficiaserăm în Mexic. Poate că o parte a problemei noastre actuale se găsea înrădăcinată în frustrarea ei de a nu se fi bucurat decât de o întrezărire. Făcuserăm dragoste numai de două ori, după încercarea ratată din noaptea ce urmase episodului cu Peter. Sau, ca să fiu corect, din noaptea de după ce mă conect-culcasem cu Zoë. Se petrecuseră atât de multe – sfârşitul Universului şi toate celelalte – încât nu avuseserăm nici timpul şi nici dispoziţia de a ne rezolva propriile noastre probleme.

Locul mirosea ca un fel de sală de gimnastică, cu o combinaţie de iz de câine ud, peste care se râşnise cafea, totuşi băieţii şi fetele păreau indiferenţi. Căutare, înfoiere, etalare – manifestau un comportament mult mai similar primatelor decât dovedeau la seminariile de fizică.

Privind cum fierbea la foc mic tot ritualul acela relaxat de împerechere, m-am simţit puţin trist şi bătrân, şi m-am întrebat dacă Amelia şi cu mine aveam să redevenim vreodată pe de-a întregul aşa cum fuseserăm. Pe de o parte, imposibilitatea unei reconcilieri se datora faptului că nu-mi puteam alunga din minte imaginea ei cu Peter. Pe de altă parte, trebuia să recunosc, ea se datora lui Zoe, şi celor asemenea ei. Tuturor ne păruse cumva rău pentru Ralph, pentru nesfârşitele lui tulburări cauzate de mufiste. Dar în acelaşi timp, îi simţiserăm şi extazul, care nu se diminuase niciodată.

M-am şocat pe mine însumi întrebându-mă dacă eu aş fi putut trăi în felul acela şi, simultan, m-am şocat din nou, recunoscând că o puteam face. Relaţii limitate emoţional şi temporal pasionale. Apoi reveneam la viaţa reală, până la următorul episod.

În inima mea, ridicasem un zid în jurul atracţiei de netăgăduit a acelei dimensiuni suplimentare – simţind-o pe

ea cum te simte pe tine, gândurile şi senzaţiile împletindu-se laolaltă –, îl etichetasem „Carolyn” şi zăvorâsem uşa. Acum, însă, trebuia să admit că totul fusese destul de impresionant cu o simplă necunoscută; oricât de iscusită şi de compătimitoare s-ar fi arătat, rămânea tot o necunoscută, fără nicio pretenţie de dragoste.

Fără pretenţii; lucrul acesta era adevărat în mai multe feluri. Marty avea dreptate. Cele de felul iubirii existau acolo în mod automat. Lăsând deoparte sexul, în termenii cunoaşterii, ea şi cu mine fuseserăm, pentru câteva minute, mai apropiaţi decât unele cupluri normale care trăiau împreună de cincizeci de ani. Totul începe să se topească de îndată ce te deconectezi, iar peste câteva zile nu mai reprezintă decât amintirea unei amintiri. Până când te conectezi din nou şi te izbeşte încă o dată. Şi atunci, dacă o ţineai întruna aşa timp de două săptămâni, te-ar fi schimbat pentru totdeauna? Eu puteam s-o cred.

Plecaserăm de la Marty fără să discutăm un program de lucru, ceea ce ar fi însemnat literalmente un acord nerostit. Amândoi doream un răgaz ca să examinăm gândurile celuilalt.

De asemenea, nu discutaserăm modul în care el putea să modifice dosarele medicale militare şi să transfere de colo-colo, după chef, ofiţeri superiori. Nu fuseserăm conectaţi îndeajuns de profund ca să accesez informaţia respectivă. Existase, totuşi, imaginea unui bărbat – un prieten vechi. Mi-am dorit să nu fi ştiut nici măcar detaliul acela.

Oricum, voiam să amân orice acţiune până după ce mă conectam cu indivizii umanizaţi din North Dakota. Nu puneam nicio clipă la îndoială afirmaţiile lui Marty, dar aveam nişte dubii legate de judecăţile formulate de el. Când eşti conectat cu cineva, „dorinţele nerostite” au un nou înţeles. Doreşte-ţi ceva suficient de tare şi poţi trage pe alţii după tine.

* * *

Julian privi ploaia timp de aproape douăzeci de minute, decise că n-avea să se oprească prea curând şi de aceea porni spre casă prin băltoace. Bineînţeles, ploaia încetă când avea de parcurs mai puţin de jumătate de stradă până acasă.

Duse bicicleta în subsol şi unse lanţul şi pinioanele cu vaselină. Bicicleta Ameliei se afla deja acolo, dar asta nu-nsemna că femeia era acasă.

Ea dormea adânc. Scoţându-şi valiza, Julian făcu destul zgomot ca s-o trezească.

— Julian? — Se sculă în capul oaselor, frecându-se la ochi. — Cum a mers cu… — Zări valiza. — Pleci undeva?

— În North Dakota, pentru câteva zile. Ea clătină din cap.

— De ce naiba… aha, anormalii lui Marty!

— Vreau să mă conectez cu ei şi să verific direct. Este posibil să fie anormali, dar este posibil să ne alăturăm lor cu toţii.

— Nu chiar toţi, replică ea încetişor.

Julian deschise gura, apoi o închise şi alese trei perechi de şosete.

— O să mă-ntorc la timp pentru seminarul de marţi.

— O să primim o mulţime de mesaje luni. *Journal* nu apare decât miercuri, însă cei din redacţie le vor telefona tuturor.

— Pune-le în poşta mea şi-o să le accesez din North Dakota.

Ca să ajungă în statul acela avea să fie mai dificil decât crezuse. Găsi trei curse militare care, descriind un zigzag, aveau să-l ducă până la craterul Seaside, plin cu apă, dar când încercă să-şi facă o rezervare fu informat de calculator că nu mai deţinea clasificarea de „combatant” şi de aceea trebuia să aştepte eliberarea vreunui loc. Probabilitatea de a reuşi acest lucru la toate trei cursele era estimată la cincisprezece la sută. Întoarcerea până marţi avea să fie chiar mai dificilă.

Julian îl sună pe Marty, care-i promise că avea să se intereseze şi reveni după numai un minut.

— Mai încearcă o dată.

De data aceasta, obţinu loc la toate cele şase curse, fără cel mai mic comentariu. În numărul lui de înmatriculare reapăruse „C”-ul de la „Combatant”.

Julian îşi duse valiza şi teancul de haine în living, ca să împacheteze. Amelia îl urmă, îmbrăcând un capot.

— S-ar putea să plec la Washington, îi spuse. Peter se întoarce din Caraibe, ca să poată susţine mâine o conferinţă de presă.

— Şi-a schimbat intenţiile? Crezusem că plecase din ţară tocmai pentru a evita publicitatea. — Bărbatul ridică ochii. — Sau se întoarce în special ca să te vadă pe tine?

— N-a precizat.

— Dar *îţi* plăteşte biletul, nu? Pe luna asta nu ţi-au mai rămas suficiente credite.

— Bineînţeles că-l plăteşte. — Amelia îşi încrucişă braţele peste piept. — Sunt colaboratoarea lui. Şi tu ai fi binevenit.

— Sunt sigur. Prefer, totuşi, sa investighez latura aceasta a problemei.

Termină de umplut valijoara şi privi în jurul odăii. Se apropie de o măsuţă şi luă două reviste.

— Dacă ţi-aş cere să nu te duci, ai rămâne aici? mai întrebă el.

— Nu mi-ai cere niciodată aşa ceva, replică femeia.

— Ăsta nu-i un răspuns.

Ea se aşeză pe canapea.

— Bine. Dacă mi-ai cere să nu mă duc, ne-am certa. Iar eu mi-aş impune punctul de vedere.

— De asta nu-ţi cer?

— Nu ştiu, Julian. — Ridică puţin tonul vocii. — Spre deosebire de alţii, eu nu pot *citi gândurile*!

Bărbatul puse revistele în valiză şi o închise cu atenţie, sigilând încuietoarea cu amprenta degetului mare.

— De fapt, îmi este indiferent dacă te duci, vorbi el încet. Este o chestiune pe care trebuie s-o soluţionăm, într-un fel sau altul.

Se aşeză lângă ea, fără s-o atingă.

— Într-un fel sau altul, repetă Amelia.

— Promite-mi doar că nu vei rămâne permanent acolo.

— Ce?

— Aceia dintre noi care pot citi gândurile, zise Julian, pot prevesti şi viitorul. Până săptămâna viitoare, jumătate dintre persoanele implicate în Proiectul Jupiter îşi vor căuta de lucru. Eu te rog doar ca, dacă el îţi oferă un post, să nu-l accepţi imediat.

— Bine, îi voi spune că trebuie să discut cu tine. Cinstit?

— Nu-ţi cer altceva. — Îi luă mâna şi-i atinse degetele cu buzele. — Să nu te repezi să faci ceva.

— Ce-ai zice de… Eu n-o să mă reped, dar nici tu să n-o faci.

— Cum adică?

— Ia telefonul şi obţine o rezervare pentru North Dakota la altă cursă. — Îi mângâie partea de sus a coapsei. — N-o să ieşi pe uşa aia până n-o să te conving că tu eşti singurul pe care-l iubesc.

El şovăi, apoi ridică receptorul. Femeia îngenunche pe podea şi începu să-i descheie cureaua.

— Vorbeşte mai repede.

* * *

Ultima etapă a zborului meu a pornit din Chicago, dar a trecut la câţiva kilometri de Seaside, aşa că am putut întrezări Marea Interioară. „Mare” este puţin cam exagerat; nu-i decât pe jumătate cât Great Salt Lake. Este însă impresionantă – un cerc albastru perfect, brăzdat la interior de liniile albe ale siajelor ambarcaţiunilor de agrement.

Locul căutat de mine se afla la numai zece kilometri de aeroport. Taxiurile sunt plătite cu credite de divertisment, însă bicicletele sunt gratuite, aşa că am luat una şi am pedalat până la destinaţie. Era cald şi praf, dar gustam din plin exerciţiul fizic după ce stătusem toată

dimineaţa în avioane şi aeroporturi.

Stilul arhitectonic al clădirii avea o vechime de cincizeci de ani oţel şi oglinzi. Pancarta de pe peluza arsă de soare anunţa: CĂMINUL ST. BARTHOLOMEW.

Un bărbat de vreo şaizeci de ani, purtând haine obişnuite, dar un guler preoţesc, îmi deschise uşa şi mă pofti înăuntru.

Recepţia era un cub alb, lipsit de orice ornamente, cu excepţia unui crucifix, pe un perete, şi a unei holograme cu Iisus, pe peretele opus. O canapea sobră, de instituţie publică, şi scaune aşijderea; pe măsuţa dintre ele, broşuri cu literatură inspiraţională. Am trecut dincolo de o uşă dublă, într-un coridor la fel de banal.

Părintele Mendez era hispanic, cu părul încă negru şi două cicatrice lungi şi vechi pe chipul său smead şi ridat. Părea ameninţător, însă glasul calm şi surâsul deschis alungau impresia respectivă.

— Scuză-ne că nu te-am aşteptat la aeroport. Nu avem o maşină şi nici nu ieşim prea des de aici. Asta ajută la menţinerea reputaţiei noastre de ţăcăniţi bătrâni şi inofensivi.

— Dr. Larrin spunea că acoperirea voastră oficială ar conţine un sâmbure de adevăr.

— Da, suntem bieţii supravieţuitori afectaţi mental ai primelor experimente cu soldier-boy. Când ieşim, oamenii tind să ne evite.

— Aşadar, nu eşti un preot adevărat.

— De fapt, sunt – sau, mai exact, am fost. M-au răspopit după ce am fost condamnat pentru crimă. — Se opri în faţa unei uşi simple, pe care exista un cartonaş cu numele meu, şi o împinse, deschizând-o. — Viol şi crimă. Asta e camera ta. După ce te faci comod, vino în curtea de la capătul coridorului.

Camera în sine nu era una de călugăr – exista un covoraş oriental, un pat cu suspensii moderne, dar şi un birou vechi, cu capac-rulou, şi un scaun. În frigiderul micuţ se găseau cutii de băuturi răcoritoare şi bere; pe uşa interioară, se aflau sticle de vin şi de apă. Am băut un

pahar de apă, apoi unul de vin, în vreme ce mi-am scos uniforma şi am împăturit-o atent, pentru drumul de întoarcere. În continuare am făcut un duş rapid şi mi-am pus alte haine, mai confortabile, după care am pornit în căutarea curţii.

Peretele stâng al coridorului era neted; pe cel din dreapta existau uşi ca a mea, dar purtând plăcuţe cu nume, nu cartonaşe. În capăt, o uşă cu geam jivrat se deschise automat când am întins mâna spre ea.

Am încremenit în prag. Curtea era o pădure răcoroasă de pini. Mirosea a răşină şi, de undeva, din apropiere, se auzea clipocitul unui pârâiaş. Am ridicat ochii şi am zărit luminatorul; era o realitate, nu mă conectasem, cine-ştie-cum, transferându-mă în amintirile altcuiva.

Am păşit pe o potecă acoperită cu prundiş şi am rămas câteva clipe pe podeţul din scânduri de peste pârâul iute şi puţin adânc. Am auzit râsete în faţă şi am urmat aroma de cafea, cotind pe potecă şi pătrunzând într-un luminiş.

Acolo se aflau cam o duzină de persoane, aşezate sau în picioare; de asemenea, existau piese de mobilier rustic, realizate în diverse stiluri şi dispuse aleatoriu. Mendez se desprinse dintr-un grup şi veni spre mine.

— De obicei, îmi explică el, ne strângem aici cu o oră înaintea prânzului. Bei ceva?

— Am simţit miros de cafea.

Mă conduse la o masă încărcată cu samovare de cafea şi ceai precum şi cu diverse sticle. Într-o frapieră cu gheaţă exista vin şi bere. Nimic nu era făcut în casă şi nici ieftin; majoritatea proveneau din import.

Am arătat spre butelcile de Armagnac, votcă de malţ şi añejo.

— Aveţi vreo tipografie de carduri pentru raţii? Mendez surâse şi clătină din cap, umplând două ceşti.

— Nimic atât de legal. — Puse ceaşca mea lângă zahăr şi lapte. — Marty a spus că ne putem încrede în tine îndeajuns ca să ne conectăm, aşa că tot vei afla în cele din

urmă. — Îmi studie atent chipul. — Avem propria noastră nanoforjă.

— Cum să nu!

— Casa Domnului are multe odăi, urmă el, inclusiv un subsol imens, în cazul de faţă. Ulterior, putem coborî, ca să te uiţi la ea.

— Nu glumeşti?

Clătină din cap şi sorbi din cafea.

— Nu. Este o maşină veche, mică, lentă şi ineficientă. Unul dintre primele prototipuri. Oficial, a fost demontată, pentru piese.

— Nu vă este teamă că aţi putea face alt crater mare?

— Câtuşi de puţin. Vino să ne aşezăm.

Una dintre mese era dotată cu două perechi de jacuri.

— Să economisim timp, spuse şi-mi întinse un jac verde; el luă unul roşu. Transfer unidirecţional.

M-am conectat, apoi el mă urmă şi comută un întrerupător deschis, închis.

M-am deconectat şi l-am privit, fără să scot un cuvânt. Într-o singură secundă, întreaga mea viziune asupra lumii se modificase.

Explozia din Dakota fusese o înscenare. Nanoforja fusese testată intens şi era cât se poate de sigură, însă coaliţia Alianţei dorea să stopeze orice direcţii de cercetare potenţial promiţătoare. De aceea, după câteva documente redactate cu atenţie – strict secrete, dar compromise –, evacuase North Dakota şi Montana şi afirmase că încerca să obţină un diamant uriaş din câteva kilograme de carbon.

Nanoforja nici măcar nu se afla acolo; exista doar o uriaşă cantitate de deuteriu şi tritiu, plus un focos. Imensa bombă cu hidrogen fusese îngropată în sol şi astfel modelată încât poluarea să fie redusă la minimum, dar în acelaşi timp ea să poată topi un fund de lac rotund şi sticlos, suficient de mare ca să reprezinte un argument serios împotriva tuturor celor care ar fi încercat să-şi

construiască o nanoforjă artizanală.

— De unde ştii? Poţi fi sigur că-i adevărat?

— Poate, se încruntă el, sau poate că nu-i decât o poveste. Este imposibil să se verifice, întrebând în stânga şi-n dreapta. Julio Negroni, cel care a adus-o în lanţ, a murit la două săptămâni după începerea experimentelor, iar cel de la care aflase – colegul de celulă din închisoarea Raiford – fusese executat cu mult timp în urmă.

— Colegul de celulă era savant?

— Aşa susţinea el. Îşi ucisese soţia şi copiii cu sânge rece. Cred că ar fi destul de simplu de verificat arhivele mass-media din anii '22-'23.

— Mda, pot face asta diseară.

M-am dus până la bufet şi mi-am turnat în cafea o doză de rom. Era un rom prea bun ca să fie folosit în felul ăsta, dar momentele de criză necesită măsuri disperate – îmi amintesc că mă gândisem la maxima asta. Încă nu cunoşteam amplitudinea momentelor de criză.

— Noroc! rosti Mendez, ridicându-şi ceaşca, după ce am revenit la masa lui. I-am atins-o cu a mea.

O femeie scundă, cu păr lung şi sur, se apropie, ţinând în mână un telefon portabil.

— Dr. Class? — Am încuviinţat din cap şi am luat telefonul. — Vă caută o anume dr. Harding.

— E prietena mea, i-am explicat lui Mendez. Vrea să vadă dacă am ajuns cu bine.

Pe display-ul aparatului, faţa Ameliei avea mărimea unei unghii, dar mi-am dat seama imediat că era tulburată.

— Julian… se-ntâmplă ceva.

— Ceva *nou*?

Am încercat să folosesc un ton cât mai glumeţ, dar mi-am simţit tremurul glasului.

— Referenţii de la *Journal* au respins articolul.

— Iisuse! Pe ce temeiuri?

— Redactorul spune că „refuză să discute” cu orice persoană, în afară de Peter.

— Şi Peter ce…

— Nu-i *acasă*! — O palmă minusculă se ridică şi-i

frecă fruntea. — Nu figurează printre pasagerii cursei aeriene. Cei din St. Thomas mi-au spus c-a achitat nota şi a plecat de aseară. Dar undeva, între hotel şi aeroport, s-a… Nu ştiu…

— Te-ai interesat la poliţia de pe insulă?

— Nu… nu. Sigur că da, ăsta trebuia să fie următorul pas. Am intrat în panică. Pur şi simplu, am sperat că vorbise cu tine.

— Vrei să sun eu acolo? Ai putea…

— Nu, o să sun eu. O să mai verific o dată şi companiile aeriene. Îţi telefonez după aceea.

— Bine. Te iubesc.

— Şi eu.

Închise.

Mendez fusese plecat să-şi umple ceaşca.

— Ce-i cu referenţii ăştia? Are probleme?

— Amândoi avem. Este însă vorba despre un juriu academic, care decide publicarea unui articol.

— Se pare că-i un articol destul de important pentru tine… pentru amândoi, de fapt.

— Pentru noi doi şi pentru toată lumea. — Am ridicat jacul roşu. — Este unidirecţional în mod automat?

— Da.

Se conectă, apoi m-am conectat şi eu.

Nu eram la fel de bun la transmisii ca el, deşi mă conectam zece zile pe lună. La fel se petrecuse şi cu Marty, cu o zi în urmă; dacă eşti obişnuit cu conectarea bidirecţională, aştepţi indicii feedback care nu mai vin. De aceea, după o mulţime de fundături şi reluări, am avut nevoie de zece minute ca să arăt totul.

O vreme, el rămase privindu-mă, sau poate că se gândea la ceva şi se uita în gol.

— În propria ta minte, nu există dubii. Este sfârşitul lumii.

— Exact.

— Evident, n-am cum să-ţi evaluez logica – teoria aceasta a pseudo-operatorilor. Înţeleg că ea nu-i universal acceptată.

— Aşa-i, însă Peter a obţinut aceleaşi rezultate, lucrând independent.

El încuviinţă încetişor din cap.

— De aceea, Marty a fost atât de ciudat când m-a anunţat că vii. A folosit nişte expresii de-a dreptul scorţoase, cum ar fi „de-o importanţă vitală”. N-a vrut să spună prea multe, ci numai să mă avertizeze. — Se apleacă spre mine. — Vom recurge atunci la briciul lui Occam. Explicaţia cea mai simplă a acestor evenimente este că tu, Peter şi Amelia aţi greşit. Lumea, Universul, nu va lua sfârşit din cauza Proiectului Jupiter.

— Perfect adevărat, însă…

— Lasă-mă să-mi duc raţionamentul până la capăt. Din punctul *vostru* de vedere, explicaţia cea mai simplă este că o persoană aflată într-o poziţie de autoritate doreşte ca avertismentul vostru să nu fie cunoscut.

— Exact.

— Îngăduie-mi să avansez presupunerea că niciun membru al acelui juriu n-ar profita de pe urma distrugerii Universului. Atunci de ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar dori o persoană convinsă de argumentele voastre să-l treacă sub tăcere?

— Ai fost iezuit?

— Franciscan. Ne situăm pe locul al doilea ca despicători ai firului în patru.

— Ei bine… nu cunosc pe nimeni din juriu, de aceea pot doar specula în privinţa motivaţiilor. Evident, referenţii nu doresc ca Universul să-şi dea duhul. La fel de bine, însă, pot dori să muşamalizeze totul timp suficient ca să-şi vadă de propriile lor cariere – presupunând că toţi ar fi implicaţi în Proiectul Jupiter. Dacă ne sunt acceptate concluziile, atunci o mulţime de savanţi şi de ingineri vor rămâne fără slujbe.

— Savanţii pot fi atât de lipsiţi de scrupule? Sunt şocat.

— Evident. Sau poate fi o răzbunare personală îndreptată împotriva lui Peter. Probabil că are mai mulţi duşmani decât prieteni.

— Poţi afla cine a făcut parte din juriu?

— Imposibil, componenţa rămâne secretă. Poate doar Peter să afle indirect.

— Ce crezi despre dispariţia lui? Nu s-ar putea să fi descoperit o eroare esenţială în demonstraţie şi, ca atare, să fi decis să dispară?

— Nu-i imposibil…

— Speri că i s-a întâmplat ceva rău.

— Oho! Parcă mi-ai fi citit gândurile. — Am sorbit din cafeaua care devenise neplăcut de rece. — Cât am scăpat?

— Nu prea multe, ridică el din umeri.

— Vei afla totul după ce ne vom conecta bidirecţional. la spune, sunt curios!

— Nu te camuflezi foarte bine, dar nici n-ai avut parte de o practică îndelungată.

— Deci, ce-ai prins?

— Monstrul cu ochi verzi. Gelozia sexuală. O imagine edificatoare, una stânjenitoare.

— Stânjenitoare pentru tine?

Îşi înclină uşor capul şi arboră un zâmbet ironic.

— Bineînţeles că nu. Mă refeream la criteriile standard. — Râse şi continuă: lartă-mă, n-am vrut să par superior. Bănuiesc că nici pe tine nu te poate stânjeni nimic de natură fizică.

— Nu, dar cealaltă parte continuă să fie acolo. Nerezolvată.

— Ea nu-i conectată, nu-i aşa?

— Nu. A încercat şi operaţia n-a reuşit.

— De mult?

— Acum două luni. Pe 20 mai.

— Iar acest… m-m-m, episod s-a petrecut ulterior?

— Da. E cam complicat…

— Să revenim atunci la nivelul zero. Ceea ce am căpătat de la tine presupunând că ai dreptate în privinţa Proiectului Jupiter – este că tu şi Marty, dar Marty mai mult decât tine, consideraţi că trebuie să scăpăm lumea de războaie şi de agresiuni *imediat*. Altfel, totul se va sfârşi.

— Cam aşa ar fi spus Marty. — M-am ridicat. — Mă

duc să-mi iau o cafea caldă. Doreşti ceva?

— Un strop din romul acela. Tu n-ai aceeaşi siguranţă?

— Nu… da şi nu. — M-am concentrat asupra băuturilor. — Să schimbăm puţin rolurile şi să încerc să ghicesc gândurile tale. Crezi că nu va exista motiv de grabă, după întreruperea Proiectului Jupiter.

— Ai altă părere?

— Nu ştiu. — Am pus paharele pe masă, iar Mendez gustă din al lui şi încuviinţă. — Când m-am conectat cu Marty, am căpătat un sentiment de grabă absolut personal. El doreşte să vadă acţiunea pornită serios, intrată pe făgaş, înainte de a muri.

— Nu-i chiar atât de bătrân.

— Nu, are şaizeci şi ceva de ani. Dar ideea îl obsedează de când aţi fost voi creaţi… poate chiar dinainte, şi ştie că va mai dura până va fi pusă pe roate. (Am căutat cuvintele cele mai potrivite pentru un logician.) Lăsând deoparte sentimentele lui Marty, graba asta – una dintre cele două valori ale sistemului lui binar – are o logică obiectivă. Dacă există cea mai infimă probabilitate să se îndeplinească, este lipsit de importanţă orice altceva am face sau nu.

El îşi adulmecă romul.

— Distrugerea generală.

— Exact.

— Pe de altă parte, poate că tu eşti prea aproape… Vreau să spun că-i vorba despre un proiect de proporţii… nu-i o chestie pe care un Hitler sau un Borgia ar putea-o încropi în curtea din spate.

— În epoca lor, nu. Acum, însă, ar putea. Tu, mai ales, ar trebui să ştii cum anume.

— Eu, mai ales?

— Ai o nanoforjă în subsol. Cum procedaţi când vreţi să faceţi ceva?

— Îi cerem, pur şi simplu. Îi spunem ce dorim, iar ea îşi examinează catalogul şi ne anunţă ce materii prime sunt necesare.

— Nu-i puteţi însă cere să-şi facă propriul ei duplicat.

— Se spune că nu, că s-ar autodistruge, dacă i-am cere asta. Nu sunt dispus să-ncerc.

— Dar autodistrugerea face parte din programare, nu? Teoretic, poate fi şuntată.

— Aha, încuviinţă el lent din cap. Pricep unde baţi.

— Exact. Dacă poţi ocoli comanda respectivă, poţi spune: „Recreează Proiectul Jupiter”, şi dacă ar avea acces la materii prime şi la informaţii, ar reuşi s-o facă.

— Ca extindere a voinţei unei singure persoane.

— Corect.

— Dumnezeule! — Îşi bău romul şi trânti paharul pe masă. —Dumnezeule!

— Totul s-ar sfârşi, am spus. Un trilion de galaxii ar putea dispărea dacă un nebun ar enunţa înşiruirea corectă de cuvinte.

— Marty crede prea mult în monştrii pe care-i realizează, zise Mendez, ca să ne lase să ne bucurăm de cunoaşterea respectivă.

— E vorba de credinţă sau disperare. Cred că am simţit la el o combinaţie din amândouă.

— Eşti flămând?

— Poftim?

— Vrei să prânzeşti acum, sau mai întâi să ne conectăm cu toţii?

— Pentru asta sunt flămând. Hai s-o facem!

Se sculă şi bătu de două ori puternic din palme.

— În sala mare, anunţă el. Marc, rămâi de pază.

Cu toţii am pornit spre o uşă dublă, aflată de cealaltă parte a curţii. M-am întrebat în ce naiba mă băgăm.

* * *

Julian se obişnuise să fie zece persoane simultan; totuşi, uneori, acest lucru era stresant şi confuz, chiar şi cu cei care-i deveniseră apropiaţi. Nu ştia la ce să se aştepte prin conectarea cu cincisprezece persoane necunoscute şi care se conectau laolaltă de douăzeci de ani. Urma să se

afle într-un teritoriu străin, chiar şi fără transformarea pacifistă a lui Marty. Julian îşi folosise legătura orizontală pentru a se conecta superficial cu alte plutoane şi întotdeauna avusese o senzaţie stânjenitoare, de parcă ar fi căzut ca musca-n lapte în problemele altora.

Opt dintre cei de faţă fuseseră mecanici sau protomecanici. Îl nelinişteau mai mult ceilalţi – asasinii, criminalii. Totodată, însă, ei îl interesau mai mult.

Poate că l-ar fi putut învăţa ceva despre convieţuirea cu amintirile.

„Sala mare” avea o masă circulară în jurul unei depresiuni pentru holograme.

— De obicei, ne adunăm aici pentru aflarea noutăţilor, spuse Mendez. Filme, concerte, piese de teatru… E plăcut să dispui de toate punctele de vedere diferite.

Julian nu era la fel de sigur în această privinţă. Mediase prea multe dispute în plutonul lui, când o persoană venise cu un punct de vedere puternic ce-i divizase pe cei zece în două tabere opuse şi îndârjite. Situaţia se amorsa într-o secundă şi uneori dura aproape o oră să se limpezească lucrurile.

Pereţii erau din mahon întunecat, iar masa şi scaunele fuseseră lucrate din molid cu granulaţie fină. Se folosise doar puţin ulei de în sau lac de mobilă. În depresiune, se zărea imaginea unei poieniţe, cu razele soarelui luminând florile sălbatice.

Existau douăzeci de fotolii. Mendez îi oferi lui Julian un loc şi se aşeză lângă el.

— Poate c-ar fi mai bine să te conectezi tu primul şi să ne laşi să venim pe rând şi să ne prezentăm.

— Sigur că da.

Julian îşi dădu seama că totul fusese repetat de multe ori. Privi florile şi se conectă.

Mendez sosi primul, transmiţând un *salut* tăcut. Legătura era stranie, puternică într-un fel pe care nu-l mai experimentase niciodată. Îl surprindea, ca atunci când văzuse oceanul pentru prima oară, şi chiar aducea cu

oceanul într-un mod mult mai literal; conştiinţa lui Mendez plutea într-o întindere aparent nesfârşită de amintiri şi gânduri comune. Iar Julian se simţea în largul său printre ele, tot aşa cum un peşte se simte în largul lui în ocean, deplasându-se prin invizibilitatea acestuia.

Încercă să-şi comunice impresia către Mendez, însoţită de un sentiment de panică; nu era sigur că se va putea descurca nici măcar cu două universuri, darmite cu cincisprezece. Mendez îi răspunse că, de fapt, situaţia se simplifica dacă erau mai mulţi; apoi Cameron se conectă, pentru a-i dovedi acest lucru.

Cameron era un bărbat mai vârstnic, care, la momentul când se oferise voluntar pentru proiect, împlinise unsprezece ani de carieră militară. Urmase o şcoală de lunetişti din Georgia şi fusese instruit să ucidă de la distanţă cu o varietate de arme. În principal, se folosise de Mauser Fernschiesser, o armă ce putea ţinti după colţuri şi chiar dincolo de orizont. Ucisese cincizeci şi doi de oameni; avea remuşcări pentru toţi şi regreta profund umanitatea pe care şi-o pierduse o dată cu prima crimă. Îşi reamintea, de asemenea, încântarea pe care i-o oferiseră asasinatele, la momentul respectiv. Luptase în Columbia şi în Guatemala şi, automat, făcu legătura cu zilele petrecute de Julian în junglă, absorbindu-le şi integrându-le aproape instantaneu.

Mendez continua să fie acolo, iar Julian era conştient de legătura directă dintre el şi Cameron, de felul în care cerceta ceea ce soldatul preluase în urma noului său contact. Partea respectivă nu-i era străină, cu excepţia vitezei cu care se desfăşurase şi a caracterului ei complet. Julian putea să înţeleagă motivul pentru care totalitatea aceea putea deveni mai limpede, pe măsură ce li se alăturau şi alţii: informaţiile existau deja, însă părţi din ele se focalizau mai bine acum, când punctul de vedere al lui Cameron se combinase cu al lui Mendez.

Urmă Tyler. Femeia făcea şi ea parte din grupul ucigaşilor; pe parcursul unui an, omorâse trei oameni, fără remuşcări, pentru a-i jefui de bani şi a-şi satisface

depedenţa de droguri. Asta se petrecuse înainte ca banii-gheaţă să iasă din uz în Statele Unite; fusese capturată cu ocazia unei verificări de rutină, când încercase să emigreze într-o ţară unde existau atât pesos de hârtie, cât şi droguri sintetice. Ucisese înainte ca Julian să se fi născut şi, cu toate că ea nu nega responsabilitatea legală sau morală, crimele fuseseră comise literalmente de o cu totul altă persoană. Drogata care ademenise în patul ei trei dealeri de droguri şi-i omorâse acolo, ca o favoare făcută şefului lor, nu mai era acum decât o amintire vie şi melodramatică, aidoma unui film pe care l-ai văzut cu câteva ore în urmă. În partea paşnică a vieţii ei, Tyler făcea parte din Cei Douăzeci, aşa cum continuau aceştia să se autodenumească, deşi patru dintre ei muriseră; alteori lucra în arbitraj, ocupându-se cu barterul[8] şi cumpărând produse în zeci de ţări diferite, atât ngumi, cât şi aparţinând Alianţei. Posedând propria lor nanoforjă, Cei Douăzeci puteau supravieţui fără lux – totuşi, dacă maşina ar fi solicitat o ceaşcă de praseodim, ar fi fost bine să aibă la îndemână câteva milioane de rupii, pentru ca Tyler să cumpere elementul fără să fie nevoită să completeze o mulţime de hârţoage birocratice.

Ceilalţi sosiră mult mai rapid, sau cel puţin aşa i se păru lui Julian, o dată ce trecu peste surpriza iniţială.

Pe măsură ce ei se prezentară, se limpezi o altă parte a structurii vaste, acum finite. După ce se conectaseră toţi, oceanul aducea mai degrabă cu o mare interioară, uriaşă şi complexă, însă complet cartată şi navigabilă.

Navigară apoi împreună, aparent ore întregi, într-o călătorie de explorare reciprocă. Singura persoană din exteriorul grupului cu care se conectaseră vreodată fusese Marty, care apărea ca un fel de figură patriarhală, îndepărtată, deoarece acum se conecta cu ei numai unidirecţional.

Julian reprezenta un imens tezaur de detalii cotidiene. Cei Douăzeci erau lacomi după impresiile lui

---

8 Acord, în practica comercială, prin care părțile convin să schimbe între ele mărfuri de valori egale.

despre New York, Washington, Dallas – de fapt, despre toate locurile din ţară ce fuseseră transformate drastic în urma revoluţiei sociale şi tehnologice a Statului Universal al Bunăstării, cel creat de nanoforje. Revoluţia – plus interminabilul război ngumi.

Cei nouă foşti soldaţi erau fascinaţi de ceea ce devenise soldier-boy-ul. În programul-pilot din care fuseseră ei preluaţi, maşinăriile primitive nu erau decât nişte simpli roboţi cu un deget-laser. Puteau să umble, să se aşeze sau să se întindă, ori chiar să deschidă o uşă, dacă aceasta avea o încuietoare simplă. De la ştiri, aflaseră despre capacităţile noilor maşini şi, de fapt, trei dintre ei erau war-boy… într-un fel. Nu puteau participa la convenţii, dar urmăreau unităţile şi se conectau la cristale de soldier-boy. Totuşi, asta nu se compara nici pe departe cu conectarea bidirecţională cu un mecanic.

Julian fu stânjenit de entuziasmul lor, dar le putu împărtăşi feedback-ul amuzat faţă de stânjeneala sa. Era o senzaţie cu care se obişnuise din perioada când luptase alături de cei din pluton.

Pe măsură ce se obişnui cu dimensiunile situaţiei, tot mai multe lucruri îi deveniră familiare. Cei Douăzeci erau împreună de multă vreme; de asemenea, ei *trăiau* de foarte multă vreme. La cei treizeci şi doi de ani ai săi, Julian fusese cel mai bătrân membru din pluton; laolaltă, toţi cei zece soldier-boy deţinuseră nici trei sute de ani de experienţă. Vârsta totală a Celor Douăzeci depăşea cu mult o mie de ani, iar o mare parte din acest timp fusese petrecut în contemplare reciprocă.

Ei nu alcătuiau tocmai o „minte colectivă”, dar se aflau mult mai aproape de starea respectivă decât plutonul lui Julian. Nu se contraziceau niciodată, cu excepţia cazurilor când doreau să se amuze. Erau blânzi şi mulţumiţi. Erau umani… dar oare atributul acesta mai avea vreun sens pentru ei?

Întrebarea aceasta apăruse în străfundul minţii lui Julian din prima clipă când Marty îi descrisese pe Cei Douăzeci. Poate că războiul constituie un produs inevitabil

al naturii umane. Poate că pentru a scăpa de război trebuie să devenim ceva cu totul diferit de Uman.

Ceilalţi îi simţiră obsesia şi-i răspunseră: Nu, continuăm să fim oameni în toate privinţele esenţiale. Natura umană se transformă, iar faptul că noi am creat instrumente prin care transformarea poate fi direcţionată *are* în esenţă specific uman. Ea trebuie să existe, sub forma unui auxiliar al dezvoltării tehnologice, peste tot în Univers; altfel, *nu* ar mai exista niciun Univers. Doar dacă noi am fi unica inteligenţă tehnologică din Univers, le atrase atenţia Julian; deocamdată, nu există nicio dovadă care să demonstreze contrariul. Poate că propria noastră existenţă este dovada că suntem primele creaturi ce au evoluat suficient de mult ca să apese butonul de reiniţializare. Cineva trebuie să fie primul.

Dar poate că primii sunt întotdeauna ultimii.

Ei sesizară speranţa pe care Julian o proteja cu pesimism. Eşti mult mai idealist decât noi, observă Tyler. Cei mai mulţi dintre noi am ucis, însă niciunul n-a fost împins spre sinucidere din cauza remuşcărilor.

Evident, existau mulţi alţi factori pe care Julian nu trebui să-i explice. Era protejat de înţelepciune şi de îngăduinţă… şi brusc simţi nevoia de a ieşi!

Se deconectă şi rămase în mijlocul celorlalţi, dar singur. Cincisprezece oameni priveau florile sălbatice, priveau în sufletul lor colectiv.

Îşi privi ceasul şi fu şocat. Deşi i se păruse că se scurseseră ore întregi, în realitate, nu trecuseră decât douăsprezece minute.

Unul câte unul, Cei Douăzeci se deconectară. Mendez îşi masă obrajii şi surâse.

— Te-ai simţit în inferioritate.

— Ăsta ar fi un aspect. Sunteţi atât de experţi în acest domeniu, încât pentru voi constituie un act reflex. M-am simţit… nu ştiu… lipsit de control.

— Nu te manipulam.

Julian clătină din cap.

— Ştiu. Eraţi foarte atenţi în privinţa asta, dar oricum

aveam senzaţia că eram absorbit. De… de propriul meu acord. Nu ştiu cât timp aş putea sta conectat cu voi înainte să *devin* unul dintre voi.

— Asta ar fi ceva rău? întrebă Ellie Frazer.

Era cea mai tânără dintre ei – o femeie cam de aceeaşi vârstă cu Amelia, cu un păr superb, prematur încărunţit.

— Cred că pentru mine n-ar fi. — Julian îi privi frumuseţea clasică şi ştiu, o dată cu toţi ceilalţi, cu câtă disperare îl dorea femeia. — Dar, deocamdată, n-o pot face. Următoarea etapă a planului implică revenirea în Portobello cu un set de amintiri false, pentru a mă infiltra printre cadrele de comandă. Nu pot fi atât de… evident diferit – cum sunteţi voi.

— Ştim asta, spuse ea. Ai mai putea însă petrece destul timp alături de noi…

— Ellie, interveni Mendez cu blândeţe, stăpâneşte-ţi blestemaţii ăia de feromoni. Julian ştie care-i cel mai bun lucru pentru el.

— De fapt, habar n-am. Cine o poate şti? Până acum, nu s-a mai făcut aşa ceva.

— Trebuie să fii prudent, zise Ellie pe un ton simultan liniştitor şi iritant, parcă afirmând „ştim exact ce gândeşti şi, cu toate că n-ai dreptate, acceptăm calea asta”.

Marc Lobell, maestrul şahist şi soţul ucigaş, care nu participase la conectare pentru a răspunde eventualelor apeluri exterioare, veni în fugă, tropăind peste puntea îngustă, şi puse capăt discuţiei lor.

— Un tip în uniformă, gâfâi el. Vrea să discute cu sergentul Class.

— Cine-i? întrebă Julian.

— Un medic. Colonelul Zamat Jefferson.

* * *

Mendez mă însoţi, afişând autoritatea sutanei lui negre. Când apăru în clădirea recepţiei, Jefferson se ridică fără grabă, lăsând pe măsuţă un exemplar din *Reader's*

Digest care avea jumătate din anii săi.

— Părintele Mendez, colonelul Jefferson, am făcut prezentările. Te-ai străduit niţeluş ca să-mi dai de urmă.

— Nu, răspunse el, calculatorul te-a descoperit în câteva secunde. Strădania a fost să *ajung* până aici.

— În Fargo.

— Ştiam că vei lua o bicicletă. În aeroport, exista un singur loc pentru a face rost de aşa ceva şi le-ai lăsat o adresă.

— Te-ai folosit de rang.

— Nu în faţa civililor. Le-am arătat cardul meu ID şi le-am spus că sunt medicul tău. Ceea ce nu-i o minciună.

— Acum mă simt perfect. Poţi pleca.

— Două afirmaţii greşite, râse el. Putem discuta undeva?

— Avem un loc, spuse Mendez. Urmaţi-mă.

— Ce înseamnă „un loc”? întrebă Jefferson.

— Un loc unde să putem discuta.

Cei doi bărbaţi se priviră o clipă şi Jefferson încuviinţă din cap.

A treia uşă de pe coridor nu purta nicio plăcuţă. Am intrat într-o cameră cu o masă mare de mahon, cu fotolii capitonate şi un autobar.

— Beţi ceva?

Jefferson şi cu mine doream apă şi vin; Mendez a comandat un suc de mere. Robotul ne-a adus băuturile pe când ne aşezam.

— Există vreo modalitate în care ne-am putea ajuta reciproc? întrebă Mendez, încrucişându-şi degetele peste începutul de burtică.

— Este vorba despre nişte aspecte asupra cărora sergentul Class ar putea face lumină. — Jefferson mă fixă cu privirea. — Pe neaşteptate, am fost promovat la gradul de colonel şi am primit ordin de transfer în Fort Powell. Nimeni din brigadă habar n-avea despre ce ar putea fi vorba. Ordinul a sosit din Washington, de la un „Grup de Redistribuire a Personalului Medical”.

— Să înţeleg că transferul a fost un lucru rău? făcu

Mendez.

— Nu, am fost chiar încântat. Niciodată nu mi-a plăcut postul din Texas şi Portobello, iar transferul m-a readus în regiunea copilăriei mele. Chiar începusem să-mi strâng efectele, când, ieri, parcurgându-mi graficul de programări, am întâlnit numele tău. Trebuia să mă conectez cu tine şi să văd efectul antidepresivelor.

— Au un efect foarte bun. Vrei să spui că vei călători mii de kilometri, ca să-ţi verifici toţi pacienţii?

— Bineînţeles că nu. Din curiozitate, însă, aproape reflex, am apelat dosarul tău şi – surpriză! Nici urmă de tentativa ta de sinucidere. În plus, şi tu ai primit un ordin de transfer, contrasemnat de acelaşi general-maior din Washington care a semnat transferul *meu*. Totuşi, nu aparţii „Grupului de Redistribuire a Personalului Medical”, ci unui program de instruire pentru asimilarea în structura de comandă. Un soldat care a vrut să se sinucidă pentru că omorâse pe cineva asimilat în structura de comandă? Asta-i interesant! De aceea, ţi-am luat urma până aici. Şi aici ce avem? Un azil pentru soldaţi bătrâni, care nu sunt chiar atât de bătrâni – iar unii dintre ei nu sunt nici măcar soldaţi.

— Aşadar, vorbi Mendez, vreţi să renunţaţi la gradul de colonel şi să reveniţi în Texas? În Portobello?

— Câtuşi de puţin. Voi risca şi vă voi spune adevărul: Nu m-am adresat nici unui superior. Nu vreau să fac valuri. — Mă arătă cu degetul. — Aici însă există un pacient al meu şi un mister pe care aş dori să-l rezolv.

— Pacientul se simte minunat, am spus. Misterul este unul în care nu vei dori să fii implicat.

Se lăsă o tăcere prelungă, stânjenitoare.

— Există oameni care ştiu unde am plecat.

— Nu dorim să vă ameninţăm ori să vă intimidăm, zise Mendez, dar pur şi simplu nu deţineţi autorizaţia pentru a afla despre ce-i vorba. Din acest motiv, Julian nu vă poate lăsa să vă conectaţi cu el.

— Deţin autorizaţie de nivel „strict secret”.

— Ştiu. — Mendez se aplecă puţin înainte şi rosti

încetişor: Numele fostei dumneavoastră soţii este Eudora şi aveţi doi copii: Pash, care urmează medicina în Ohio, şi Roger, care activează într-o trupă de dansatori din New Orleans. V-aţi născut la 5 martie 1990 şi aveţi grupa sanguină O-negativ. Vreţi să aflaţi numele câinelui dumneavoastră?

— Nu mă puteţi speria cu aşa ceva.

— Încerc să comunic cu dumneavoastră.

— Dar nici măcar nu faceţi parte din armată. De fapt, cu excepţia sergentului Class, nimeni dintre cei de aici nu este militar.

— Asta ar trebui să vă spună ceva. Deţineţi autorizaţie de nivel „strict secret”, totuşi identitatea mea vă rămâne necunoscută.

Colonelul clătină din cap. Se lăsă pe spate şi sorbi din vin.

— Aţi beneficiat de timp suficient ca să aflaţi toate detaliile astea despre mine. Nu pot decide dacă sunteţi un fel de superagent de contrainformaţii sau, pur şi simplu, unul dintre cei mai capabili escroci pe care i-am întâlnit vreodată.

— Dacă ar fi fost doar o cacealma, v-aş fi ameninţat acum. Dar ştiţi acest lucru şi de aceea aţi spus ceea ce aţi spus.

— Astfel, mă ameninţaţi prin faptul că nu rostiţi nicio ameninţare.

Mendez izbucni în râs.

— Spune-mi cu cine te însoţeşti, ca să-ţi spun cine eşti. Recunosc că am fost psihiatru.

— Totuşi, nu figuraţi în baza de date a Asociaţiei Medicilor Americani.

— Nu mai figurez.

— Combinaţia preot-psihiatru este stranie. Să presupun că nu figuraţi nici în dosarele Bisericii Catolice?

— Asta-i ceva mai dificil de verificat şi v-aş fi recunoscător dacă n-aţi încerca s-o faceţi.

— N-am nici măcar un singur motiv pentru care să cooperez cu dumneavoastră. Evident, dacă nu intenţionaţi

să mă împuşcaţi, ori să mă închideţi undeva.

— O detenţie implică prea multă hârţogăraie, reflectă Mendez. Julian, tu te-ai conectat cu el. Ce crezi?

Mi-am amintit un amănunt din şedinţa mentală colectivă.

— Este cât se poate de sincer în privinţa confidenţialităţii medic-pacient.

— Mulţumesc.

— Deci, dacă vei părăsi camera, aş putea discuta cu el de la medic la pacient. Dar mai este un clenci.

— Aşa-i, încuviinţă Mendez. — Nu uitase nici el amănuntul respectiv. — S-ar putea să nu fie de acord cu alternativa.

— Care anume?

— Chirurgia cerebrală.

— Ţi-am putea spune cu ce ne ocupăm aici, i-am explicat, dar va trebui să ne asigurăm că nimeni n-o va afla de la tine.

— Ştergerea memoriei, spuse Jefferson.

— Nu doar atât, preciză Mendez. Va trebui să vă ştergem nu numai amintirile despre această călătorie şi tot ceea ce este asociat cu ea, ci şi amintirile legate de îngrijirea lui Julian şi a celor care-l cunosc pe el. Asta-i cam multişor.

— Altfel zis, am continuat eu, va trebui să-ţi scoatem mufa şi să distrugem toate conexiunile neuronale. Eşti de acord cu aşa ceva – să renunţi pentru totdeauna la asta, numai ca să afli un secret?

— Mufa este esenţială pentru profesiunea mea, murmură Jefferson, sunt obişnuit cu ea şi m-aş simţi incomplet în absenţa ei. Poate că aş fi în stare s-o fac pentru secretul fundamental al Universului. Nu însă şi pentru secretul Căminului St. Bartholomew.

Cineva bătu la uşă şi Mendez îl pofti să intre. Era Marc Lobell, ţinând un clipboard peste piept.

— Părinte Mendez, putem discuta câteva clipe?

După ce Mendez ieşi, Jefferson se aplecă spre mine.

— Te afli aici din propria ta voinţă? mă întrebă. Nu

te-a silit nimeni?

— Nimeni.

— Ai gânduri de sinucidere?

— Nimic nu-i mai departe de mintea mea.

Posibilitatea continua să existe acolo, dar doream să văd ce urma să se întâmple. Oricum, dacă Universul ar fi încetat să mai existe, sfârşitul lui ar fi însemnat şi sfârşitul meu.

Suspectam că exact aceea ar fi fost atitudinea cuiva resemnat în faţa sinuciderii, iar bănuiala respectivă trebuie să mi se fi citit pe chip.

— Totuşi, te nelinişteşte ceva, spuse Jefferson.

— Când ai cunoscut ultima oară pe cineva pe care să nu-l tulbure nimic?

Mendez reveni singur, cu clipboardul. Înapoia sa, încuietoarea ţăcăni pe dinafară.

— Interesant... — Comandă barului o cafea şi se aşeză. — V-aţi luat o lună de concediu, domnule doctor.

— Bineînţeles, doar mă mut.

— Când sunteţi aşteptat să vă întoarceţi – peste o zi, două?

— În scurt timp.

— De fapt, cine vă aşteaptă? Nu mai sunteţi însurat şi locuiţi singur.

— Prietenii... colegii...

— Ah, da.

Îi întinse clipboardul lui Jefferson, care privi prima filă şi pe cea de dedesubt.

— Nu puteţi face aşa ceva! *Cum* aţi putut s-o faceţi?

Nu puteam citi filele, dar în mod evident erau nişte ordine militare.

— Este clar că pot s-o fac. Cât despre modalitate... — Ridică din umeri. — Credinţa poate mişca munţii din loc.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Sunt detaşat aici pentru trei săptămâni. Concediul mi-a fost anulat. Ce dracu' se-ntâmplă?

— Am fost nevoiţi să luăm o decizie, câtă vreme vă aflaţi în clădire. Vă facem propunerea să vă alăturaţi

proiectului nostru.

— O refuz. — Azvârli clipboardul şi se ridică. — Daţi-mi drumul să plec!

— Vă promit că după ce vom discuta, veţi fi liber să procedaţi după cum credeţi de cuviinţă. — Mendez deschise un capac încastrat în suprafaţa mesei şi scoase un jac verde şi unul roşu. — Conectare unidirecţională.

— În *nici*un caz! Nu mă puteţi sili să mă conectez cu dumneavoastră.

— Să ştiţi că asta-i extrem de adevărat. — Mendez mă privi cu subînţeles. — Nu aş putea face aşa ceva.

— Eu însă pot, am spus şi am scos şpaclul din buzunar.

Am apăsat butonul şi lama ţâşni afară şi apoi începu să zumzăie şi să strălucească.

— Mă ameninţi cu o *armă*, sergent?

— Nu, nu te ameninţ, colonele. — Mi-am apropiat lama de gât şi mi-am privit ceasul. — Dacă nu te conectezi în treizeci de secunde, vei vedea cum îmi retez beregata.

Jefferson înghiţi un nod.

— Încerci o cacealma.

— Nu. — Mâna începuse să-mi tremure. — Bănuiesc însă că ţi-au mai murit pacienţi şi până acum.

— De ce-i atât de al dracu' de important proiectul ăsta?

— Conectează-te, şi vei afla. — Nu l-am mai privit. — Cincisprezece secunde…

— Să ştii c-o s-o facă, rosti Mendez. M-am conectat cu el. Moartea lui ţi se va datora în totalitate.

Jefferson clătină din cap şi reveni la masă.

— Nu sunt tocmai sigur, dar se pare m-aţi adus cu spatele la zid.

Se aşeză şi introduse jacul. Am dezactivat şpaclul. Cred că încercasem o cacealma.

A privi nişte oameni conectaţi este cam la fel de interesant cu a privi nişte oameni care dorm. În cameră nu exista nimic de citit, dar am găsit un notes şi un stilus, şi i-am scris Ameliei, descriind cele întâmplate. După vreo

zece minute, ei începură să încuviinţeze cu regularitate din capete, aşa că m-am grăbit să termin scrisoarea, am încriptat-o şi am expediat-o.

Jefferson se deconectă şi-şi îngropă faţa în palme. Mendez se deconectă şi rămase privindu-l.

— Sunt multe informaţii ce trebuie asimilate, spuse el, dar n-am ştiut unde să mă opresc.

— Ai făcut bine, rosti înăbuşit Jefferson. Trebuia să le cunosc pe toate. — Se lăsă pe spate şi expiră. — Acum, desigur, trebuie să mă conectez cu Cei Douăzeci.

— Eşti de partea noastră? l-am întrebat.

— Parte… Cred că n-aveţi nici cea mai mică şansă. Totuşi, da, doresc să particip la treaba asta.

— Este mai dedicat decât tine, observă Mendez.

— Dedicat, dar nu şi convins?

— Julian, zise Jefferson, cu tot respectul pentru anii tăi petrecuţi ca mecanic şi pentru toate suferinţele prin care ai trecut datorită celor văzute… din cauza uciderii băiatului acela… este posibil ca eu să ştiu mai multe decât tine despre război şi despre relele lui. Recunosc, sunt cunoştinţe dobândite indirect. — Îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu dosul palmei. — Totuşi, cei paisprezece ani pe care i-am petrecut încercând să repar vieţile soldaţilor fac din mine un recrut destul de valoros pentru armata asta.

Declaraţia lui nu m-a surprins. Un pacient nu recepţionează prea mult feedback necenzurat din partea terapeutului său – şedinţa aduce mult cu o conectare unidirecţională, la care se adaugă câteva gânduri şi sentimente bine controlate, ce se strecoară inevitabil –, dar ştiam cât de mult ura el crimele şi cum îi afectau crimele pe asasini.

* * *

Amelia îşi închisese consola pentru ziua respectivă şi începuse să-şi strângă hârtiile, pregătindu-se să plece acasă, unde o aştepta o baie prelungită şi un somn binevenit, când la uşa biroului ciocăni un bărbat scund şi

chel.

— Doamna profesor Harding?

— Cu ce vă pot ajuta?

— Mă numesc Harold Ingram. — Îi întinse un plic simplu, nesigilat. — Maior Harold Ingram, avocat la departamentul Evaluări Tehnologice al armatei.

Ea scoase din plic trei file acoperite cu o tipăritură măruntă şi le privi în grabă.

— Îmi puteţi spune, pe scurt, despre ce-i vorba?

— Nimic complicat. S-a constatat că o lucrare, pe care aţi semnat-o în calitate de coautor pentru *Astrophysical Journal*, conţine materiale ce pot fi asociate cercetării în domeniul armamentului.

— Staţi puţin! Lucrarea aceea n-a depăşit nivelul referenţilor din redacţie. Â fost respinsă. Cum aţi avut acces la ea?

— Vă spun cu toată sinceritatea că nu ştiu. Nu fac parte din colectivul tehnic.

Amelia cercetă paginile.

— „Sistarea şi predarea”? Ce-i asta, un mandat?

— Nu tocmai. Pe scurt, vă cerem să ne predaţi toată documentaţia referitoare la respectivele cercetări, însoţită de o declaraţie că aţi distrus toate copiile şi că veţi sista proiectul cu pricina până la obţinerea acordului nostru.

Femeia îşi mută privirea de la el la document.

— Cred că-i o glumă, nu?

— Vă asigur că nu este cazul.

— Domnule maior… nu am proiectat o *puşcă*. Aici este vorba despre un aspect teoretic.

— Îmi pare rău, dar nu cunosc detaliile tehnice.

— Cum Dumnezeu credeţi că mă puteţi opri să mă gândesc la ceva?

— Mă tem că asta nu-i responsabilitatea mea. Eu am nevoie doar de documentaţie şi de declaraţia dumneavoastră.

— Le-aţi preluat de la coautorul meu? Eu n-am fost angajată decât pentru a verifica aspectele legate de fizica particulelor.

— Am înţeles că problema este în curs de rezolvare.

Amelia se aşeză şi puse hârtiile pe masa din faţa ei.

— Trebuie să studiez cererea şi să mă consult cu şeful de catedră.

— Şeful catedrei ne-a acordat întregul lui sprijin.

— Nu cred aşa ceva. Profesorul Hayes?

— Nu. Aprobarea a fost semnată de J. MacDonald Roman.

— *Macro*? Nu face parte dintre factorii de decizie.

— El angajează şi concediază personalul – pe cei ca dumneavoastră. Vă poate concedia, dacă nu cooperaţi.

Ingram era complet nemişcat şi nu clipea. Fusese replica lui de efect.

— Trebuie să discut cu Hayes. Vreau să văd ce are de spus şeful…

— Ar fi mai bine dacă aţi semna acum documentele, vorbi încetişor bărbatul. Voi reveni mâine după documentaţie.

— *Documentaţia* mea, zise Amelia, acoperă întregul spectru de la inutil la redundant. Ce a avut de spus în această privinţă colaboratorul meu?

— Nu ştiu. De el s-a ocupat filiala din Caraibe.

— El a dispărut în Caraibe. Este posibil să-l fi omorât departamentul dumneavoastră?

— Poftim?

— Scuze! Armata nu ucide oameni. — Se ridică. — Puteţi rămâne aici, sau puteţi veni cu mine. Vreau să fotocopiez actele acestea.

— Ar fi mai bine dacă n-aţi face-o.

— Ar fi o tâmpenie să n-o fac.

Bărbatul rămase în biroul ei, probabil ca să tragă cu ochiul. Amelia trecu de încăperea copiatoarelor şi coborî cu liftul la parter. Vârî hârtiile în poşetă şi sări în primul taxi.

— La aeroport, ceru ea şi analiză puţinele opţiuni pe care le avea la dispoziţie.

Toate deplasările ei la Washington fuseseră acoperite din contul deschis al lui Peter, de aceea avea suficiente

credite ca să ajungă în North Dakota. Era însă prudent să lase o urmă atât de clară spre Julian? Avea să-l sune de la un telefon public din aeroport.

Stai, stai, gândeşte-te bine! Nu putea să se urce pur şi simplu într-un avion şi să ajungă în North Dakota nebăgată în seamă. Numele ei avea să apară pe lista pasagerilor şi cineva avea s-o aştepte la destinaţie.

— Modificare de traseu, anunţă ea. Gara Amtrak.

Vocea taxiului certifică modificarea şi maşina întoarse.

Puţine persoane foloseau trenul pentru distanţe mari – în general, cele cu fobii legate de înălţime sau cele cărora le plăcea să facă lucrurile în modul cel mai dificil cu putinţă. Ori cele care doreau să ajungă undeva fără să lase în urmă o dâră de indicii. Tichetele de tren se cumpărau de la un automat, cu aceleaşi anonime jetoane de divertisment utilizate pentru taxiuri. (Birocraţii şi moraliştii ar fi dorit să înlocuiască sistemul acesta greoi cu ceva similar cardurilor, însă alegătorii preferau ca guvernul să nu ştie chiar tot ceea ce făceau, când şi cu cine. În plus, cupoanele individuale uşurau barterul şi jaful.)

Amelia avu noroc. Fugi să prindă cursa de ora optsprezece spre Dallas şi de abia se aşezase, când trenul se puse în mişcare.

Activă ecranul de pe spătarul fotoliului din faţă şi solicită o hartă. Dacă atingea două oraşe, display-ul îi indica orele de sosire şi de plecare. Îşi întocmi o listă; putea merge din Dallas la Oklahoma City, apoi la Kansas City, Omaha şi Seaside, în vreo opt ore.

— De cine fugi, scumpo? — Pe fotoliul de alături, stătea o bătrână cu părul alb răsucit în cornişe scurte. — De-un bărbat?

— Bineînţeles, încuviinţă ea. Un nemernic.

Bătrâna aprobă din cap şi-şi umezi buzele.

— În Dallas, ar fi bine să-ţi cumperi nişte mâncare ca lumea. N-o să poţi rezista cu mizeria pe care ţi-o servesc în vagonul-restaurant.

— Mulţumesc, aşa voi face.

Bătrâna reveni cu ochii la telenovela pe care-o urmărea, iar Amelia răsfoi *Vedeţi America*!, revista companiei feroviare. Nu existau prea multe articole care s-o intereseze.

Se prefăcu că moţăie pe durata drumului de o jumătate de oră până în Dallas. Acolo îşi luă rămas bun de la doamna cu corniţe şi se pierdu în mulţime. Avea la dispoziţie mai mult de o oră până la plecarea trenului spre Kansas City, aşa că-şi cumpără un rând de haine de schimb – un tricou Cowboys şi pantaloni negri de trening –, câteva sandvişuri preambalate şi nişte vin. După aceea, sună la numărul din North Dakota pe care i-l lăsase Julian.

— S-a răzgândit juriul? întrebă bărbatul.

— A apărut altceva, mult mai interesant.

Îi povesti despre Harold Ingram şi despre mandat.

— N-ai nicio veste de la Peter?

— Nimic. Însă Ingram ştia că-i în Caraibe. Atunci am decis s-o şterg de acolo.

— Ei bine, şi armata mi-a dat de urmă. O clipă!

Dispăru din faţa ecranului, dar reveni foarte repede.

— De fapt, este vorba numai de dr. Jefferson, şi nimeni nu ştie că se află aici. Deja, a trecut aproape complet de partea noastră. Individul ăla, Ingram, a amintit de mine?

— Nu, numele tău nu figurează în articol.

— Asta-i însă numai o chestiune de timp. Chiar dacă nu mă asociază lucrării, ei ştiu că trăim împreună şi vor afla că sunt mecanic. Vor fi aici în câteva ore. Trebuie să schimbi trenul undeva?

— Da. — Femeia privi hârtia pe care-şi notase traseul. — Ultima dată în Omaha. Ar trebui să ajung acolo înainte de miezul nopţii… la 23:46.

— Perfect. Pot ajunge acolo până atunci.

— Şi după aceea?

— Nu ştiu. O să vorbesc cu Cei Douăzeci.

— Care douăzeci?

— Tipii lui Marty. O să-ţi explic mai târziu.

Amelia merse la automat şi, după o clipă de ezitare, cumpără un tichet numai până la Omaha. Dacă o urmăreau, nu era nevoie să-i atragă mai departe.

Un alt risc calculat: două telefoane aveau prize pentru modemuri. Cu două minute înainte de plecarea garniturii, îşi apelă propria bază de date şi copie articolul pentru *Astrophysical Journal* în notebook-ul poşetei. După aceea, instrui baza de date să expedieze articolul tuturor persoanelor din agenda ei telefonică ale căror nume erau urmate de *FIZ sau *ASTR. Erau peste cincizeci de indivizi, iar mai mult de jumătate erau implicaţi într-un fel sau altul în Proiectul Jupiter. Câţi dintre ei aveau oare să citească o ciornă de douăzeci de pagini, conţinând în majoritate matematică pseudo-operatorie, lipsită de introducere şi context?

Îşi dădu seama că ea însăşi ar fi privit primul rând, apoi ar fi şters documentul.

Lecturile Ameliei din tren fură mai puţin tehnice, dar strict limitate, deoarece nu se putea identifica pentru a obţine acces la materiale cu copyright. Trenul avea propria lui revistă on-screen, care prelua imagini din *USA Today* şi din alte publicaţii turistice – de fapt, numai reclame. Femeia petrecu multă vreme privind pe geam unele dintre cele mai puţin atrăgătoare zone urbane ale Americii. Spre amurg, ogoarele ce apărură între oraşe erau liniştitoare şi aţipi. Fotoliul o trezi când intrară în Omaha. Dar n-o aştepta Julian.

Pe peron se afla Harold Ingram, abordând un aer plin de sine.

— Ne găsim în stare de război, doamnă profesor. Guvernul este peste tot.

— Dacă aţi interceptat un telefon public fără mandat…

— N-a fost necesar. În toate gările şi staţiile de autobuze există camere video. Dacă eşti căutat de guvernul federal, camerele dau de tine.

— N-am comis niciun delict.

— Nu mă refer la „căutat” în sensul căutării unui

infractor. Doar „dorit”. Guvernul vă doreşte. Ca atare, v-a găsit. Acum vă rog să mă însoţiţi.

Amelia privi în jur. Nu se punea problema fugii, deoarece gara era monitorizată de roboţi şi de cel puţin un poliţist om.

Apoi îl zări pe Julian, în uniformă, pe jumătate ascuns înapoia unei coloane. Bărbatul duse un deget la buze.

— Vă însoţesc, încuviinţă ea, dar o fac împotriva voinţei mele şi vă previn că vom ajunge la tribunal.

— Sper din toată inima, comentă maiorul, conducând-o spre ieşire. Este mediul meu natural.

Trecură pe lângă Julian şi femeia îl auzi pornind în urma lor. Ieşind din gară, se îndreptară spre şirul de taxiuri ce aşteptau.

— Unde mergem?

— Să prindem primul zbor spre Houston.

Deschise portiera unui taxi şi o împinse înăuntru.

— Domnul maior Ingram? întrebă Julian.

Cu un picior în taxi, bărbatul se întoarse pe jumătate.

— Da, sergent.

— Zborul v-a fost anulat.

Julian avea în mână un pistol mic, negru. Sunetul împuşcăturii nici nu se auzi. Când Ingram se înmuie, Julian îl prinse de subsuori, părând că-l ajută să suie în taxi.

— Grand Street, numărul 1236, rosti el introducând în fantă un jeton oficial luat din portofelul lui Ingram. Vârî portofelul în buzunar, închise portiera şi anunţă: Traseu de suprafaţă.

— Mă bucur să te văd, spuse Amelia căutând să imprime vocii ei un ton cât mai neutru. Cunoaştem pe cineva în Omaha?

— Cunoaştem pe cineva parcat pe Grand Street.

Taxiul străbătu oraşul în zigzag. Julian stătea pe jumătate răsucit, privind o eventuală maşină urmăritoare. Ar fi fost evidentă în traficul rarefiat. Când intrară pe Grand Street, el se întoarse şi privi în faţă.

— Dincolo de următoarea intersecţie este un Lincoln

negru. Opreşte lângă el. Acolo coborâm.

— Domnule maior Ingram, dacă sunt amendat pentru oprire interzisă, dumneavoastră suportaţi amenda.

— Am înţeles.

Opriră lângă o limuzină mare, neagră, cu plăcuţe de înmatriculare din North Dakota şi geamuri opace. Julian coborî din taxi şi-l târî pe Ingram pe bancheta din spate a Lincoln-ului. Părea un soldat care-şi ajuta camaradul ameţit de băutură.

Amelia îi urmă. Pe locurile din faţă se găseau şoferul, un individ grizonat cu chip sever şi guler preoţesc, şi Marty Larrin.

— Marty!

— Venit în salvare. El ţi-a adus mandatul?

Femeia încuviinţă. Când limuzina porni, Marty întinse mâna spre Julian.

— Dă-mi, te rog, actele lui.

Julian îi întinse portofelul lunguieţ.

— Blaze, el este părintele Mendez, fost membru al ordinului franciscan şi al închisorii Raiford de maximă securitate.

În vreme ce vorbea, scotocea portofelul, ţinându-l întors spre o luminiţă de pe torpedo.

— Dr. Harding, presupun.

Mendez ridică o mână spre ea, păstrând-o pe cealaltă pe volan şi şofând manual. După încă o intersecţie, se auzi un bâzâit. Bărbatul lăsă volanul şi spuse:

— Acasă.

— Nu-mi place, zise Marty aprinzând plafoniera. Caută-l prin buzunare şi vezi dacă are ordinul de deplasare. — Examină fotografia unui bărbat cu un ciobănesc german. — Frumos câine, totuşi nicio poză a familiei.

— N-are nici verighetă, zise Amelia. Este important?

— Simplifică lucrurile. Are mufă instalată?

Amelia pipăi ceafa lui Ingram, în timp ce Julian îi controla buzunarele.

— Poartă perucă, observă femeia şi trase de ea,

scoţând un pârâit prelung. Da, are mufă.

— Perfect. N-ai găsit niciun ordin?

— Nu. Doar o autorizaţie de îmbarcare în avion, pentru el şi alte două persoane, „doi prizonieri plus paznic”.

— Când şi unde?

— În orice avion spre Washington. Prioritate 00.

— Asta-nseamnă foarte mult, sau foarte puţin? întrebă Amelia.

— Cel mai înalt nivel. S-ar putea ca tu să nu fi singura noastră cârtiţă, Julian. Am avea nevoie de una şi în Washington.

— *El*? făcu Julian.

— După ce va fi conectat vreo două săptămâni cu Cei Douăzeci. Va fi o testare interesantă a eficienţei procesului.

Nu ştiau cât de extremă avea să se dovedească testarea respectivă.

* * *

Nu adusesem cătuşe sau ceva similar, aşa că i-am mai administrat o nouă doză din pistolul cu tranchilizante, când a început să se mişte, în drum spre St. Bart. Căutându-l de acte, găsisem un AK101, pistoletul rusesc cu săgeţi, care este arma favorită a asasinilor de pretutindeni – nu are nicio parte metalică. De aceea, nu dorisem să flecăresc cu el pe bancheta din spate, chiar dacă arma i se afla în siguranţa torpedoului. Cunoştea probabil moduri să mă lichideze folosindu-se de degetul mic.

S-a dovedit că nu mă înşelasem prea mult. Când l-am coborât la St. Bart – legându-l de un scaun înainte de a-i administra antidotul – şi l-am conectat unidirecţional cu Marty, am aflat că era „operator special” al Contrainformaţiilor armatei, detaşat pe lângă departamentul Evaluări Tehnologice. Nu mai exista însă nimic altceva, doar amintiri din copilărie şi tinereţe, plus o cunoaştere enciclopedică a mijloacelor de distrugere. Nu

fusese tratat cu transferul selectiv de memorie despre care Marty afirmase că urma să-l suport, în vederea infiltrării mele în structura de comandă. Suferise doar o inhibare hipnotică extrem de puternică, ce n-avea să reziste multă vreme după conectarea bidirecţională cu Cei Douăzeci.

Până atunci, noi şi el cunoşteam doar numărul camerei din Pentagon unde urma să-şi prezinte raportul. Trebuia s-o găsească pe Amelia şi s-o aducă – sau s-o omoare şi să se sinucidă, dacă situaţia era disperată. Despre ea nu ştia decât faptul că, împreună cu alt savant, descoperise o armă atât de puternică încât ar fi putut aduce victoria forţelor ngumi, dacă le-ar fi căzut în mâini.

Mi se părea o modalitate stranie de definire. Într-adevăr, noi folosiserăm metafora „apăsarea butonului”, dar pentru ca Proiectul Jupiter să pornească spre ultima şi distrugătoarea lui fază ar fi fost nevoie de o întreagă echipă de savanţi, care să efectueze o succesiune de acţiuni complicate, într-un mod anume.

Teoretic, procesul *putea* fi automatizat, după o primă repetiţie precaută. Însă o dată ce repetiţia respectivă s-ar fi încheiat, n-ar mai fi rămas nimeni care să-l automatizeze.

Aşadar, cineva din redacţia lui *Astrophysical Journal* avea legături cu armata – nimic surprinzător. Acum, însă, se punea întrebarea dacă respingerea articolului se datorase presiunilor venite de sus, ori unor erori reale din lucrare.

O părticică din mine dorea să creadă că dacă realmente nu fuseseră de acord cu teoria noastră, n-ar fi avut niciun motiv s-o reţină pe Amelia şi, probabil, pe Peter. Sau poate că tipii de la Contrainformaţii apreciaseră că ar fi fost mai precaut să scape oricum de ei. Ne aflam în război.

În sala de conferinţe, eram patru persoane, exceptând cuplul conectat: Amelia, eu, Mendez şi Megan Orr, doctoriţa care-l verificase pe Ingram şi-i administrase antidotul. Deşi era ora trei noaptea, niciunul dintre noi nu simţea vreo urmă de oboseală.

Marty se deconectă, apoi scoase jacul din mufa lui

Ingram.

— Deci? întrebă el.

— Sunt multe de asimilat, rosti Ingram, apoi îşi privi braţele legate. Aş putea gândi mai relaxat, dacă m-aţi dezlega.

— E sigur? l-am întrebat pe Marty.

— Mai eşti înarmat?

Am ridicat pistolul cu tranchilizante.

— Mai mult sau mai puţin.

— L-am putea dezlega. În anumite circumstanţe, ar putea cauza probleme, dar nu într-o încăpere încuiată, ţinut sub supraveghere şi în prezenţa unui paznic înarmat.

— Nu ştiu…, interveni Amelia. Poate c-ar trebui să aşteptaţi până i se aplică tratamentul de îmblânzire. Mi se pare un tip periculos.

— Îi putem face faţă, zise Mendez.

— Este important să discutăm cu el imediat după contact, ne atrase atenţia Marty. El cunoaşte faptele, dar n-a fost angajat la un nivel emoţional profund.

— Probabil că aşa-i, încuviinţă Amelia.

Marty îl dezlegă şi se lăsă pe spate în scaun.

— Mulţumesc, spuse Ingram frecându-şi antebraţele.

— În primul rând, aş dori să ştiu…

Ceea ce s-a petrecut în continuare a fost atât de rapid încât n-aş fi putut descrie faptele, dacă n-aş fi vizionat înregistrarea camerei din plafon.

Ingram se întorsese puţin în scaun, parcă răsucindu-se spre Marty, care îi punea întrebarea. În realitate, îşi asigurase spaţiu de manevră şi posibilitatea de catapultare.

Cu o mişcare bruscă, demnă de un gimnast câştigător al Olimpiadei, ţâşnise din scaun şi-l lovise pe Marty cu laba piciorului în bărbie, pentru ca după aceea să execute o rotaţie completă pe masa în faţa căreia mă găseam, cu pistolul în mână, dar nu aţintit către el. Am tras un foc aiurea, apoi el m-a izbit cu ambele tălpi în piept, rupându-mi două coaste. A prins arma din aer şi s-a rostogolit cu umerii peste masă, aterizând în picioare cu o

piruetă de balerin şi lovindu-mă în gât pe când mă prăbuşeam. Intenţionase probabil să-mi zboare capul de pe umeri, dar nimeni nu-i perfect.

Din poziţia excepţională în care mă găseam, pe podea, n-am putut zări mare lucru, dar l-am auzit pe Marty zicând: „N-o să ţină”, după care mi-am pierdut cunoştinţa.

M-am trezit în scaunul din care fusesem doborât şi am văzut-o pe Megan Orr retrăgând un ac din antebraţul meu dezgolit. Un bărbat pe care l-am recunoscut, dar pe care nu-l puteam numi, făcea acelaşi lucru Ameliei – era Lobell, Marc Lobell, singurul dintre Cei Douăzeci cu care nu mă conectasem.

Parcă ne-am fi întors câteva minute în timp, căpătând posibilitatea de a relua scena. Toţi se găseau în poziţiile iniţiale, cu Ingram legat din nou de scaun. Însă pieptul mă durea la fiecare răsuflare şi nu eram sigur dacă puteam vorbi.

— Meg, am croncănit. Dr. Orr? — Ea se întoarse. — Poţi să mă consulţi după ce terminăm aici? Cred că mi-a rupt o coastă sau două.

— Vrei să vii acum?

Am clătinat din cap şi am simţit o durere în tot gâtul.

— Vreau să aud ce are de spus nemernicul.

Marc stătea lângă uşa deschisă.

— Lasă-mă o jumătate de minut, cât să ajung la post.

— Bine.

Meg se apropie de Ingram, singurul rămas inconştient, şi aşteptă.

— Alături este o cameră de observare, explică Mendez. Marc urmăreşte ce se-ntâmplă şi, la nevoie, poate elibera în sală un gaz soporific. Este o precauţie absolut necesară atunci când avem de-a face cu persoane dinafară.

— Deci realmente sunteţi incapabili de violenţă, zise Amelia.

— *Eu* nu sunt, am rostit. Vă deranjează dacă-i dau câteva şuturi în gură, înainte de a-l trezi?

— De fapt, ne putem apăra şi singuri. Nu m-aş putea însă imagina iniţiind acte de violenţă. — Mendez făcu un

gest spre mine. — În schimb, Julian ne pune în faţa unui paradox familiar – dacă el *ar ataca* omul acesta, n-aş putea face mare lucru.

— Dar dacă ar ataca pe unul dintre Cei Douăzeci? întrebă Marty.

— Ştii bine răspunsul la asta. Atunci ar fi autoapărare. M-ar ataca pe mine.

— Îi dau drumul? întrebă Megan.

Mendez aprobă din cap şi ea îi făcu injecţia lui Ingram. Bărbatul se trezi, trase instinctiv de legături, smucindu-le de două ori, după care se destinse.

— Rapid anestezic, comentă el. Mă privi şi adăugă: Te-aş fi putut ucide.

— Rahat! Ai făcut tot ce-ai putut.

— Mai bine speră să nu afli niciodată ce pot face.

— Domnilor, interveni Mendez, suntem de acord că voi doi sunteţi oamenii cei mai periculoşi din această încăpere…

— Nici vorbă, îl contrazise Ingram. Voi sunteţi cei mai periculoşi oameni aflaţi sub acelaşi acoperiş din întreaga lume. Poate din întreaga istorie a lumii.

— Am analizat acest punct de vedere, încuviinţă Marty.

— Ei bine, poate că ar trebui să-l mai analizaţi. Veţi duce la dispariţia rasei umane în câteva generaţii. Sunteţi nişte monştri. Semănaţi cu nişte creaturi de pe alte planete, decise să-i distrugă pe pământeni.

Marty surâse larg.

— Iată o metaforă la care nu mă gândisem. De fapt, suntem cu adevărat decişi să distrugem capacitatea rasei de a se autodistruge.

— Chiar dacă aţi reuşi – lucru de care nu sunt convins –, la ce ar folosi, dacă vom sfârşi prin a fi altceva decât oameni?

— În primul rând, jumătate dintre noi nici măcar nu sunt oameni, vorbi încetişor Megan.

— Ştiţi la ce mă refer…

— Cred că te referi exact la ceea ce ai spus.

— Câte cunoaşte despre motivele grabei noastre? am întrebat eu.

— Niciun fel de detaliu, răspunse Marty.

— „Arma finală” – indiferent ce ar însemna ea. Din 1945, tot supravieţuim unor „arme finale”.

— Chiar dinainte de 1945, interveni Mendez. Avionul, tancul, gazele paralizante… Asta, însă, e niţeluş mai periculoasă. Niţeluş mai finală.

— Iar tu eşti cea care a creat-o, zise Ingram privind-o pe Amelia cu o expresie stranie, lacomă. Însă şi ceilalţi, aceşti Douăzeci, ştiu despre ea.

— Habar n-am, replică Amelia. Nu m-am conectat cu ei.

— Dar *tu* o vei face, foarte curând, i se adresă Mendez lui Ingram. Atunci, totul va deveni limpede.

— Conectarea cu o persoană împotriva voinţei sale constituie un delict federal.

— Serios? Cred că acelaşi lucru s-ar putea afirma şi despre drogarea şi răpirea cuiva. Urmate de legarea pentru interogare.

— Mă puteţi dezlega. Îmi dau seama că rezistenţa fizică este inutilă.

— Nu cred, clătină din cap Marty. Eşti niţel prea rapid, niţel prea bun.

— Legat, nu voi răspunde la nicio întrebare.

— Ba cred c-o vei face, într-un fel sau altul. Megan?

Doctoriţa ridică injectorul hipodermic şi răsuci cu două poziţii dozatorul lateral.

— Sunt pregătită, Marty.

— Tazlet F-3, surâse el.

— Ăsta este *cu adevărat* ilegal.

— Vai de mine! Va trebui să ne despice trupurile şi să ne mai spânzure o dată.

— Nu cred că gust gluma.

Încordarea din vocea lui Ingram devenise evidentă.

— Cred că a auzit de efectele lui secundare, comentă Megan. Durează multă vreme. Sunt excelente pentru o cură de slăbire.

Păşi spre Ingram şi acesta se chirci în legături.

— Bine, vorbesc.

— O să ne mintă, am spus.

— Poate că da, încuviinţă Marty, dar vom afla de îndată ce ne vom conecta. Spuneai că suntem oamenii cei mai periculoşi din lume. Că vom distruge întreaga rasă umană. Vrei să dezvolţi puţin afirmaţia?

— Asta dacă veţi reuşi, ceea ce nu prea cred. Veţi converti o parte însemnată din *noi*, pornind de la structurile superioare de comandă în jos, iar apoi ngumii, sau alţii, vor interveni şi vor prelua conducerea. Sfârşitul experimentului.

— O să-i convertim şi pe ngumi.

— Nu pe mulţi, şi nu îndeajuns de rapid. Conducerea lor este prea fragmentată. Dacă-i veţi converti pe toţi răii sud-americani, în locul lor vor apărea africanii, care îi vor înghiţi pe nemestecate.

Era o imagine destul de rasistă, m-am gândit, însă mi-am păstrat remarca pentru sinele canibal.

— Dar dacă vom reuşi, vorbi Mendez, crezi că asta ar fi şi mai rău?

— Bineînţeles! Dacă pierzi un război, te poţi ridica şi lupta din nou. Dacă pierzi capacitatea de a lupta…

— Dar nu va mai exista *nimeni care* să lupte, interveni Megan.

— Prostii! Chestia asta nu-i poate afecta pe toţi. Dacă o zecime de procent din omenire rămâne neatinsă, respectivii se vor înarma şi vor prelua conducerea. Iar voi le veţi da cheile oraşului şi veţi face tot ceea ce vă vor cere.

— Nu-i chiar atât de simplist, spuse Mendez. Ne putem apăra, fără să ucidem.

— Cum? Aşa cum v-aţi apărat împotriva mea? O să-i gazaţi pe toţi şi apoi o să-i legaţi?

— Sunt sigur că vom elabora strategiile cu destul timp înainte. La urma urmelor, vom dispune de suficiente minţi ca a ta.

— Tu eşti chiar un soldat, mi se adresă Ingram. Eşti

de acord cu nebunia asta?

— N-am cerut să fiu soldat şi nu-mi pot imagina o pace mai proastă decât războiul în care ne aflăm acum.

— Se pare că te-au îndoctrinat, clătină el din cap. Opinia ta nici nu mai contează de-acum.

— De fapt, preciză Marty, el ni s-a alăturat în mod firesc. N-a trecut prin procesul de umanizare. Nici eu, de altfel.

— Atunci, sunteţi cu atât mai proşti. Dacă eliminaţi concurenţa, pur şi simplu nu veţi mai fi oameni.

— Concurenţa nu dispare, spuse Mendez. Nici chiar cea fizică. Ellie şi Megan joacă handbalul cel mai murdar pe care ţi-l poţi închipui. Cei mai mulţi dintre noi suntem bătrâni, dar ne înfruntăm mental în modalităţi pe care nici măcar nu le-ai putea pricepe.

— Am mufă şi le cunosc – şahul-bliţ şi go-ul tridimensional. Chiar şi voi trebuie să ştiţi că nu-i acelaşi lucru.

— Nu, nu-i acelaşi lucru. Ai mufă, dar nu de suficient timp ca să înţelegi măcar regulile după care jucăm noi.

— Eu mă refer la *mize*, nu la reguli! Războiul este teribil şi crud, dar şi viaţa-i la fel. Alte jocuri nu sunt altceva decât jocuri. Războiul este ceva real.

— Eşti un individ atavic, Ingram, i-am spus. Vrei să te mânjeşti cu vopsele pe obraji şi să pleci ca să spargi ţestele oamenilor.

— Eu sunt un bărbat. Nu ştiu ce dracu' eşti tu, în afară de un laş şi un trădător.

Nu pot pretinde că nu m-a scos din sărite. O parte din mine dorea cu sinceritate să rămân singur cu el şi să-l stâlcesc în bătaie. Adică exact ce-şi dorea *el*; sunt sigur că mi-ar fi putut îndesa propriul meu picior în fund, pentru ca apoi să mi-l scoată pe gură.

— Scuzaţi-mă, zise Marty şi-şi ciocăni cu vârful degetului cercelul din urechea dreaptă, ca să asculte un mesaj. După câteva clipe, clătină din cap şi rosti: Ordinele lui vin prea de sus. Nu pot afla când este aşteptat să se întoarcă.

— Dacă nu mă-ntorc în două…

— Mai taci din gură! — Se răsuci spre Megan: Sedează-l. Cu cât îl conectăm mai repede, cu atât mai bine.

— Nu trebuie să mă sedaţi.

— Trebuie să te transportăm în altă parte a clădirii. Decât să mă încred în tine, prefer să te duc pe sus.

Megan trecu injectorul pe altă doză şi apăsă trăgaciul. Ingram ne privi sfidător pentru câteva secunde, apoi se înmuie în legături. Marty se întinse să-l dezlege.

— Aşteaptă treizeci de secunde, îl opri Megan. Este posibil să se prefacă.

— Nu-i acelaşi lucru ca ăsta? am arătat pistolul meu.

— Nu, a primit destule tranchilizante pentru o singură zi. Injecţiile astea nu acţionează la fel de rapid, dar nici nu-ţi afectează organismul.

Se aplecă şi-l ciupi cu putere de lobul urechii. Ingram nici nu tresări.

— E-n regulă.

Marty îi desfăcu braţul stâng, care tresări, ridicându-se spre beregata lui, apoi căzu inert. Buzele îi zvâcniră, dar ochii nu i se deschiseră.

— E tare tipul!

Şovăi, apoi desfăcu şi celelalte legături.

M-am sculat ca să-l ajut să-l care, dar m-am crispat simţind durerea din piept.

— Ia loc, îmi zise Megan. Nu ridici niciun creion, până nu te consult. Toţi ceilalţi au plecat cu Ingram, lăsându-mă singur cu Amelia.

— Ia să văd ce-ai păţit, zise ea şi-mi descheie cămaşa.

Sub cutia toracică se vedea o zonă roşie care începuse deja să se închidă la culoare, devenind vineţie. Amelia n-o atinse.

— Te-ar fi putut ucide.

— Ne-ar fi putut ucide pe amândoi. Cum te simţi să fii dorită, vie sau moartă?

— Groaznic. Nu cred că el este singurul.

— Trebuia s-o fi prevăzut, am rostit. Trebuia să fi ştiut cum funcţionează mintea militarilor. La urma urmelor,

eu însumi fac parte din armată.

Mă mângâie încetişor pe braţ.

— Noi ne făcurăm griji doar în privinţa reacţiilor celorlalţi oameni de ştiinţă. E ciudat într-un fel. Dacă m-am gândit câtuşi de puţin la reacţia celor din exterior, am presupus că vor accepta autoritatea noastră şi vor fi mulţumiţi că am descoperit problema din timp.

— Cred că cei mai mulţi aşa ar fi făcut, chiar şi militarii. Însă cei care au auzit primii despre ea aparţineau exact departamentului care nu trebuia.

— Spionii… — Se strâmbă. — Spionii citesc reviste ştiinţifice?

— Acum, când ştim că ei există, existenţa lor pare aproape inevitabilă. Tot ce au de făcut este să iniţieze o rutină automată de căutare a unor cuvinte-cheie în rezumatele lucrărilor trimise pentru evaluare în domeniul ştiinţelor fizice şi al ingineriei. Dacă orice pare să aibă o aplicaţie militară, ei investighează şi trag sfori.

— Şi-i *ucid* pe autori?

— Probabil că-i înrolează. Îi lasă să-şi continue munca, purtând uniformă. În cazul nostru – în cazul tău adică –, au fost necesare măsuri drastice, deoarece arma era atât de puternică încât nu putea fi utilizată.

— Aşa că au ridicat receptorul telefonului şi au ordonat cuiva să mă ucidă pe mine, iar altcuiva să-l asasineze pe Peter?

Fluieră spre autobar şi comandă vin.

— Ei bine, Marty a aflat de la Ingram că prioritatea era să te aducă la Washington. Probabil că Peter se găseşte deja acolo, îndopat cu Tazlet F-3 şi verificând ceea ce ei ştiu deja.

— În cazul ăsta, ştiu şi despre tine. O să-ţi vină cam greu să te infiltrezi în Portobello…

Vinul sosi. L-am gustat şi ne-am privit, gândindu-ne la acelaşi lucru: aş fi fost în siguranţă, doar dacă Peter ar fi murit înainte de a le povesti despre mine.

Marty şi Mendez apărură şi se aşezară lângă noi. Marty îşi încreţi fruntea.

— Va trebui să acţionăm rapid acum, să decalăm programul. În ce etapă a ciclului se află plutonul tău?

— Sunt conectaţi de două zile. De o zi sunt în soldier-boy. — M-am gândit câteva clipe, apoi am continuat: Probabil că sunt tot în Portobello şi se antrenează. Îl istovesc pe noul şef de pluton cu exerciţii în Pedroville.

— Perfect, spuse Marty. Primul lucru pe care trebuie să-l fac este să văd dacă amicul meu general le poate prelungi perioada de antrenament. Cinci-şase zile ar trebui să fie îndeajuns. Eşti sigur că linia telefonică este protejată corespunzător? se întoarse el spre Mendez.

— Absolut, răspunse acesta. În caz contrar, am fi fost toţi – inclusiv tu – în uniforme sau internaţi în sanatorii.

— Asta înseamnă că avem la dispoziţie vreo două săptămâni. E suficient. În două-trei zile, pot să-i fac lui Julian modificările de memorie şi să asigur ordinele pe baza cărora va aştepta plutonul în Blocul 31.

— Nu suntem însă siguri dacă el ar trebui să meargă acolo, interveni Amelia. Dacă indivizii care l-au trimis pe Ingram după mine l-au prins deja pe Peter şi l-au făcut să vorbească, atunci ei ştiu că Julian a colaborat la redactarea lucrării. Când îşi va face apariţia, o să-l ia ca din oală.

Am strâns-o uşor de mână.

— Cred că-i un risc pe care trebuie să mi-l asum. Poţi aranja astfel încât să nu se poată afla de la mine despre locul ăsta?

Marty încuviinţă din cap, gânditor.

— Să-ţi aranjez memoria este o chestie de rutină. Asta ne pune însă într-o situaţie delicată… Pentru ca să revii în Portobello, va trebui să-ţi şterg amintirile lucrului la Problemă. Dar dacă te vor aresta din cauza lui Peter şi îţi vor descoperi o gaură în memorie, îşi vor da seama că ai fost aranjat.

— N-ai putea s-o asociezi tentativei de sinucidere? am întrebat. Jefferson propunea oricum să şteargă amintirile respective. N-ai putea face astfel încât să pară că ăsta-i motivul?

— Poate. Repet, poate. Îmi daţi voie? — Turnă vin

într-un pahar de plastic şi-l întinse spre Mendez, care clătină din cap. – Din nefericire, nu-i un proces *aditiv*… pot îndepărta amintiri, dar nu le pot înlocui cu altele false. — Sorbi din pahar. — Totuşi, este posibil, câtă vreme îl avem pe Jefferson de partea noastră. N-ar fi greu să zicem că, chipurile, el a şters prea mult, inclusiv săptămâna în care ai lucrat în Washington.

— Mi se pare o treabă din ce în ce mai delicată, interveni Amelia. De acord, nu ştiu mare lucru despre conectare, dar dacă tipii de la contraspionaj intră în mintea ta, a lui Jefferson, sau a lui Mendez… n-ar ieşi totul la iveală?

— Ne trebuie o pilulă de sinucidere, am rostit. Că tot veni vorba de sinucidere.

— Nu le pot cere aşa ceva. Nu sunt sigur dacă eu însumi aş lua-o.

— Nici chiar pentru a salva Universul?

Dorisem ca tonul meu să sune sarcastic, dar întrebarea se auzi ca o afirmaţie. Marty păli.

— Ai dreptate, sigur că da. Trebuie prevăzut aşa ceva, măcar ca o opţiune. Pentru toţi.

— Situaţia nu-i chiar atât de dramatică, spuse Mendez. În plus, ignorăm o modalitate evidentă de a câştiga timp – ne putem muta de aici. Mergem trei sute de kilometri spre nord şi ne aflăm într-o ţară neutră. Se vor gândi de două ori înainte să trimită un asasin în Canada.

Am căzut cu toţii pe gânduri.

— Nu ştiu, mormăi Marty. Guvernul canadian n-ar avea niciun motiv ca să ne protejeze. Dacă se va solicita extrădarea noastră, vom fi trimişi imediat la Washington, în lanţuri.

— În Mexic e mai bine, am rostit. Problema cu Canada este că nu-i îndeajuns de coruptă. Duceţi nanoforja în Mexic şi vă puteţi cumpăra intimitatea absolută.

— Aşa-i! exclamă Marty. În plus, în Mexic există suficiente clinici în care să putem instala mufe şi să efectuăm modificări de memorie.

— Dar cum intenţionaţi să ducem nanoforja până

acolo? făcu Mendez. Cântăreşte peste o tonă, fără să mai pun la socoteală toate cuvele, rezervoarele şi containerele de materii prime cu care se alimentează.

— De ce n-o puneţi să construiască un trailer? am întrebat.

— Imposibil. Nu poate construi ceva mai mare de şaptezeci şi nouă de centimetri. Teoretic, am putea obţine şi un trailer – din sute de repere. Am avea însă nevoie de cel puţin doi ingineri pricepuţi şi de un atelier complet utilat, ca să asamblăm totul.

— De ce n-am fura unul? şopti Amelia. Armata are o mulţime de camioane. Generalul tău poate modifica documente oficiale, poate promova şi transfera cadre militare. Cred că ne-ar putea trimite şi un camion.

— Bănuiesc că obiectele fizice sunt mai dificil de manipulat decât informaţiile, mormăi Marty, totuşi merită încercat. Se pricepe cineva la şofat?

Am schimbat priviri între noi.

— Patru dintre Cei Douăzeci ştiu să şofeze, zise Mendez. Eu n-am condus niciodată un camion, dar nu pot exista diferenţe chiar atât de mari.

— Maggie Cameron a fost şofer profesionist, mi-am amintit din conectarea cu ei. A lucrat în Mexic. Ricci a învăţat să şofeze în armată, a condus chiar camioane militare.

Marty se sculă, mişcându-se cu gesturi lente.

— Du-mă la linia aceea protejată, Emilio. Să vedem ce poate face generalul.

La uşă se auzi o ciocănitură uşoară, apoi Unity Han o deschise, gâfâind.

— Trebuie să vă spun ceva… Da îndată ce ne-am conectat cu el bidirecţional, am aflat că bărbatul acela… Peter… este mort. A fost ucis imediat, pentru ceea ce ştia.

Amelia îşi muşcă încheieturile degetelor şi mă privi. O lacrimă i se prelinse pe obraz.

— Dr. Harding… — Unity şovăi, înainte de a continua: Şi dumneata trebuia să mori, de îndată ce Ingram se asigura de distrugerea întregii documentaţii.

Marty clătină din cap.

— Aici nu-i vorba despre departamentul Evaluare Tehnologică.

— Nu-i nici Contraspionajul, zise Unity. Ingram face parte dintr-o celulă de expiratori. Sunt câteva mii în tot guvernul.

— lisuse, am bolborosit. Acum ei ştiu că-şi pot duce la împlinire profeţia.

* * *

Ingram cunoştea doar alţi trei membri ai Mâniei Domnului. Doi dintre ei îi erau colegi la departamentul Evaluare Tehnologică: o secretară civilă, care lucrase în biroul lui din Chicago, şi alt ofiţer, care plecase la St. Thomas ca să-l ucidă pe Peter Blankenship. Al treilea era un bărbat pe care-l ştia doar după numele de Ezechiel şi care apărea o dată sau de două ori pe an, transmiţând ordine. Ezechiel pretindea că Mânia Domnului avea mii de membri în guvern, majoritatea în armată şi poliţie.

Ingram asasinase patru bărbaţi şi două femei; cinci dintre aceştia fuseseră militari (al şaselea era soţul cercetătoarei pe care fusese trimis s-o lichideze). Întotdeauna crimele se petrecuseră departe de Chicago şi, în majoritate, fuseseră atribuite unor cauze naturale. În unul dintre cazuri, conform ordinelor primite, Ingram violase victima şi-i mutilase trupul într-un anume fel, astfel ca moartea să fie considerată una dintr-un lanţ de crime în serie.

În toate cazurile, Ingram se simţise bine. Toţi cei şase fuseseră nişte păcătoşi pe care-i trimisese în iad. Îi plăcuse în mod aparte mutilarea, intensitatea clipelor respective, şi continua să spere că Ezechiel îi va aduce ordine similare.

Mufa îi fusese instalată cu trei ani în urmă. Camarazii expiratori n-ar fi fost de acord cu asta, şi nici el nu aproba modalităţile hedoniste în care se utiliza, de obicei, conectarea. O folosea doar la capelele de conectare şi uneori la spectacolele de prizare, care, de asemenea,

reprezentau pentru el un fel de experienţă religioasă.

Unul dintre cei pe care-i asasinase fusese un mecanic trecut în rezervă, un stabilizator de felul lui Candi. Asta îl făcu pe Julian să-şi pună întrebări despre indivizii, poate expiratori, care o violaseră pe Arly şi o abandonaseră, crezând-o moartă. Se gândi şi la expiratorul cu cuţit de lângă magazinul de spirtoase. Erau doar nebuni ori făceau parte dintr-un efort organizat? Sau amândouă variantele erau valabile?

* * *

A doua zi dimineaţa, m-am conectat cu nemernicul, timp de o oră, ceea ce a însemnat cu cincizeci şi nouă de minute prea mult. Prin comparaţie cu el, Scoville era un îngeraş.

Trebuia să ies de acolo. Amelia şi cu mine am găsit costume de baie şi am pedalat până la plajă. În vestiarul bărbaţilor, doi indivizi mă priviră straniu, cu ostilitate. Am bănuit că negrii erau rari pe acolo. Sau poate bicicliştii…

N-am înotat mult; apa era prea sărată, cu gust metalic, unsuroasă şi surprinzător de rece. Din cine ştie ce motiv, mirosea a şuncă sărată. Am ieşit şi ne-am şters, tremurând, apoi ne-am plimbat o vreme pe plaja ciudată.

În mod evident, nisipul de culoare albă nu provenea din partea locului. Când veniserăm, trecuserăm peste suprafaţa reală a craterului, care era un fel de sticlă chihlimbariu-întunecată. Nisipul se simţea prea prăfos sub tălpi şi scârţâia.

Peisajul părea realmente straniu, prin comparaţie cu plajele din Texas, unde ne petreceam vacanţele – Padre Island şi Matagorda. Nu existau pescăruşi, scoici sau crabi. Doar o formă de relief artificială, mare, rotundă şi umplută cu apă alcalină. Un lac creat de o divinitate idioată, spusese Amelia.

— Ştiu unde poate găsi câteva mii de discipoli, am rostit.

— L-am visat, zise Amelia. Am visat că mă prinsese şi

mă căsăpea, ca pe femeia aceea despre care mi-ai povestit.

Am ezitat.

— Vrei să discutăm despre asta?

Ingram spintecase pântecul victimei de la ombilic până la uter, apoi îi crestase orizontal abdomenul, ca un fel de ornament, după ce-i retezase beregata.

Amelia dădu din mână a negaţie.

— Realitatea este mult mai înspăimântătoare decât visul. Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa cum le prezintă el…

— Mda.

Discutaserăm posibilitatea ca ei să nu fi fost decât câţiva; poate doar patru conspiratori care se autoamăgeau. Totuşi, Ingram păruse capabil să recurgă la o mulţime de resurse – informaţii, bani şi credite de raţii, plus gadgeturi de felul AK 101. În această dimineaţă, Marty urma să stea de vorbă cu generalul amic.

— Mă sperie faptul că situaţia lor este exact invers decât a noastră. Putem localiza şi interoga o mie dintre ei, fără să găsim vreodată pe cineva implicat în planificarea generală. Dar dacă ei s-ar conecta cu oricare dintre voi, ar afla totul.

Am încuviinţat din cap.

— Prin urmare, trebuie să acţionăm repede.

— Să acţionăm, atât. O dată ce-l vor urmări pe el sau pe Jefferson până aici, vom fi morţi. — Amelia se opri din mers. — Hai să ne aşezăm aici şi să stăm liniştiţi câteva minute. S-ar putea să fie ultima noastră ocazie.

Îşi încrucişă gleznele şi adoptă un fel de poziţie lotus. Am imitat-o, cu mai puţină graţie. Ne-am ţinut de mâini şi am privit ceţurile dimineţii destrămându-se deasupra apei cenuşii ca moartea.

* * *

Marty îi povesti generalului tot ceea ce Ingram le dezvăluise despre Mânia Domnului. Generalul spuse că i se părea o fabulaţie, dar că va întreprinde cercetări discrete.

Le găsi două vehicule casate, pe care le primiră în aceeaşi după-amiază: un camion de marfă cu obloane laterale şi un autobuz destinat transportului copiilor la şcoală. Acoperiră trădătorul kaki militar cu vopsea gri-albăstruie preoţească şi inscripţionară „Căminul St. Bartholomew” pe ambele vehicule.

Mutarea nanoforjei nu însemnă o joacă de copii. Cei care o aduseseră aici, cu mult timp în urmă, folosiseră două platforme cu rotile, o rampă şi o macara, ca s-o coboare în subsol. Ei întrebuinţară nanoforja pentru a improviza duplicate, o ridicară pe platforme şi, după ce lărgiră trei uşi, izbutiră s-o aducă în garaj, la capătul unei zile istovitoare. În timpul nopţii, o scoaseră pe furiş de acolo şi o suiră în camion.

Între timp, modificară autobuzul, astfel ca Ingram şi Jefferson să poată rămâne conectaţi permanent, ceea ce însemnă demontarea scaunelor şi instalarea de paturi şi echipamente care să le asigure hrana, apa şi golirea intestinelor. Ei aveau să fie conectaţi cu doi dintre Cei Douăzeci, sau cu Julian, în schimburi extenuante de câte patru ore.

Julian şi Amelia lucrau ca muncitori necalificaţi, demontând ultimele patru şiruri de scaune şi improvizând un cadru solid pentru paturi, transpirând şi luptându-se cu ţânţarii sub lumina pătrunzătoare, când Mendez pătrunse greoi în autobuz, suflecându-şi mânecile.

— Julian, îţi iau eu locul. Cei Douăzeci au nevoie să te conectezi cu ei.

— Cu plăcere. — Bărbatul se ridică şi se întinse, auzind cum îl trosneau încheieturile. — Ce s-a-ntâmplat? Sper ca Ingram să fi avut un infarct.

— Nu, le trebuie nişte informaţii directe despre Portobello. Pentru siguranţă, conectarea va fi unidirecţională.

Amelia îl privi pe Julian ieşind, apoi spuse:

— Mă tem pentru el.

— Eu mă tem pentru noi toţi.

Scoase din buzunarul pantalonilor un flacon, îl

deschise şi scutură afară o capsulă. I-o întinse femeii, cu mâna uşor tremurătoare. Ea privi ovalul argintiu.

— Otrava.

— Marty spune că are un efect instantaneu şi ireversibil. E o enzimă care merge direct la creier.

— Parc-ar fi din sticlă.

— Este un fel de plastic. Trebuie s-o muşcăm.

— Şi dacă o înghiţi?

— Durează mai mult. Ideea este să…

— Ştiu care-i ideea. — O vârî în buzunarul bluzei, apoi îl închise cu nasturele. — Ce vor să ştie Cei Douăzeci despre Portobello?

— De fapt, îi interesează Panama City. Lagărul de prizonieri de război şi eventualele legături cu Portobello.

— Ce vor face cu câteva mii de prizoneri ostili?

— Îi vor preschimba în aliaţi. Intenţionează să-i conecteze pe toţi, vreme de două săptămâni, şi să-i umanizeze.

— Şi să-i *elibereze*?

— Ah, nu! — Mendez zâmbi şi privi spre casă. — Dar chiar dacă se vor afla înapoia gratiilor, ei nu vor mai fi prizonieri.

* * *

M-am deconectat şi am rămas aproape un minut privind florile sălbatice; pe de o parte, îmi doream să fi fost o legătură bidirecţională, pe de altă parte, nu. După aceea, m-am sculat în picioare, împleticindu-mă, şi m-am apropiat de masa la care stătea Marty. Acesta tăia lămâi, părând descins din altă lume. Umpluse o pungă mare de plastic; pe masă se mai găseau trei carafe şi un storcător manual de fructe.

— Ce crezi?

— Faci limonadă.

— Specialitatea mea.

Fiecare carafă avea pe fund o anumită cantitate de zahăr. Marty tăia lămâia în două, lua o felie subţire de la

mijloc şi o arunca pe zahăr, după care storcea cele două jumătăţi. Folosea cam şase lămâi de carafă.

— Nu ştiu, am spus. Este un plan foarte îndrăzneţ. Am vreo două îndoieli.

— Bine.

— Vrei să te conectezi? am arătat spre masa cu jacuri unidirecţionale.

— Nu. Mai întâi, fă-mi rezumatul. În cuvintele tale, ca să zic aşa.

M-am aşezat vizavi de el şi am început să mă joc cu o lămâie.

— Este vorba despre mii de oameni, toţi provenind din altă cultură. Procesul funcţionează, dar l-ai testat doar pe douăzeci de americani douăzeci de americani *albi*.

— Nu există niciun motiv pentru care să crezi că el poate fi limitat la anumite culturi.

— Asta spun şi ei, dar nu există nici dovezi contrarii. Dacă ne alegem cu trei mii de nebuni irecuperabili?

— Puţin probabil. Asta-i buna cercetare conservatoare – ar trebui să facem mai întâi o testare la scară redusă, dar nu ne putem permite. Acum, nu mai facem cercetare ştiinţifică, ci politică.

— Depăşeşte politica, am murmurat. Nu există un termen pentru ceea ce facem.

— Inginerie socială?

Fără să vreau, am pufnit în râs.

— N-aş spune asta în prezenţa unui inginer. Este ca şi cum ai face inginerie mecanică folosindu-te de o rangă şi de un baros.

Marty se concentră asupra unei lămâi.

— Eşti însă de acord că trebuie făcut, murmură el.

— Ceva trebuie făcut, am recunoscut. Acum două zile, încă examinam opţiunile. Acum am ajuns pe un fel de tobogan foarte lunecos – nu putem nici încetini, nici da înapoi.

— Este adevărat, totuşi nu uita că n-am făcut-o de bunăvoie. Jefferson ne-a pus pe marginea toboganului şi Ingram ne-a dat brânci.

— Mda. Maică-mii îi place să spună: „Fă ceva, chiar dacă-i greşit”. Cred că-n situaţia asta ne aflăm acum.

Puse cuţitul pe masă şi mă privi.

— De fapt, nu. Nu-i tocmai aşa. Avem opţiunea de a face totul public.

— Povestea cu Proiectul Jupiter?

— Toate poveştile. Este foarte posibil ca guvernul să descopere ce facem şi să ne strivească. I-am putea răpi posibilitatea respectivă, informând toată lumea despre ceea ce se întâmplă.

Părea ciudat că nici măcar nu mă gândisem la asta.

— Oricum, nu vom ajunge la un accept de sută la sută. Tu ai apreciat că va fi mai puţin de jumătate. Aşa ajungem în coşmarul lui Ingram – o minoritate de oiţe înconjurate de lupi.

— Mai rău, făcu el, aproape cu încântare. Cine controlează mass-media? Înainte de a apărea primul voluntar, guvernul ne va descrie drept nişte căpcăuni porniţi să înfulece lumea. Manipulatori ai minţilor. Vom fi vânaţi şi linşaţi.

Termină de tăiat lămâile şi turnă cantităţi egale de suc în carafe.

— Înţelege că eu mă gândesc la asta de douăzeci de ani. Nu se poate ocoli problema centrală – pentru a umaniza pe cineva, trebuie să-i instalăm o mufă, iar dacă are mufă şi este conectat bidirecţional, nu mai poate păstra secretul. Dacă am fi dispus de timp nelimitat, am fi putut proceda ca sistemul de celule al expiratorilor. Am fi pregătit modificări complexe de memorie pentru toţi cei care nu sunt chiar în vârf, astfel încât nimeni să nu poată dezvălui identitatea mea sau a ta. Însă modificările de memorie necesită instruire, echipament şi timp. Ideea asta de umanizare a prizonierilor de război este, în parte, o modalitate de subminare a acţiunii guvernului împotriva noastră, făcută preventiv. Iniţial, va fi prezentată ca o modalitate de disciplinare a prizonierilor… pentru ca apoi să îngăduim mass-media să „descopere” că li s-a întâmplat ceva mult mai profund. Nişte ucigaşi fără inimă s-au

transformat în sfinţi…

— Între timp, vom face acelaşi lucru tuturor mecanicilor. Pe rând, câte un ciclu.

— Exact, încuviinţă el. Patruzeci şi cinci de zile. Dacă merge…

Calculul era cât se poate de clar. Existau şase mii de soldier-boy, fiecare deservit de trei cicluri. Cincisprezece zile fiecare, şi după patruzeci şi cinci de zile aveai de partea ta optsprezece mii de oameni, plus o mie sau două de piloţi ai fly-boy-ilor şi water-boy-ilor, care aveau să fie integraţi în proces.

Sarcina generalului lui Marty era să încerce să anunţe o operaţiune PsihOp generală, care ar fi impus ca anumite plutoane să rămână în misiune câteva săptămâni suplimentare.

Ne trebuiau numai cinci zile pentru a „converti” un mecanic, însă după aceea nu-l puteam trimite pur şi simplu acasă. Modificarea de comportament avea să fie evidentă şi secretul s-ar fi aflat la prima conectare. Din fericire, o dată ce mecanicii *erau* conectaţi, ei ar fi înţeles necesitatea izolării, aşa că reţinerea lor în bază n-ar fi fost o problemă. (Mai greu s-ar fi asigurat hrănirea şi cazarea atâtor persoane – acţiuni pe care generalul lui Marty urma să le încorporeze în cadrul manevrelor militare. Nu strică niciodată ca un soldat să doarmă în cort o săptămână-două.)

Între timp, publicitatea făcută miraculoasei „convertiri” a prizonierilor de război avea să pregătească publicul pentru acceptarea următoarei etape.

Lovitura de stat fără vărsare de sânge: pacifiştii preluau controlul armatei şi armata prelua controlul guvernului. Pentru ca apoi, poporul – radicală idee! — să preia el însuşi controlul guvernului.

— Totul atârnă însă de această persoană misterioasă, am atras eu atenţia. Bun, se pot falsifica nişte dosare medicale, se pot transfera unele cadre militare. Ba chiar se poate obţine un camion şi un autobuz. Dar acum este vorba despre anunţarea unui exerciţiu PsihOp la scară

planetară. Unul care să se transforme, de fapt, în preluarea controlului armatei.

Marty încuviinţă din cap tăcut.

— Nu pui apă în limonadă?

— Abia dimineaţă. Ăsta-i secretul. — Îşi încrucişă braţele pe piept. — Cât despre marele secret, despre identitatea persoanei misterioase, eşti periculos de aproape de a-l rezolva.

— Preşedintele? (Marty izbucni în râs.) Ministrul Apărării? Şeful de stat-major inter-arme?

— Din câte cunoşti, ţi-ai putea da seama repede, dacă ai beneficia de organigrama de comandă. Iar asta reprezintă o problemă. Suntem extrem de vulnerabili în perioada dintre momentul acesta şi cel în care îţi va fi modificată memoria.

Am ridicat din umeri.

— Cei Douăzeci mi-au spus despre pilulele de sinucidere.

El deşurubă cu grijă capacul unui flacon maroniu şi-mi scutură în palmă trei capsule.

— Muşcă una şi creierul ţi se va distruge în câteva secunde. Pentru noi doi, ar fi trebuit să fie înglobată într-un dinte fals.

— Într-un dinte?

— E un vechi truc al spionilor. Dacă unul dintre noi doi este prins viu şi conectat, generalul este ca şi mort, iar toată acţiunea ia sfârşit.

— Tu eşti însă unidirecţional.

— În cazul meu, va fi necesară şi niţică tortură, aprobă Marty. În cazul tău … ei bine, poţi să-i cunoşti numele.

— Senatorul Dietz? Papa?

Mă apucă de braţ şi începu să mă tragă înapoi apre autobuz.

— Este generalul-maior Stanton Roser, şeful-adjunct de la Resurse Umane şi Management. El a fost unul dintre Cei Douăzeci declaraţi morţi, dar a căpătat altă faţă şi un nume nou. Acum, mufa lui este decuplată, însă altfel are

conexiuni excelente.

— Nu ştie niciunul dintre Cei Douăzeci?

Marty clătină din cap, apoi adăugă:

— De la mine nu vor afla, în niciun caz. Acum, nici de la tine. Nu te mai conectezi cu nimeni până n-ajungem în Mexic şi-ţi aranjăm memoria.

* * *

Călătoria spre Mexic a fost cel puţin interesantă. Bateriile solare ale camionului se descărcau atât de repede încât trebuiau reîncărcate la fiecare două ore. Înainte de a ieşi din South Dakota, hotărâră să se oprească pentru o jumătate de zi şi să recableze vehiculul, ca să fie alimentat direct de generatorul cu fuziune la cald al nanoforjei.

Apoi, transmisia autobuzului se făcu praf. În esenţă, ea era un cilindru etanş de pulbere de fier, rigidizat de un câmp magnetic. Doi dintre Cei Douăzeci, Hanover şi Lamb, lucraseră în ateliere auto şi, laolaltă, descoperiră că problema se datora programului de schimbare a vitezelor-când cuplul de torsiune necesar atingea o anumită valoare, câmpul se decupla o secundă, pentru a trece la o treaptă inferioară de viteză; când cobora sub altă valoare, trecea la o treaptă superioară. Programul o luase însă razna şi încerca să schimbe vitezele de o sută de ori pe secundă, iar cilindrul de pulbere de fier nu rămânea rigid timp suficient ca să transmită prea multă putere. După ce descoperiră natura problemei, reuşiră s-o rezolve destul de rapid, întrucât parametrii de schimbare a vitezelor puteau fi setaţi manual. Resetarea trebuia însă făcută la fiecare zece-cincisprezece minute, fiindcă autobuzul nu fusese proiectat pentru o sarcină atât de mare şi supracompensa permanent. Se deplasară totuşi spre sud, clătinându-se şi hurducându-se, parcurgând zilnic o mie cinci sute de kilometri şi făcând planuri.

Înainte de a intra în Texas, Marty stabilise nişte aranjamente dubioase cu dr. Spencer, proprietarul clinicii din Guadalajara în care fusese operată Amelia. Nu-i

dezvăluise că deţinea o nanoforjă, ci doar că avea acces limitat, însă nesupravegheat, la una şi că ar fi fost capabil să obţină pentru el practic orice obiect – în limite rezonabile, fireşte – care putea fi executat în şase ore. Drept dovadă – o dovadă în valoare de 2 000 de carate –, îi expediase un prespapier din diamant, greu de o jumătate de kilogram, pe a cărui faţetă superioară fusese înscris cu laserul numele lui Spencer.

În schimbul celor şase ore de nanoforjă, dr. Spencer urma să-şi redistribuie personalul şi operaţiile astfel încât oamenii lui Marty să dispună de o întreagă aripă a clinicii şi de serviciile câtorva specialişti, timp de o săptămână. Eventuala prelungire a contractului rămânea să fie discutată.

Marty nu avea nevoie de mai mult de o săptămână ca să-i aranjeze memoria lui Julian şi să termine umanizarea celor doi prizonieri ai lor.

Trecerea graniţei mexicane fu uşoară, o simplă tranzacţie financiară. Întoarcerea pe aceeaşi cale ar fi fost aproape imposibilă; grănicerii americani erau lenţi, eficienţi şi dificil de mituit, fiind roboţi. Nu intenţionau însă să revină pe şosea, în afară de cazul când situaţia ar fi fost de-a dreptul dezastruoasă. Plănuiseră să ajungă la Washington la bordul unui avion militar… preferabil nu ca prizonieri.

Avură nevoie de o zi ca să ajungă la Guadalajara şi de alte două ore ca să se târască prin oraş. Toate străzile care nu erau închise pentru reparaţii păreau să nu fi fost reparate din secolul al -xxlea. În cele din urmă, sosiră la clinică şi lăsară camionul şi autobuzul în parcarea subterană, în paza unui bătrân cu un pistol-mitralieră. Mendez rămase în camion şi nu-l scăpă din ochi pe paznic.

Spencer pregătise totul; închiriase inclusiv o vilă din apropiere, „La Florida”. Nu puse nicio întrebare, decât ca să se intereseze ce anume mai doreau. Marty îi instală pe Ingram şi Jefferson în clinică, împreună cu doi dintre Cei Douăzeci.

În „La Florida”, începură să pună la punct etapa

Portobello. Pesupunând că legăturile telefonice locale nu erau sigure, instalară o linie militară codificată, via satelit şi redirijată prin generalul Roser.

A fost destul de simplu ca Julian să fie repartizat în Blocul 31, în calitate de participant la un curs de management militar, fiindcă nu mai era un factor în planurile strategice ale companiei. Cealaltă parte, însă – solicitarea de prelungire cu o săptămână a timpului petrecut de plutonul său în soldier-boy –, fusese respinsă la nivelul batalionului, însoţită de succinta explicaţie că „băieţii” fuseseră prea stresaţi în ultimele două cicluri.

Era destul de adevărat. Ei avuseseră la dispoziţie trei săptămâni, ca să se gândească la dezastrul din Liberia, şi unii nu fuseseră în cea mai bună formă la întoarcere. La asta se adăuga tensiunea suplimentară a reinstruirii cu Eileen Zakim, noul şef de pluton, care-l înlocuise pe Julian. Timp de nouă zile, aveau să rămână închişi în Portobello „Pedroville” –, repetând din nou şi din nou aceleaşi manevre, până ce performanţele lor sub conducerea lui Eileen s-ar fi apropiat de cele anterioare.

(Eileen beneficiase de o surpriză plăcută. Ea se aşteptase să fie tratată cu ranchiună, pentru că fusese adusă din exterior şi nu fusese promovată dintre ei. Realitatea fusese taman pe dos; toţi cunoscuseră în detaliu îndatoririle lui Julian şi niciunul nu le dorise.)

Din fericire – deşi acest lucru nu era ceva neobişnuit –, colonelul care refuzase solicitarea de prelungire ceruse el însuşi un transfer în altă unitate. Mulţi dintre ofiţerii din Blocul 31 ar fi preferat un post care să implice fie mai multă, fie mai puţină acţiune; colonelul primise brusc ordinul de transfer la o unitate din Botswana, o ţară total pacificată, unde prezenţa Alianţei era considerată un dar ceresc.

Înlocuitorul său veni din Washington, de la biroul de Resurse Umane şi Management al generalului-maior Stanton Roser. După câteva zile de la sosire, timp în care examină cu atenţie politica şi acţiunile predecesorului său, el anulă decizia referitoare la vechiul pluton al lui Julian.

Acesta urma să rămână conectat până la 25 iulie, ca parte a unui studiu mai vechi al RUM. La 25 iulie, membrii plutonului urmau să fie aduşi pentru testare şi evaluare.

Aduşi în Blocul 31.

RUM nu putea afecta în mod direct evenimentele din uriaşul lagăr cu prizonieri de război din Zona Canal; acesta era administrat de o companie aparţinând departamentului Contrainformaţii, care dispunea şi de un pluton de soldier-boy.

Problema era de a-i conecta pe toţi prizonierii laolaltă vreme de două săptămâni, fără ca vreun soldier-boy sau ofiţer – dintre care unul era deja conectat – să afle ceva.

În acest scop, fu creat un fals rang de colonel pentru Harold McLaughlin, singurul dintre Cei Douăzeci care avea experienţă militară şi vorbea fluent spaniola. El primi ordin de deplasare în Zonă, pentru monitorizarea unui experiment privind „pacificarea" la scară extinsă a prizonierilor de război. Uniforma şi documentele îl aşteptau în Guadalajara.

Într-o seară, pe când se aflau în Texas, Marty îi sunase pe amicii lor din Saturday Night Special şi-i întrebase, enigmatic şi pe ocolite, dacă ar fi fost de acord să vină în Guadalajara, ca să petreacă nişte zile de vacanţă alături de el, Julian şi Blaze. „Toţi am avut parte de atâta stres..." Pe de o parte, o făcuse pentru a beneficia de punctele lor de vedere obiective dar pe de altă parte pentru a-i trece graniţa înainte să apară feluriţi indivizi care să le pună întrebări indiscrete. Cu toţii, mai puţin Belda, acceptaseră – chiar şi Ray, care de-abia revenise după două săptămâni petrecute chiar în Guadalajara, unde îşi îndepărtase grăsimea acumulată în câteva decenii.

Aşa încât, cine avea să apară prima în Florida, dacă nu chiar Belda, bălăngănind un baston şi însoţită de un hamal cocoşat de bagaje. Marty se găsea în holul de la intrare şi, pentru o clipă, rămase cu gura deschisă.

— M-am gândit mai bine şi am decis să iau trenul. Am reuşit să mă autoconving că nu-i o greşeală prea mare.

— Dădu din cap spre hamal. — Arătaţi-i băiatului ăsta drăguţ unde să-mi pună lucrurile.

— Ă-ă-ă… *habitación dieciocho*. Camera 18. La etaj. Vorbeşti engleza, băiete?

— Puţin, răspunse el şi porni pe scări împleticindu-se sub greutatea celor patru valize.

— Ştiu că Asher vine după-amiază, zise Belda. (Nu era încă ora douăsprezece.) Ce-i cu ceilalţi? Cred că m-aş putea odihni puţintel până începe petrecerea.

— Perfect. E o idee bună. Cel târziu la şapte, ar trebui să ajungă toţi. Pentru ora opt, am pregătit un bufet.

— E-n regulă. Odihneşte-te şi tu. Arăţi groaznic.

Porni pe scară, sprijinindu-se de baston şi de balustradă.

Marty arăta într-adevăr rău; de-abia ieşise dintr-o conectare de câteva ore cu McLaughlin, în cursul căreia analizaseră toate argumentele pro şi contra, toate eventualele probleme ce ar fi putut apărea în „aventura" cu prizonierii de război, cum o denumea McLaughlin. În majoritatea timpului, acesta trebuia să acţioneze pe cont propriu.

Practic, atâta vreme cât ordinele aveau să fie respectate, n-ar fi trebuit să apară probleme, deoarece ordinele solicitau izolarea prizonierilor timp de două săptămâni. Oricum, majoritatea americanilor nu erau încântaţi să se conecteze cu ei.

După două săptămâni, de îndată ce plutonul lui Julian intra în Blocul 31, McLaughlin avea să dispară, în urma sa rămânând umanizarea prizonerilor ca fapt împlinit. După aceea, prizionierii aveau să fie conectaţi cu Portobello şi pregătiţi pentru următoarea etapă.

Marty se trânti pe patul nefăcut din odăiţa sa şi privi tavanul. Era stucatură, şi volutele lui în relief alcătuiau configuraţii fantastice în lumina schimbătoare care pătrundea în cameră prin partea superioară a storurilor ce blocau imaginea străzii – raze reflectate din parbrize şi din caroseriile maşinilor ce se târau zgomotoase pe stradă, neştiind că vechea lor lume se apropia de sfârşit. Dacă

totul mergea bine. Marty privi umbrele mişcătoare şi enumeră toate lucrurile rele ce se puteau întâmpla. După aceea, vechea lor lume avea să moară literalmente.

Cum puteau menţine secretul planului, în ciuda tuturor probabilităţilor? Dacă umanizarea n-ar fi durat atât de mult... Nu exista însă nicio modalitate prin care să grăbească lucrurile.

Cel puţin aşa credea el.

* * *

Aşteptasem cu nerăbdare să-i revăd pe amicii din Saturday Night Special şi nu cred că reîntâlnirea putuse fi pregătită mai bine, oricât am fi fost de sătui de hrana rece din timpul călătoriei. Bufetul din „La Florida” era o scenă ticsită de minunăţii: un platou cu cârnaţi asortaţi şi un altul cu jumătăţi de pui la rotisor, încă aburind; un somon imens, zăcând desfăcut pe o tavă; trei feluri de orez şi castroane cu cartofi, fulgi de porumb şi fasole; stive de pâine şi de lipii. Existau şi diverse castronaşe pline cu sos picant salsa, ardei iuţi şi guacamole. Când am intrat, Reza tocmai îşi umplea o farfurie; am schimbat saluturi într-o spaniolă gringo stâlcită şi i-am urmat exemplul.

De abia ne prăbuşiserăm în fotoliile confortabile, ţinându-ne farfuriile în poală, când ceilalţi au coborât scara în grup, conduşi de Marty. Eram deja o mulţime – o duzină din Cei Douăzeci, plus cinci ai noştri. I-am oferit locul meu Beldei şi i-am umplut o farfurioară, conform specificaţiilor, salutându-i pe toţi; în cele din urmă, am găsit un locşor pe jos, într-un colţ, alături de Amelia şi Reza, care îşi cedase scaunul unei femei cu părul alb, Ellie.

Reza ne turnă fiecăruia o cană de vin roşu dintr-o sticlă fără etichetă.

— Ia să-ţi văd ID-ul, soldat, chicoti el. — Clătină din cap, goli jumătate de cană şi o umplu din nou. — Emigrez.

— Nu uita să iei bani cu tine.

În Mexic, nu existau slujbe pentru *nortes*.

— Chiar aveţi propria voastră nanoforjă?

— Măi băiete, ce bine se păstrează secretele pe aici!, am pufnit.

Reza înălţă din umeri.

— L-am auzit pe Marty povestindu-i lui Ray. E furată?

— Nu, e un prototip.

I-am povestit cât am putut de mult. Era frustrant; tot ceea ce ştiam despre istoria nanoforjei provenea din conectarea cu Cei Douăzeci şi nu aveam nicio posibilitate să-i comunic toate nuanţele şi complexităţile. Era ca şi cum aş fi citit doar nivelul iniţial al unui hipertext.

— Aşadar, legal vorbind, nu-i furată. Vă aparţine.

— De fapt, nu-i legal ca un cetăţean să deţină generatoare de fuziune la cald, cu atât mai puţin module de nanogeneză… dar armata integrase St. Bartholomew într-un proiect care pitea tot felul de prototipuri strict secrete. Cred că arhivele s-au pierdut, iar noi ţinem cumva în custodie maşina până ne-o va cere cineva… cum ar fi, de pildă, Muzeul Tehnic.

— Bravo vouă! zise Reza, atacând un sfert de pui. Aş greşi presupunând că Marty nu ne-a chemat aici pentru a ne solicita sfaturile înţelepte?

— Ba o să vi le solicite, interveni Amelia, dându-şi ochii peste cap. Pe mine mă-ntreabă tot timpul.

Reza muie un copan în sosul de ardei iute jalapeño.

— Dar, în principiu, îşi acoperă fundul, mormăi el cu gura plină.

— Şi te protejează şi pe tine, am adăugat. Din câte ştim, deocamdată nimeni nu-l caută pe Marty. Cu siguranţă, însă, o caută pe Blaze, pentru arma finală despre care ea ştie totul.

— L-au ucis pe Peter, murmură Amelia.

Reza se uită la ea nedumerit, apoi scutură brusc din cap.

— Ah, da, colaboratorul tău… Cine a făcut-o?

— Cel care a venit la mine spunea că era din „departamentul Evaluare Tehnologică” al armatei. — Clătină din cap. – Era… şi nu era.

— Spioni?

— Mai rău, am răspuns şi i-am explicat despre Mânia Domnului.

— Atunci, de ce nu faceţi totul public? Oricum nu intenţionaţi să păstraţi secretul.

— Ai dreptate, dar cu cât mai târziu se întâmplă asta, cu atât este mai bine. Ideal ar fi ca mai întâi să convertim toţi mecanicii. Nu numai pe cei din Portobello, ci de peste tot.

— Ceea ce va dura o lună şi jumătate, zise Amelia, dacă totul se va desfăşura conform planului. Îmi pot imagina cât de probabil este *aşa ceva*.

— Nu veţi ajunge nici măcar la etapa respectivă, pufni Reza. Cu atâtea persoane capabile să citească minţile? Pun prinsoare pe raţia de alcool pe o lună că totul se va afla încă înainte de a converti primul pluton.

— Nu fac niciun pariu, am replicat. Oricum, n-am nevoie de raţia ta. Singura noastră şansă reală este să fim măcar cu un pas înaintea tuturor. Să încercăm să fim pregătiţi pentru dezastru, atunci când se va petrece.

Un străin se aşeză lângă noi şi mi-am dat seama că era Ray – cele trei sferturi rămase din el după operaţia estetică.

— M-am conectat cu Marty. — Izbucni în râs. — Dumnezeule, ce mai plan năstruşnic! Cum lipsesc două săptămâni, cum o luaţi razna!

— Unii aşa se nasc, comentă Amelia. Alţii înnebunesc pe parcurs. În cazul nostru, nebunia ne-a fost vârâtă pe gât.

— Fac prinsoare că ăsta-i un citat, observă Ray şi muşcă dintr-un morcov. — Avea în mână o farfurie plină cu legume crude. — Totuşi, ai dreptate. Un mort – şi câţi dintre noi îi vor urma? Am pornit în misiunea imposibilă de îmbunătăţire a naturii umane.

— Dacă vrei să pleci, e mai bine s-o faci acum, am rostit eu. Ray puse farfuria jos şi-şi turnă vin.

— Nici gând! Am lucrat cu jacurile la fel de mult ca Marty. Noi ne-am jucat cu ideea asta cu mult înainte ca tu să te joci cu fetiţele.

Privi spre Amelia, zâmbi şi-şi coborî ochii în farfurie. Marty îl salvă, ciocănind cu o linguriţă într-un pahar.

— S-au adunat aici o mulţime de specialişti şi un volum impresionant de experienţă, şi nu ştiu cât de frecvent ne vom mai reîntâlni cu toţii în aceeaşi cameră. Pentru prima reuniune, cred totuşi că ar fi bine să ne limităm la stabilirea termenelor şi la simpla transmitere de informaţii şi aspecte pe care cei cu mufe le cunosc în detaliu, dar despre care restul ştiu doar fragmente.

— Să pornim invers, interveni Ray. Am cucerit lumea. Care-i etapa imediat anterioară?

Marty îşi frecă bărbia.

— Întâi septembrie.

— Ziua Muncii?

— Şi, în acelaşi timp, Ziua Forţelor Armate. Singura zi din an când putem avea o mie de soldier-boy mărşăluind paşnic pe străzile Washingtonului.

— Una dintre puţinele zile, am adăugat, când în Washington se găsesc majoritatea politicienilor. Şi, mai mult sau mai puţin, în acelaşi loc – la paradă.

— Multe din cele ce urmează să se întâmple înainte, în etapa imediat anterioară, se referă la controlul mass-media. „Manipularea Opiniei publice”, cum i se spunea cândva. Cu două săptămâni mai devreme, vom fi încheiat umanizarea tuturor prizonerilor de război din Panama City. Va fi un miracol – toţi captivii ostili şi nedisciplinaţi vor fi transformaţi într-un grup cooperant, lipsit de ranchiună, doritor să utilizeze nou descoperita armonie pentru a pune capăt războiului.

— Înţeleg încotro se-ndreaptă lucrurile, spuse Reza. N-o să reuşim.

— Bine, zise Marty. Încotro se-ndreaptă lucrurile?

— Vreţi să-i faceţi pe toţi să fie încântaţi de transformarea soldaţilor cei răi în îngeraşi, pentru ca apoi să trageţi cortina magică şi să spuneţi: „Atenţiune, atenţiune! Am procedat la fel cu toţi soldaţii *noştri*. Apropo, vom prelua conducerea în Washington.”

— N-o să fim chiar atât de subtili. — Marty îşi rulă o

tortilla, umplând-o cu un amestec bizar de fasole, brânză rasă şi măsline. — Până ce va afla publicul, va fi mai degrabă: „Ah, şi am uitat să vă spunem, am preluat controlul Congresului şi al Pentagonului. Nu staţi în calea noastră, până terminăm treaba.”

Muşcă din tortilla şi ridică din umeri spre Reza.

— Peste şase săptămâni? întrebă acesta.

— Vor fi şase săptămâni foarte pline, rosti Amelia. Înainte de a pleca din Texas, am expediat baza de calcul pentru scenariul sfârşitului lumii la vreo cincizeci de savanţi – toţi cei care în agenda mea telefonică figurează ca fizicieni sau astronomi.

— Curios, interveni Asher. Eu nu l-aş fi primit oricum, fiindcă în agenda ta figuram probabil ca „matematician”, sau „băşinos bătrân”, totuşi m-aş fi aşteptat ca vreun coleg să-mi fi pomenit de chestia asta. Când ai făcut-o?

— Luni.

— Deci, acum patru zile… — Asher îşi umplu o cană cu cafea şi lapte fierbinte. — Ai contactat pe vreunul dintre ei?

— Bineînţeles că nu. N-am avut curaj să pun mâna pe un telefon sau să intru într-o reţea de calculatoare.

— Ştirile n-au consemnat nimic, spuse Reza. Să nu fie dornic de publicitate niciunul dintre cei cincizeci?

— Poate c-a fost interceptat, am presupus eu.

Amelia clătină din cap.

— Transmisia s-a făcut de la un telefon public din gara Dallas. Nu cred că descărcarea mesajului a durat mai mult de o microsecundă.

— Atunci, de ce n-a reacţionat nimeni? întrebă Reza.

Ea continuă să clatine din cap.

— Am fost atât de… de ocupată. Ar fi trebuit să…

Puse jos farfuria şi scotoci în poşetă, în căutarea unui telefon.

— Nu, o opri Marty.

— Nu telefonez nimănui. — Tastă o serie de cifre. — N-am verificat însă rezultatul transmisiei! Am presupus, pur şi simplu, că toţi vor… Rahat!

Întoarse telefonul spre noi. Pe display se zărea un vălmăşag de litere şi cifre lipsit de sens.

— Blestematul a intrat în baza mea de date şi mi-a făcut-o praf. În alea patruzeci şi cinci de minute cât am făcut până la Dallas.

— Mă tem că-i mai rău decât atât, spuse Mendez. Am fost conectat cu el multe ore. N-a făcut-o el, nici măcar nu s-a gândit la aşa ceva.

— Iisuse, am vorbit în tăcerea bruscă. Să fi fost cineva din departamentul nostru? Cineva care-ţi putea decripta fişierele, pentru ca apoi să le distrugă?

Amelia tasta, parcurgând textul.

— Priviţi!

Nimic nu era inteligibil, cu excepţia ultimelor cuvinte:

„V|O|I|N|Ţ|A|D|O|M|N|U|L|U|I."

* * *

Într-un sistem celular, durează până ce informaţia penetrează la nivelurile superioare. În momentul când Amelia descoperise că Mânia Domnului îi distrusese fişierele, mai rămăsese o zi până ce eşalonul suprem avea să afle că Dumnezeu le oferise o modalitate de a declanşa Apocalipsa – nu trebuia decât să-i oprească pe toţi cei care doreau să interfereze cu Proiectul Jupiter.

Indivizii nu erau lipsiţi de inteligenţă şi cunoşteau câte ceva despre manipularea opiniei publice. Răspândiră „ştirea" că existau conservatori extremişti şi nebuni care doreau să-i convingă pe oameni că Proiectul Jupiter era un instrument al Satanei, că derularea acestuia ar fi putut precipita sfârşitul lumii. Sfârşitul Universului! Vă puteţi închipui ceva mai ridicol? Un proiect inofensiv care, acum, după ce fusese pus în mişcare, nu mai costa absolut nimic şi care ne-ar fi putut oferi informaţii reale despre modul cum luase fiinţă Universul. Nu era de mirare că fanaticii aceia religioşi doreau să-l stopezel Ar fi putut dovedi că Dumnezeu nu exista!

Desigur, ceea ce dovedea că Dumnezeu exista şi ne chema pe toţi în Casa Lui.

Expiratorul care decriptase şi distrusese fişierele Ameliei nu fusese altul decât Macro, şeful ei direct; el era mai mult decât fericit să vadă că partea lui din plan se cristaliza.

Implicarea lui Macro venea în ajutorul celuilalt Plan – al lui Marty, nu al lui Dumnezeu –, deoarece abătea atenţia de la dispariţia Ameliei şi a lui Julian. El îl trimisese pe Ingram să se descotorosească de Amelia şi presupunea că acesta avusese grijă şi de amicul ei negrişor. Plăsmuise scrisori prin care cei doi îşi anunţau demisiile, pentru cazul când cineva ar fi pus întrebări. Le transferase cursurile şi seminariile unor persoane prea recunoscătoare ca să mai fie şi curioase, iar zvonurile colportate pe seama celor doi erau atât de numeroase, încât nu se mai sinchisi să inventeze o poveste. Un puşti negru şi o hoaşcă albă. Probabil că-şi luaseră toţi banii şi se stabiliseră în Mexic.

* * *

Din fericire, păstrasem ciorna lucrării pe notebook-ul meu. Amelia şi cu mine o puteam aranjă, ca s-o expediem, după ce părăseam Guadalajara. Ellie Morgan, care fusese ziaristă înainte de a fi condamnată pentru crimă, se oferi să redacteze o versiune simplificată, pentru distribuţie generală, şi o alta alcătuită numai din ecuaţii, pentru o revistă de ştiinţă popularizată. Acela avea să fie un articol foarte scurt.

Servitorii strânseră toate farfuriile, goale sau încărcate cu oase, şi aduseră platouri cu prăjituri şi fructe. Nu mai eram în stare nici măcar să privesc alte calorii, dar Reza le atacă pe toate.

— Pentru că Reza are gura plină, spuse Asher, lăsaţi-mă pe mine să joc rolul lui Toma Necredinciosul. Să presupunem că pentru umanizare ar fi suficientă înghiţirea unei pastile. Guvernul demonstrează în ce fel viaţa va deveni mai bună pentru toţi – sau chiar că viaţa va lua

sfârşit, dacă nu înghiţim pastila – şi asigură pastilele. Se promulgă o lege prin care cei care nu înghit pastila vor fi întemniţaţi pe viaţă. Cu toate acestea, câţi credeţi că n-o vor lua?

— Câteva milioane, răspunse Marty. Nimeni nu se încrede în guvern.

— Dar, în loc de o pastilă, voi vorbiţi despre o operaţie complicată care reuşeşte în numai nouăzeci la sută din cazuri, iar când nu reuşeşte ucide pacientul sau îl face handicapat. Lumea va da bir cu fugiţii.

— Am mai discutat asta, se strâmbă Marty.

— Ştiu, am aflat-o când ne-am conectat. Operaţia nu va fi gratuită, veţi cere bani pentru ea şi o veţi transforma într-un simbol al statutului social şi al puterii individuale. Câţi expiratori credeţi că veţi atrage în felul ăsta? Sau dintre cei care deţin deja statut social şi putere? Ei vor spune: „l-auzi, acum toţi pot fi ca mine?”

— Adevărul este că oferă putere, interveni Mendez. Când sunt conectat cu Cei Douăzeci, înţeleg cinci limbi, am douăsprezece diplome şi am trăit peste o mie de ani.

— Partea cu statutul social va fi la început propagandă, preciză Marty. Însă când oamenii vor privi în jur şi vor vedea că practic toate chestiile interesante sunt făcute numai de umanizaţi, nu va mai fi nevoie să-i convingem.

— Pe mine mă îngrijorează Mânia Domnului, zise Amelia. E greu de crezut că-i vom converti pe mulţi dintre ei, mai ales că unora le place să-l slujească pe Domnul ucigându-i pe necredincioşi.

— Chiar dacă vom converti câţiva ca Ingram, natura sistemului lor de organizare va împiedica „molipsirea”, am adăugat eu.

— Oricum, observă Asher, opoziţia lor faţă de mufe este de notorietate. Mă refer la expiratori, în general. Şi în niciun caz nu vor fi sensibilizaţi de argumente legate de putere şi de statut social.

— Atunci poate că argumentele spirituale ar avea succes, vorbi Ellie Morgan.

Ea însăşi părea desprinsă dintr-o icoană, înveşmântată în alb şi cu părul lung, despletit, tot alb. – Noi, cei care suntem credincioşi, am constatat că ne este întărită şi extinsă credinţa.

Nu eram prea sigur în privinţa asta. Când fusesem conectat, îi simţisem credinţa şi fusesem atras de liniştea şi pacea pe care le căpăta din ea. Ellie acceptase însă instantaneu ateismul meu, considerându-l drept „altă potecă”, ceea ce nu aducea deloc cu atitudinea expiratorilor pe care-i cunoscusem. În ora pe care o petrecusem conectat cu el şi cu ceilalţi doi, Ingram se folosise de puterea jacului pentru a vizualiza iaduri imaginative pentru noi trei, toate implicând violul anal şi mutilarea lentă.

Ar fi fost interesant să mă conectez cu el după ce ar fi fost umanizat şi să-i reproduc iadurile acelea, ca să se amuze. Bănuiam că avea să-şi acorde iertarea.

— Este un aspect ce ar trebui dezvoltat, aprobă Marty. Utilizarea religiei, dar nu în stilul tău, Ellie, ci a religiei organizate. În mod automat, vom avea de partea noastră indivizi precum CyberBaptiştii sau pe cei din Omnia. Dar dacă am fi susţinuţi de o religie majoră, am putea beneficia de un segment masiv care nu numai să ne predice învăţătura, ci să-i demonstreze şi eficienţa. — Luă o prăjiturică şi o privi cu atenţie. — M-am concentrat atât de mult asupra problemelor militare, încât am neglijat celelalte noduri de putere. Religia, educaţia…

Belda ciocăni cu bastonul în podea.

— Nu cred că decanii şi profesorii vor aprecia obţinerea de cunoştinţe fără aportul instituţiilor lor. Domnule Mendez, te conectezi la prietenii dumitale şi vorbeşti cinci limbi. Eu vorbesc doar patru, niciuna foarte bine, şi mi-am pierdut o mare parte a tinereţii stând şi memorând, ca să învăţ trei dintre cele patru. Pedagogii sunt geloşi pe timpul şi energia pe care le-au investit ca să acumuleze cunoştinţe. Dumneata oferi oamenilor cunoştinţele ca pe o bucăţică de zahăr.

— Nu, nu, nu-i deloc aşa! răspunse Mendez. Înţeleg

cuvinte în japoneză sau în catalană doar când unul dintre ceilalţi gândeşte în limba respectivă. Eu nu reţin cunoştinţele.

— Aşa s-a întâmplat, de exemplu, când Julian s-a conectat cu noi, zise Ellie. Până atunci, Cei Douăzeci nu cunoscuseră niciodată un fizician. Când a fost în contact cu noi, i-am înţeles iubirea pentru fizică şi oricare dintre noi i-a putut folosi cunoştinţele în mod direct oricum, numai dacă ştiam destule ca să punem întrebările cuvenite. Asta nu înseamnă că, brusc, am putut utiliza calculul analitic. La fel cum nu pricepem gramatica japoneză, atunci când suntem conectaţi cu Wu.

— Este vorba despre accesul comun la informaţie, nu despre transferul ei, aprobă Megan. Eu sunt medic, ceea ce poate că nu înseamnă o deosebită realizare intelectuală, dar care necesită ani de studiu şi de practică. Când ne conectăm cu toţii şi cineva se plânge de o problemă de sănătate, ceilalţi îmi pot urmări logica în diagnosticare şi prescripţii, dar ei n-ar putea face acelaşi lucru, deşi ne conectăm de peste douăzeci de ani.

— Experienţa încercată poate chiar determina pe cineva să studieze medicina sau fizica, rosti Marty, şi cu siguranţă poate ajuta un student să aibă o legătură instantanee şi intimă cu un medic ori cu un fizician. Pe de altă parte, dacă doreşti să deţii respectivele cunoştinţe, trebuie să te deconectezi şi să asimilezi subiectele.

— Sau să nu te deconectezi niciodată, observă Belda, cu excepţia momentelor când mănânci, dormi sau te duci la toaletă. Asta chiar că-i atractiv. Miliarde de zombie care sunt experţi temporari în medicină, fizică şi japoneză, pe toată durata aşa-numitelor lor perioade de veghe…

— Acest lucru va trebui reglementat, aşa cum se petrece acum, am spus eu. Oamenii vor petrece două săptămâni conectaţi pentru a fi umanizaţi, dar apoi…

Uşa din faţă se deschise atât de violent încât se izbi de perete şi în salon pătrunseră trei soldaţi masivi, înarmaţi cu pistoale-mitralieră. Îi urmă un poliţist scund, neînarmat.

— Am un mandat de arestare pentru dr. Marty Larrin, vorbi el în spaniolă.

— Care este acuzaţia? am întrebat.

— Nu sunt plătit ca să răspund negrilor. Care dintre voi este dr. Larrin?

— Eu sunt, am spus în engleză. Răspunde-mi.

Îmi aruncă o privire pe care n-o mai văzusem de ani de zile, nici chiar în Texas.

— Taci, negrule! Dr. Larrin este unul dintre albi.

— Care este acuzaţia? întrebă Marty în engleză.

— Tu eşti profesorul Larrin?

— Eu sunt şi am anumite drepturi pe care le cunoşti foarte bine.

— Nu ai dreptul să răpeşti alţi oameni.

— Persoana pe care se presupune că aş fi răpit-o este cetăţean mexican?

— Ştii bine că nu este. Este un reprezentant al guvernului Statelor Unite.

Marty izbucni în râs.

— Îţi sugerez atunci să trimiţi aici tot un reprezentant al guvernului Statelor Unite. — Îi întoarse spatele. — Unde rămăsesem?

— Răpirea constituie un delict pentru legea mexicană. — Se împurpura la faţă, ca un poliţist din desenele animate. — Nu contează cine răpeşte pe cine.

Marty luă un telefon mobil şi se răsuci spre el.

— Aceasta este o problemă internă între două departamente ale guvernului Statelor Unite. — Porni spre poliţist, ţinând telefonul ca pe o armă, şi vorbi în spaniolă: Eşti o furnică prinsă între două pietre. Vrei să fac apelul care să te strivească?

Poliţistul se retrase un pas, dar nu cedă.

— Nu ştiu nimic despre chestiunile acestea, replică el în engleză. Mandatul este mandat. Trebuie să mă urmezi.

— Rahat!

Marty atinse o tastă şi derulă un conector jac din aparat. Îl introduse în mufa de la ceafă.

— Doresc să ştiu pe cine contactezi! (Marty tăcea,

privind prin el.) *Cabo*!

Făcu un gest şi unul dintre soldaţi puse ţeava automatului sub bărbia lui Marty.

Marty ridică încet braţul şi se deconectă. Ignorând arma, se uită direct în ochii şefului. Glasul îi era tensionat, dar ferm.

— Peste două minute, îl poţi suna pe Julio Casteñada, comandantul tău. Îţi va explica în detaliu teribila greşeală pe care era s-o faci, în necunoştinţă de cauză. Sau... poţi decide c-ar fi mai bine să te-ntorci la secţie şi să nu-l mai deranjezi pe comandantul Casteñada.

Se ţintuiră cu privirile pentru o secundă nesfârşită. Poliţistul zvâcni din bărbie într-o parte şi soldatul retrase arma. Fără alt cuvânt, cei patru părăsiră vila.

Marty închise uşa înapoia lor.

— A fost cam costisitor, spuse el. M-am conectat cu dr. Spencer şi el s-a conectat cu cineva din poliţie. I-am plătit acestui Casteñada trei mii de dolari ca să piardă mandatul. Pe termen lung, banii nu sunt importanţi deoarece putem produce orice obiect, pe care apoi să-l vindem. Dar aici şi acum, nu avem un „termen lung”, ci doar o succesiune de stări excepţionale.

— Până se va afla că aveţi o nanoforjă, zise Reza. Atunci, n-o să mai fie doar câţiva poliţişti cu automate.

— Tipii ăştia nu ne-au găsi adresa în cartea de telefoane, rosti Asher. Trebuie să fie vorba despre cineva din subordinea lui Spencer.

— Aşa-i, încuviinţă Marty. Aşadar, în cel mai bun caz, se ştie că avem acces la o nanoforjă. Spencer însă crede că-i o relaţie guvernamentală despre care nu-i pot da detalii. Asta li se va spune poliţiştilor.

— Pute, Marty! am spus. Pute rău de tot! Mai devreme sau mai târziu, vor veni cu tancul la uşă. Cât trebuie să mai rămânem aici?

Îşi deschise note-book-ul şi apăsă o tastă.

— De fapt, depinde de Ingram. Ar trebui să fie umanizat în şase până la opt zile. Indiferent de asta, noi doi trebuie să fim în Portobello pe data de 22.

Peste şapte zile.

— Nu avem însă un plan de rezervă. Dacă guvernul sau mafioţii pun lucrurile cap la cap…

— Planul nostru „de rezervă” este să ne adaptăm situaţiei din mers. Până acum, a dat roade.

— Ca măsură minimă, ar trebui să ne despărţim, propuse Asher. Faptul că suntem toţi la un loc le uşurează mult sarcina.

Amelia mă atinse pe braţ.

— Să ne grupăm câte doi. Fiecare pereche să aibă un vorbitor de spaniolă.

— Şi s-o facem imediat, adăugă Belda. Cel care i-a trimis pe soldaţii aceia are şi el un plan de rezervă.

Marty încuviinţă încetişor din cap.

— Eu voi rămâne aici. Toţi ceilalţi să telefoneze de îndată ce găsesc locuinţă. Cine vorbeşte spaniola atât de bine ca să se ocupe de casă şi masă?

Mai mult de jumătate dintre noi; în niciun minut, am format perechile. Marty deschise un portofel gros şi puse pe masă un teanc de bancnote.

— Fiecare dintre voi să aibă cel puţin cinci sute de pesos.

— Cine poate, ar trebui să ia metroul, am spus. O armată de taxiuri ar bate la ochi şi ar fi uşor de urmărit.

Amelia şi cu mine ne-am luat bagajele, încă nedespachetate, şi am ieşit primii. Staţia de metrou se găsea la un kilometru distanţă. M-am oferit să-i iau valiza, dar îmi spuse că ar fi un gest prea evident non-mexican. În mod firesc, ea ar fi trebuit să ducă valiza mea şi să mă urmeze la doi paşi în spate.

— Vom avea cel puţin răgazul să punem la punct lucrarea. Toate astea vor fi zadarnice, dacă Proiectul Jupiter nu va fi stopat până la 14 septembrie.

— Eu m-am apucat de treabă de azi-dimineaţă. — Amelia oftă. — Bine ar fi fost să-l fi avut pe Peter.

— N-aş fi crezut c-o voi spune vreodată… dar sunt de aceeaşi părere.

* * *

În scurt timp, ei aveau să afle, o dată cu restul lumii, că Peter era viu. Nu mai putea însă să-i ajute la lucrare.

Poliţia din St. Thomas arestase un bărbat de vârstă mijlocie care rătăcea prin piaţă, în zorii zilei. Murdar şi nebărbierit, purtând doar chiloţi, la început fusese luat drept un beţiv. Când îl duseseră la secţie, se constatase însă că individul era perfect treaz, dar confuz. Monumental de confuz; credea că se găsea în 2004 şi că avea douăzeci de ani.

Mufa din ceafă era atât de recentă încât avea pe ea cruste de sânge închegat. Cineva îi invadase mintea şi-i furase ultimii patruzeci de ani din viaţă.

Bineînţeles, din minte îi fusese luat textul articolului. După câteva zile, măreţul adevăr ajunsese până la eşaloanele superioare ale Mâniei Domnului: planul lui Dumnezeu urma să fie împlinit, într-un mod destul de potrivit, prin acţiunile păcătoase ale savanţilor. Doar câţiva ştiau despre gloriosul Sfârşit şi început pe care Domnul avea să-l ofere pe 14 septembrie.

Unul dintre autori era în siguranţă – majoritatea creierului său găsindu-se într-o cutie neagră, undeva. Referenţii care lecturaseră lucrarea căzuseră victime ale unor accidente, ori ale unor „boli”. Un coautor continua să lipsească, împreună cu agentul care fusese trimis să-l lichideze.

Se presupunea că muriseră amândoi, întrucât Amelia nu mai apăruse pentru a avertiza lumea. În mod evident, autorii fuseseră nesiguri cu privire la timpul pe care-l aveau la îndemână înainte ca procesul să devină ireversibil.

Cel mai puternic membru al Mâniei Domnului era generalul Mark Blaisdell, subsecretarul DARPA. Fapt deloc surprinzător, el îşi cunoştea principalul adversar, pe generalul-maior Roser, graţie unui firesc context social; amândoi serveau masa în aceeaşi sală din Pentagon „popota ofiţerilor”, dacă o asemenea expresie putea fi

aplicată unei încăperi cu lambriuri de mahon, unde exista câte un ospătar îmbrăcat în alb la fiecare doi clienţi.

Blaisdell şi Roser nu se plăceau reciproc, deşi amândoi îşi ascundeau suficient de bine sentimentele pentru ca, ocazional, să joace tenis sau biliard împreună. Când Roser îl invitase, o dată, la o partidă de pocher, Blaisdell refuzase sec: „N-am jucat în viaţa mea cărţi.”

Îi plăcea, în schimb, să se joace de-a Dumnezeu.

Printr-o serie de trei-patru intermediari, el superviza majoritatea crimelor şi torturilor regretabil necesare pentru a accelera planurile Domnului. Se folosea de un local ilegal de conectare din Cuba, unde Peter fusese dus pentru a i se interveni asupra memoriei. Blaisdell fusese cel care, şovăind, decisese să-l lase în viaţă pe savant, în vreme cei cinci referenţi ai lucrării sale pieriseră în accidente sau fuseseră afectaţi de diverse maladii. Respectivii trăiseră în diferite colţuri ale lumii şi nu existau detalii care să ducă la asocierea imediată a deceselor şi bolilor lor – doi se aflau în comă şi aveau să fie lipsiţi de cunoştinţă în timpul sfârşitului lumii –, dar situaţia s-ar fi putut complica dacă murea şi Peter. Cosmologul era destul de cunoscut şi probabil că zeci de persoane aflaseră identitatea celor cinci referenţi şi faptul că-i respinseseră lucrarea. O anchetă putea duce la reevaluarea ei, iar faptul că Blaisdell îi mandatase respingerea ar fi putut atrage nedorita examinare a altor activităţi.

Generalul încerca să-şi ţină pentru sine credinţele religioase, totuşi ştia că existau persoane – ca Roser – care-i cunoşteau conservatorismul şi care ar fi putut suspecta, dacă ar fi recepţionat murmurul unui fapt sau al unui zvon, că el era un expirator. Armata nu l-ar fi degradat pentru aşa ceva, dar l-ar fi putut transforma în intendentul cu gradul cel mai mare din lume.

Iar dacă s-ar fi aflat despre Mânia Domnului, ar fi fost executat pentru trădare. Desigur, el personal ar fi preferat asta degradării. Secretul fusese însă pecetluit de ani de zile, iar Blaisdell ar fi fost ultimul care l-ar fi destăinuit. Grupul lui Marty nu era singurul dotat cu pastile.

Blaisdell reveni acasă de la Pentagon, se îmbrăcă în trening şi merse în Alexandria, la un meci de fotbal în nocturnă. La taraba cu hot dog, intră în vorbă cu femeia aflată lângă el la coadă şi, pe drumul spre tribună, ea îi spuse că agentul lor, Ingram, plecase spre gara Omaha în seara de 11 iulie, pentru a prelua şi elimina o savantă, Blaze Harding. Agentul şi savanta părăsiseră împreună gara – camerele video ale securităţii o confirmau –, dar dispăruseră amândoi.

Găsiţi-i şi ucideţi-o pe Harding. Ucideţi-l şi pe Ingram, dacă dă semne că ar fi trecut în tabăra cealaltă.

Blaisdell se duse la locul său. Femeia intră în toaleta publică şi-şi aruncă hot dog-ul, apoi plecă acasă, unde o aşteptau armele ei.

Prima dintre aceste arme era un info-vierme FBI ilegal, capabil să scotocească nedetectat prin arhivele transportului municipal. Ea descoperi că în taxi, alături de agent şi de prezumtiva victimă, se mai aflase o persoană; opriseră taxiul pe Grand Street, nu la o adresă anume. Comanda iniţială fusese pentru numărul 1236, dar se opriseră mai devreme, la o anulare verbală.

Femeia reveni la benzile camerelor de securitate şi văzu că pe cei doi îi urmărise un negru voinic, îmbrăcat în uniformă militară. Deocamdată, nu ştia că exista o legătură între savantă şi mecanicul negru. Bănuia că individul era dublura lui Ingram; Blaisdeli nu pomenise de el, dar poate că fusese un aranjament făcut de Ingram pe cont propriu.

Aşadar, Ingram era probabil aşteptat de o maşină, cu care trebuia să-şi transporte victima până în locul unde urma s-o lichideze.

Următoarea etapă depindea de şansă. Imediat după începutul războiului ngumi, sistemul Iridium, care asigura comunicaţia globală prin intermediul unei reţele de sateliţi situaţi pe orbite joase, fusese preluat fără tam-tam de guvern; toţi sateliţii fuseseră înlocuiţi cu alţii având funcţii duble. Ei continuau să asigure serviciul de telefonie, dar în acelaşi timp spionau regiunile peste care treceau. Dacă unul dintre ei trecuse deasupra lui Omaha, deasupra

oraşului Grand Street, cu puţin înaintea miezului nopţii, la 11 iulie?

Femeia nu era cadru militar, dar avea acces la imaginile Iridium prin intermediul cabinetului lui Blaisdell. După câteva minute de sortare, avu o imagine a taxiului plecând şi a mecanicului negru suindu-se în partea din spate a unei limuzine negre, lungi. Următoarea imagine era luată dintr-un unghi foarte jos, care arăta placa de înmatriculare a limuzinei: „North Dakota 101 Cler”. În mai puţin de un minut, ea o urmărise până la St. Bartholomew.

Locul respectiv era destul de straniu, însă cursul de acţiune părea limpede. Femeia avea deja pregătită o geantă cu un taior sobru şi o rochie îndrăzneaţă, două schimburi de lenjerie, plus un cuţit şi un pistol construite integral din plastic. În geantă mai exista şi un flacon de vitamine conţinând suficiente toxine ca să ucidă populaţia unui orăşel. Peste mai puţin de o oră, femeia se găsea în avion, îndreptându-se spre Seaside, oraşul de lângă crater, şi spre misterioasa mănăstire. St. Bartholomew avea anumite conexiuni militare, însă generalul Blaisdell nu deţinea un nivel de autorizaţie suficient de ridicat pentru a afla despre ce era vorba. Femeia se gândi că poate se aventura în ceva foarte riscant. Se rugă pentru călăuzire şi Domnul îi vorbi cu glasul Lui sobru şi patern, spunându-i că făcea ceea ce era bine. *Urmează-ţi calea şi nu te teme de moarte. Moartea înseamnă venirea în Casa Mea*.

Ea îl cunoştea pe Ingram – era o treime a celulei ei – şi ştia că era un expert în asasinate. Ea însăşi ucisese peste douăzeci de păcătoşi, slujindu-L pe Domnul, dar întotdeauna de la depărtare sau protejată prin contactul extrem de apropiat. Dumnezeu îi dăruise o deosebită atractivitate sexuală, pe care o folosise ca armă, îngăduind păcătoşii între picioarele ei, în vreme ce întindea mâna sub pernă, în căutarea cuţitului de plastic. Bărbaţii care nu închideau ochii în momentul ejaculării o făceau peste o clipă. Dacă ea se găsea pe spate, cu bărbatul deasupra, îl îmbrăţişa cu braţul stâng şi înfigea pumnalul în rinichi. Victima se îndrepta brusc, într-un şoc tetanic, cu penisul

încercând să ejaculeze din nou, iar ea îi putea trece peste beregată tăişul. Când se prăbuşea, femeia se asigura că ambele artere carotide fuseseră secţionate.

Stând în avion, femeia îşi alătură genunchii şi-i strânse, amintindu-şi cum simţise ultimul spasm muribund. Probabil că bărbatul nu suferise prea mult – totul se terminase foarte repede şi oricum pe el îl aştepta o eternitate de chinuri. Ea n-o făcuse niciodată cuiva care-l acceptase pe Iisus ca fiind Mântuitorul său. În loc să fie spălaţi de Sângele Mielului, ei se înecau în propriul lor sânge. Ateii şi adulterii meritau chiar mai mult decât atât.

O dată, un bărbat fusese cât pe-aci să scape, un pervers căruia îi permisese s-o pătrundă pe la spate. Fusese nevoită să se răsucească şi să se întoarcă pe jumătate, pentru a-l înjunghia în inimă, dar nu avusese suficientă forţă, sau nu ţintise bine şi vârful cuţitului se rupsese în sternul bărbatului. Scăpase cuţitul şi bărbatul fugise către uşă; probabil că ar fi alergat, gol şi sângerând, pe coridorul hotelului, dar femeia încuiase uşa de două ori şi în vreme ce victima se căznea să deschidă cele două zăvoare, ea recuperase cuţitul, îi strecurase braţul prin faţă şi-i sfârtecase abdomenul. Individul era foarte gras şi din burtă i se revărsase o mizerie incredibilă. Făcuse mult zgomot până murise, în vreme ce femeia îngenunchease în baie şi vomitase neputincioasă, dar în mod evident hotelul era bine izolat fonic. Părăsise camera pe fereastră şi pe scara de incendiu, iar ştirile dimineţii anunţaseră că bărbatul, un binecunoscut membru al consiliului administraţiei locale, murise acasă, paşnic, în somn. Nevasta şi copiii săi spuseseră numai cuvinte de laudă despre el. Un porc ateu, prea gras pentru ca să posede o femeie în chip firesc. Ba chiar pretextase că se roagă înainte de actul sexual, văzând crucifixul ei, după care se aşteptase ca femeia să se folosească de gură pentru a-l excita. În timp ce o făcuse, ea savurase imaginea despicării lui. Ura n-o pregătise însă pentru mormanul viu colorat de măruntaie amestecate.

Ei bine, de data asta avea să fie o afacere „curată”.

Mai ucisese femei de două ori până atunci, de fiecare dată printr-un glonte milostiv, tras în tâmplă. Intenţiona să procedeze la fel, iar apoi avea să scape, dacă putea. Spera că nu va fi nevoită să-l ucidă pe Ingram, un bărbat sobru, dar amabil, care n-o privise niciodată cu poftă carnală. Rămânea, totuşi, un bărbat şi era posibil ca profesoara roşcată să-l fi ispitit.

Ajunse la Seaside după miezul nopţii. Luă o cameră la hotelul cel mai apropiat de St. Bartholomew, la mai puţin de un kilometru depărtare, şi făcu o plimbare până acolo ca să vadă despre ce era vorba.

Locul era întunecat şi cufundat în tăcere absolută. Nu era de mirare pentru o mănăstire, aprecie ea. Reveni la hotel şi dormi câteva ore.

Imediat după ora opt, sună acolo; îi răspunse un robot telefonic. Acelaşi lucru se petrecu la opt şi jumătate.

La ora nouă, îşi luă armele, se duse până acolo pe jos şi sună la uşă. Niciun răspuns. Ocoli complet clădirea, fără să vadă vreun semn de viaţă. Peluza ar fi trebuit tunsă.

Zări câteva locuri prin care ar fi putut pătrunde noaptea şi reveni la hotel, ca să facă o investigare electronică.

În nicio bază de date privind activităţile religioase nu găsi vreo referire la St. Bartholomew, în afară de menţionarea denumirii şi a adresei. Fusese întemeiată la un an după catastrofa nanoforjei ce dusese la formarea Mării Interioare.

Fără îndoială, era o organizaţie-paravan ce avea legătură cu armata; în Washington, când introdusese denumirea, activând sub auspiciile lui Blaisdell, căpătase un mesaj care o anunţa că solicitările respective trebuiau procesate prin Resurse Umane şi Management. Acest lucru i se păruse destul de straniu, deoarece Blaisdell avea acces nelimitat la materiale strict secrete din orice domenii militare.

Prin urmare, cei din mănăstire erau fie foarte puternici, fie foarte subtili. Poate ambele. În mod evident, Ingram făcea parte dintre ei.

Concluzia evidentă ar fi fost că aparţinea Mâniei Domnului. În acest caz, însă, Blaisdell ar fi trebuit să ştie despre activităţile lor.

Sau nu? Organizaţia era extinsă, cu contacte atât de complexe şi de bine protejate încât era posibil ca până şi şeful ei să fi pierdut urma unei părţi importante. Trebuia să fie pregătită să intre trăgând în plin, dar şi gata să iasă în vârful picioarelor. Domnul avea s-o călăuzească.

Petrecu aproape două ore asamblând un mozaic Iridium de instantanee ale locului după data de 11. Limuzina neagră nu mai apărea; fapt deloc surprinzător, fiindcă mănăstirea avea un garaj mare şi niciodată nu existau vehicule parcate afară.

Văzu apoi camionul şi autobuzul militar, care reapărură vopsite în azurul clerical şi plecară.

Avea nevoie de mult timp şi de şansă ca să le urmărească prin sistemul Interstate. Din fericire, gri-albăstrui era o nuanţă neobişnuită. Înainte însă de a începe rutina aceea monotonă, decise să pătrundă în mănăstire, în căutare de indicii.

Îmbrăcă taiorul cel sobru peste arme şi asamblă legitimaţiile şi obiectele ce urmau s-o identifice ca agent FBI din Washington. N-ar fi putut trece de o scanare retinală într-o secţie de poliţie, dar nu se imagina ajungând vie într-o secţie de poliţie.

Din nou, nimeni nu răspunse când sună la uşă. Avu nevoie de numai două secunde ca să descuie broasca, însă pe dinăuntru exista un zăvor de siguranţă. Scoase pistolul şi trase, rupând zăvorul, iar uşa se deschise larg.

Se năpusti înăuntru, cu arma scoasă şi răcni „FBI!” spre recepţia acoperită de praf. Pătrunse pe coridorul principal şi începu o căutare grăbită, sperând să termine şi să iasă înainte de apariţia poliţiei. În mod corect, bănuise că tipii din St. Bart nu aveau alarme împotriva hoţilor, deoarece nu doreau să se trezească pe neaşteptate cu poliţia pe capul lor, totuşi nu intenţiona să se bazeze pe prezumţia aceasta.

Odăile înşiruite în lungul coridorului se dovediră

dezamăgitoare două săli de şedinţe şi dormitoare individuale – sau celule.

Curtea o năuci însă, cu copacii ei înalţi şi pârâul care continua să susure. Un container pentru gunoaie conţinea şase sticle goale de Dom Perignon. Din curte se trecea într-o sală de conferinţe mare, circulară, construită în jurul unei depresiuni imense pentru holograme. Femeia găsi comenzile şi activă scena paşnică a poieniţei.

Nu recunoscu din capul locului modulele electronice cu care era echipat fiecare fotoliu… dar apoi înţelese că se afla într-un loc unde douăzeci de păcătoşi se puteau conecta laolaltă!

Numai auzise de existenţa unor asemenea facilităţi în alte domenii decât în cel militar. Poate că tocmai asta era legătura cu armata: un experiment strict secret cu soldier-boy. Atunci, se putea într-adevăr ca Resurse Umane şi Management să se afle îndărătul întregii operaţiuni.

Din acest considerent, femeia şovăi. Blaisdell era superiorul ei spiritual şi şeful de celulă, şi, în condiţii normale, i-ar fi urmat ordinele fără să pună întrebări. Părea însă din ce în ce mai evident că puteau exista aspecte despre care el să nu aibă habar. Trebuia să revină în hotel şi să stabilească o legătură cu el.

Decuplă holograma şi încercă să se întoarcă în curte. Uşa era încuiată.

— Prezenţa ta aici este ilegală, se auzi dintr-un difuzor. Există vreo modalitate prin care o poţi explica?

Glasul îi aparţinea lui Mendez, care o monitoriza din Guadalajara.

— Sunt agent FBI Audrey Simone. Avem motive să credem…

— Ai mandat pentru percheziţia acestei clădiri?

— Fişierul respectiv a fost descărcat autorităţilor locale.

— Cu toatea acestea, ai uitat să aduci o copie după el, când ai pătruns aici prin efracţie.

— Nu este necesar să ofer explicaţii. Arată-te! Deschide uşa!

— Nu. Cred că ar fi mai bine să-mi spui numele şefului tău direct şi locaţia filialei de care aparţii. După ce-ţi voi verifica identitatea, vom putea discuta despre faptul că nu ai un mandat.

Cu mâna stângă, femeia îşi scoase portofelul şi se roti, arătând insigna.

— Lucrurile ar fi mai uşoare pentru tine, dacă…

Fu întreruptă de râsul individului invizibil.

— Bagă insigna aia falsă în buzunar şi încearcă să ieşi singură! Poliţiştii trebuie să fi ajuns deja şi le poţi explica lor ce-i cu mandatul.

Fu nevoită să tragă în ambele ţâţâni, plus în cele trei zăvoare ale uşii. Traversă în fugă pârâul şi constată că şi ieşirea din curte fusese blocată în mod similar. Reîncărcă arma, numărând în mod automat gloanţele ce-i mai rămăseseră, şi încercă s-o deschidă pe aceasta cu numai trei focuri. Avu nevoie de altele patru.

* * *

O priveam mişcându-se pe ecran, dinapoia lui Mendez. În cele din urmă, ea izbuti să împingă uşa cu umărul. Mendez apăsă două taste şi comută pe camera video din coridor. Femeia alerga, ţinând pistolul cu ambele mâini.

— Ţi se pare că ar semăna cu un agent FBI pregătindu-se de o discuţie cu poliţiştii locali?

— Poate că ar fi trebuit să-i chemi cu adevărat.

El clătină din cap.

— Ar fi însemnat o vărsare inutilă de sânge. N-ai recunoscut-o?

— Mă tem că nu.

Mendez mă chemase când ea pătrunsese în clădire, cu speranţa că aş fi putut s-o recunosc… că ar fi fost cineva din Portobello.

Când ajunse la uşa din faţă, femeia îşi strecură pistolul într-un toc aflat pe abdomen şi-şi încheie doar nasturele de sus al taiorului, astfel încât haina ascundea

arma fără să-i împiedice mişcările. După aceea, ieşi cu pas liniştit.

— Nu-i rău deloc, am comentat. E posibil să nu fie o persoană oficială. Poate fi angajată de oricine.

— Sau poate fi o sonată de la Mânia Domnului. Nu uita c-au urmărit-o pe Blaze până-n Omaha.

Mendez comută pe camera din exterior.

— Ingram era sonat, dar avea şi autorizaţii guvernamentale. Este posibil ca şi ea să se găsească în aceeaşi situaţie.

— Fusesem sigur că guvernul i-a pierdut urma în Omaha. Dacă ar fi urmărit limuzina, St. Bart ar fi fost demult vizitat.

Femeia ieşi din Cămin şi privi în jur, fără ca pe chip să i se descifreze ceva; porni apoi pe trotuar, spre oraş, aidoma unei turiste aflate într-o plimbare matinală, fără să se grăbească, dar nici exagerat de încet. Camera video avea lentile cu deschidere mare; necunoscuta se micşoră rapid în depărtare.

— Să ne interesăm pe la hoteluri, ca să vedem cine este? am întrebat.

— Nu. Chiar dacă am afla un nume, s-ar putea să nu ne fie de niciun folos. În plus, nu dorim să se facă vreo legătură între St. Bart şi Guadalajara.

Am arătat spre ecran.

— Nimeni nu poate urmări semnalul ăsta până aici?

— Nu, semnalul video nu poate fi urmărit. Este un serviciu Iridium. Îl pot decripta pasiv din orice locaţie de pe glob. — Decuplă ecranul. — Vii la revelaţie?

Astăzi era ziua când Jefferson şi Ingram îşi încheiau procesul de umanizare.

— Blaze m-a întrebat acelaşi lucru. Sentimentele mele faţă de Ingram sunt mai degrabă neanderthaliene.

— Nu-mi pot închipui aşa ceva. La urma urmelor, n-a încercat altceva decât să-ţi ucidă prietena, şi după aceea pe tine.

— Ca să nu mai amintesc faptul că mi-a insultat bărbăţia şi că intenţiona să distrugă Universul. Oricum, vin

la clinică după-amiază, ca să vă jucaţi cu memoria mea. Tot atunci, aş putea să-l văd şi pe Băiatul Minune în acţiune.

— Să-mi povesteşti şi mie. O zi sau două n-o să mă dezlipesc de ecran, în caz că „agentul Simone” mai face vreo tentativă.

Evident, nu aveam să fiu capabil să-i povestesc nimic, deoarece întâlnirea cu Ingram ar fi fost asociată cu toate amintirile ce urmau să-mi fie şterse, sau cel puţin aşa presupuneam; nu aveam să fiu capabil să-mi amintesc faptul că încercase s-o răpească pe Amelia fără să nu-mi amintesc ce făcuse ea pentru a-i atrage atenţia.

— Baftă! N-ar fi rău să discuţi cu Marty, poate că generalul lui deţine vreo modalitate de a accesa fişierele de personal ale FBI-ului.

— E o idee bună! — Se sculă în picioare. — Bei o cafea?

— Nu, mulţumesc. Vreau să-mi petrec restul dimineţii cu Blaze. Nu ştim cine voi fi eu mâine.

— Înspăimântătoare posibilitate… Marty se jură însă că procesul este perfect reversibil.

— Aşa-i.

Pe de altă parte, Marty continua cu planul lui, chiar dacă asta însemna ca peste un miliard de oameni să moară ori să-şi piardă minţile. Poate că faptul că eu îmi pierdeam sau îmi păstram amintirile nu ocupa o poziţie prea importantă pe lista lui de priorităţi.

* * *

Femeia care-şi spunea Audrey Simone, şi al cărei nume conspirativ în cadrul celulei era Gavrila, nu avea să mai revină la mănăstire. Aflase destule de acolo.

Ea avu nevoie de peste o zi ca să pună laolaltă un mozaic de imagini Iridium ale celor două vehicule albastre, mergând din North Dakota spre Guadalajara. Prin milostenia Domnului, ultima imagine fusese luată exact atunci când trebuia: camionul dispăruse, dar autobuzul semnaliza pentru a coti la stânga într-un parcaj subteran.

Folosi o grilă ca să afle adresa şi nu fu surprinsă când descoperi că era vorba despre o clinică de instalare a mufelor. În mod evident, obiceiul acela păgân constituia cheia misterului.

Generalul Blaisdell îi asigură transportul la Guadalajara, dar fu nevoită să aştepte şase ore până îi fu livrat un pachet prin poşta-expres. În North Dakota nu exista niciun magazin de articole sportive de unde ar fi putut cumpăra muniţie, pentru a o înlocui pe cea care o folosise ca să deschidă uşile – gloanţe dum-dum de Magnum, capabile să nu declanşeze sistemele de securitate din aeroporturi. Nu dorea să plece mai departe fără ele, dacă ar fi fost nevoie să-şi croiască drum până la savanta roşcată. Şi poate să se înfrunte chiar cu Ingram.

* * *

Ingram şi Jefferson purtau amândoi pijamale de spital. Stăteau în scaune cu spătar înalt, din lemn de mahon sau de tek. Cu toate acestea, nu lemnul scump mi-a sărit întâi în ochi, ci expresia senină, relaxată, a lui Jefferson, care mi-amintea de Cei Douăzeci. Chipul lui Ingram era, literalmente, indescifrabil şi ambele mâini îi fuseseră prinse cu cătuşe de braţele scaunului.

În faţa lor, douăzeci de scaune formau un semicerc în încăperea rotundă şi albă, lipsită de semne distinctive. Era o sală de operaţii, cu pereţi luminoşi pentru afişarea radiografiilor sau a scanărilor cu pozitroni.

Amelia şi cu mine ne-am aşezat pe ultimele scaune rămase neocupate.

— Ce s-a întâmplat cu Ingram? am întrebat. N-a mers?

— S-a închis în sine, răspunse Jefferson. Când şi-a dat seama că nu se putea opune procesului, a intrat într-un fel de catatonie. La deconectare, n-a părăsit starea respectivă.

— Poate că se preface, vorbi Amelia, amintindu-şi probabil de episodul din sala de şedinţe din St. Bart. Poate că aşteaptă o ocazie să atace.

— De aceea este legat, rosti Marty. Deocamdată, e imprevizibil.

— Pur şi simplu, nu-i înăuntru, zise Jefferson. În viaţa mea m-am conectat cu mai multe persoane decât toţi cei prezenţi laolaltă, dar n-am întâlnit niciodată aşa ceva. Nu te poţi deconecta mental, totuşi cam asta-i ceea ce simt. Ca şi cum s-ar fi decis să tragă obloanele.

— Nu-i tocmai reclama cea mai grozavă pentru umanizare, m-am adresat lui Marty. Funcţionează pentru toţi, mai puţin psihopaţii?

— „Psihopat” este termenul pe care-l foloseau ca să mă descrie pe mine, rosti Ellie senină ca o sfântă. Şi era cât se poate de corect. (Îşi ucisese soţul şi copiii, turnând benzină peste ei şi dându-le foc.) Totuşi, procesul a funcţionat cu mine şi continuă să rămână valid, după atâţia ani. Fără el, ştiu că aş fi înnebunit şi aş fi rămas nebună.

— Termenul „psihopat” poate fi aplicat mai multor categorii de indivizi, preciză Jefferson. Ingram este o persoană foarte morală, în ciuda faptului că, în repetate rânduri, a comis fapte pe care absolut toţi le-am considera scandalos de imorale.

— Când am fost conectat cu el, mi-am amintit eu, a reacţionat la furia mea cu un soi de dispreţ imperturbabil. Pentru el, eram un individ care n-ar fi putut pricepe niciodată corectitudinea faptelor lui. Asta s-a întâmplat în prima zi.

— L-am obosit puţin în următoarele două zile, reluă Jefferson, dar nu pentru a-l condamna, ci căutând să-l înţelegem.

— Cum poţi „înţelege” pe cineva care poate îndeplini ordinul de a viola o femeie şi apoi de a o mutila într-un anume fel? A abandonat-o legată şi cu căluş, ca să sângereze până a murit. Nu-i nici măcar uman.

— Ba este, mă contrazise Jefferson, şi oricât de bizar ni s-ar părea un asemenea comportament, rămâne unul omenesc. Cred că tocmai asta l-a închis în sine – noi am refuzat să-l vedem ca pe un fel de înger răzbunător, considerându-l doar un om foarte bolnav, pe care încercam

să-l ajutăm. Putea accepta indignarea ta, râzând de ea, dar n-ar fi putut accepta iubirea şi mila creştinească a Elliei. Nici chiar propria mea detaşare profesională.

— Ar fi trebuit să fi murit de acum, rosti dr. Orr. Din ziua a treia, n-a mai mâncat şi nici n-a mai băut. L-am ţinut numai pe perfuzii.

— Glucoză irosită! am mormăit.

— Ştii bine că nu-i aşa! — Marty îşi flutură degetele în faţa ochilor lui Ingram, fără ca acesta să clipească. — Trebuie să aflăm de ce s-a întâmplat aşa şi care-i probabilitatea repetării unui astfel de episod.

— N-o să fie frecvent, interveni Mendez. Am fost cu el înainte, în timpul şi după retragerea în locul neştiut în care se află acum. De la bun început, a fost ca şi cum m-aş fi conectat cu un animal, cu un extraterestru.

— Sunt de acord cu asta, am spus.

— În acelaşi timp, eram un tip foarte analitic, preciză Jefferson. Ne-a studiat cu atenţie din prima clipă.

— A studiat tot ce ştiam noi despre conectare, încuviinţă Ellie. Nu-l interesa nimeni ca persoană. Pe de altă parte, până atunci se conectase doar în mod limitat, comercial, şi era lacom să ne absoarbă experienţa.

Jefferson aprobă din cap.

— Ingram era obsedat de o fantezie foarte explicită, pe care a extrapolat-o din localurile de conectare. Dorea să fie conectat cu cineva şi să-l ucidă în timpul conectării.

— Sau s-o ucidă, zise Amelia, ca pe mine sau pe nefericita aceea pe care a violat-o şi a mutilat-o.

— Nu, clătină din cap Ellie, în fantezie era întotdeauna vorba despre un bărbat. Nu consideră femeile adversari demni de el. În plus, nici nu are porniri sexuale accentuate – în timpul violului de care ai amintit, penisul lui nu era decât o altă armă.

— O prelungire a propriei sale persoane, ca toate armele lui, completă Jefferson. Este mai obsedat de arme decât oricare alt soldat cu care m-am conectat vreodată.

— Şi-a ratat vocaţia. Cunosc câţiva tipi cu care s-ar fi înţeles de minune.

— Nu mă-ndoiesc, spuse Marty. Ceea ce-l face cu atât mai important de studiat. Unii indivizi din plutoanele de vânători ucigaşi deţin trăsături de personalitate similare. Trebuie să găsim o modalitate de a împiedica asemenea situaţii.

Spălaţi-vă cu el pe cap, am fost cât pe-aici să spun.

— Deci, nu mă-nsoţeşti mâine? am rostit apoi cu glas tare. Rămâi aici?

— Ba nu, o să vin în Portobello, iar dr. Jefferson se va ocupa de Ingram. O să încerce să-l readucă într-o stare normală, folosind medicaţia asociată cu terapia.

— Nu ştiu dacă trebuie să-ţi doresc noroc. Să fiu sincer, l-aş prefera aşa cum este acum.

Poate că nu fusese decât imaginaţia mea, dar mi s-a părut că pe chipul ticălosului apăruse un licăr de expresie, la auzul ultimelor mele cuvinte. Poate că ar fi trebuit să-l trimitem pe Marty singur la Portobello, iar eu să fi rămas aici, să-l irit şi să-l scot din catatonie.

* * *

Numai câteva minute lipsiră pentru ca Julian şi Marty să se găsească în aeroportul Guadalajara în acelaşi timp cu femeia care venise s-o ucidă pe Amelia. Ei se îmbarcară într-o cursă militară spre Portobello, iar Gavrila luă un taxi până la hotelul aflat vizavi de clinică. Întâmplător, Jefferson locuia tot acolo, ca şi alţi doi dintre Cei Douăzeci – Ellie şi bătrânul soldat Cameron.

Jefferson şi Cameron se aflau în restaurantul hotelului, terminând fără grabă micul dejun, când femeia coborî ca să-şi ia o cafea pe care intenţiona s-o ducă în cameră.

Amândoi o priviră în mod reflex, aşa cum fac toţi bărbaţii când apare o femeie frumoasă, dar Cameron o urmări cu privirea.

Jefferson izbucni în râs şi adoptă accentul unui actor comic de succes.

— Jim, dacă te mai holbezi mult la ea, o să vină şi-o

să-ţi tragă una peste ochi!

Cei doi se împrieteniseră; urmaseră aceeaşi cale de ascensiune profesională, pornind din suburbiile negrilor săraci din Los Angeles.

Cameron se întoarse încruntat şi rosti încetişor:

— Zam, s-ar putea să facă mai mult decât să-mi tragă una peste ochi. M-ar putea ucide, ca simplu exerciţiu de menţinere a formei.

— *Poftim*?

— Fac prinsoare c-a omorât mai mulţi oameni decât mine. Are privirea caracteristică lunetiştilor – toţi reprezintă ţinte potenţiale.

— Are într-adevăr ţinuta unui soldat. Îi aruncă o privire furişă şi adăugă: Sau a unui anumit tip de pacient: obsesiv-impulsiv.

— Ce-ar fi să n-o invităm la un păhărel?

— Mai bine.

Dar peste câteva minute, când părăsiră restaurantul, se întâlniră din nou cu ea. Încerca să-i spună ceva recepţionerei, o adolescentă speriată, care nu ştia aproape deloc engleza. Spaniola Gavrilei era şi mai jalnică.

Jefferson se apropie de ele.

— Vă pot ajuta cumva? se interesă el în spaniolă.

— Dumneata eşti american, spuse Gavrila. Vrei s-o întrebi dacă a văzut-o pe femeia aceasta?

Era o fotografie a lui Blaze Harding.

— Ştii ce te-ntreabă? se adresă el recepţionerei.

— *Sí, claro*. — Fata deschise braţele. — Am văzut-o pe femeie, a mâncat de câteva ori în restaurant. Dar nu locuieşte aici.

— Spune că nu-i sigură, traduse Jefferson. Majoritatea americanilor i se par la fel.

— Dar *dumneata* ai văzut-o?

Psihiatrul examină pe îndelete fotografia.

— N-aş zice. Jim? — Cameron se apropie. — Tu ai văzut-o pe femeia asta?

— Nu cred. Vin şi pleacă atâţia americani…

— Lucraţi la clinică?

— Suntem asistenţi. (Jefferson îşi dădu seama că ezitase o clipă prea mult.) Este o pacientă?

— Nu ştiu. Ştiu doar că este aici.

— De ce o cauţi? se interesă Cameron.

— Trebuie să-i pun câteva întrebări. Probleme guvernamentale.

— Dac-o vedem, îţi dăm de veste. Unde…?

— Mă numesc Francis Gaines şi stau la camera 126. V-aş fi recunoscătoare pentru orice ajutor pe care mi l-aţi putea oferi.

— E-n regulă!

O priviră îndepărtându-se.

— Crezi că rahatu' ne-a trecut peste cap? şopti Cameron.

— Trebuie să-i facem o poză şi s-o trimitem generalului lui Marty. Dacă armata o caută pe Blaze, poate că el reuşeşte să scape de tipă.

— Dar tu nu crezi că-i de la armată…

— Tu crezi asta?

Cameron ezită.

— Nu ştiu. Când s-a uitat la tine, şi după-aceea la mine, a privit întâi în mijlocul pieptului, iar apoi între ochi. Îşi fixa ţintele. N-aş avea curaj să fac vreo mişcare bruscă în preajma ei.

— Dacă-i de la armată, este vânător/ucigaş.

— Pe vremea mea, nu exista denumirea asta. Ne recunoaştem însă între noi şi ştiu că ea a ucis mulţi oameni.

— Un Ingram feminin.

— S-ar putea să fie chiar mai periculoasă decât Ingram. Cel puţin, Ingram arată aşa cum este. Ea însă…

— Mda… — Jefferson privi uşa liftului care se închisese după Gavrila. — Aşa-i. — Clătină din cap. – Să facem rost de-o poză şi s-o lăsăm la clinică, pentru Mendez, s-o verifice când s-o întoarce. (Mendez era în Ciudad de Mexico, adunând materii prime pentru nanoforjă.) Povestea despre o nebună care a intrat în St. Bart…

— Nu seamănă cu asta, zise Cameron. Aia era urâtă şi avea păr roşu, cârlionţat.

În realitate, Gavrila purtase o perucă şi o mască de presiune.

* * *

Am intrat fără probleme în Blocul 31. Pentru calculatorul de acolo, Marty era un general de brigadă care-şi petrecuse cea mai mare parte a carierei în funcţii administrative. Eu eram, cumva, vechiul Julian Class.

Sau nu... Modificarea de memorie fusese perfectă, totuşi cred că dacă m-aş fi conectat cu careva din vechiul meu pluton (ceea ce ar fi trebuit să fie făcut, ca măsură de securitate; avusesem, pur şi simplu, noroc), respectivul ar fi sesizat ceva în neregulă. Eram prea sănătos. Colegii mei îmi simţiseră problema şi, într-un fel ce nu poate fi exprimat prin cuvinte, mă ajutaseră întotdeauna să depăşesc momentele delicate. Acest lucru ar fi sărit în ochi -era ca şi când te-ai fi întâlnit cu un vechi prieten şi ai fi constatat că nu mai şchioapătă, aşa cum o făcuse toată viaţa.

Locotenentul Newton Thurman, cel care căpătase sarcina de a-mi găsi un post în care puteam să fiu de folos, constituia un caz aparte. Începuse ca mecanic, dar contractase un soi de alergie din cauza conectării – îi provoca migrene intense, deloc plăcute pentru el sau pentru oricine s-ar fi conectat cu el. M-am întrebat de ce-l mutaseră în Blocul 31, în loc să-l treacă în rezervă, şi era clar că şi el avea aceeaşi nedumerire. Se găsea aici de numai două săptămâni. Privind situaţia retrospectiv, era evident că mişcarea făcuse parte din planul general. Avea să se dovedească însă o greşeală imensă!

Gradele superioare abundau în Blocul 31: opt generali şi doisprezece colonei, douăzeci de maiori şi căpitani, şi douăzeci şi patru de locotenenţi. În total, şaizeci şi patru de ofiţeri, care dădeau ordine la cincizeci de gradaţi şi soldaţi. Zece dintre aceştia din urmă erau

simple santinele şi nu făceau parte din structura de comandă, cu excepţia cazurilor când aveau loc evenimente cu totul deosebite.

Amintirile mele din acele patru zile, înainte de a mi se restabili adevărata personalitate, sunt vagi şi confuze. Deţineam un post care-mi ocupa tot timpul, dar care nu-mi ridica probleme; în esenţă, verificam deciziile calculatorului privind alocarea resurselor – câte ouă sau câte gloanţe plecau şi încotro anume. Supriză, n-am găsit nicio eroare!

Printre celelalte îndatoriri ale mele lipsite de răspundere se afla şi una care, după cum s-a dovedit ulterior, era esenţială, restul reprezentând doar un paravan: „jurnalul RapSit al santinelelor”, raportarea situaţiilor. Din oră în oră, mă conectam cu mecanicii-santinele şi ceream un „RapSit”. Aveam un formular cu căsuţe pe care trebuia să le bifez, în funcţie de ceea ce-mi raportau ei. De fapt, nu trebuia decât să bifez căsuţa cu eticheta „RapSit negativ”: nu se întâmplase nimic.

Cu alte cuvinte, era o muncă tipic birocrată. Dacă se petrecea ceva interesant, pe consola mea se aprindea un led roşu, care mă anunţa să mă conectez cu santinelele. Abia atunci puteam completa un formular.

Nu acordasem însă niciun gând chestiunii celei mai evidente: ei aveau nevoie de o persoană în interior care să poată controla identităţile *reale* ale mecanicilor ce operau soldier-boy-ii santinele.

În a patra zi, cu un minut înainte de momentul RapSitului, ledul roşu începu să clipească pe neaşteptate. Am simţit cum îmi tresare realmente inima, apoi m-am conectat.

Nu era obişnuitul sergent Sykes, ci Karen, cu alţi patru membri ai fostului meu pluton.

Ce dracu? Karen îmi expedie un gestalt rapid: *Ai încredere în noi. A trebuit să suporţi o modificare de memorie, ca să fii calul troian de aici şi noi să ne putem infiltra*, apoi liniile generale ale planului şi incredibilul rezultat final al Proiectului Jupiter.

Am încuviinţat buimăcit, m-am deconectat şi am bifat căsuţa „RapSit negativ”.

Nu era de mirare că mă simţisem atât de confuz. Telefonul începu să bâzâie şi am răspuns.

Era Marty, în halat verde de chirurg, cu o expresie neutră pe chip.

— La ora 14:00, eşti programat pentru o mică intervenţie chirurgicală. Poţi să cobori, ca să te pregăteşti după încheierea schimbului?

— Este cea mai bună propunere auzită azi.

* * *

Fusese mai mult decât o lovitură fără vărsare de sânge – fusese neauzită şi invizibilă. Legătura dintre un mecanic şi soldier-boy-ul său este doar un semnal electronic, existând mecanisme pentru situaţii excepţionale, prin intermediul cărora legăturile pot fi comutate altundeva. Comutarea unui nou pluton aflat la câteva sute sau chiar o mie de kilometri depărtare avea să dureze numai câteva minute după o acţiune similară masacrului din Portobello, când toţi mecanicii fuseseră afectaţi. (Limita reală depăşea cu puţin cinci mii de kilometri, după care apăreau decalări cauzate de viteza luminii.)

Marty aranjase lucrurile de asemenea manieră încât, la apăsarea unui buton, toţi cei cinci mecanici-santinele din subsolul Blocului 31 aveau să fie decuplaţi de la soldier-boy-ii lor şi, simultan, controlul acestora urma să fie comutat celor cinci membri din plutonul lui Julian. Class avea să fie singura persoană din Blocul 31 care putea observa ce se petrecuse.

Imediat după preluare, acţiunea cea mai agresivă a fost transmiterea unui „ordin” de la căpitanul Perry, comandantul pazei, către cei cinci şoşonari-santinele, care erau convocaţi de urgenţă în camera 2H, pentru o vaccinare secretă. Şoşonarii se prezentară şi fură vaccinaţi, pe rând, de o asistentă frumuşică. Ea rămase

apoi cu ei, până adormiră cu toţii.

Camerele 1H-6H alcătuiau aripa infirmeriei şi urmau să cunoască o activitate febrilă.

La început, Marty şi Megan Orr ar fi putut realiza toate mufele. Singurul pacient real din aripa H, un locotenent cu bronşită, fu transferat la spitalul bazei, când de la Pentagon sosi ordinul de izolare a Blocului 31. Medicul care efectua contravizitele nu mai avu acces înăuntru.

În după-amiaza ce urmă loviturii, sosiră însă alţi doi medici – Tanya Sidgwick şi Charles Dyer, echipa din Panama care înregistrase o rată a succesului de 98% în domeniu. Cei doi fuseseră nedumeriţi de ordinul de transfer în Portobello, totuşi de-abia aşteptau o perioadă de concediu; instalaseră zilnic zece-douăsprezece mufe la prizonieri de război, ceea ce reprezenta mult prea mult pentru confort sau chiar siguranţă.

După ce-şi lăsară bagajele în camerele repartizate, aceştia se duseră în aripa H, ca să vadă despre ce era vorba. Marty îi instală confortabil pe două paturi şi-i anunţă că trebuiau să se conecteze cu un pacient. Apoi le făcu legătura cu Cei Douăzeci şi, instantaneu, medicii înţeleseră ce fel de concediu îi aştepta.

După numai câteva minute de comunicare profundă cu Cei Douăzeci, ei fuseseră convertiţi – ba chiar, erau mai optimişti decât majoritatea celorlalţi în legătură cu planul. În felul acesta, graficul de lucru se reducea, întrucât nu mai era necesară umanizarea lor înainte de a se alătura echipei.

Trebuiau să se ocupe de şaizeci şi patru de ofiţeri, dintre care numai douăzeci şi opt aveau deja mufe; doar doi dintre cei opt generali. Douăzeci dintre cei cincizeci de subofiţeri şi soldaţi aveau mufe.

Prima etapă consta în conectarea celor cu mufe la Cei Douăzeci. Transportară cincisprezece paturi în aripa H, cărându-le tocmai din Sectorul Ofiţeri Celibatari. În felul acesta, deţineau patruzeci de locuri în H; pentru ceilalţi opt, puteau instala interfeţe în camerele lor.

Dar pentru Marty şi Megan Orr, prima etapă însemna refacerea amintirilor pierdute ale lui Julian. Sau încercarea de refacere.

Procedura nu era câtuşi de puţin complicată; după anestezierea lui Julian, ea se desfăşura complet automat şi dura numai patruzeci şi cinci de minute. De asemenea, nu prezenta niciun fel de riscuri în privinţa sănătăţii fizice şi mentale a pacientului. Julian ştia asta.

Ceea ce nu ştia era că ea reuşea complet doar în şaptezeci şi cinci la sută din cazuri. Un pacient din patru pierdea ceva.

Julian pierdu o lume întreagă.

* * *

Când m-am trezit, m-am simţit proaspăt şi plin de viaţă. Îmi reaminteam starea de buimăceală din ultimele patru zile şi, de asemenea, toate detaliile ce-mi fuseseră luate. E straniu să fii fericit pentru că-ţi poţi aminti o tentativă de sinucidere şi pericolul iminent al sfârşitului lumii, dar în cazul meu fusese o chestiune de a-mi asigura *motive* pentru senzaţia de nelinişte care-mi afectase lumea.

Stăteam pe marginea patului, priveam reproducerea unei ilustraţii imbecile a lui Norman Rockwell, cu soldaţi care se prezentau la raport, şi-mi reaminteam totul cu frenezie, când Marty intră pe uşă încruntat.

— S-a întâmplat ceva rău, am spus.

El încuviinţă din cap. Dintr-o casetă neagră, ce se afla pe noptieră, derulă două cabluri cu jacuri şi-mi întinse unul, fără să scoată un cuvânt.

Ne-am conectat şi eu m-am deschis, dar nu exista nimic. Am controlat firul jacului.

— Tu receptezi ceva?

— Nu. N-am receptat nici în postoperator.

Strânse la loc cablul lui, apoi pe al meu.

— Ce s-a întâmplat?

— Uneori, oamenii pierd pentru totdeauna amintirile

pe care le-am îndepărtat temporar…

— Eu le-am recăpătat pe toate! Sunt sigur!

— … iar alteori pierd capacitatea de a se conecta.

Am simţit transpiraţia rece brobonindu-mi palmele, fruntea şi subsuorile.

— E ceva temporar?

— Nu. La fel ca în cazul lui Blaze. Asta s-a întâmplat şi cu generalul Roser.

— Ştiai…

Sentimentul teribil al pierderii se preschimba în furie. M-am ridicat, dominându-l cu statura mea.

— Ţi-am spus că s-ar putea să pierzi… ceva.

— Te refereai însă la *memorie*. Eram de acord să pierd ceva din *memorie*!

— Conectarea unidirecţională are un avantaj, Julian. Bidirecţional, nu poţi minţi prin omisiune. Dacă m-ai fi întrebat: „Aş putea pierde capacitatea de a mă conecta?”, ţi-aş fi spus. Din fericire, n-ai întrebat.

— Eşti medic, Marty. Cum sună jurământul vostru?

— „Să nu faci rău.” Am avut însă multe meserii, înainte de a obţine bucata aia de hârtie. Şi după aceea, am făcut multe altele.

— Poate c-ar fi bine să pleci, înainte de a începe să-mi dai explicaţii.

El nu cedă.

— Eşti un soldat într-un război. Acum faci parte dintre victime. Însă partea aceea din tine care a murit – *numai* o parte – s-a sacrificat ca să-ţi protejeze unitatea, ca să ajungă în siguranţă pe poziţii.

Ca să nu-l pocnesc, m-am aşezat înapoi pe pat, cât mai departe.

— Vorbeşti ca un blestemat de war-boy. Un war-boy al păcii.

— Poate că aşa-i. Vreau să ştii cât de rău îmi pare pentru cele întâmplate. Ştiu că ţi-am înşelat încrederea.

— Mda. Bine, să ştii că şi mie-mi pare rău! Acum, ce-ar fi să pleci?

— Prefer să rămân şi să discutăm.

— Cred c-am priceput cum stau lucrurile. Dă-i drumul! Ai de operat zeci de oameni. Înainte ca lumea să aibă cea mai mică şansă de a fi salvată.

— Continui să crezi lucrul ăsta.

— Încă n-am avut vreme să reflectez la el, totuşi da, dacă datele despre Proiectul Jupiter pe care mi le-ai băgat înapoi în memorie sunt adevărate, şi dacă Mânia Domnului este adevărată, atunci trebuie făcut ceva. Tu faci ceva.

— Poţi accepta liniştit ceea ce s-a întâmplat?

— Asta-i ca şi cum aş accepta „liniştit” pierderea unui braţ… Nicio problemă! O să învăţ să mă bărbieresc cu mâna cealaltă.

— Nu vreau să te las singur în starea asta.

— *Cum* adică? Te rog, dispari! Mă pot gândi la cele întâmplate şi fără ajutorul tău.

Îşi privi ceasul.

— Este adevărat că *sunt* aşteptat. Colonelul Owens este pe masa de operaţie.

I-am făcut semn din mână, invitându-l să iasă.

— Du-te şi operează-l! N-o să păţesc nimic.

Mă privi o clipă, apoi se sculă şi plecă, fără să mai rostească un cuvânt.

Am scotocit în buzunarul de la piept. Pastila se găsea tot acolo.

* * *

În dimineaţa aceea, în Guadalajara, Jefferson o avertizase pe Blaze să nu apară pe acolo. Nu era nicio problemă – împreună cu Ellie Morgan, ea se afla într-un apartament la câteva străzi depărtare. Amândouă lucrau la diferitele versiuni ale articolului care urma să avertizeze lumea despre Proiectul Jupiter.

După aceea, Jefferson şi Cameron se instalară în restaurant, unde stătură câteva ore bune la o masă, cu un miniaparat foto între ei, privind uşile liftului.

Fură cât pe-aci s-o scape. Când coborî, arăta complet schimbată părul ei blond şi mătăsos fusese ascuns sub o

perucă de bucle brunete. Era îmbrăcată cu un taior conservator şi-şi pigmentase porţiunea de piele vizibilă, aducând-o la o nuanţă măslinie, tipică mexicanilor. Nu-şi deghizase însă chipul perfect, şi nici felul în care păşea.

Jefferson încremeni în mijlocul conversaţiei şi, pe furiş, manipulă aparatul.

Amândoi o priviră ieşind din ascensor.

— Care-i treaba? şopti Cameron.

— Ea este. Deghizată ca mexicană.

Cameron întoarse capul, la timp ca s-o vadă ieşind prin uşa rotativă.

— Dumnezeule, ai dreptate!

Jefferson luă aparatul la etaj şi-l sună pe Ray care, împreună cu Mendez, conducea activităţile în absenţa lui Marty.

Ray se afla la clinică. Primi fotografiile transmise şi le studie.

— Nicio problemă. Vom fi cu ochii pe ea.

Peste mai puţin de un minut, Gavrila intra în clinică. Detectoarele de metal nu sesizaseră niciuna dintre armele ei.

Femeia nu scoase însă o fotografie a Ameliei, ca să întrebe dacă n-o văzuse cineva; ştia că Amelia fusese aici şi pornea de la ipoteza că se găsea în teritoriu inamic.

O anunţă pe funcţionara de la recepţie că dorea să discute despre instalarea unei mufe, dar că nu accepta să vorbească decât cu şeful clinicii.

— Dr. Spencer operează acum şi poate dura cel puţin două ore, poate chiar trei. Sunt şi alţi…

— O să aştept.

Gavrila se aşeză pe o canapea, de unde putea vedea perfect intrarea.

În altă cameră, dr. Spencer i se alătură lui Ray şi amândoi priviră monitorul pe care se vedea femeia care supraveghea accesul în clinică.

— Mi-au spus că-i periculoasă, rosti Ray. E un fel de spioană sau asasină. O caută pe Blaze.

— Nu doresc să am necazuri cu guvernul vostru.

— Am zis că ar avea vreo legătură cu guvernul? Dacă ar fi un reprezentant oficial, nu şi-ar arăta acreditarea?

— Nu şi dacă e un asasin.

— Guvernul *nu* are asasini!

— Chiar aşa? Nu cumva crezi şi-n Moş Crăciun?

— Nu, de fapt voiam să spun altceva – nu are asasini pentru *noi*. O sectă religioasă îi urmăreşte pe Marty şi pe oamenii lui. Femeia este fie una dintre sectanţi, fie a fost angajată de ei.

Relată felul în care se comportase Gavrila la hotel. Spencer o privi şi spuse:

— Cred că ai dreptate. Am studiat mii de feţe. Trăsăturile ei sunt scandinave, nu mexicane. Probabil că şi-a vopsit părul blond… sau nu, poartă perucă. De fapt, ce doreşti să fac cu ea?

— Crezi c-ai putea s-o închizi undeva şi să pierzi cheia?

— Te rog! Nu suntem în Statele Unite.

— Ei bine… aş dori să stau de vorbă cu ea, dar poate fi realmente periculoasă.

— Nu are cuţit sau pistol. Ar fi fost semnalate la intrare.

— Hm… Crezi că aş putea găsi pe cineva care s-o supravegheze cu o armă, cât timp discutăm?

— Ţi-am spus…

— „Nu suntem în Statele Unite.” Ce zici de *hombre* ăla bătrân de la subsol, cel cu automatul?

— Nu-i angajatul meu, ci al garajului. Cât de periculoasă poate fi femeia asta, dacă n-are armă?

— Mai periculoasă decât mine. Din păcate, educaţia mea are lipsuri la capitolul „violenţă”. Există cel puţin o cameră unde aş putea sta de vorbă cu ea şi cineva care să ne monitorizeze, în cazul că tipa se decide să-mi rupă o mână şi să mă bată cu ea până mă omoară?

— Asta nu-i dificil. Du-o în camera 1. — Ridică o telecomandă şi pe ecran apăru o încăpere destinată interviurilor. Este specială pentru *seguridad*. O să vă urmăresc eu timp de zece-cincisprezece minute, apoi o să

rog pe altcineva s-o facă. Este vorba despre *ultimodiadores* cei cărora voi le spuneţi expiratori?

— Există o legătură.

— Dar sunt inofensivi… Nişte prostănaci care – ce fac? — blasfemiază? Totuşi, par inofensivi, mai puţin faţă de propriile lor suflete.

— Nu şi aceştia, dr. Spencer. Dacă ne-am putea conecta, ai pricepe cât de îngrozit sunt de ea.

Pentru protecţia lui Spencer, nimeni dintre cei care cunoşteau planul nu se putea conecta bidirecţional cu el. Medicul acceptase clauza ca pe o tipică paranoia americană.

— Am un infirmier care este foarte gras… nu, foarte solid, şi care ştie ceva karate, are centura neagră. Va fi alături de mine.

— Nu. Până ajunge el jos, femeia mă poate ucide.

Spencer încuviinţă şi căzu pe gânduri.

— Va fi în camera de alături, cu un pager. — Ridică din nou telecomanda şi apăsă un buton. — Vezi? Apelul ăsta este pentru el.

Ray se scuză şi intră în baie, unde nu putu face altceva decât să-şi treacă în revistă „armele”: un inel cu chei şi un briceag elveţian. Revenit în camera de observare, făcu cunoştinţă cu Lalo, care avea braţele cât coapsele lui Ray. Nu vorbea engleza şi se deplasa cu delicateţea timidă a cuiva care ştie cât de fragile sunt obiectele. Coborâră împreună. Lalo intră în camera 2, iar Ray se duse la recepţie.

— Doamna? — Ea îşi ridică ochii, studiindu-l cu atenţie. — Sunt dr. Spencer.

— Jane Smith. Putem merge undeva să stăm de vorbă?

Ray o conduse în camera 1, care era mai mare decât păruse pe monitor. Îi arătă canapeaua, iar el îşi trase un scaun. Se aşeză călare, punând spătarul între ei ca o pavăză.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Aveţi o pacientă pe nume Blaze Harding. Profesor

Blaze Harding. Este absolut imperios să discut cu ea.

— În primul rând, nu divulgăm numele clienţilor noştri. În al doilea rând, nu întotdeauna clienţii noştri îşi folosesc numele reale… domnişoară Smith.

— De fapt, cine sunteţi?

— Poftim?

— Sursele mele m-au informat că dr. Spencer este mexican. Până acum n-am mai întâlnit un mexican cu accent de Boston.

— Vă asigur că sunt…

— Nu. — Îşi strecură mâna sub cordonul fustei şi scoase un pistol făcut parcă din sticlă. — N-am timp de aşa ceva. — Chipul îi devenise încruntat, iar maxilarele i se încleştaseră, avea un aer complet dement. — Mă vei duce imediat din cameră în cameră, până o vom găsi pe Harding.

Ray tăcu preţ de câteva clipe.

— Şi dacă nu-i aici?

— Atunci, vom merge într-un loc liniştit, unde îţi voi tăia degetele unul câte unul, până îmi vei spune unde este.

Lalo deschise uşa şi repezi înăuntru un pistol mare şi negru, pe care-l ridică, ţintind. Gavrila îl privi nemulţumită şi-l împuşcă o dată, în ochi. Pistolul de sticlă era complet silenţios.

Infirmierul scăpă arma şi căzu într-un genunchi, ridicând ambele palme spre faţă. Începu să scâncească aidoma unei fetiţe, dar al doilea foc îi zbură creştetul capului. Se prăbuşi tăcut cu faţa înainte, în sânge, creieri şi fluid cerebrospinal.

Tonul femeii rămase neschimbat: sincer şi sec.

— Sper că-ţi dai seama că unica modalitate de a supravieţui este să cooperezi cu mine.

Ray amuţise, privind cadavrul.

— Sus! lătră ea. Să-i dăm drumul!

— Nu… nu cred că-i aici.

— Atunci unde…

Fu întreruptă de zăngănitul obloanelor metalice care se lăsară peste fereastră şi uşă.

Ray auzi un fâsâit slab şi-şi aminti povestea lui Marty despre sala de interogatorii din St. Bart. Poate că ambele clădiri fuseseră proiectate de acelaşi arhitect.

În mod evident, Gavrila nu-l auzise – prea multe ore petrecute în poligonul de tir –, dar privi în jur şi zări camera TV, aidoma unui ciot de creion, aţintită spre ei dintr-un colţ al încăperii. Îl răsuci pe Ray cu faţa spre obiectiv şi-i puse pistolul la tâmplă.

— Aveţi trei secunde ca să deschideţi uşa, sau îl ucid. Doi.

— Señora Smith! se auzi un glas ce părea să vină de pretutindeni. Ca să deschidem uşa, avem nevoie de un… *el gato*… un jac. Va dura două-trei minute.

— Aveţi două minute. — Îşi privi ceasul. — Începând de acum.

Ray se înmuie şi se prăbuşi brusc, rostogolindu-se pe spate. Capul îi izbi podeaua cu un zgomot surd.

— Laşule, pufni dezgustată Gavrila.

Apoi, peste câteva secunde, ea însăşi se împletici şi se aşeză pe mochetă, fără să mai poată rămâne în picioare. Clătinându-se, ţinu pistolul cu ambele mâini şi-l împuşcă pe Ray de trei ori în piept.

* * *

Apartamentul meu din SOC avea două camere – un dormitor şi un „birou”, o cămăruţă cenuşie în care abia încăpeau un climatizor, două scaune şi o măsuţă în faţa unei console simple de transmisiuni.

Pe masă, se aflau un pahar de vin şi ultimul meu prânz: o pastilă cenuşie. Aveam un notes şi un pix, dar nu-mi trecea nimic prin minte pe care să-l scriu şi care să nu fie evident de la sine.

Telefonul bâzâi. L-am lăsat să sune de trei ori, apoi am răspuns.

Era Jefferson – Nemesis-ul meu psihiatru, venit să mă salveze în ceasul al unsprezecelea. În clipa când închide, am decis, voi lua pastila.

Dar, la fel ca odaia şi pastila, Jefferson era cenuşiu; mai mult cenuşiu decât negru. Nu mai văzusem pe cineva cu culoarea aceea de când maică-mea mă sunase ca să-mi spună că murise mătuşa Franci.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat.

— Ray este mort. A fost ucis de un asasin pe care-l trimiseseră după Blaze.

— „Îl trimiseseră”? Despre cine-i vorba? Mânia Domnului? Dunga argintie care pâlpâia în partea de sus a ecranului însemna că încriptarea funcţiona; puteam vorbi orice.

— Aşa presupunem. Chiar acum, Spencer îi instalează femeii o mufă.

— De unde ştiţi c-o urmărea pe Amelia?

— Avea fotografia ei şi s-a interesat de ea aici, la hotel… Julian, l-a ucis pe Ray pur şi simplu gratuit, după ce mai omorâse un alt bărbat. A trecut fără probleme de sistemul de securitate din clinică, deşi avea un pistol şi un cuţit, dar făcute dintr-un soi de plastic. Ne este teamă că nu era singură în misiune.

— Dumnezeule… Ne-au dat de urmă în Mexic?

— Poţi veni aici? Blaze are nevoie de protecţia ta – *toţi* avem nevoie de tine!

Am simţit realmente cum îmi cade falca.

— Aveţi nevoie de *mine* ca să fac pe soldatul?

Printre franctirori profesionişti şi ucigaşi condamnaţi la ani grei de închisoare…

* * *

Spencer îşi deconectă jacul şi se îndreptă spre fereastră. Ridică jaluzelele şi îşi îngustă ochii în faţa razelor de soare, căscând. Se întoarse către femeia care fusese legată de scaunul cu rotile.

— Señora, rosti el, eşti nebună de legat.

Jefferson se deconectase cu un minut mai devreme.

— Asta-i şi părerea mea profesională.

— Ceea ce aţi făcut este complet ilegal şi imoral,

vorbi femeia. Aţi violat sufletul unei persoane.

— Gavrila, zise Jefferson, dacă tu ai un suflet, eu nu l-am putut găsi.

Ea trase de legături şi scaunul cu rotile se legănă spre psihiatru.

— Pe de o parte, are dreptate, se adresă psihiatrul lui Spencer. N-o putem preda poliţiei.

— O voi supraveghea, aşa cum spuneţi voi, americanii, pe o perioadă nedefinită. După ce se va face bine, va putea pleca. — Îşi frecă barba nerasă. — Va sta aici cel puţin până la mijlocul lui septembrie. Crezi şi tu în chestia asta?

— Nu stăpânesc aparatul matematic necesar. Dar Julian şi Blaze nu au niciun fel de îndoieli în această privinţă.

— Mânia Domnului pogoară din înalturi, spuse Gavrila. Nimic din ce aţi face n-o poate opri.

— Mai taci naibii din gură! Unde o putem băga?

— Avem ceea ce voi denumiţi o „cameră capitonată”. Niciun nebun n-a scăpat vreodată de acolo.

Se apropie de intercom şi chemă un bărbat pe nume Luis ca s-o ducă pe Gavrila.

Jefferson se aşeză pe un scaun şi o privi.

— Bietul Lalo… Bietul Ray… Habar n-avuseseră ce fel de monstru erai.

— Bineînţeles că n-aveau habar. Bărbaţii mă văd doar ca pe un obiect al poftelor lor carnale. De ce s-ar teme de o *gaură*?

— Vei afla multe noutăţi în privinţa asta.

— Haide, ameninţă-mă! Nu mi-este teamă de viol!

— Este vorba despre ceva mult mai intim decât violul. Te vom prezenta unor prieteni. Dacă ai un suflet, ei îl vor găsi.

Gavrila nu spuse nimic. Ştia la ce se referea psihiatrul; aflase de Cei Douăzeci după ce fusese conectată cu el. Pentru prima dată, păru uşor speriată.

La uşă se auzi o ciocănitură, dar nu era Luis.

— Julian, îl salută Jefferson şi-i arătă femeia. Ea este.

Julian o studie.

— Este aceeaşi pe care am văzut-o la St. Bart? Greu de crezut.

Ea îl privea cu o expresie stranie.

— Care-i treaba?

— Te-a recunoscut. Când Ingram a încercat s-o răpească pe Blaze la Ohama, tu i-ai urmărit. A crezut că lucrai cu Ingram.

Julian se apropie de ea.

— Uită-te bine la mine! Vreau să mă visezi.

— Mor de frică! pufni Gavrila.

— Ai venit aici ca s-o ucizi pe prietena mea, dar în locul ei mi-ai omorât un prieten vechi. Plus un alt bărbat. Se spune că nici nu clipeşti.

Se întinse lent spre ea. Femeia încercă să se ferească, însă el o înhăţă de gât.

— Julian…

— Nu-ţi face griji.

Rotilele scaunului erau blocate. Julian o împinse pe Gavrila spre spate, continuând s-o ţină de beregată, şi scaunul se înclină spre înapoi. O menţinu acolo, în poziţia de echilibru.

— Vei vedea că toţi de aici sunt foarte drăguţi. Ei vor doar să te ajute. Îi făcu vânt şi scaunul se răsturnă cu un bubuit asurzitor. Gavrila icni.

— Eu, însă, nu sunt unul dintre ei. — Se lăsă în patru labe, cu faţa direct deasupra chipului femeii. — Eu nu sunt drăguţ şi nu vreau să te-ajut.

— Julian, asta n-o să meargă cu ea.

— Nici n-o fac pentru ea. O fac pentru mine.

Femeia încercă să-l scuipe, dar dădu greş. El se sculă în picioare şi ridică scaunul cu o mişcare lipsită de efort.

— Nu-i stilul tău!

— Nici nu sunt *eu*. Marty nu ţi-a spus nimic despre faptul că nu mă mai pot *conecta*?

— Nu ştiai că asta se poate întâmpla în cazul unei manipulări de memorie?

— Nu. Pentru că n-am *întrebat*.

Jefferson încuviinţă din cap.

— Din cauza asta noi doi n-am mai fost programaţi împreună în ultima vreme… M-ai fi putut întreba pe mine.

Luis intră în odaie şi cei doi amuţiră în vreme ce Spencer îi dădu instrucţiuni infirmierului, care dispăru împingând scaunul Gavrilei.

— Cred că, de fapt, situaţia este mult mai sinistră…, spuse Julian. Cred că Marty avea nevoie de cineva care să fi fost mecanic, care să aibă pregătire militară, dar care să fie imun la umanizare. — Arătă cu degetul mare spre Spencer. — El ştie totul acum?

— Chestiunile esenţiale.

— Cred că Marty dorea să ajung în starea aceasta pentru a fi de folos în eventualele episoade violente. La fel ca tine – când m-ai sunat şi mi-ai spus să vin ca s-o protejez pe Blaze, ai subînţeles acelaşi lucru.

— Păi, de fapt…

— Şi ai avut absolută dreptate! Sunt atât de furios că *aş putea* ucide pe cineva. Nu-i o nebunie?

— Julian…

— Ah, da, tu nu foloseşti cuvântul „nebunie”! — Coborî tonul. Straniu, nu crezi? Cumva, am închis cercul.

— Şi asta ar putea fi o chestie doar temporară. Ai absolută dreptate să fii furios.

Julian se aşeză şi-şi încrucişă degetele, parcă încercând să le stăpânească.

— Ce aţi aflat de la ea? Mai există şi alţi asasini care se-ndreaptă încoace?

— Ea nu-l ştia decât pe Ingram. Cunoaştem însă numele superiorului ei, care trebuie să fie foarte aproape de vârf. Un anume general Blaisdell. Tot el a ordonat să nu fie publicat articolul vostru şi uciderea partenerului lui Blaze.

— Este în Washington?

— La Pentagon. E subsecretarul DARPA.

Julian hohoti amar.

— DARPA se ocupă de distrugerea proiectelor de cercetare. Până acum, n-am auzit să ucidă un *cercetător*.

— El ştie că Gavrila a venit în Guadalajara la o clinică de mufe, dar nu mai mult.

— Şi câte clinici există aici?

— 638, răspunse Spencer. Iar când doamna profesor Harding s-a operat aici, singurele locuri unde apare numele ei adevărat sunt în fişierele mele personale şi… în autorizaţia aceea pe care aţi semnat-o.

— Împuternicirea legală.

— Da, însă ea este îngropată printre dosarele unui birou de avocatură. Chiar şi aşa, n-ar trebui să se poată face nicio asociere cu clinica asta.

— Eu n-aş sta chiar atât de liniştit, zise Julian. Dacă Blaisdell doreşte, ne poate descoperi, la fel cum a făcut-o ea. Am lăsat nişte urme pe parcurs… Poliţiştii mexicani ne-ar putea localiza în Guadalajarapoate chiar aici – şi ei pot fi mituiţi destul de uşor. Scuze, dr. Spencer!

— *Es verdad*, ridioă el din umeri.

— Ca atare, trebuie să suspectăm pe oricine intră pe uşa aceea. Ce-i însă cu Amelia, Blaze… este în apropiere?

— La vreo cinci sute de metri, răspunse Jefferson. O să te conduc la ea.

— Nu. Este posibil ca unul dintre noi să fie urmărit. Să nu le dublăm şansele. Scrie-mi adresa. Voi lua două taxiuri.

— Vrei să-i faci o surpriză?

— Cum adică? Locuieşte cu cineva?

— Nu, nu… Adică da, cu Ellie Morgan. Oricum, nu-i cazul să-ţi faci griji.

— *Cine* îşi face griji? A fost o simplă întrebare.

— Ei bine, dorisem să te întreb dacă vrei s-o sun şi s-o anunţ că vii.

— Scuză-mă, nu sunt în apele mele! Da, poţi s-o… stai, nu! Se poate ca telefonul să fie interceptat.

— Imposibil, interveni Spencer.

— Ascultă-mă şi pe mine! — Privi adresa scrisă de Jefferson. — Bine. O să iau un taxi până la *mercado*. Acolo o să mă pierd în mulţime şi apoi o să folosesc metroul.

— Precauţiile astea mi se par la limita paranoiei,

mormăi Spencer.

— „Limită”? Cred că eu am depăşit de mult orice limite. Tu n-ai fi paranoic dacă unul dintre cei mai buni prieteni te-ar lipsi pe neaşteptate de jumătate de viaţă, iar un general din Pentagon ar trimite asasini după iubita ta?

— Aşa se spune, rosti Jefferson. Dar, pentru că eşti paranoic, nu-nseamnă că nu te urmăreşte cineva.

* * *

După ce-i anunţasem că porneam spre piaţă, am luat un taxi în direcţia opusă, am ieşit din oraş şi apoi, cu metroul, am revenit în centru. Nu strică niciodată să fii excesiv de precaut.

Dintr-o străduţă lăturalnică, m-am furişat în curtea interioară a motelului unde trăsese Amelia. Ellie Morgan îmi deschise uşa.

— Doarme, şopti ea, dar ştiu că ar fi dorit s-o trezesc.

Stăteau în camere alăturate. Am trecut alături şi ea închise uşa în urma mea.

Amelia avea trupul cald şi relaxat de somn; pielea îi mirosea a lavandă de la sărurile de baie preferate.

— Marty m-a informat despre cele întâmplate, îmi spuse. Trebuie să fie ceva oribil… ca şi cum ţi-ai pierde unul dintre simţuri.

Nu i-am putut răspunde. Am continuat s-o ţin strâns în braţe.

— Ai aflat despre femeie şi… şi despre Ray? se bâlbâi Amelia.

— Am fost acolo. Am vorbit cu ea.

— Doctorul voia să-i instaleze o mufă.

— Au şi făcut-o deja, o instalare rapidă de risc maxim. Face parte din Mânia Domnului, aceeaşi celulă cu Ingram. — I-am povestit despre generalul din Pentagon. — Nu cred că eşti în siguranţă aici. De fapt, nicăieri în Guadalajara. Ne-a urmărit din St. Bart până la clinică, folosindu-se de sateliţii spioni de pe orbitele joase.

— Ţara noastră se foloseşte de sateliţi ca să-şi

spioneze cetăţenii?

— De fapt, sateliţii ocolesc toată planeta. Pur şi simplu, nimeni nu-şi bate capul să-i decupleze când trec peste Statele Unite.

În perete era instalat un filtru pentru cafea. M-am ocupat de el, în timp ce vorbeam.

— Nu cred că acest Blaisdell ştie exact unde ne aflăm. Altfel, probabil că ne-am fi trezit deja cu un grup de comando, nu cu un asasin izolat, sau cel puţin cu o echipă de sprijin pentru Gavrila.

— Sateliţii ne-au distins ca indivizi, sau au văzut doar autobuzul?

— Autobuzul şi camionul.

— Deci, aş putea pleca de aici, să mă duc la gară şi să mă ascund altundeva în Mexic.

— Nu ştiu. Gavrila are fotografia ta, aşa că putem presupune că Blaisdell i-o va da următorului asasin. De asemenea, este posibil să mituiască pe cineva şi să trimită pe urmele tale toată poliţia mexicană.

— Este grozav să te simţi dorită!

— Poate c-ar trebui să te-ntorci cu mine la Portobello. Să te ascunzi în Blocul 31, până se lămuresc lucrurile. Marty îţi poate aranja un ordin de înrolare – probabil în câteva ore.

— Aşa-i bine! — Se întinse şi căscă. — Mai am nevoie de câteva ore, să recitesc articolul. După aceea, îl putem expedia de la un telefon din aeroport, imediat înainte de decolare.

— Grozav. Mi-ar plăcea şi mie să revin la fizică. Ar fi o binevenită schimbare.

Amelia scrisese un articol concis şi bun. Eu am adăugat o lungă notă de subsol despre necesitatea utilizării teoriei pseudo-operatorilor în acest regim.

Am citit şi versiunea Elliei, care urma să apară în presa generală. Nu mi se părea convingătoare – nu exista nici măcar o formulă matematică –, dar am apreciat că era mai bine să mă înclin în faţa experienţei ei şi să tac din gură. Ellie îmi intui însă reţinerea şi adăugă că nefolosirea

matematicii semăna cu a scrie despre religie fără să-l menţionezi pe Dumnezeu, însă redactorii considerau că nouăzeci la sută dintre cititori ar fi abandonat lectura după prima ecuaţie.

L-am sunat pe Marty. Era în sala de operaţii, dar un adjunct îmi telefonă după o vreme şi mă anunţă că ordinul de convocare pentru Amelia avea s-o aştepte la poartă. Îmi comunică şi vestea, deloc surprinzătoare, că locotenentul Thurman n-avea să se numere printre umanizaţi. Sperasem că paşnicul ambient mental şi conectarea cu plutonul meu convertit aveau să elimine stresul care-i cauza migrenele. Ele se înmulţiseră însă şi sporiseră în intensitate. Aidoma mie, Thurman avea să fie şuntat. Spre deosebire de mine, i se impusese domiciliu forţat, întrucât, în puţinele minute pe care le petrecuse conectat, aflase prea multe.

De-abia aşteptam să stau de vorbă cu el, fiindcă acum nu mai eram simpli funcţionari. Brusc, deţineam multe în comun, fiind, involuntar, foşti mecanici.

De asemenea, tot brusc, aveam mult mai multe în comun cu Amelia. Cred că acesta reprezenta unicul avantaj al pierderii capacităţii de conectare: ştersese principala barieră dintre noi. Eram ologi – din punctul meu de vedere –, dar împreună.

Mă simţeam atât de bine lucrând cu ea, pur şi simplu fiind în aceeaşi odaie cu ea încât îmi venea greu să cred că, în urmă cu o zi, fusesem gata să iau pastila.

Totuşi, vechiul „eu” nu mai exista. Am apreciat că puteam amâna descoperirea adevăratului meu Eu până după 14 septembrie. Până atunci, amănuntul putea fi lipsit de substanţă... *eu însumi* puteam fi lipsit de substanţă! Sau, în fine, transformat în plasmă.

În vreme ce Amelia îşi strângea bagajul, am sunat la aeroport ca să mă interesez în privinţa cursei aeriene şi am verificat existenţa telefoanelor publice cu modemuri de la care se puteau transmite date în altă ţară. Apoi mi-am dat seama că dacă Amelia avea ordin de înrolare în Portobello, am fi putut folosi un avion militar. Am sunat la aeroportul D'Orso şi, într-adevăr, Amelia era „căpitanul

Blaze Harding”. Peste nouăzeci de minute, decola un transport fly-boy, cu loc suficient, dacă nu ne deranja faptul că urma să stăm pe banchete.

— Nu ştiu, chicoti Amelia. Deoarece sunt mai mare în grad decât tine, ar trebui să-ţi stau în poală.

Taxiul ajunse la timp. Amelia transmise unor prieteni de încredere douăsprezece copii ale articolului, însoţite de mesaje personale, după care expedie acelaşi articol pe reţelele de fizică şi matematică din domeniul public. Versiunea Elliei fu trimisă spre reţelele de ştiinţă popularizată şi ştirile de interes general, după care am luat-o la goană către fly-boy.

* * *

Faptul că n-au aşteptat la motel următoarea cursă de pasageri ci s-au grăbit să plece cu avionul militar le-a salvat probabil vieţile.

La o jumătate de oră după plecarea lor, Ellie auzi o ciocănitură în uşa apartamentului. Prin vizetă, zări o femeie de serviciu mexicană, cu şorţ şi mătură, drăguţă, cu păr negru, lung şi inelat.

Deschise uşa.

— Nu vorbesc spanio…

Capătul cozii măturii o izbi în plexul solar, şi Ellie se împletici câţiva paşi îndărăt, după care căzu pe podea, chircindu-se.

— Nici eu nu vorbesc, satană! — Necunoscuta o săltă cu uşurinţă şi o împinse într-un scaun. — Dacă scoţi un sunet, te-am omorât.

Scoase din buzunarul şorţului o rolă de bandă adezivă şi legă încheieturile mâinilor Elliei, apoi o trecu de două ori peste pieptul ei, fixând-o de spătarul scaunului. Rupse o bucată mai mică şi i-o lipi pe gură.

Îşi scoase şorţul. Ellie icni fără să vrea, când zări pijamaua de spital mânjită de sânge.

— Haine.

Îşi smulse pijamaua însângerată. Se răsuci, arătându-

şi muşchii încordaţi în forme voluptuoase, şi, prin uşa dublă deschisă, văzu valiza Elliei.

— Aha!

Dispăru în camera vecină şi reveni cu o pereche de blugi şi o cămaşă de bumbac.

— Sunt cam largi, dar merg.

Îi împachetă frumos la capătul patului şi desprinse banda de pe buzele Elliei.

— Nu te îmbraci, rosti Ellie, fiindcă nu vrei să murdăreşti hainele cu sânge. Hainele mele cu sângele meu.

— Poate că vreau să te excit. Cred că eşti lesbiană, dacă locuieşti aici numai cu Blaze Harding.

— Bineînţeles.

— Unde-i ea?

— Nu ştiu.

— Ba ştii foarte bine! Chiar trebuie să-ţi fac rău şi să te chinuiesc?

— Nu-ţi spun nimic. — Glasul îi tremură şi înghiţi un nod. — Oricum, mă vei ucide.

— De ce crezi asta?

— Pentru că te pot identifica.

Gavrila surâse cu indulgenţă.

— Tocmai am ucis doi paznici şi am evadat din aripa de maximă securitate a clinicii voastre. O mie de poliţişti ştiu cum arăt. Te-aş putea lăsa în viaţă.

Se aplecă spre podea cu gestul rapid şi graţios al unei gimnaste şi scoase un bisturiu din buzunarul şorţului.

— Ştii ce-i ăsta?

Ellie încuviinţă din cap şi înghiţi un nod.

— Îţi jur că nu te voi ucide, dacă-mi vei răspunde cinstit la întrebări.

— Juri pe Dumnezeu?

— Nu, asta-i o blasfemie. — Cântări bisturiul în palmă şi-l privi. — De fapt, nu te voi ucide nici chiar dacă o să mă minţi. Te voi face însă să mă implori să te ucid. Înainte de a pleca, o să-ţi tai limba, ca să nu le poţi povesti nimic despre mine. Apoi îţi voi reteza mâinile din

încheieturi, ca nici măcar să nu poţi scrie. Bineînţeles, îţi voi pune garouri, ca să nu mori din cauza hemoragiei. Vreau să duci o viaţă lungă şi plină de regrete.

Urina picură pe podea şi Ellie începu să icnească. Gavrila îi lipi banda înapoi pe gură.

— Mămica ta ţi-a zis vreodată: „Dacă tot plângi, măcar să ai un motiv”?

Lovi cu putere de sus în jos şi ţintui palma stângă a Elliei de scaun.

Ellie se opri din icnete şi privi inexpresiv mânerul bisturiului şi firicelul de sânge.

Gavrila mişcă uşor lama şi o trase afară. Firicelul de sânge se înteţi, dar ea puse cu blândeţe un şerveţel de hârtie peste rană şi-l fixă cu bandă adezivă.

— Acum, dacă te las să vorbeşti, o să te limitezi să-mi răspunzi la întrebări? N-o să începi să urli?

Ellie încuviinţă din cap cu un gest letargic şi Gavrila desprinse jumătate din banda de pe gură.

— Au plecat la aeroport.

— „Au”? Ea şi amicul negru?

— Da. Se-ntorc în Texas. În Houston.

— A-a-a… Asta-i o minciunică!

Fixă bisturiul deasupra celeilalte palme a femeii şi-l ridică.

— În Panama! strigă ea răguşit. În Portobello. Nu… te rog, nu…

— Numărul cursei?

— Nu ştiu. L-am auzit vorbind la telefon, arătă din cap. L-a scris acolo.

Gavrila se apropie de telefon şi ridică o bucată de hârtie.

— „Aeromexico 249”. Probabil că erau foarte grăbiţi, ca să-l uite aici.

— Erau grăbiţi.

Gavrila încuviinţă din cap.

— Atunci, cred c-ar trebui să mă grăbesc şi eu. — Reveni lângă Ellie şi o privi gânditor. — Nu-ţi voi face toate lucrurile acelea îngrozitoare, deşi m-ai minţit.

Îi netezi banda la loc peste buze, după care luă o bucată mai mică şi i-o lipi peste nări. Ellie începu să lovească disperată din picioare, scuturând din cap, dar Gavrila izbuti să-i înfăşoare capul cu bandă adezivă, astupând orice orificiu prin care ar fi putut pătrunde aerul. În strădaniile ei, Ellie se răsturnă cu scaunul. Asasina îl readuse în poziţie verticală, fără efort, aşa cum făcuse Julian cu ea, cu numai două ore în urmă. După aceea, se îmbrăcă fără grabă, privind ochii păgânei în timp ce murea.

* * *

Un mesaj mă aştepta în biroul meu din SOC, pâlpâind pe ecran. Gavrila îşi ucisese paznicii şi evadase.

Nu putea însă ajunge la noi, în baza aflată în interiorul unei clădiri izolate prin decretul Pentagonului. Amelia se temea că Gavrila putea afla unde locuise, aşa că o sună pe Ellie. Nu răspunse nimeni. Îi lăsă un mesaj, avertizând-o în legătură cu pericolul care o ameninţa şi sfătuind-o să plece imediat altundeva.

Programul lui Marty arăta că era în sala de operaţii şi că n-avea să fie liber până la ora 19 – peste cinci ore. În frigider, am găsit brânză şi bere. Am ciugulit câte ceva, fără grabă, şi ne-am prăbuşit în pat. Era îngust pentru două persoane, dar eram atât de obosiţi încât ne mulţumea orice suprafaţă orizontală. Amelia adormi cu capul pe umărul meu – pentru prima dată, după multă vreme.

M-am trezit ameţit, în piuitul consolei. Zgomotul n-o deşteptă pe Amelia, ci am izbutit eu s-o fac, în eforturile mele stângace de a mă extrage din pat. Braţul stâng îmi amorţise – îl simţeam precum un buştean străbătut de furnicături – şi lăsasem o pată romantică de salivă pe obrazul ei.

Amelia îşi frecă locul respectiv şi întredeschise pleoapele.

— Telefonul?

— Culcă-te la loc. Te anunţ eu dacă-i ceva important.

Am trecut în birou, lovindu-mi braţul stâng de corp. Am scos o bere caramel – băutura favorită a celui care locuise aici înaintea mea – şi m-am aşezat înaintea consolei.

Marty te aşteaptă pe tine şi pe Blaze la 19:15 la popotă. Adu şi lista următoare.

În continuare, erau enumeraţi toţi cei 114 membri ai Blocului 31, mai puţin eu. În cele patru zile cât lucrasem acolo, văzusem lista asta de cel puţin o sută de ori.

Ordinea personalului era însă ciudată, deoarece nu avea nicio legătură cu funcţia fiecăruia, dar am avut nevoie de numai un minut ca s-o înţeleg. Primele cinci nume aparţineau mecanicilor-santinele ai căror soldier-boy îi preluaseră cei din plutonul meu. După aceştia, urmau toţi ofiţerii care avuseseră mufe şi care fuseseră conectaţi începând cu data de 26 iulie – probabil nu toţi o dată, într-un singur grup mare.

La sfârşitul listei se găseau gradaţii şi soldaţii care avuseseră mufe şi care fuseseră conectaţi începând de alaltăieri. Teoretic, toţi aveau să fie deconectaţi pe 9 august, vindecaţi de război.

Între cele două grupuri se găseau cei peste şaizeci de indivizi care, până acum, îşi petrecuseră toată viaţa cu handicapul normalităţii. De ieri, cei patru medici operau aproape non-stop. Echipa 1 instala cam cinci mufe pe zi, iar echipa 2 – probabil maeştrii din Zona Canal – în jur de opt.

Am auzit-o pe Amelia în dormitor, schimbându-se de hainele în care dormise. Apăru pieptănându-şi părul şi purtând o rochie roşu-neagră, mexicană, pe care n-o mai văzusem la ea.

— N-am ştiut că ţi-ai cumpărat o rochie.

— Dr. Spencer mi-a dat-o. Mi-a spus c-o cumpărase pentru nevastă-sa, dar că nu fusese măsura potrivită.

— Frumoasă poveste.

Privi peste umărul meu.

— Mulţi oameni…

— Operează cam o duzină pe zi, cu două echipe. Mă-

ntreb dacă mai au timp să doarmă.

— În mod sigur, mănâncă. — Îşi privi ceasul. — Cât de departe este popota aia?

— Ajungem în două minute.

— De ce nu-ţi schimbi cămaşa şi nu te bărbiereşti?

— Pentru Marty?

— Pentru mine. — Mă împinse uşor de umăr. — Du-te! Vreau s-o mai sun pe Ellie.

M-am ras iute şi am găsit o cămaşă care nu fusese purtată decât o dată.

— Tot nu răspunde, mă anunţă Amelia de alături. Nici la recepţia motelului nu-i nimeni.

— Vrei să suni la clinică? Sau la hotelul lui Jefferson?

Ea clătină din cap şi apăsă tasta PRINT.

— După cină. Probabil c-a ieşit prin oraş.

O copie a graficului ieşi din fanta imprimantei; Amelia o luă, o împături şi o băgă în poşetă.

— Haide să vorbim cu Marty.

* * *

Popota era mică dar, spre surpriza Ameliei, nu complet automatizată. Existau automate pentru unele gustări standard, simple, dar şi o bucătărie adevărată, cu un bucătar pe care Julian îl recunoscu.

— Locotenent Thurman?

— Julian! Tot nu pot tolera conectarea, de aceea m-am oferit voluntar în locul sergentului Duffy. Nu vă ascuţiţi însă dinţii – pot prepara doar patru-cinci lucruri. — Se uită spre Amelia. — Tu trebuie să fii… Amelia?

— Blaze, spuse Julian şi le făcu cunoştinţă. Ai fost conectat cu ei mai multă vreme?

— Dacă vrei să-ntrebi dacă sunt de partea voastră, răspunsul este da. Am priceput ideea generală. Tu ai realizat partea matematică? o întrebă pe Amelia.

— Nu, doar cea de fizica particulelor. La matematică, am stat înapoia lui Julian şi Peter.

El începu să pregătească două salate.

— Peter este cosmologul, nu? L-am văzut ieri la ştiri.

— Ieri? întrebă Julian.

— N-aţi aflat? L-au găsit rătăcind buimac pe nu-ştiu-ce insulă.

Thurman le povesti tot ce mai ţinea minte din cele văzute.

— Dar nu-şi aminteşte nimic despre lucrare? întrebă Amelia.

— Cred că nu. Adică, sigur nu, dacă se crede în anul 2000… Crezi că-şi mai poate reveni?

— Numai dacă aceia care i-au luat amintirile le-au păstrat undeva, răspunse Julian, iar asta-i puţin probabil. Pare o chestie destul de grosolană.

— Bine cel puţin că trăieşte, zise Amelia.

— Nu ne ajută cu nimic chestia asta, pufni Julian, apoi zări căutătura Ameliei. Iartă-mă, dar ăsta-i adevărul!

Thurman le întinse salatele şi începu să prepare doi hamburgeri. Apăru şi Marty, care solicită aceeaşi mâncare.

Se aşezară la capătul unei mese lungi. Marty se lăsă să cadă în scaun şi-şi dezlipi un accelerator dinapoia urechii.

— Ar fi mai bine să dorm câteva ore.

— De cât timp operezi?

Bărbatul îşi privi ceasul fără să-l vadă.

— Nici nu vreau să ştiu. Tocmai am terminat cu coloneii. Echipa 2 a dormit până acum. Ei o să se ocupe de Tommy şi de sergentul-major… cum îl cheamă?

— Gilpatrick, răspunse Julian. I-ar fi de folos niţică umanizare.

Thurman aduse salata lui Marty.

— Urâtă chestia aia din Guadalajara, comentă el. Am aflat-o de la Jefferson exact înainte de a mă deconecta de la Cei Douăzeci.

Majoritatea comunicaţiilor dintre Guadalajara şi Portobello se făceau prin circuit jac, nu prin telefonul tradiţional – se transmiteau mai multe informaţii într-un timp mai scurt şi, oricum, toţi cei conectaţi aveau să afle, mai devreme sau mai târziu.

— Neglijenţă, rosti Julian. Trebuiau să fi fost mai atenţi cu femeia aia!

— În mod sigur.

Thurman reveni la hamburgeri. Niciunul dintre ei nu ştia că vorbeau despre două incidente diferite. Thurman fusese testat de două ori la conectare; fusese în contact când se aflase despre măcelul căruia îi căzuse Ellie victimă.

— Care femeie? întrebă Marty între două muşcături.

Julian şi Amelia schimbară priviri.

— Nu ştii despre Gavrila? Despre Ray?

— Nu. S-a-ntâmplat ceva cu Ray?

Julian trase aer adânc în piept, apoi expiră lent.

— E mort.

Marty scăpă furculiţa din mână.

— Ray?

— Gavrila este un asasin al Mâniei Domnului, trimis s-o ucidă pe Blaze. A izbutit să introducă o armă în clinică şi l-a împuşcat.

— Ray? repetă el.

Fuseseră prieteni de la terminarea liceului. Rămase nemişcat şi alb la faţă.

— Ce-o să-i spun nevestii-sii? — Clătină din cap. – Le-am fost naş de cununie.

— Nu ştiu, zise Julian. Nu poţi spune pur şi simplu: „Şi-a dat viaţa în slujba păcii”, deşi, dintr-un punct de vedere, este adevărat.

— La fel de adevărat este că eu l-am scos din cabinetul lui sigur şi confortabil, aducându-l în calea unei ucigaşe demente.

Amelia îi prinse mâna între palmele ei.

— Nu te mai gândi la asta acum! Nimic din ce-ai putea face n-o să schimbe lucrurile.

Marty o privi fără s-o vadă.

— Nu-l aşteaptă să revină mai devreme de 14 septembrie. Poate că Universul va exploda şi totul va fi lipsit de importanţă.

— Cel mai probabil, rosti Julian, este că va fi unul

dintre numele de pe lista lungă a victimelor. La fel de bine, poţi aştepta să le anunţi pe toate după final. După revoluţia fără vărsare de sânge.

Thurman se apropie tăcut şi le servi hamburgerii. Auzise destule ca să-şi dea seama că ei nu ştiau încă despre uciderea Elliei şi despre faptul că Gavrila nu fusese prinsă.

Hotărî să nu le spună. Aveau s-o afle în curând. Poate că întârzierea se putea dovedi în avantajul lui.

Deoarece el nu intenţiona să stea cu braţele încrucişate şi să-i lase pe lunaticii aceştia să distrugă armata. Trebuia să-i oprească şi ştia cu exactitate cui urma să se adreseze.

În ciuda pâclei de migrenă care-l împiedica să comunice cu aceşti idealişti ce o apucaseră pe căi greşite, unele informaţii ajunseseră până la el. Aşa era, de pildă, identitatea generalului Blaisdell şi funcţia lui importantă.

Blaisdell deţinea autoritatea necesară pentru a neutraliza Blocul 31, cu un singur apel telefonic. Thurman trebuia să-l contacteze cât mai repede. „Gavrila” ar fi fost o parolă cât se poate de potrivită.

* * *

Când am revenit în apartamentul nostru, pe consolă exista un mesaj adresat Ameliei, nu mie, de a-l suna imediat pe Jefferson, pe linia protejată. Psihiatrul cina în camera lui de hotel din Guadalajara. Purta o armă într-un toc la subsuoară, un lansator de săgeţi.

Se uită la noi apoi spuse:

— Aşază-te, Blaze.

Ea se lăsă încetişor în fotoliul din faţa consolei.

— Nu ştiu cât de sigur ar trebui să fie Blocul 31. Bănuiesc că nu îndeajuns de sigur. Gavrila a evadat. A lăsat în urmă un şir de cadavre care indică un traseu ce duce spre tine. A ucis două persoane în clinică, iar pe una dintre ele se pare c-a torturat-o ca să-ţi afle adresa.

— Nu… oh, *nu*!

Jefferson încuviinţă din cap.

— A ajuns acolo la scurt timp după plecarea voastră. Nu ştim ce i-a spus Ellie înainte de a muri.

Asta m-a izbit mai tare decât o lovise pe ea. Amelia trăise cu Ellie, însă eu trăisem *înlăuntrul* ei.

Amelia păli şi vorbi aproape fără să mişte buzele.

— A torturat-o…

— Da. Apoi a plecat direct la aeroport şi a luat prima cursă spre Portobello. Acum se află undeva prin oraş. Trebuie să plecaţi de la premisa că ştie cu exactitate unde vă găsiţi.

— Nu poate intra aici, am rostit.

— Spune-mi altceva, Julian. Nici de aici nu putea *ieşi*.

— Aşa-i. Eşti pregătit de conectare?

Mă privi cu ochii precauţi ai medicului.

— Cu tine?

— Bineînţeles că nu. Cu plutonul meu. Ei asigură paza şi le-ar fi de folos o descriere a nenorocitei ăleia.

— Sigur că da. Scuză-mă…

— Spune-le tot ce ştii, apoi vom merge la Candi pentru o informare.

— Perfect… dar nu uita că Gavrila a fost conectată cu mine bidirecţional…

— Cum? Asta a fost inteligent din partea voastră!

— Ne gândiserăm că va fi în cămaşă de forţă pe durata evenimentelor. Era singura modalitate de a obţine ceva de la ea, şi am aflat destule. Totodată, însă, trebuie să presupunem că şi ea a reţinut multe de la mine şi de la Spencer.

— Nu şi adresa mea, zise Amelia.

Jefferson clătină din cap.

— Eu n-o cunoşteam, şi nici Spencer. Gavrila ştie însă liniile generale ale Planului.

— La naiba! O să le transmită mai departe.

— Nu încă. Are un superior în Washington, dar deocamdată nu l-a contactat. Îl idolatrizează. Combinând asta cu fanatismul ei rigid, nu cred c-o să-i telefoneze până nu va putea anunţa: „Misiunea îndeplinită.”

— Oricum, n-ajunge să ne ferim de ea. Trebuie s-o prindem şi să ne asigurăm că nu vorbeşte.

— S-o-nchidem într-o cameră.

— Sau într-o ladă, am spus.

El încuviinţă şi înterupse legătura.

— S-o ucidem? întrebă Amelia.

— Nu va fi nevoie. Ajunge s-o dăm pe mâna medicilor şi va dormi până după ziua Z.

Probabil că era adevărat, m-am gândit, dar în scurt timp Amelia şi cu mine urma să fim singurele persoane din această clădire *capabile* să ucidem.

* * *

Informaţiile oferite de Candi au fost înspăimântătoare. Nu numai că Gavrila era feroce, bine antrenată şi motivată de dragostea şi teama de Dumnezeu şi de avatarul Lui, generalul Blaisdell, dar avea să-i fie mai uşor decât crezuse Julian să pătrundă în Blocul 31. Principalele măsuri de securitate ale acestuia erau împotriva atacurilor militare sau ale gloatei civile. Nu avea nici măcar o alarmă împotriva spărgătorilor.

Bineînţeles, mai întâi trebuia să intre în bază. Expediară la poartă descrieri ale ei în cele două ipostaze pe care le cunoşteau, însoţite de copii ale amprentelor şi scanărilor retinale, cu ordin ferm de capturare şi încarcerare, şi menţiunea „înarmată şi periculoasă”.

În aeroportul Guadalajara nu existau camere TV de securitate, dar acestea abundau în Portobello. Dintre cele şase curse aeriene ce sosiseră din Mexic în după-amiaza şi seara aceea nu coborâse nicio femeie care să semene cu Gavrila, dar asta putea însemna o a treia deghizare. Existaseră câteva femei care avuseseră înălţimea şi silueta ei. Descrierile lor fură de asemenea trimise la poartă.

De fapt – aşa cum Jefferson ar fi putut prezice –, în paranoia ei, Gavrila cumpărase un bilet spre Portobello, dar nu-l folosise. Se deghizase în bărbat şi luase o cursă aeriană către Zona Canal. Mersese pe chei, găsise un

soldat beat care semăna cu ea şi-l ucisese, luându-i uniforma şi actele. Lăsase cea mai mare parte a trupului într-o cameră de hotel, dar mai întâi îi tăiase mâinile şi capul, le ambalase bine şi le expediase prin coletărie la o adresă fictivă din Bolivia. După aceea, luase monoraiul spre Portobello şi pătrunsese în bază cu o oră înainte de a începe să fie căutată.

Nu avea, desigur, pistolul şi cuţitul din plastic; nu luase cu ea nici chiar bisturiul pe care-l folosise asupra Elliei. În bază existau mii de arme, însă toate erau ţinute sub cheie în rasteluri, exceptând pistoalele automate ale santinelelor şi poliţiei militare. Uciderea unui poliţist părea modalitatea cea mai prostească de obţinere a unei arme. Gavrila se duse la magazia de arme şi se învârti pe acolo o vreme, cercetând-o, în timp ce se prefăcea că examinează anunţurile de pe avizier, apoi aşteptă la coadă pentru câteva minute după care plecă brusc, de parcă tocmai şi-ar fi amintit ceva.

Ieşi din clădire şi reveni pe o uşă laterală. Urmând planul nivelului, pe care-l memorase, se duse direct la ÎNTREŢINERE. Pe uşă exista un grafic cu personalul de serviciu; Gavrila intra într-o cameră vecină şi îl chemă pe specialistul de la întreţinere, anunţându-l că era aşteptat imediat de maiorul Feldman. Specialistul ieşi lăsând camera descuiată şi femeia se strecură înăuntru.

Avea la dispoziţie cel mult nouăzeci de secunde să găsească un instrument ucigaş care să pară funcţional şi a cărui lipsă să nu fie remarcată imediat.

Zări un morman de automate M-31, stropite cu noroi, dar altfel în stare perfectă. Probabil fuseseră utilizate în cadrul unui exerciţiu – de către ofiţeri, care nu le curăţau personal după aceea. Luă unul şi-l înveli într-un prosop kaki, alături de un încărcător de săgeţi explozive şi de o baionetă. Ar fi preferat săgeţile otrăvite, mai silenţioase, dar nu zări niciuna.

Ieşi din încăpere, fără a fi observată. Baza nu era tocmai genul de unitate militară în care soldaţii se puteau plimba nestingheriţi cu pistoale-mitralieră, de aceea îl

păstră învelit în prosop. Baioneta pusă în teacă o strecură la centură, pe sub cămaşă.

Legătura care-i comprima sânii era inconfortabilă, dar o păstra pentru cazul în care i-ar fi putut oferi câteva secunde suplimentare, de surpriză. Uniforma era largă şi Gavrila aducea cu un soldat mai grăsuţ, scund şi cu torace larg. Păşi cu grijă.

Blocul 31 nu se deosebea cu nimic de celelalte din jur, exceptând un gărduleţ scund, electrificat, şi ghereta unei santinele. Spre seară femeia trecu pe lângă gheretă, împotrivindu-se tentaţiei de a-l ucide pe şoşonarul dinăuntru şi de a pătrunde în forţă, trăgând în tot ce mişca. Cu cele patruzeci de proiectile din încărcător ar fi putut produce un adevărat măcel, dar ştia de la Jefferson că în clădire păzeau soldier-boy. Plutonul negrului, Julian. Julian Class.

Jefferson nu ştiuse însă nimic despre interiorul Blocului 31 – exact ceea ce-i trebuia ei acum. Dacă ar fi ştiut unde se afla Harding, ar fi putut crea o diversiune pentru soldier-boy, cât mai departe de locul cu pricina, pentru ca apoi s-o ucidă. Clădirea era însă prea mare ca să intre pur şi simplu, sperând s-o găsească în vreme ce soldier-boy-ii erau ocupaţi câteva minute.

În plus, era convinsă că şi ei o aşteptau. Trecu pe lângă bloc, fără să-l privească. Cu siguranţă aflaseră despre crime şi torturi. Ar fi putut oare folosi chiar cunoştinţele respective împotriva lor? I-ar fi putut face să fie neglijenţi, din cauza fricii?

Indiferent cum avea să procedeze, trebuia să acţioneze în interiorul clădirii. În caz contrar, soldaţii din exterior s-ar fi ocupat de problemă, iar Harding ar fi fost protejată de soldier-boy.

Încremeni brusc, apoi se sili să meargă mai departe. Asta era! Să creeze o diversiune în exteriorul clădirii, dar să se afle înăuntru în clipa declanşării acesteia. Să-i urmeze pe soldier-boy până la ţintă.

Iar după aceea, trebuia să se bizuie pe ajutorul Domnului. Soldier-boy-ii aveau să fie rapizi, deşi probabil

pacificaţi, dacă reuşise proiectul umanizării. Trebuia s-o ucidă pe Harding, înainte de a fi imobilizată de ei.

Era însă perfect încrezătoare. Dumnezeu o ajutase să ajungă până aici; nu avea s-o abandoneze tocmai acum. Până şi numele femeii, Blaze, era demonic, ca şi misiunea ei. Totul părea perfect.

Coti după un colţ şi murmură o rugăciune scurtă. Un copil se juca singur pe trotuar. Un dar al Domnului.

* * *

Eram întinşi în pat, discutând, când consola a piuit semnalul de telefon. Era Marty.

Părea vlăguit, dar zâmbea.

— M-au scos din sala de operaţii, ne spuse. În sfârşit, şi veşti bune, de la Washington. În *Ora Harold Burley* din seara asta, au inclus un segment cu teoria voastră.

— Prezentată favorabil? întrebă Amelia.

— Evident. N-am vizonat decât un minut – a trebuit să mă-ntorc la treabă –, dar de-acum ar trebui să fie descărcată în baza voastră de date. Vedeţi despre ce-i vorba.

Închise şi noi am găsit imediat programul.

Începea cu imaginea unei galaxii explodând spectaculos – efecte sonore şi tot restul. Fu înlocuită treptat de profilul lui Burley, sobru ca de obicei, privind cataclismul.

— Este oare posibil ca aceştia să fim noi, peste numai o lună? Controversa este vie printre somităţile ştiinţifice. Dar nu numai savanţii au întrebări, ci şi poliţia.

Apăru imaginea lui Peter, murdar şi mizerabil, gol de la brâu în sus, ţinând o plăcuţă cu un număr pentru înregistrarea poliţiei.

— Acesta este Peter Blankenship, care de două decenii a fost unul dintre cei mai respectaţi cosmologi din lume. Astăzi, el nu ştie nici măcar numărul corect al planetelor din Sistemul Solar. Crede că trăieşte în anul 2004 şi este derutat de faptul că-i un tânăr de douăzeci de

ani aflat într-n corp de şaizeci şi patru de ani. Cineva s-a conectat cu el şi i-a extras tot trecutul, până în 2004. De ce? Ce anume ştia el? Stăm de vorbă cu Simone Mallot, şefa Biroului de Neuropatologie Legală al FBI.

O femeie în halat alb, înapoia căreia se zăreau o mulţime de echipamente sclipitoare.

— Dr. Mallot, ce ne puteţi spune despre nivelul tehnicii chirurgicale utilizate asupra lui Peter Blankenship?

— Persoana care a utilizat-o trebuie privată de libertate. S-a întrebuinţat, probabil greşit, o aparatură de vârf. Investigaţiile microscopice desfăşurate de IA dovedesc că, iniţial, s-a încercat ştergerea unor amintiri specifice, de dată relativ recentă. În urma unor eşecuri repetate, s-a şters pur şi simplu un bloc uriaş de memorie printr-o declanşare energetică. Ea a însemnat uciderea unei personalităţi şi, după cum ştim, distrugerea unei minţi de excepţie.

Lângă mine, Amelia oftă stins şi se aplecă înainte, studiind consola cu atenţie.

De pe ecran, Burley fascina cu privirea lui pătrunzătoare.

— Peter Blankenship ştia ceva – sau, cel puţin, credea ceva ce ne afectează profund, pe voi şi pe mine. El credea că, dacă nu vom întreprinde nimic pentru a stopa lucrurile, lumea va lua sfârşit pe data de 14 septembrie.

Urmă o imagine a reţelei de radiotelescoape de pe faţa nevăzută a Lunii, lipsită complet de orice relaţie cu subiectul, scrutând răbdătoare Cosmosul. După aceea, apăru Jupiter rotindu-se.

— Proiectul Jupiter, cel mai mare şi mai complex experiment ştiinţific care a fost întreprins vreodată. Conform calculelor lui Peter Blankenship, el trebuie oprit. Apoi însă Peter Blankenship a dispărut, iar starea în care a reapărut este inadecvată pentru a-i permite să facă vreo afirmaţie de natură ştiinţifică. Cu toate acestea, colaboratoarea lui, profesor Blaze Harding – un insert cu Amelia în amfiteatru – a suspectat ceva anormal şi a dispărut ea însăşi. De undeva din Mexic, profesor Harding

a expediat savanţilor din întreaga lume zeci de copii ale teoriei lui Blankenship, însoţite de structura matematică de la bază. Opiniile sunt împărţite.

Revenit în studio, Burley se întoarse către doi bărbaţi, dintre care unul îmi era cunoscut.

— Dumnezeule, Macro! exclamă Amelia.

— În seara aceasta, îi am alături de mine pe profesorii Lloyd Doherty şi Mac Roman. Dr. Doherty colaborează de multă vreme cu Peter Blankenship, iar dr. Roman este şeful catedrei de ştiinţe din Universitatea Texas, unde munceşte şi predă profesor Harding.

— Predarea nu-i tot o muncă? am întrebat, dar Amelia îmi făcu semn să tac.

Macro se lăsă pe spate, arborând o familiară expresie de automulţumire.

— În ultima vreme, doamna profesor Harding a avut parte de un stres sporit, datorat şi unei idile cu un asistent, în paralel cu o altă relaţie amoroasă cu Peter Blankenship.

— Să rămânem la aspectul ştiinţific, Macro, zise Doherty. Ai citit lucrarea. Ce crezi despre ea?

— Păi… este de-a dreptul fantasmagorică. Ridicolă!

— Explică-mi de ce anume.

— Lloyd, telespectatorii n-ar putea înţelege niciodată matematica implicată. Însă ideea în sine este absurdă – faptul că sfârşitul Universului ar putea fi cauzat de condiţiile fizice obţinute în interiorul unui obiect mai mic decât un bob de mazăre.

— Cândva, oamenii afirmau că este absurd să se creadă că un microb minuscul poate cauza moartea oamenilor.

— Este o analogie falsă! protestă el, iar faţa lui roşcovană se întunecă.

— Nu, este cât se poate de precisă. Totuşi, sunt de acord cu tine, că nu va distruge Universul.

Macro arătă spre Burley, apoi spre obiectiv.

— Este clar, atunci!

— Va distruge doar Sistemul Solar, poate şi galaxia, continuă Doherty. Un colţişor relativ mic al Universului…

— Dar *va distruge* Pământul, accentuă Burley.

— Da, chiar în mai puţin de o oră. (Obiectivul se apropie de el.) În privinţa asta, nu încape îndoială.

— Ba *da*! exclamă Macro din off.

Doherty îl privi nemulţumit.

— Chiar dacă ar exista dubii, ceea ce nu este cazul, ce probabilitate ar fi acceptabilă? Cincizeci la sută? Zece la sută? Unu la sută şanse că toţi oamenii vor muri?

— Ştiinţa nu operează în felul acesta. Situaţia nu-i nici în proporţie de zece la sută adevărată.

— Şi nici oamenii nu sunt *morţi* în proporţie de zece la sută. —Doherty se întoarse spre Burley. — Eroarea pe care am descoperit-o nu este legată de primele câteva minute, nici chiar de mileniile prezicerii, ci de extrapolarea ei la spaţiul intergalactic.

— Mai exact? îl îmboldi Burley.

— Finalmente, va rezulta de două ori mai multă materie, de două ori mai multe galaxii. Există loc pentru toate.

— Dacă un singur aspect al teoriei este greşit…, începu Macro.

— În plus, continuă Doherty, se pare că acest lucru *s-a petrecut* deja, în alte galaxii. Astfel, chiar se clarifică anumite anomalii.

— Să revenim pe Pământ, zise Burley, sau cel puţin în Sistemul Solar. Cât de dificil ar fi de stopat Proiectul Jupiter? Este – nu-i aşa? — cel mai mare experiment ştiinţific desfăşurat vreodată.

— N-ar fi mare lucru, în termenii ştiinţei. Ar fi suficient un simplu semnal radio emis de JPL. Dificil va fi să-i convingem pe oameni să emită un semnal care va pune capăt carierelor lor ştiinţifice. Dacă n-o vor face, însă, carierele *tuturor* oamenilor vor lua sfârşit pe 14 septembrie.

— Continuă să fie aiureli iresponsabile, pufni Macro. Pseudoştiinţă, senzaţionalism…

— Ţi-au mai rămas vreo zece zile ca s-o dovedeşti, Mac.

Prim-plan al lui Burley clătinând din cap.

— Mie personal nu mi-ar plăcea să se încheie atât de repede.

Înregistrarea se termină.

Am chicotit, ne-am strâns în braţe şi am desfăcut o bere ca să sărbătorim. Apoi ecranul piui şi se activă, fără ca eu să fi apăsat tasta de acceptare a apelului.

Era Eillen Zakim, noua şefă a plutonului meu.

— Julian, avem o problemă reală. Eşti înarmat?

— Nu… adică, da. Am un pistol. (Uitasem însă de el, ca şi de bere; nici măcar nu-l verificasem dacă era încărcat.) Ce s-a-ntâmplat?

— Nenorocita aia nebună de Gavrila este aici. Poate chiar în clădire. A ucis o fetiţă de afară, ca să distragă santinela de la poartă.

— Dumnezeule! Nu avem un soldier-boy afară?

— Ba da, dar e singur şi patrulează. Gavrila a aşteptat ca soldier-boy-ul să ajungă în cealaltă parte a clădirii. După cum am reconstituit faptele, a înjunghiat copilul şi l-a aruncat, muribund, pe uşa gheretei. Când şoşonarul a deschis uşa, i-a retezat beregata, apoi l-a târât până la uşa interioară, unde s-a folosit de amprentele lui ca s-o deschidă.

Scosesem pistolul şi trăsesem zăvorul cu bolţ al uşii.

— „Reconstituit”? Nu sunteţi siguri?

— Nu putem şti, uşa interioară nu-i monitorizată. Ea l-a târât însă înapoi în gheretă şi, dacă face parte din armată, ştie cum funcţionează încuietorile cu amprente palmare.

Am verificat încărcătorul pistolului. Opt proiectile cu ace. Fiecare proiectil conţinea 144 de schije tăioase ca briciul; de fapt, erau bucăţi de metal astfel pliate şi sudate încât, când se apăsa pe trăgaci, se desfăceau în 144 de fragmente. Rezultatul era o grindină care-ţi putea face praf braţul sau piciorul.

— Acum, dacă a intrat în clădire…

— Nu ştim asta sigur.

— Dacă însă a intrat, mai există şi alte încuietori cu

amprente? Alte intrări monitorizate?

— Doar intrarea principală e monitorizată. Restul încuietorilor sunt mecanice. Oamenii mei verifică toate uşile.

M-am crispat auzind „mei”.

— Bine. Noi suntem în siguranţă aici. Ţine-ne la curent.

— Fiţi fără grijă.

Consola se întunecă. Amândoi am privit spre uşă.

— Poate că n-are cum să treacă prin ea, zise Amelia. S-a folosit de un cuţit pentru fetiţa aceea şi pentru santinelă.

Am clătinat din cap.

— Cred c-a făcut aşa pentru propria ei satisfacţie.

* * *

Gavrila aştepta ghemuită în masca unei chiuvete din spălătorie, cu M-31 în braţe, gata să tragă, şi cu automatul de asalt al santinelei apăsând-o în coaste. Pătrunsese printr-o uşă de serviciu rămasă deschisă şi o încuiase în urma ei.

În vreme ce privea printr-o crăpătură, răbdarea şi intuiţia îi fură răsplătite. Un soldier-boy se apropie neauzit de uşă, verifică încuietoarea şi trecu mai departe.

După un minut, Gavrila ieşi din ascunzătoare şi-şi întinse braţele, dezmorţindu-se. Trebuia să afle unde era femeia, sau să găsească o modalitate de a distruge întreaga clădire. Iar asta cât mai repede. Era copleşită numeric, iar prin obţinerea avantajului terorii, sacrificase posibilitatea surprizei.

În perete era încastrată o consolă şi o tastatură uzate, din plastic gri, acoperit de o peliculă de plastic alb. Se apropie de ele şi apăsă o tastă la întâmplare, iar consola se activă. Gavrila tastă „director” şi fu răsplătită cu o listă a personalului. Blaze Harding nu figura acolo, dar exista Julian Class, în dreptul căruia scria 8-1841. Părea mai degrabă un număr de telefon decât al unei

camere.

Acţionând la nimereală, deplasă cursorul până la numele bărbatului şi făcu clic pe el. Se afişă un alt număr, 241, mult mai util. Blocul avea două niveluri.

Un zăngănit brusc, asurzitor, o luă prin surprindere. Se răsuci, aţintind ambele arme, însă fusese doar o maşină automată de spălat rufe, care-şi începuse ciclul de funcţionare.

Gavrila ignoră liftul de marfă şi se strecură pe uşa masivă inscripţionată IEŞIRE INCENDIU, care dădea pe o scară colbuită. Aparent, nu existau camere TV de securitate. Femeia urcă iute şi silenţios la etaj.

Se gândi o clipă, apoi lăsă una dintre arme pe palier, lângă uşă. Ca s-o ucidă pe Harding, îi ajungea o singură armă. În plus, urma să se retragă rapid şi dorea să beneficieze de un element de surpriză. Ei ştiau că luase automatul de asalt al santinelei, dar probabil n-aveau habar de M-31.

Întredeschizând foarte puţin uşa, văzu că numerele impare se aflau pe peretele din faţa ei, crescând de la stânga la dreapta. Închise ochii, inspiră adânc şi murmură o rugăciune scurtă, apoi ţâşni brusc prin uşă, presupunând că o aşteptau camere TV şi soldier-boy.

Coridorul era pustiu. Se opri în faţa camerei 241; într-o fracţiune de secundă zări plăcuţa cu numele CLASS, coborî automatul de asalt şi trase o rafală silenţioasă în broască.

Uşa nu se deschise. Ţinti cu cincisprezece centimetri mai sus, şi de data aceasta spulberă bolţul zăvorului. Uşa se deschise câţiva centimetri şi Gavrila o rupse cu o lovitură de picior.

Julian se afla acolo, în întuneric, ţinând pistolul cu ambele mâini, întins. Femeia se răsuci instinctiv când el apăsă pe trăgaci şi norul de schije care ar fi trebuit s-o decapiteze îi smulse doar o bucată din umărul stâng. Ea trase două rafale la întâmplare în beznă – rugându-se lui Dumnezeu să i le călăuzească nu spre el, ci spre savanta albă pe care venise s-o pedepsească – şi sări îndărât,

ferindu-se de a doua salvă. Sprintă după aceea spre scară şi ieşi pe uşă, în clipa când încărcătura următoare a lui Julian redecoră coridorul.

Pe palier o aştepta un soldier-boy uriaş. Gavrila ştia din cele văzute în mintea lui Jefferson că mecanicul care îl manipula fusese probabil umanizat şi, deci, n-o putea ucide. Îşi goli încărcătorul în ochii lui.

Negrul îi striga să-şi arunce arma şi să vină înapoi, cu mâinile ridicate. Perfect. Probabil că între ea şi savantă nu mai exista altcineva.

Deschise uşa cu vârful piciorului, ignorându-l pe soldier-boy-ul care bâjbâia orbeşte îndărătul ei, şi azvârli pe coridor automatul inutil.

— Acum vino cât mai încet, spuse Class.

Gavrila întârzie numai o clipă, pentru a-şi vizualiza acţiunea, în timp ce trase piedica lui M-31. Se rostogolea pe coridor, apoi slobozea o rafală prelungă, baleiată, în direcţia lui. Sări.

Nu fusese bine. Negrul trase înainte ca ea să fi atins podeaua, şi Gavrila simţi o durere sfâşietoare în pântece. Îşi văzu propria ei moarte derulându-se, un nor de sânge şi de măruntaie, când umărul ei lovi linoleumul, şi încercă să-şi încheie rostogolirea, dar nu izbuti decât să lunece. Reuşi să se scoale în genunchi şi coate, şi ceva umed îi căzu din corp. Se prăbuşi cu faţa spre negru şi, printr-o ceaţă tot mai întunecată, înălţă arma spre el. Bărbatul spuse ceva şi lumea se sfârşi.

* * *

— Aruncă-l, am strigat, dar ea mă ignoră şi a doua salvă îi dezintegră capul şi umerii.

Am tras din nou, reflex, distrugând M-31 şi mâna care-l aţintea şi transformându-i pieptul într-o cavitate de un roşu-strălucitor. Înapoia mea, Amelia icni şi fugi spre baie, ca să vomite.

Eu a trebuit să privesc. De la brâu în sus, Gavrila nici măcar nu mai arăta a om – era doar un amestec oribil de

carne sfârtecată şi de haine zdrenţuite. Restul trupului nu-i fusese atins. Am ridicat palma ca să acopăr spectacolul oribil şi m-am simţit oarecum îngrozit să văd că partea de jos a corpului avea o poziţie destinsă, ba chiar incitantă.

Un soldier-boy împinse încet uşa, deschizând-o. Senzorii îi fuseseră distruşi.

— Julian? se auzi glasul lui Candi. Nu pot vedea. Eşti bine?

— Sunt în regulă, Candi. Cred că s-a terminat. Vin întăriri?

— Claude. Este pe scări.

— Mă duc la mine-n cameră.

M-am întors şi am intrat în cameră, condus parcă de un pilot automat. Aproape că vorbisem serios când spusesem că mă simţeam în regulă. Tocmai transformasem un om într-un maldăr de carne aburind; ce naiba, asta mi-era meseria!

După ce se spălase pe faţă, Amelia lăsase apa să curgă. Nu reuşise să ajungă la timp la toaletă şi acum încerca să cureţe mizeria cu hârtie igienică. Am pus pistolul pe masă şi am ajutat-o să se ridice.

— Întinde-te, scumpo! Mă ocup eu de asta.

Plângea. Încuviinţă, cu capul în pieptul meu, şi mă lăsă s-o conduc spre pat.

După ce am curăţat totul şi am aruncat hârtia, m-am aşezat pe pat şi am încercat să mă gândesc. Nu puteam însă depăşi imaginea oribilă a femeii explodând de trei ori, la fiecare apăsare a mea pe trăgaci.

Când aruncase automatul afară, fără un cuvânt, ştiusem cumva că va apărea trăgând. Apăsasem deja trăgaciul pe jumătate, când ea ţâşnise pe coridor.

Auzisem un răpăit înfundat, probabil arma ei silenţioasă orbind-o pe Candi. Iar apoi, când se descotorosise de ea fără ezitare, bănuisem că era descărcată şi că mai avea una.

Totuşi, sentimentul pe care-l încercasem atunci când începusem să apăs pe trăgaci şi o aşteptasem să apară… În

soldier-boy, nu mă simţisem niciodată aşa. Pregătit.

Îmi dorisem realmente să iasă şi să moară. Îmi dorisem realmente s-o ucid.

Mă schimbasem oare atât de mult în câteva săptămâni? Sau nu puteam vorbi despre o schimbare? Băiatul din Liberia fusese altceva, un „accident industrial” pe care, de fapt, nu-l cauzasem eu şi, dacă aş fi putut, l-aş fi readus la viaţă.

Pe Gavrila n-aş fi readus-o la viaţă, decât ca s-o ucid din nou.

Dintr-un motiv necunoscut, mi-am amintit de mama şi de furia ei când fusese asasinat preşedintele Brenner. Pe atunci, aveam patru ani. Ulterior, aflasem că mama nu-l plăcuse deloc pe Brenner, iar asta înrăutăţise şi mai mult lucrurile, pentru că ea se simţise cumva complice la crimă. Ca şi cum asasinatul ar fi fost un fel de împlinire a dorinţei.

Acel sentiment nu se apropiase însă nici pe departe de ura personală pe care o simţeam pentru Gavrila – în plus, ea aproape că nici nu fusese o fiinţă omenească. Parcă aş fi ucis un vampir. Un vampir care o urmărea obsedat pe femeia pe care o iubeam.

Amelia tăcea acum.

— Îmi pare rău de ceea ce ai văzut. A fost teribil.

Ea încuviinţă, rămânând cu faţa îngropată în pernă.

— Ce puţin s-a terminat. Partea asta s-a terminat.

Am masat-o pe spate şi am murmurat cuvinte de încuviinţare. Nu ştiam că Gavrila – aidoma vampirului – avea să iasă din mormânt, ca să ucidă din nou.

* * *

În aeroportul Guadalajara, Gavrila scrisese un bilet scurt către generalul Blaisdell şi-l sigilase într-un plic, purtând adresa lui de acasă. Pe acesta îl introdusese la rându-i în alt plic, adresat fratelui ei, cu rugămintea de a-l expedia dacă ea nu-l suna până dimineaţă.

Pe bilet scria: *Dacă până acum n-ai primit nicio veste de la mine, înseamnă că am murit. Conducătorul grupului*

care m-a omorât este gen.-maior Stanton Roser, cel mai periculos om din America. Ochi pentru ochi?

Gavrila.

După ce expediase avertismentul, îşi dăduse seama că nu era îndeajuns şi, în avion, acoperise alte două pagini, încercând să aştearnă tot ceea ce-şi putea reaminti din cele întrevăzute în mintea lui Jefferson. În privinţa asta, norocul surâse celeilalte părţi. Gavrila puse plicul la o cutie poştală din Zona Canal şi scrisoarea ajunse în mod automat la serviciul Informaţii al armatei, unde un sergent plictisit citi o parte din ea, după care o distruse, socotind că era opera unei nebune.

Cu toate acestea, Gavrila nu fusese singura din tabăra adversă care aflase de Plan. Locotenentul Thurman auzi de moartea ei la câteva minute după ce se petrecuse; puse lucrurile cap la cap, îşi îmbrăcă uniforma şi se topi în noapte. Ajunse fără probleme la ghereta santinelei. Şoşonarul adus în locul celui ucis de Gavrila era mai rău decât catatonic. Îl salută energic pe Thurman şi-l lăsă să treacă fără să-i pună nicio întrebare.

Locotenentul nu avea bani pentru o cursă aeriană civilă, aşa că trebui să rişte, folosindu-se de uniforma militară. Dacă ar fi fost întrebat de ordinul de deplasare, sau dacă ar fi trebuit să fie supus unei scanări retinale de securitate, ar fi fost arestat nu numai pentru părăsirea unităţii fără aprobare, ci şi pentru nesupunere la detenţie administrativă.

Beneficie însă de o combinaţie între noroc, cacealma şi planificare. Părăsi baza la bordul unui elicopter de aprovizionare care revenea în Zona Canal. El ştia că în ZC domnea de luni de zile un haos birocratic, încă de când ea fusese desprinsă de Panama şi devenise Teritoriu al Statelor Unite. Baza militară aviatică de acolo nu era tocmai în străinătate, dar nici într-un stat federal. Se înscrisese pe o listă de aşteptare la o cursă spre Washington, scriindu-şi numele greşit, iar peste o jumătate de oră îşi arătă în goană cardul ID şi se îmbarcă.

Ajunse în zori la Baza Andrews a Forţelor Aeriene,

înfulecă un mic dejun zdravăn la popota ofiţerilor în tranzit, apoi se învârti de colo-colo până la nouă şi jumătate, când îi telefonă generalului Blaisdell.

Gradul de locotenent nu oferă o deplasare foarte rapidă prin centralele telefonice ale Pentagonului. Fu nevoit să discute cu doi civili, doi sergenţi şi un alt locotenent, spunându-le tuturor că avea un mesaj personal pentru generalul Blaisdell. Finalmente, ajunse la un colonel, care era asistentul administrativ al generalului.

Colonelul era o femeie atrăgătoare, cu câţiva ani mai vârstnică decât Thurman. Ea îl examină suspicios.

— Suni din Andrews, îi spuse, dar conform calculatorului meu eşti staţionat în Portobello.

— Corect. Beneficiez de o învoire pe caz de deces.

— Ridică învoirea spre obiectiv.

— N-o am, ridică el din umeri. Bagajele mi-au fost rătăcite.

— Ţi-ai pus actele *în* bagaje?

— Din greşeală.

— S-ar putea să te coste greşeala asta, locotenente. Care este mesajul pentru general?

— Cu tot respectul, doamnă colonel, este strict personal.

— Dacă este atât de personal, ai face bine să-l scrii pe hârtie şi să i-l expediezi pe adresa de acasă. Eu aprob tot ceea ce intră în biroul acesta.

— Vă rog! Spuneţi-i că-i din partea surorii sale…

— Generalul n-are nicio soră.

— Surorii sale *Gavrila*, insistă el. Are necazuri.

Capul femeii tresări brusc şi se adresă cuiva dinapoia ecranului.

— Da, domnule general. Imediat.

Apăsă o tastă şi chipul îi fu înlocuit de sigiliul verde DARPA. Peste acesta pâlpâi o bară de criptare, ce se dizolvă, lăsând să apară chipul generalului. Blaisdell părea blând, aidoma unui bunic.

— Ai protecţie la terminalul acela?

— Nu, domnule general. Este un telefon public, dar

sunt singur.

Blaisdell încuviinţă din cap.

— Ai vorbit cu Gavrila?

— Indirect, domnule general. — Privi în jur. – A fost capturată şi i s-a instalat o mufă. Pentru scurt timp, m-am conectat cu cei care au capturat-o. Este moartă, domnule general.

Chipul celuilalt nu-şi modifică expresia.

— Şi-a încheiat misiunea?

— Dacă misiunea era să scape de savantă, nu şi-a îndeplinit-o, domnule general. A fost ucisă în decursul tentativei.

În timp ce vorbeau, generalul făcu două gesturi banale din mână semnale de recunoaştere pentru expiratori şi pentru membrii Mâniei Domnului. Evident, Thurman nu răspunse la niciunul.

— Domnule general, este vorba despre o conspiraţie…

— Ştiu, fiule. Să continuăm discuţia aceasta între patru ochi. Voi trimite o maşină să te ia. Vei fi anunţat prin sistemul de difuzoare publice.

— Am înţeles, domnule general, rosti Thurman către ecranul gol.

Timp de o oră, locotenentul bău câteva cafele, răsfoind un ziar fără să-l citească. Apoi îşi auzi numele la difuzoare; limuzina generalului îl aştepta în parcare.

Se prezentă acolo şi fu surprins să constate că limuzina era condusă de un om, o tânără sergent, micuţă, purtând uniformă de luptă. Îi deschise portiera din spate. Ferestrele erau oglinzi opace.

Bancheta era moale şi lată, dar acoperită cu un plastic inconfortabil. Şoferul nu-i adresă niciun cuvânt, ci porni o muzică de jazz în surdină. De fapt, nici nu şofa; citea dintr-o Biblie de tip vechi, tipărită pe hârtie, ignorând monotonia adormitoare a imenselor module Grossman cenuşii ce adăposteau, fiecare în parte, câte un sfert de milion de oameni. Thurman era fascinat de ele. Cine ar fi fost de acord să trăiască acolo în mod voluntar? Desigur,

majoritatea locuitorilor erau probabil recruţi guvernamentali, care oricum nu puteau pleca până nu-şi încheiau stagiul.

Merseră mai mulţi kilometri în lungul unui râu, traversară o centură de verdeaţă, apoi urcară o rampă de acces spre o şosea lată, care ducea la Pentagon – în realitate, erau două pentagoane: clădirea mică, cea iniţială, se afla în interiorul celei în care se desfăşurau majoritatea activităţilor. Thurman putu zări întreaga structură numai pentru câteva secunde, apoi maşina se înscrise pe un arc de beton lung, coborând către destinaţie.

Se opriră lângă o platformă de încărcare, identificată doar prin litere galbene şi jupuite de timp – BLCRDE21. Şoferul lăsă Biblia, coborî şi deschise portiera pentru Thurman.

— Vă rog să mă urmaţi, domnule locotenent.

Trecură printr-o uşă automată şi pătrunseră direct într-un ascensor ai cărui pereţi erau o regresie infinita de oglinzi. Şoferul atinse cu palma o comandă şi spuse:

— Generalul Blaisdell.

Ascensorul se târî aproape un minut, timp în care bărbatul studie un milion de Thurmani îndepărtându-se în patru direcţii şi încercă să nu se holbeze la diversele unghiuri atrăgătoare ale însoţitoarei sale. O credincioasă – nu era genul lui, totuşi avea un funduleţ apetisant.

Uşile se deschiseră şi ei păşiră într-o anticameră tăcută, sărăcăcios mobilată. Sergentul trecu înapoia mesei şi activă o consolă.

— Anunţaţi-l pe domnul general că a sosit locotenentul Thurman.

I se răspunse printr-o şoaptă neclară şi ea încuviinţă din cap.

— Pe aici, domnule locotenent.

Următoarea încăpere aducea mai mult cu cabinetul unui general-maior – lambriuri de lemn, tablouri adevărate pe pereţi, o fereastră falsă ce prezenta muntele Kilimanjaro. Un perete întreg era acoperit cu distincţii,

decoraţii şi holograme ale generalului alături de patru preşedinţi.

Bătrânul militar se ridică rapid dinapoia biroului larg cât un pogon, dar având tăblia complet goală. În mod evident, făcea sport – era suplu, iar ochii îi scânteiau de viaţă.

— Te rog, ia loc aici, locotenente. — Indică el două fotolii capitonate cu piele, după care se întoarse către sergent. — Trimite-l înăuntru pe domnul Carew.

Thurman se aşeză stingher.

— Domnule general, nu ştiu câţi oameni ar trebui să…

— Domnul Carew este civil, dar putem avea încredere în el. Este specialist în informaţii. Se va conecta cu tine şi ne va economisi mult timp.

Thurman simţi ameninţarea unei migrene.

— Este absolut necesar, domnule general? Mă refer la conectare…

— Da, da, absolut necesar. Domnul Carew este martor expert în conectări în sistemul juridic federal. Este o minune, realmente o minune!

Minunea intră, fără să scoată un cuvânt. Părea propria sa statuie de ceară. Purta un sacou sobru şi un şnur în loc de cravată. Se aşeză în celălalt fotoliu şi derulă două jacuri din cutia aflată pe masa dintre el şi Thurman.

Locotenentul deschise gura, ca să explice, apoi se conectă. Carew îl urmă.

Thurman se încordă şi ochii i se dădură peste cap. Carew îl privi cu interes şi începu să răsufle greu, transpiraţia brobonindu-i fruntea.

După câteva minute, se deconectă şi Thurman se înmuie, leşinând.

— I-a fost greu, spuse Carew, dar am multe informaţii interesante.

— Le-ai preluat pe toate? întrebă generalul.

— Tot ce avem nevoie, plus altele.

Thurman începu să tuşească şi, lent, reveni la o poziţie firească în scaun. Cu o mână îşi cuprinse fruntea,

iar cu cealaltă îşi masă o tâmplă.

— Domnule general... mă scuzaţi, dar pot cere un analgezic?

— Bineînţeles. Sergent?

Femeia ieşi şi reveni cu un pahar de apă şi o tabletă. Locotenentul o înghiţi recunoscător.

— Şi acum... domnule general? Ce facem în continuare?

— Ceea ce trebuie să faci *tu*, fiule, este să te odihneşti. Sergentul te va duce la un hotel.

— Domnule general, nu am nici cardul de raţii, nici bani. Toate au rămas în Portobello. Eram în detenţie administrativă.

— Nu-ţi face griji! Ne vom ocupa noi de toate.

— Mulţumesc, domnule general.

Migrena dispărea, totuşi trebui să închidă ochii în ascensorul cu oglinzi, dacă nu dorea să se vadă vomitând multiplicat de o mie de ori.

Limuzina nu se clintise. Se aşeză recunoscător pe plasticul moale şi lunecos.

Şoferul închise portiera şi trecu pe locul din faţă.

— Hotelul la care mergem este-n centru? o întrebă el

— Nu, răspunse femeia şi porni motorul. La cimitirul Arlington.

Se întoarse, ridică un pistol calibrul 5,5 mm cu amortizor şi-l împuşcă o dată în ochiul stâng. Bărbatul întinse o mână răşchirată spre clanţa portierei, iar ea se aplecă şi-l împuşcă din nou, lipindu-i ţeava de tâmplă. Se strâmbă, dezgustată de mizeria pe care o făcuse, apoi apăsă butonul care pilota maşina spre cimitir.

* * *

Marty îşi lansă bomba, aducând un amic la micul dejun. Mâncam de la automate, aşa cum obişnuiam dimineţile, când el apăru cu cineva pe care nu l-am recunoscut de la început. Când zâmbi, însă, mi-am amintit de diamantul încrustat în incisiv.

— Soldat Benyo?

Era unul dintre mecanicii-santinele înlocuiţi de fostul meu pluton.

— În carne şi oase, domnule sergent.

Dădu mâna cu Amelia şi se prezentă, apoi se aşeză şi-şi turnă o ceaşcă de cafea.

— Care-i problema? am întrebat. Procedura a dat greş?

— Nu, zâmbi el din nou. N-a durat însă *două săptămâni*.

— Poftim?

— Nu durează două săptămâni, interveni Marty. Benyo este umanizat, şi la fel şi ceilalţi.

— Nu pricep.

— Stabilizatorul tău, Candi, a făcut parte din buclă. Ăsta-i clenciul! Dacă eşti conectat cu cineva deja umanizat, nu durează decât vreo două zile.

— Dar… Jefferson de ce-a avut nevoie de două săptămâni? Marty izbucni în râs.

— N-a *avut nevoie*! Era deja umanizat după două zile, însă oamenii nu şi-au dat seama, pentru că el a fost primul… În plus, din capul locului, fusese nouăzeci la sută de partea noastră. Toţi, inclusiv Jefferson, se concentrau asupra lui Ingram.

— Dacă însă iei un individ ca mine, continuă Benyo, care uram ideea din capul locului – şi nici nu eram tocmai omul cel mai drăgălaş ce naiba, *toţi* şi-au putut da seama când am fost convertit!

— Şi *eşti* convertit? întrebă Amelia.

El deveni sobru şi încuviinţă din cap, sacadat.

— Nu simţi ranchiună pentru că nu mai eşti… cel de dinainte?

— Este greu de explicat. Sunt *tot* omul de dinainte, dar şi mai mult, înţelegeţi? — Îşi desfăcu braţele, într-un gest de neputinţă. — Vreau să spun că eu însumi n-aş fi putut afla nici într-un milion de ani cine eram cu adevărat, deşi totul exista acolo. Aveam nevoie de ceilalţi, care să-mi arate.

Amelia surâse şi clătină din cap.

— Pare un fel de convertire religioasă.

— Într-un fel, asta şi este, am spus. În cazul Elliei, chiar asta s-a întâmplat.

N-ar fi trebuit să aduc vorba despre Ellie – Amelia se înnegură la chip. Mi-am pus palma peste mâna ei. Pentru o clipă, toţi am tăcut, după care Amelia vorbi din nou:

— În cazul ăsta, cum se modifică graficul de lucru?

— Dacă am fi ştiut dinainte de a începe acţiunea, am fi accelerat totul – bineînţeles, aşa vom proceda pe termen lung, când ne vom apuca să schimbăm lumea. În clipa de faţă, factorul limitator este capacitatea operatorie a medicilor. Intenţionăm să terminăm ultimele implanturi pe data de 31 iulie. În felul acesta, până pe 3 august ar trebui să avem o clădire plină de convertiţi, de la generali la soldaţi.

— Ce-i cu prizonierii de război? am întrebat. McLaughlin nu i-a convertit în două zile, nu?

— Repet – n-am cunoscut aspectul ăsta din capul locului. El n-a fost conectat cu ei mai mult de câteva ore o dată. Ar fi util de aflat dacă treaba asta dă rezultate cu mii de oameni simultan.

— De unde ştii care-i varianta corectă? interveni Amelia. Două săptămâni dacă sunt „normali”, însă două zile dacă unul dintre convertiţi stă permanent cu ei. Nu cunoşti nimic despre stările intermediare.

— Aşa-i. — Îşi frecă ochii şi se strâmbă. — Şi nici n-avem timp de experimentări. Se pot face nişte cercetări fascinante, dar, după cum am spus şi la St. Bart, deocamdată nu facem ştiinţă.

Telefonul îi piui.

— Scuzaţi-mă o clipă.

Îşi atinse cercelul şi ascultă, privind în gol.

— Bine… Te sun eu. Da. Clătină din cap.

— Probleme? am întrebat.

— S-ar putea să nu fie mare lucru, dar s-ar putea să fie un dezastru. Ne-a părăsit bucătarul.

N-am înţeles din capul locului despre ce era vorba.

— Thurman a dezertat?

— Mda. A ieşit din clădire aseară, imediat după ce-ai… după ce-a murit Gavrila.

— Nu se ştie încotro a plecat?

— Ar putea fi oriunde în lume. Poate fi chiar în Portobello, în toiul unei orgii. Tu te-ai conectat cu el, Benyo?

— Nu. S-a conectat însă Monez, şi eu sunt tot timpul cu Monez. Aşa c-am prins câte ceva. Nu mare lucru – ştiţi ce migrene avea…

— Ai vreo impresie la mâna a doua despre el?

— Părea un tip normal… — Îşi frecă bărbia gânditor. — Cred că era ceva mai atras de armată decât restul. Vreau să spun că-i plăcea ideea de armată.

— În cazul ăsta, nu-i plăcea prea mult ideea *noastră*.

— Nu ştiu. Probabil că nu.

Marty îşi privi ceasul.

— Trebuie să fiu în sala de operaţii peste douăzeci de minute. Voi instala mufe până la ora unu. Julian, încerci tu să-i dai de urmă?

— O să fac tot ce pot.

— Benyo, conectează-te cu Monez şi cu oricine a mai fost cu Thurman. Trebuie să aflăm cât de multe ştie.

— Sigur că da. — Se ridică. — Cred că Monez trebuie să fie prin sala de jocuri.

L-am privit îndepărtându-se.

— Cel puţin, habar n-avea cine era generalul.

— De Roser n-avea cum să ştie, încuviinţă Marty. Este însă posibil să fi aflat numele şefului Gavrilei, Blaisdell, de la unul dintre cei din Guadalajara. Vreau să ştiu dacă a primit această informaţie. — Îşi privi din nou ceasul. — Discută cu Benyo peste vreo oră. Până atunci, verifică toate cursele spre Washington.

— O să fac tot ce pot, Marty, dar o dată ce-a ieşit din Portobello, trebuie să existe mii de modalităţi de a ajunge la Washington.

— Ai dreptate. Poate c-ar trebui să aşteptăm şi să vedem dacă Blaisdell face vreo mişcare.

N-a trebuit să aşteptăm prea mult.

* * *

Blaisdell petrecu câteva minute discutând cu Carew; „descărcarea” completă de informaţii, pe care le obţinuseră din şedinţa de conectare, ar fi durat câteva ore de interogare răbdătoare sub hipnoză, totuşi generalul află că între momentul conectării Gavrilei în Guadalajara şi moartea ei petrecută la peste o mie cinci sute de kilometri depărtare trecuseră aproape două zile, despre care nu se ştia nimic. Ce anume aflase ea şi plecase spre Portobello?

Rămase în cabinet până ce primi mesajul codificat din partea şoferului său, care-l anunţa că rezolvase problema, apoi plecă spre casă, conducându-şi singur maşina – o excentricitate care, uneori, era utilă.

Generalul locuia singur, cu roboţi casnici şi santinele soldier-boy, într-o vilă de pe malul Potomacului, la mai puţin de o jumătate de oră de Pentagon. Clădirea datând din secolul al XVIII-lea, cu bârnele originale ale structurii de rezistenţă vizibile şi cu podeaua din scânduri curbată de vechime, corespundea cu imaginea pe care Blaisdell o avea despre sine – un om predestinat să schimbe istoria lumii.

Acum, destinul său era să pună capăt lumii.

Îşi turnă cele treizeci de grame zilnice de whisky într-un pahar de cristal masiv şi se aşeză să-şi lectureze corespondenţa. Când activă consola, înainte să se afişeze indexul, un led pâlpâi anunţându-l că primise poştă fizică.

Era ceva neaşteptat… Ceru să-i fie adusă, şi robotul se întoarse cu un singur plic, lipsit de adresa expeditorului, expediat din Kansas City în decursul dimineţii. Partea interesantă, ţinând seama de intimitatea anumitor aspecte ale relaţiei lor, era că Blaisdell nu recunoscu scrisul Gavrilei.

Citi de două ori mesajul laconic, apoi arse hârtia. Stanton Roser, omul cel mai periculos din America? Cât de improbabil şi cât de convenabil – sâmbătă dimineaţa,

trebuiau să se întâlnească pentru o partidă de golf la Bethesda Country Club. Golful putea fi un sport periculos…

Şuntă corespondenţa electronică şi deschise o legătură cu calculatorul său din Pentagon.

— Bună seara, generale, rosti acesta cu glas modulat şi asexuat.

— Listează-mi toate proiectele clasificate cel puţin „secret” care au fost iniţiate în ultima lună – nu, în ultimele opt săptămâni – de departamentul Resurse Umane şi Management. Elimină-le pe cele care nu au legături cu generalul Stanton Roser.

Lista cuprindea numai trei proiecte; rămase surprins că un volum aşa redus din activitatea lui Roser era secret. Însă unul dintre „proiectele” respective era în esenţă un fişier conţinând diverse alte acţiuni secrete, mai precis 248 de intrări. Îl tipări şi le examină pe celelalte două, separate deoarece erau etichetate „Strict Strict Secret”.

Aparent, cele două nu aveau legătură între ele, atâta doar că ambele fuseseră iniţiate în aceeaşi zi şi – aha! — în acelaşi loc, în Panama. Unul era un experiment de pacificare a prizonierilor de război dintr-un lagăr, iar celălalt o schemă de evaluare managerială în Fort Howell din Portobello.

De ce nu-i dăduse Gavrila mai multe detalii? Blestemă predilecţia femeii pentru acţiunile spectaculoase şi încărcate de mister!

Când plecase ea în Panama? Asta ar fi fost mai simplu de aflat.

— Listează-mi toate solicitările de călătorie sub egida DARPA din ultimele două zile.

Interesant… Gavrila cumpărase un bilet spre Portobello sub un nume de cod feminin şi un bilet spre Zona Canal sub un nume de cod masculin. În care dintre cele două curse aeriene se suise, de fapt? Biletul fusese scris pe o hârtie cu antet Aeromexico, însă asta nu-l ajuta cu nimic; ambele curse foloseau ca intermediar compania respectivă.

Ei bine, ce identitate utilizase în Guadalajara?

Calculatorul răspunse că niciunul dintre numele de cod nu intrase în oraş în ultimele două săptămâni, dar se putea presupune pe bună dreptate că Gavrila nu se chinuise să se deghizeze în bărbat în timp ce o urmărise pe savantă. Prin urmare, era mai probabil ca la plecarea din Guadalajara să fi recurs la deghizare, pentru a evita să fie recunoscută.

De ce Panama, de ce Zona Canal şi de ce asocierea cu insipidul moş Stanton? De ce nu revenise Gavrila în Statele Unite după ce teoria blestematei ăleia despre Proiectul Jupiter se revărsase în toate programele de ştiri?

Ei bine, la ultima întrebare cunoştea răspunsul. Gavrila privea atât de rar ştirile încât probabil nici nu avea habar cine era preşedinte. De parcă ţara chiar *ar fi avut* un preşedinte în ziua de azi.

Bineînţeles, Zona Canal putea fi o cacealma. De acolo, ea ar fi putut ajunge în Portobello în câteva minute. De ce însă ar fi dorit să ajungă în oricare dintre aceste locuri?

Cheia era Roser. Roser o proteja pe savantă, ascunzând-o în una dintre cele două baze.

— Listează-mi americanii decedaţi în Panama în ultimele douăzeci şi patru de ore, eliminând misiunile de luptă.

Perfect: doi în Fort Howell. Un soldat bărbat „UTSG” – ucis în timpul serviciului de gardă – şi o femeie neidentificată. Deloc surprinzător, detaliile ultimului caz erau disponibile numai cu aprobarea departamentului Resurse Umane şi Management.

Ceru amănunte despre UTSG, pentru care nu existau restricţii, şi află că bărbatul fusese ucis în timp ce păzea clădirea administraţiei centrale. Asta fusese probabil opera Gavrilei.

Un piuit slab, şi în colţul ecranului apăru imaginea lui Carew. Generalul o atinse cu cursorul şi pe ecran se afişă un raport de o sută de mii de cuvinte de hipertext. Blaisdell suspină şi decise să mai ia o doză de whisky, de data aceasta în cafea.

* * *

Aveam să fim oarecum înghesuiţi în Blocul 31. Cei din Guadalajara erau prea vulnerabili; nu se putea şti de câţi fanatici ca Gavrila dispunea Blaisdell. Aşa încât experimentul nostru administrativ avu nevoie brusc de vreo douăzeci de consultanţi civili – grupul Saturday Night Special şi Cei Douăzeci. Alvarez rămase cu nanoforja, însă toţi ceilalţi o şterseră din Mexic în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Nu eram convins că ar fi fost o idee excelentă – la urma urmelor, Gavrila ucisese aici aproape tot atâţi oameni câţi ucise şi în Guadalajara. Totuşi, santinelele păzeau *realmente* de acum; erau trei soldier-boy, nu doar unul.

În felul acesta, se simplificase graficul de umanizare. Până atunci, folosisem pe rând doar câte unul din Cei Douăzeci, prin intermediul unei linii telefonice din clinica Guadalajara. Acum, când se aflau fizic în Blocul 31, îi puteam utiliza câte patru simultan, prin rotaţie.

Aşteptam cu nerăbdare nu atât revederea cu Cei Douăzeci, cât mai degrabă cu ceilalţi – vechii mei prieteni cu care, acum, împărţeam aceeaşi incapacitate de a citi minţile. Toţi cei care aveau mufe erau complet prinşi în acest proiect gigantic, în cadrul căruia Amelia şi cu mine fuseserăm reduşi la rolul de asistenţi retardaţi. Era bine să te afli printre persoane cu probleme banale, noncosmice. Persoane care aveau timp pentru propriile *mele* probleme banale. Cum ar fi al doilea om ucis… Indiferent cât de mult şi-ar fi meritat soarta Gavrila şi cum o atrăsese asupra ei, rămâneau degetul meu pe trăgaci, capul meu plin de imaginile de neşters ale ultimelor ei clipe oribile de viaţă.

Nu doream să discut despre asta cu Amelia, nici acum şi probabil nici pentru multă vreme.

Reza şi cu mine am ieşit seara pe peluza din spatele clădirii, încercând să distingem câteva stele ascunse de luminile şi de smogul oraşului.

— Este imposibil să te fi afectat în aceeaşi măsură ca băiatul, spuse el. Dacă a existat vreodată o fiinţă care s-o merite, ea a fost.

— La naiba, am mormăit şi am mai deschis o bere. La un nivel visceral, nu contează deloc cine erau sau ce au făcut. Puştiul a căpătat o pată roşie pe piept şi a căzut mort. Cât despre Gavrila, i-am împroşcat măruntaiele, creierii şi *braţele* pe tot coridorul.

— Şi nu-ţi poţi lua gândul de la asta.

— Îmi este imposibil. — Berea nu se încălzise încă. — De fiecare dată când îmi chiorăie maţele sau mă doare stomacul de foame, o şi văd pe ea explodând. Ştiu că pe dinăuntru sunt la fel ca ea.

— Totuşi, nu era ceva ce nu mai văzuseşi niciodată.

— Nu *provocasem* însă niciodată ceva asemănător – e o mare diferenţă.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Reza îşi plimbă degetul pe muchia paharului, dar acesta scoase doar un fâşâit.

— Vei încerca din nou?

Am fost gata să replic: *Ce să-ncerc*?, însă Reza mă cunoştea prea bine.

— Nu cred. Cine ştie? Până nu mori din alt motiv, te poţi sinucide oricând ai chef.

— Hei, nu-mi pusesem niciodată problema în felul ăsta! Mulţumesc!

— Mă gândisem că ai nevoie să fii înveselit.

— Mda. — Îşi linse degetul şi încercă din nou trucul cu paharul, tot fără rezultat. — Auzi, ce-i ăsta, pahar de armată? Cum naiba v-aşteptaţi voi să câştigaţi războiul dacă n-aveţi nici măcar nişte pahare mai de Doamne-ajută?

— Ne-nvăţăm cu greul.

— Iei medicamente?

— Antidepresive… Nu cred c-o să mai încerc.

Am fost surprins să constat că, în ziua aceea, până nu mă-ntrebase Reza, nu mă gândisem deloc la sinucidere.

— Lucrurile trebuie să se îndrepte.

Mi-am vărsat berea, întinzându-mă pe burtă. După

aceea, Reza identifică şi el zgomotul – focuri de automate – şi mi se alătură.

* * *

DARPA nu are la dispoziţie trupe de asalt. Totuşi, Blaisdell *era* general-maior, iar printre cosectanţii lui secreţi se număra şi Philip Cramer, vicepreşedintele Statelor Unite.

Poziţia acestuia în cadrul Consiliului Naţional de Securitate, mai cu seamă în absenţa oricărei supravegheri din partea celui mai incompetent preşedinte de după Andrew Jackson, îi permise să-l autorizeze pe Blaisdell să întreprindă două acţiuni de-a dreptul scandaloase. Prima dintre ele a fost ocuparea militară temporară a lui Jet Propulsion Laboratories din Pasadena, oprind astfel orice încercare de a stopa Proiectul Jupiter. A doua a fost deplasarea unei „forţe expediţionare”, aflată sub comanda sa, în Panama, o ţară cu care Statele Unite nu se găseau în conflict. În vreme ce senatorii şi magistraţii protestau împotriva celor două acţiuni făţiş ilegale, soldaţii implicaţi se echipară şi plecară să îndeplinească ordinele.

Acţiunea JPL fusese ridicol de simplă. La trei ore după miezul nopţii, un convoi apăru şi trimise acasă toţi lucrătorii din schimbul de noapte, după care sigilă clădirile. Juriştii ţopăiră de încântare, ca şi insistenta minoritate antimilitară americană. Unii savanţi apreciară că bucuria era prematură. Dacă soldaţii rămâneau locului vreo două săptămâni, chestiunile constituţionale aveau să devină irelevante.

Atacul unei baze militare n-avea să fie la fel de uşor. Un general de brigadă iscăli un ordin de luptă şi muri după câteva secunde, eliminat de însuşi generalul Blaisdell. Ordinul trimitea un pluton vânător/ucigaş, însoţit de o companie de sprijin, din Colón în Portobello, sub pretextul înăbuşirii unei insurecţii a unor soldaţi trădători. Din motive de securitate, soldier-boy-ii nu aveau voie să contacteze baza Portobello şi nu ştiau decât că revolta era

limitată la clădirea de comandă centrală. Ei urmau să preia controlul acesteia şi să aştepte ordine.

Maiorul răspunzător de acţiune se interesă de ce misiunea nu fusese atribuită unei companii aflate deja în bază, ţinând seama de dimensiunile reduse ale revoltei. Nu primi niciun răspuns, deoarece generalul murise, astfel încât fu nevoit să presupună că întreaga bază era potenţial ostilă. Conform planului de amplasare, Blocul 31 se afla aproape de apă, aşa că el dispuse un atac amfibiu: soldier-boy-ii intrară în ocean de pe o plajă pustie situată în nordul bazei şi parcurseră câţiva kilometri pe sub apă.

Mergând prin apă atât de aproape de ţărm, evitară defensivele antisubmarine, o deficienţă pe care maiorul o consemnă, pentru a o aminti ulterior în raportul său.

* * *

Practic, nu puteam crede ceea ce vedeam: soldier-boy luptându-se între ei. Două maşini ieşiseră din apă şi se ghemuiseră pe plajă, trăgând în două santinele soldier-boy. Cealaltă santinelă rămăsese după colţul clădirii, gata să intervină, totuşi supraveghind intrarea.

Evident, nimeni nu ne observase. L-am prins pe Reza de umăr şi l-am scuturat – era transfigurat de grandoarea duelului – şi am şoptit:

— Rămâi la pământ şi ţin-te după mine!

Ne-am târât până la un gard viu şi după aceea am alergat, aplecaţi din mijloc, spre uşa din faţă a blocului. Şoşonarul din gheretă ne văzu şi trase un foc de avertisment – sau unul prost ţintit – peste capetele noastre.

— Arrowhead! i-am răcnit parola din ziua aceea şi se potoli.

Oricum, n-ar fi trebuit să se întoarcă în direcţia noastră, dar îi puteam face observaţia respectivă în altă zi.

Ne-am năpustit amândoi o dată prin uşa îngustă, aidoma unor personaje din comediile bufe, şi ne-am pomenit faţă în faţă cu un soldier-boy orb, cel avariat de Gavrila. Nu-l trimiseserăm la reparaţii pentru că nu voiam

să fim luaţi la întrebări, iar patru soldier-boy ni se păruseră suficienţi. Asta înainte de a ne trezi aruncaţi în mijlocul unui război.

— Parola! răcni cineva.

— Arrowhead, am spus, iar Reza adăugă, plin de solicitudine: „Arrowsmith”, un film pe care nu-l văzusem.

Femeia îngenuncheată înapoia tejghelei recepţiei, care servea drept ochi pentru soldier-boy, ne făcu semn să trecem. Ne-am ghemuit lângă ea. Nu purtam uniforma.

— Sunt sergent Class. Cine conduce?

— Dumnezeule, habar n-am. Poate Sutton. Ea m-a trimis aici ca s-ajut chestia asta. — Se auziră două explozii puternice. — Ştiţi ce dracu' se-ntâmplă?

— Nu ştiu decât că suntem atacaţi de ai noştri. Ori asta, ori inamicul a pus, în sfârşit, mâna pe soldier-boy.

Indiferent ce s-ar fi întâmplat, mi-am dat seama că atacatorii trebuiau să acţioneze rapid. Chiar dacă în bază nu existau alţi soldier-boy, dintr-o clipă în alta ar fi trebuit să ne vină în ajutor fly-boy-ii.

Se pare că şi femeia gândise la fel.

— Unde-s fly-boy-ii? De-acum, ar fi trebuit să fie aici.

Avea dreptate; ei erau permanent în alertă, permanent conectaţi. Se putea oare să fi fost preluaţi? Sau aveau ordine să nu intervină?

În Blocul 31 nu exista ceva de felul unei „săli tactice”, întrucât luptele nu se dirijau niciodată de aici. Sergentul spuse că locotenentul Sutton se afla la popotă, aşa că am pornit într-acolo. Probabil că şi o încăpere fără ferestre situată la subsol ar fi fost la fel de adecvată, dacă soldier-boy-ii ar fi început să facă blocul praf.

Sutton stătea la o masă, alături de colonelul Lyman şi de locotenentul Phan, care erau conectaţi amândoi. Marty şi generalul Pagei, de asemenea conectaţi, se găseau la altă masă, cu Top, celebrul sergent-major Gilpatrick, care se foia nerăbdător. În jurul lor, se aflau vreo douăzeci de şoşonari şi mecanici neconectaţi, cu arme, aşteptând. Am zărit-o pe Amelia alături de mai mulţi civili, ghemuiţi sub o masă de metal masivă, şi am fluturat braţul spre ea.

Pagei se deconectă şi îi întinse cablul lui Top, care se conectă imediat.

— Ce se-ntâmplă, domnule general? am întrebat.

În mod surprinzător, mă recunoscu.

— Nu pot spune prea multe, sergent Class. Sunt trupe ale Alianţei, dar nu le putem contacta. Parcă ar fi sosit de pe Marte. Nu putem lua legătura nici cu batalionul sau cu brigada. Domnul Larrin, Marty încearcă să le submineze structura de comandă, prin Washington. Avem zece mecanici aşteptând on-line, deşi nu în cuşti.

— Ar putea prelua controlul, dar fără să facă nimic deosebit.

— Să umble, să întrebuinţeze arme simple… Poate că nu trebuie să facă altceva decât să-i silească pe soldier-boy să stea locului, sau să se întindă pe jos. Orice, dar să nu atace.

— Contactul cu fly-boy-ii şi water-boy-ii noştri a fost întrerupt, se pare chiar la nivelul clădirii. Arătă spre cealaltă masă. — Locotenentul Phan încearcă să-l restabilească.

O altă explozie puternică făcu vesela să zornăie.

— Ar trebui să se sesizeze cineva.

— Toată lumea ştie că am fost izolaţi pentru un exerciţiu de simulare strict secret. Toată hărmălaia asta ar putea fi doar efecte speciale.

— Până ce ne vor vaporiza cu adevărat, am spus.

— Dacă intenţionau să distrugă clădirea, ar fi putut s-o facă în prima secundă a atacului.

Top se deconectă.

— Rahat! Scuzaţi-mă, domnule general. — De la etaj, răsună o bubuitură. — Suntem ca şi pierduţi. Cu patru soldier-boy contra zece, n-aveam nici cea mai mică şansă.

— „N-aveam”? am întrebat.

Marty se deconectă.

— I-au distrus pe toţi patru. Sunt înăuntru.

Un soldier-boy negru-lucios ticsit de arme tropăi şi se opri în uşa popotei. Ne-ar fi putut ucide pe toţi cei prezenţi într-o clipită. N-am clintit un muşchi, cu excepţia unei

pleoape care mi se zbătea, lipsită de control.

Vocea lui de contralto era îndeajuns de puternică pentru a ne asurzi:

— Dacă ascultaţi ordinele, nimeni nu va fi rănit. Cei care au arme să le aşeze pe podea. Toată lumea trece lângă peretele din faţa mea, cu mâinile ţinute la vedere.

M-am retras, ridicând braţele.

Generalul s-a sculat puţin cam prea brusc şi atât laserul, cât şi ţevile mitralierelor s-au rotit, urmărindu-l.

— Sunt general de brigadă Pagei, ofiţerul cu rangul cel mai mare de aici…

— Da. Identitate verificată.

— Ştii că vei fi trimis înaintea Curţii Marţiale pentru acţiunea aceasta? Ştii că-ţi vei petrece restul vieţii…

— Regret, domnule general, dar am primit ordin să nu iau în considerare gradul nici unei persoane din această clădire. Ordinul mi-a fost dat de un general-maior, care va veni aici în scurt timp. Cu respect, vă sugerez să aşteptaţi şi să discutaţi cu el.

— Aşadar, mă vei împuşca dacă nu mă duc la peretele acela cu mâinile ridicate?

— Nu, domnule general. Voi umple încăperea cu agent vomitiv şi nu voi ucide pe nimeni, decât dacă se atinge vreo armă.

Top păli.

— Domnule…

— E-n regulă, Top, ştiu cum miroase.

Generalul porni încruntat spre perete, cu mâinile în buzunar.

Fu urmat de alţi doi soldier-boy, plus vreo douăzeci de inşi de la celelalte niveluri; am auzit sunetul îndepărtat al unui elicopter de marfă apropiindu-se, urmat de un fly-boy mic. Ambele aterizară pe acoperiş, apoi se făcu linişte.

— Ăsta ţi-e generalul? întrebă Pagei.

— Nu ştiu, domnule.

După un minut, intrară mai mulţi şoşonari – zece şi încă zece. Purtau salopete de camuflaj, cu căşti acoperite de plasă, fără însemne de grad sau armă. Aşa ceva îţi

poate da frisoane. Îşi lăsară armele pe coridor şi le ridicară pe cele de pe podea.

Unul dintre ei îşi scoase salopeta şi îşi azvârli casca. Era aproape chel – nu mai avea decât câteva şuviţe de păr alb. Părea blând, în ciuda uniformei sale de general-maior.

Se apropie de Pagei – cei doi ofiţeri superiori se salutară, apoi nou venitul spuse:

— Doresc să vorbesc cu dr. Marty Larrin.

— Bănuiesc că eşti generalul Blaisdell, replică Marty.

Acesta se apropie de el şi surâse.

— Trebuie neapărat să stăm de vorbă.

— Neapărat. Poate ne convertim reciproc.

Blaisdell privi în jur şi rămase cu ochii asupra mea.

— Tu eşti fizicianul negru. Ucigaşul.

Am încuviinţat din cap. Arătă după aceea spre Amelia.

— Şi dr. Harding… Aş dori să veniţi toţi cu mine.

Ieşind din popotă, îl atinse pe umăr pe primul soldier-boy.

— Vino să-mi asiguri protecţia, îi zâmbi. O să stăm de vorbă în cabinetul doctorului Harding.

— De fapt, n-am un cabinet, zise Amelia, ci o simplă cameră. Părea că se străduie să nu se uite spre mine.

— Camera 241.

Într-adevăr, acolo aveam o armă. Ce credea? Că pot înfrânge un soldier-boy? Scuzaţi-mă, domnule general, pot să deschid sertarul acesta ca să văd ce-o fi înăuntru? Vai de mine, l-am pârlit pe Julian!

Pe de altă parte, poate că reprezenta unica noastră şansă.

Soldier-boy-ul era prea mare ca să încăpem cu toţii în liftul de marfă, de aceea am pornit pe scări. Blaisdell ne conducea cu pas rapid; Marty îşi cam pierduse răsuflarea.

În mod evident, generalul fu dezamăgit că în camera 241 nu existau aparate stranii sau o tablă neagră acoperită de ecuaţii. Se consolă cu o bere din frigider.

— Bănuiesc că sunteţi curioşi să aflaţi despre planul meu, începu el.

— Nu tocmai, replică Marty. Este o iluzie. N-ai cum opri inevitabilul. Blaisdell râse – era o veselie liniştită, nu chicotitul isteric al unui dement.

— Am ocupat JPL.

— Haide, haide…

— Este cât se poate de adevărat. Ordin prezidenţial. Din seara asta, înăuntru nu se mai găsesc savanţi, ci doar trupele mele loiale.

— Toţi sunt din Mânia Domnului? am întrebat.

— Şefii. Ceilalţi sunt doar o barieră care trebuie să ţină la respect lumea necredincioşilor.

— Îmi pari o persoană normală, minţi Amelia, fără să clipească. De ce ai dori să se sfârşească lumea asta frumoasă?

— Dr. Harding, de fapt nu mă consideri câtuşi de puţin normal, însă greşeşti. Voi, ateii, în turnurile voastre de fildeş, habar n-aveţi ce simt oamenii adevăraţi. Cât de perfect va fi ceea ce se va întâmpla!

— Moartea tuturor, am rostit.

— Eşti şi mai rău decât ea. Nu-i vorba de moarte, ci de *renaştere*. Dumnezeu v-a folosit pe voi, savanţii, drept unelte, astfel ca El să poată purifica totul şi să reînceapă.

În demenţa lui, părea a avea o anumită logică.

— Eşti sonat, am spus.

Soldier-boy-ul se răsuci spre mine.

— Julian, zise el cu glas profund, sunt Claude.

Mişcările lui aveau un tremur nesigur, care dovedea că nu se afla într-o cuşcă, încălzit, ci că opera soldier-boy-ul printr-un jac telecomandă.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Blaisdell.

— Algoritmul de transfer a funcţionat, răspunse Marty. Soldier-boy-ii nu mai sunt comandaţi de oamenii tăi, ci de ai noştri.

— Aşa ceva e imposibil! începu el. Protecţiile…

— Exact, chicoti Marty. Protecţiile ce se opun transferului comenzilor sunt extrem de complexe şi practic inexpugnabile. Cum să nu ştiu? Eu însumi le-am conceput.

Blaisdell se întoarse către soldier-boy.

— Soldat, părăseşte încăperea!

— Nu, Claude, zise Marty. S-ar putea s-avem nevoie de tine.

El rămase, legănându-se uşor.

— A fost un ordin direct din partea unui general-maior, rosti Blaisdell.

— Ştiu cine sunteţi, domnule.

Blaisdell sări spre uşă, surprinzător de agil. Soldier-boy-ul se întinse să-l prindă de braţ, dar, din cauza mişcărilor imperfect coordonate, îl doborî. Îl împinse înapoi în cameră.

Generalul se sculă încet şi-şi scutură uniforma.

— Deci, eşti unul dintre umanizaţii aceia.

— Exact, domnule.

— Crezi că asta-ţi dă dreptul să nesocoteşti ordinele superiorilor?

— Nu, domnule. Însă ordinele primite de mine includ aprecierea acţiunilor şi ordinelor dumneavoastră ca fiind ale unei persoane bolnave mental, care este iresponsabilă.

— Te pot *împuşca*!

— Presupun că da, domnule, dacă mă veţi putea găsi.

— Ştiu unde sunteţi voi. Cuştile mecanicilor pentru santinelele acestui bloc se află în subsol în colţul nord-estic. Îşi apăsă cercelul.

— Maior Lejeune, răspunde! Îl apăsă din nou.

— Răspunde!

— Din camera aceasta nu se poate emite decât pe frecvenţa mea, domnule, rânji Marty.

— Claude, am rostit eu, de ce nu-l omori?

— Ştii că nu pot face asta, Julian.

— L-ai putea ucide, ca să-ţi salvezi propria viaţă.

— Da, însă ameninţarea că-mi va găsi cuşca nu-i realistă. De fapt, corpul meu nu se află acolo.

— El vrea să te omoare nu numai pe tine, ci pe toţi oamenii din lume. Din Univers.

— Gura, sergent! mârâi Blaisdell.

— Mi se pare un act de autoapărare la fel de evident ca şi în cazul în care ţi-ar lipi un pistol de tâmplă.

Soldier-boy-ul tăcu câteva momente, ce părură nesfârşite. În cele din urmă, ridică puţin laserul, apoi îl coborî.

— Nu pot, Julian. Chiar dacă sunt de acord cu tine, nu-l pot ucide cu sânge rece.

— Dar dacă ţi-aş cere să părăseşti camera? l-am întrebat. Să păzeşti uşa pe dinafară? Asta ai putea face?

— Bineînţeles.

Ieşi clătinându-se şi rupând o bucată din canat cu umărul.

— Amelia… Marty… vă rog să ieşiţi şi voi.

Am deschis primul sertar al biroului. Pistolul mai avea două încărcături. L-am scos.

Amelia îl văzu şi începu să bolborosească neauzit.

— Ieşiţi numai un minut, vă rog.

Marty o cuprinse cu braţul pe după umeri şi ieşiră amândoi, mergând stângaci, cu paşi laterali.

Blaisdell îşi îndreptă spinarea.

— Aşa, deci! Înţeleg că nu eşti unul dintre ei. Un umanizat.

— De fapt, sunt parţial ca ei. Cel puţin, îi înţeleg.

— Totuşi, ai fi gata să ucizi un om pentru credinţele lui religioase.

— Mi-aş ucide propriul câine, dacă ar fi turbat.

Am ridicat piedica siguranţei.

— Ce fel de-ntrupare a diavolului eşti?

Punctul de ochire al laserului dansă pe mijlocul pieptului său.

— Asta caut şi eu să aflu.

Am apăsat pe trăgaci.

* * *

Soldier-boy-ul nu interveni când Julian trase, despicându-l realmente în două pe Blaisdell. Un fragment din corp sparse plafoniera şi camera rămase în beznă, cu excepţia luminii pătrunse de pe coridor. Julian rămase nemişcat, ascultând picurul ce venea dinspre cadavru.

Soldier-boy-ul lunecă înapoia lui.
— Dă-mi pistolul, Julian!
— Nu. N-ai ce face cu el.
— Mă tem pentru tine, vechiul meu prieten! Dă-mi-l!
Julian se întoarse în lumina slabă.
— Aha, înţeleg. Vârî pistolul la brâu.
— Nu-ţi face griji, Claude. N-am probleme în privinţa asta.
— Sigur?
— Destul de sigur. Pastile – poate, dar arme nu.
Îl ocoli pe soldier-boy şi ieşi pe coridor.
— Marty, câţi oameni au mai rămas de umanizat?
Marty avu nevoie de aproape un minut ca să-şi revină şi să poată răspunde.
— Mulţi dintre ei se află în decursul procesului. Toţi cei care şi-au revenit de pe urma operaţiei sunt fie umanizaţi, fie conectaţi.
— Vreau să ştiu câţi au mai rămas de operat? Câte persoane din clădirea asta pot lupta?
— Probabil douăzeci şi cinci-treizeci. Majoritatea sunt în aripa E. Plus cei de jos.
— Hai să mergem acolo! Să găsim toate armele disponibile.
Claude apăru în spatele lui.
— Vechii soldier-boy aveau multe ANL-uri – armele non-letale, folosite pentru intimidare – şi unele dintre ele trebuie să fie încă intacte.
— Adu-le, atunci! Ne-ntâlnim în aripa E.
— Să mergem pe scara de incendiu, propuse Amelia. Ne putem strecura în E, fără să mai trecem prin recepţie.
— Bine. Am deturnat toţi soldier-boy-ii?
Porniră spre scara de incendiu.
— Patru, răspunse Claude, dar ceilalţi şase sunt inofensivi, imobilizaţi.
— Şoşonarii inamici ştiu deja asta?
— Nu.
— Bine, atunci putem profita de ocazie. Unde-i Eileen?

— Jos, la popotă. Încearcă să găsească o modalitate de a-i dezarma pe şoşonari fără să fie rănit cineva.

— Bine, multă baftă!

Julian deschise fereastra din dreptul scării de incendiu şi privi prudent afară. Nu zări pe nimeni. În clipa aceea, liftul piui, anunţându-şi sosirea la etaj.

— Întoarceţi-vă ochii şi acoperiţi-vă urechile, spuse Claude.

Când uşile liftului se deschiseră, soldier-boy-ul lansă pe coridor o grenadă-şoc. Lumina şi detunătura îi orbi şi-i asurzi pe şoşonarii care fuseseră trimişi să-l caute pe Blaisdell. Aceştia începură să tragă la întâmplare. Claude se interpuse între ei şi fereastră.

— Ar fi bine să-i daţi drumul, zise el, însă deja nu mai era nevoie de îndemnul lui. Julian o împingea pe Amelia prin fereastră într-un mod deloc cavaleresc, iar Marty era gata să se caţere peste amândoi.

Coborâră în goană treptele metalice şi sprintară spre capătul aripii E. Claude trase rafale înspăimântătoare, ocolindu-i cu puţin, alternând mitralierele cu lasere, brăzdând şi pârjolind solul în dreapta şi-n stânga lor.

Cei din aripa E se înarmaseră deja pe cât putuseră – exista o magazie cu un rastel având şase puşti M-31 şi o ladă de grenade – şi improvizaseră o poziţie defensivă, îngrămădind saltele într-un semicerc înalt până la umăr, la capătul coridorului principal. Din fericire, îl recunoscură pe Julian, aşa că, atunci când cei trei intrară în goană pe uşa din faţă, nu fură mitraliaţi de grupul în mod clar neumanizat şi complet îngrozit ce se ascundea înapoia saltelelor.

Julian le descrise situaţia. Claude spusese că doi soldier-boy ieşiseră să verifice resturile santinelelor, cei cu arme nonletale. Actualii soldier-boy erau tipi paşnici, totuşi este greu să-ţi exprimi pacifismul cu grenade şi lasere. Gazele lacrimogene şi agentul vomitiv nu ucideau, totuşi era mai puţin periculos să-i adormi pur şi simplu pe toţi şi să le strângi armele.

Atâta vreme cât şoşonarii inamici rămâneau

înăuntru, varianta aceasta era posibilă. Din nefericire, Blocul 31 nu fusese construit precum clinica din Guadalajara sau Căminul din St. Bart, astfel încât să existe posibilitatea de a aduce oamenii într-o încăpere unde, prin simpla apăsare a unui buton, să-i trimiţi în lumea viselor. Cu toatea acestea, două dintre santinelele soldier-boy fuseseră dotate cu canistre de VisePlăcute, o combinaţie dintre un gaz adormitor şi un euforizant, utilizată pentru înăbuşirea revoltelor civile – răsculaţii adormeau şi se trezeau râzând.

Ambele maşini erau acum resturi risipite pe o sută de metri de plajă. Cei doi cercetaşi le examinară cu atenţie şi recuperară trei canistre de gaz intacte; fiind însă module perfect identice, nu se putea preciza dacă aveau să te facă să adormi, să plângi ori să vomiţi. Într-o procedură normală, folosind cuşti, mecanicii ar fi eliberat puţin gaz pe care l-ar fi mirosit; prin telecomandă, însă, nu aveau acces la senzorii olfactivi.

Pe de altă parte, nu aveau nici prea mult timp la dispoziţie. Blaisdell îşi acoperise bine urmele, astfel că nu primiseseră niciun telefon de la Pentagon, totuşi în Portobello existau destui curioşi. Pentru un exerciţiu de antrenament, unele aspecte ale sale fuseseră foarte reale – doi civili fuseseră răniţi de gloanţe rătăcite. Majoritatea locuitorilor oraşului se pitiseră în beciuri. Patru maşini de poliţie formau un semicerc în faţa intrării bazei, cu opt poliţişti agitaţi, pitindu-se înapoia automobilelor şi răcnind, în engleză şi în spaniolă, spre santinela soldier-boy care nu le răspundea. Nu aveau de unde să ştie că nu era activă.

— Mă-ntorc imediat.

Soldier-boy-ul controlat de Claude încremeni, iar operatorul lui trecu la verificarea succesivă a celor şase imobilizaţi. Când ajunse la cel de la poarta bazei, trase câteva rafale laser în cauciucurile maşinilor de poliţie, care explodară satisfăcător.

Intră apoi pentru câteva minute într-un soldier-boy de la popotă, în timp ce Eillen puse în aplicare o soluţie pentru problema canistrelor. Luă trei „ostatici” (alegând

dintre ofiţerii pe care nu-i plăcea) şi-i duse pe plajă.

Se dovedi că aveau câte un sortiment din fiecare gaz: un colonel adormi cu un surâs fericit, iar altul fu orbit de lacrimi. Un general avu ocazia să-şi exerseze tehnica de vomitare.

Claude reveni în aripa E, când soldier-boy-ul lui Eileen intră în popotă cu canistra sub braţ.

— Cred că aproape am scăpat de pericole, spuse el. Ştie cineva unde am putea găsi câteva sute de metri de frânghie?

* * *

Ştiam unde fusese depozitată nişte frânghie – funia de rufe din spălătorie, prevăzută probabil pentru cazul în care toate uscătoarele automate s-ar fi defectat simultan. (Graţie minunatei mele funcţii deţinute anterior în Blocul 31, eram probabil *singura* persoană care avea habar de frânghie, ori de locul unde puteai găsi trei conserve cu ananas prăfuite, de doisprezece ani.)

Am aşteptat o jumătate de oră ca ventilatoarele să evacueze reziduurile de VisePlăcute, după care am intrat în popotă, ca să-i sortăm pe prieteni de duşmani, dezarmând şi legând trupele lui Blaisdell. S-a dovedit că toţi erau bărbaţi, clădiţi ca nişte rugbişti.

În aer mai rămăseseră destule VisePlăcute ca să ne confere o ameţeală relaxantă, lipsită de inhibiţii. I-am legat pe oamenii lui Blaisdell câte doi, faţă-n faţă, presupunând şi sperând că se vor deştepta într-o panică homofobă. (La bărbaţi, un efect secundar al ViselorPlăcute este erecţia puternică.)

Unul dintre şoşonari avea o bandulieră cu proiectile cu ace. Am luat-o, am ieşit din bloc şi m-am aşezat pe trepte, aşteptând să mi se limpezească mintea, în vreme ce-mi încărcăm arma. Spre est, se zărea o strălucire difuză. Soarele avea să răsară, marcând începutul unei zile extrem de interesante. Poate ultima pentru mine.

Amelia ieşi şi ea din clădire şi se aşeză lângă mine,

tăcută. Îmi atinse braţul.

— Cum merge? am întrebat-o.

— Nu sunt o persoană matinală. — Îmi ridică mâna şi o sărută. — Pentru tine, trebuie să fi fost groaznic.

— Mi-am luat pastilele. — Am încărcat ultimul proiectil şi am cântărit pistolul în palmă. — Am ucis un general-maior, fără să-mi pese. Armata mă va condamna la moarte.

— Este aşa cum i-ai spus lui Claude, zise ea. Autoapărare. Apărarea întregii lumi. Individul era trădătorul cel mai groaznic cu putinţă.

— Păstrează-ţi observaţiile pentru Curtea Marţială.

Ea se rezemă de mine şi începu să plângă fără zgomot. Am lăsat pistolul şi am cuprins-o în braţe.

— Nu ştiu ce dracu' se va-ntâmpla în continuare. Cred că nici Marty nu ştie.

Un necunoscut apăru, alergând spre noi, cu braţele ridicate. Am înălţat arma şi am îndreptat-o spre el.

— Accesul în clădirea aceasta este interzis personalului neautorizat.

Se opri la vreo şapte metri, fără să coboare braţele.

— Sunt sergentul Billy Reitz, domnule, de la parcul auto. Ce naiba se-ntâmplă?

— Cum ai intrat aici?

— Am trecut pur şi simplu pe lângă soldier-boy, fără să-mi facă nimic. Ce-i toată nebunia asta?

— După cum am spus…

— Nu mă refer la clădirea asta! — Gesticulă frenetic. — Mă refer la ce-i *acolo, afară*!

Amelia şi cu mine am privit dincolo de gard. Sub lumina slabă a zorilor, afară erau adunaţi mii de oameni, în pielea goală, ce nu scoteau niciun sunet.

* * *

Folosind experienţa şi inteligenţa lor combinată, Cei Douăzeci puteau rezolva probleme interesante şi subtile. Ei deţinuseră capacitatea respectivă din prima clipă când

fuseseră umanizaţi.

Miile de prizonieri de război din Zona Canal formau o entitate mult mai mare, care avea de soluţionat doar două probleme: Cum ieşim de aici? şi Ce facem după aceea?

Ieşirea fusese atât de simplă încât păruse de-a dreptul banală. Majoritatea muncilor din lagăr erau efectuate de prizonieri; laolaltă, ei ştiau mai multe decât soldaţii şi calculatoarele administrative despre felul cum funcţiona lagărul. Preluarea controlului calculatoarelor nu fusese dificilă -se recursese la simularea unei urgenţe medicale, pentru a îndepărta un minut crucial o anumită femeie (despre care ştiau că era miloasă) de la consola ei.

Asta se întâmpla la ora două noaptea. Până la două şi jumătate, toţi soldaţii fuseseră treziţi cu o armă lipită de cap şi duşi într-un loc de maximă securitate. Soldaţii cedaseră fără împotrivire, ceea ce nu trebuia să surprindă pe nimeni, ţinând seama de faptul că se confruntau cu mii de prizonieri inamici înarmaţi şi aparent ostili. Ei nu puteau şti că, de fapt, inamicii nu erau ostili, ci chiar erau incapabili să apese pe trăgaci.

Niciunul dintre prizonieri nu ştia să opereze un soldier-boy, dar îi puteau decupla de la Comandă şi Control, lăsându-i imobili, în vreme ce scoteau mecanicii din cuşti şi-i duceau la arest, alături de şoşonari. Le asiguraseră suficiente raţii şi apă, iar apoi trecuseră la etapa următoare.

Ar fi putut, pur şi simplu, să evadeze şi se împrăştie. Însă atunci războiul ar fi continuat, războiul care preschimbase ţara lor paşnică şi prosperă într-un oribil câmp de luptă.

Trebuiau să se ducă la inamici. Trebuiau să se ofere.

Între ZC şi Portobello existau transporturi regulate de marfă, pe monorai. Lăsaseră acolo armele şi pe câţiva dintre ei care puteau vorbi o engleză americană perfectă (pentru a menţine câteva ore iluzia unui lagăr care continua să funcţioneze) şi se înghesuiseră în câteva vagonete, declarate ca transportând legume şi fructe proaspete.

Când vagoanele se opriseră în gara de destinaţie, se dezbrăcaseră cu toţii, pentru a se prezenta complet neînarmaţi şi vulnerabili – dar şi pentru a-i deruta pe americani, care aveau unele inhibiţii legate de nuditate.

Câţiva dintre prizonieri erau originari din Portobello, aşa că, atunci când uşile se deschiseseră şi ei păşiseră la unison sub lumina proiectoarelor, ştiau cu exactitate unde anume să se ducă.

Blocul 31.

* * *

L-am privit pe soldier-boy-ul din ghereta santinelei clătinându-se o clipă, apoi rotindu-se, examinând dimensiunile fenomenului.

— Ce dracu' se-ntâmplă? bubui vocea lui Claude. *Que pasa*?

Un bătrân cu chip zbârcit înaintă, târşâindu-şi picioarele, şi ridică o cutie portabilă de conectare. Un şoşonar se repezi dinapoia lui, ridicând patul automatului.

— Stai! răcni Claude, dar era prea târziu.

Patul puştii lovi ţeasta cu un sunet surd şi bătrânul se prăbuşi la picioarele soldier-boy-ului, inconştient sau mort.

Fusese o scenă pe care lumea întreagă avea s-o vadă a doua zi, şi nimic din ce ar fi orchestrat Marty n-ar fi putut avea un efect egal.

Prizonierii se întoarseră şi-l priviră pe şoşonar cu expresii de milă tăcută şi iertare. Uriaşul soldier-boy îngenunche şi ridică grijuliu trupul fragil, ţinându-l în braţe.

— Pentru numele lui Dumnezeu, rosti el încet, era un biet bătrân!

După aceea, o fetiţă de vreo doisprezece ani luă cutia de pe pământ, derulă un jac şi-l întinse fără un cuvânt soldier-boy-ului. Acesta se lăsă într-un genunchi şi-l acceptă, introducându-i stângaci în mufă, fără să dea drumul bătrânului, fetiţa introduse celălalt jac în mufa din craniul ei.

Soarele răsare rapid în Portobello, şi pe durata celor două minute cât dură tabloul cu mii de oameni nemişcaţi şi o maşină, aflaţi într-o comuniune gânditoare, strada începu să scânteieze în auriu şi trandafiriu.

Doi şoşonari cu halate de sanitari veniră cu o targă.

Claude se deconectă şi le întinse cu grijă infinită corpul.

— Acesta este Juan Jose de Cordoba, vorbi el în spaniolă. Ţineţi minte numele său. Prima victimă a ultimului război.

Prinse mâna fetiţei şi, laolaltă, porniră spre intrare.

* * *

Într-adevăr, l-au denumit Ultimul Război, poate cu prea mult optimism, şi au urmat alte zeci de mii de victime. Însă Marty îi prezisese cu destulă exactitate desfăşurarea şi finalul.

Prizonierii, care se autodenumiseră Los Liberados, „Eliberaţii”, l-au absorbit pe Marty şi pe grupul său şi au condus mişcarea pentru pace.

Au început printr-o impresionantă etalare de putere intelectuală. Pornind de la principiile iniţiale, au dedus natura semnalului care avea să stopeze Proiectul Jupiter şi au utilizat un radiotelescop mic din Costa Rica pentru a expedia semnalul, salvând lumea – ca mişcare de deschidere a unui program ce semăna a joc şi a război, în aceeaşi măsură. Un joc al cărui scop era să-şi descopere propriile reguli.

Multe din cele ce s-au petrecut în următorii doi ani au fost dificil de înţeles pentru noi, oamenii normali. Într-un fel, conflictul avea să fie finalmente aproape darwinian – o nişă ecologică disputată de două specii diferite. De fapt, eram subspecii, *Homo sapiens sapiens* şi *Homo sapiens pacificans*, pentru că ne puteam împerechea între noi. Şi nicio clipă n-a existat vreo îndoială în privinţa faptului că *pacificans* aveau să câştige pe termen lung.

Când au început să ne izoleze pe noi, „normalii”, care

aveam să fim subnormali peste mai puţin de o generaţie, Marty m-a rugat să fiu principalul om de legătură pentru cei din Americi, care aveau să populeze Cuba, Puerto Rico şi Columbia Britanică. Iniţial, am refuzat, dar în cele din urmă am acceptat. În toată lumea, existau numai douăzeci şi trei de normali care, cândva, trecuseră prin experienţa conectării cu umanizaţii. Aşadar, urma să fim o resursă valoroasă pentru ceilalţi normali care populau Tasmania, Taiwan, Sri Lanka, Zanzibar şi alte insule. Am bănuit că, în final, vom fi numiţi „insulari". Iar umanizaţii vor prelua fosta noastră denumire.

Au fost doi ani de haos, de rezistenţă încăpăţânată împotriva noii ordini. Totul se cristalizase însă din prima zi, după ce Claude dusese fetiţa să se conecteze complet, bidirecţional, cu fraţii şi cu surorile ei din Blocul 31.

Era pe la amiază. Amelia şi cu mine eram frânţi de oboseală, dar nu doream – aproape că nici nu puteam – să dormim. Cu siguranţă, eu n-aveam să mă mai culc niciodată în camera aceea, deşi un soldat mă anunţase discret că fusese „curăţată". Cu găleţi, perii şi un sac etanş pentru cadavre.

O femeie adusese câteva coşuri cu pâine şi ouă fierte. Am întins un ziar pe trepte şi am încropit un prânz, tăind ouăle felii şi aşezându-le pe pâine.

O femeie de vârstă mijlocie se apropie zâmbind. La început, n-am recunoscut-o.

— Sergentul Class? Julian?

— *Buenos días*, am rostit.

— Îţi datorez totul, spuse ea, cu glasul tremurând de emoţie. Atunci mi-am amintit – vocea şi chipul.

— Primarul Madero.

Încuviinţă din cap, apoi adăugă:

— Acum câteva luni, m-ai salvat de la sinucidere, în elicopter. Am fost trimisă în *la Zona* şi am fost *conectada*, iar acum trăiesc – ba chiar mai mult decât atât. Graţie milei şi rapidităţii tale. În tot timpul cât m-am schimbat, în aceste ultime două săptămâni, am sperat că vei fi încă în viaţă, ca să ne putem conecta. Apoi am ajuns aici şi am

aflat că trăieşti, dar că ai fost orbit. Am fost însă cu cei care te-au cunoscut şi care te-au iubit, atunci când puteaţi vedea fiecare în inima celuilalt.

Îmi prinse mâna, o privi pe Amelia şi-i oferi cealaltă mână.

— Amelia… noi ne-am atins de asemenea, pentru o clipă.

Am rămas ţinându-ne de mâini, într-un cerc tăcut. Trei fiinţe care fuseseră cât pe-aci să-şi piardă viaţa, din dragoste, din furie, din durere.

— Tu… tu, spuse ea. *No hay palabras*. Pentru asta nu există cuvinte.

Apoi dădu drumul mâinilor noastre şi porni spre plajă, ştergându-şi ochii în soare.

Am rămas locului şi am privit lung după Madero, în vreme ce pâinea şi ouăle se uscau de arşiţă. Mâna Ameliei continua să-mi strângă cu putere mâna.

Singuri, împreună. Aşa cum fusese dintotdeauna.